

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRIM

AND

BEAR IT

STAY A SPELL • BOOK SIX

JULIETTE CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JULIETTE CROSS VE STAY A SPELL SERİSİ İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"*Wolf Gone Wild* seksi, komik ve hızlı tempolu. Kulaktan kulağa gülümseyecek, günah kadar ateşli kurtadamların ve yetenekli, ukala cadıların dünyasında yaşamayı dileyen ve bu fantastik yeni paranormal serinin bir sonraki kitabı için tamamen hazır olacaksınız!"

~**Amanda Bouchet, USA Today** çoksatın yazarı

"Nihayet harika yeni cadılar! Dramatik ve komedinin harika bir karışımı ve birçok harika karakter, umarım uzun bir seriye zemin hazırlar." ~**Leah Koch, THE RIPPED BODICE**

"Flörtöz, alıngan ve eğlence dolu *Wolf Gone Wild*'ı okumak çok keyifliydi. Alfa'nın beni sürekli gülmekten kırıp geçirmesi yanlış mı? Umarım öyle değildir çünkü onun yorumları ve Mateo ile Evie arasında cızırdayan sıcaklık arasında, *Wolf Gone Wild* beni inletti."

~**Avery Flynn, USA Today** çoksatın yazarı

"*Wolf Gone Wild*, Venom'un Vampir Günlükleri ile buluşması ve şimdiye kadar izlediğiniz ya da okuduğunuz tüm harika romantik komedilerle buluşması! Juliette Cross yeni bir serinin bu ilk kitabını parkın dışına !" ~**Naima Simone, USA Today Bestselling** yazarı

"Güçlü, büyülü kadınlarla dolu, okurların bayram edeceği göz kamaştırıcı ateşli bir romantizm. Olağanüstü yoğun. 'Stay a Spell' serisinin bir sonraki bölümünü merakla bekliyorum." ~**Miranda, FRESH FICTION**

"Juliette Cross paranormal romantizmin en güzel noktasını yakalamış. *Don't Hex and Drive*, eğlenceli ve elden bırakılamayacak bir çağdaş paranormal aşk hikâyesinin tüm unsurlarını mükemmel bir şekilde bir araya getiriyor: tatlılık, aptallık, seksi sıcaklık ve biraz da gizem."

~**LitBuzz**

"Büyülü unsurlar son derece muhteşem. Romantizm ve seks tüyleri diken diken eden, terleten, bacakları sıkan, kalpleri durduran bir fantezi." ~**Emerald Book Reviews**

"Juliette bu seriyle kesinlikle harikalar yaratıyor ve eğer Büyülü Kal serisinin 1. kitabı Wolf Gone Wild'ı sevdiyseniz, Don't Hex and Drive'a aşık olmaya hazır olun. Ve şu anda şimdiye kadarki favorim." ~**Romance Schmomance**

OceanofPDF.com

ACIMASIZ VE KATLAN

OceanofPDF.com

JULIETTE CROSS

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Juliette Cross

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Corinne DeMaagd tarafından düzenlenmiştir.

Kapak Tasarımı: Jennifer Zemanek, Seedlings Designs, LLC

OceanofPDF.com

Kevin, Justin, Jacob, Noelle ve Jackson için.

Kalbim ve evim.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Clara ve Henry'nin Çalma Listesi

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Sonsöz](#)

[Yazar](#)

[NotuHakkında](#)

[Yazarın](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

OceanofPDF.com

CLARA VE HENRY'NİN ÇALMA LİSTESİ

Jungle - Emma Louise
Can You Hold Me - NF, Britt Nicole
NFWMB - Hozier
Damarlarımda - Andrew Belle
Buldum (Akustik) - Amber Run
Light - Sleeping At Last
Soul Mate - Flora Cash
Trampoline - SHAED
A Little Wicked - Valerie Broussard
Died In Your Arms - Hidden Citizens
Ghost Town - Layto, Neoni Salvation
- Gabrielle Aplin
Kelebeklerin Asla Ölmediği Yer - Broken Iris
Run Baby Run - The Rigs
Cennetin Kapısını Çalmak - RAIN
Şeytanlar - Jacob Lee
Aşkım Nerede - SYML
Mükemmel Düet - Ed Sheehan, Beyonce
Garip Kuşlar - Birdy
Haven - Novo Amor

Kontrol - Halsey
Nehir - Bishop Briggs

OceanofPDF.com

PROLOGUE

~HENRY~

KÜÇÜKKEN SIK SIK BABAMIN EVİNİN ARKASINDAKİ BAHÇEYE KAÇARDIM.

elli dönümlük bir araziye yayılmıştı. Hayatındaki diğer her şey gibi bahçeleri de tertemizdi. Merkeze doğru, özel bir tür kelebeği çeken uzun bir kır çiçeği yatağı vardı. Kanatları sarı ve narin siyah süslemeliydi. Çok güzeldi. Nedense burası ölümler tarafından hiç rahatsız edilmediğim bir yer oldu. Altın kanatlı böceklerin mutlu bir şekilde, düşünmeden çırpınışlarını izler ve zahmetsiz güzelliklerinin tadını çıkarırdım.

Bazı Kızılderili kabileleri sarı bir kelebeğin umut ve rehberlik ruhu olduğunu söylerdi. Rehberlik konusunda o kadar emin değildim ama bir büyücü olarak yeteneğimin ağırlığını her zaman hafifletmişlerdi. Kısa bir süre için. Kelebek bahçesinde kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok teselli bulmuştum. Babamın evinden ayrılmak zorunda kaldığımda, sarı kelebeklerimden yoksun bir yas dönemine girdim.

Sonra bir gün, Magazine'deki Ruben's kitabevinin önünde dururken, bir kadın dükkândan çıktı ve uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru akarak caddede yürüdü. Bunu vücuduma inen bir yumruk gibi hissettim.

bağırsak. Onu gördüğüm anda acı dolu bir nefes çektiğimi hatırlıyorum, sonunda kelebek bahçemi yeniden bulduğumu biliyordum.

Ama o bir bahçe değildi. O bir kadındı. Bir cadıydı. O günden itibaren rüyalarım acı veren bir sıklıkta işkence etmeye başlayan, nefes kesici derecede çarpıcı, baştan çıkarıcı bir kadın. Şimdi onu izlerken, aslında benim umudum ve rehberim olup olmadığını ilk kez merak etmiyordum. Çünkü o nereye giderse ben de çaresizce peşinden gidiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

~CLARA~

İŞTE . BUNU KESİNLİKLE YAPIYORDUM. ARTIK GERİ DÖNÜŞ YOK.

Henry Blackwater'ın St. Charles Caddesi'ndeki iki katlı malikanesinin gölgeli yürüyüş yolunda ilerledim, heybetli ön kapı yaklaşıyordu.

Belki biraz geri dönebilirim.

Arkamı döndüm ve olası sonuçları tartarak evden uzaktaki kaldırımda volta attım.

Olabilecek en kötü şey nedir ki zaten?

Hayır diyebilirdi. Ya da benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyebilir. Onun da aynı şekilde hissettiği konusunda tamamen yanıldığımı anlayabilirim.

Sonra ne olurdu biliyor musun? Derin bir umutsuzluk uçurumuna düşerdim. Kendimi evime kilitler, pralinli dondurma ve fıstıklı M&M yerken ve *Ever After*'ı izlerken hüngür hüngür ağlardım. Sonra bir daha bırakın gün ışığını, insan içine çıkmaya bile cesaret edemezdim. Cenin pozisyonunda kıvrılır ve çikolata lekeli, pembe saten pijamalarımın içinde solup giderdim.

Ama böyle bir şey . Hayır hanımefendi.

Yaşlı bir kadın arabasının üstünden Henry'nin ön bahçesini kendi bahçesinden ayıran çitlere bakıyordu. Benim için duyduğu endişe, ya da muhtemelen ruhsal durumum, çalıların üzerinden yuvarlanarak bana doğru geldi.

El salladım ve gülümsedim. "Her şey yolunda," diye keskin bir baş hareketiyle onu temin ettim, ancak bu benim için duyduğu endişeyi gidermiş gibi görünmüyordu, kadın mırıldanıyor ve elinde bir pasta kutusuyla komşusunun yürüyüş yolunda bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

Nefesimi tutup gülümseyerek Yunan sütunlarını geçip revaktan geçtim ve kenarları ağaç dalları ve kuşlarla işlenmiş görkemli ahşap kapıya doğru yürüdüm. En üst köşeye bir kuzgun oyulmuştu, bu kapının eşliğinde ziyaretçileri gözetleyen bir nöbetçi.

Tahta kuzguna gülümsedim ve ona göz kırptım. .

Bir elimde kek kutum, kapıyı çalmak için hazırlandım, eflatun mini eteğimi düzelttim ve kararlılığımı pekiştirdim. Evren hazır olsa da olmasa da, Clara-Henry'ye kavuşmanın birinci adımı gerçekleştirmek üzereydi.

Ya da belki yarın daha iyi olur.

Alabama dönmek üzereyken, diğer taraftan gelen bir sürgü sesiyle sıçradım ve ağır ahşap kapı açıldı. *Onun* sarsıcı görüntüsü göğsüme sert bir darbe indirdi ama bir şekilde dik durdum.

Henry'yi her gördüğümde, vücudumun ilk tepkisi solmak ve o anda çıplak olan ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmek oluyordu. Yüce Tanrıça, onun çıplak ayakları bile çok güzeldi.

"Merhaba, Henry." Düşünceli yoğunluğuna uygun görünen koyu mor aurasına hayranlıkla bakarak ısıltı ısıltı parladım.

Tek söyleyebildiği "Clara," oldu, kara gözleri şaşkınlıktan irileşmişti, o derin, dumanlı sesi dilimi düğüm düğüm etmekle tehdit ediyordu.

Ama kapısının önünde dilsiz bir kukla haline gelmeden önce niyetimi açıkladım.

"Umarım evinize gelmemin bir sakıncası yoktur. Gareth'a sordum, o da bana adresini verdi. Konuşmak istediğim önemli bir şey var.

bir şey soracaktım. İçeri girebilir miyim?"

Bir an için bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. Aura duyularımın ona ulaştım ama hâlâ bir şey yoktu. Sihrim hayatım boyunca bana harika bir yoldaş olmuş, her zaman kimin yardımı ihtiyacı olduğunu göstermiş ve çevremdeki diğer insanların duygularını açığa çıkararak bana rehberlik etmişti. Ama Henry? Hiçbir şey yoktu. Yüz ifadesinden okuyabildiklerim dışında en ufak bir duygu kırıntısı bile yok. Normal insanların yapması gerektiği gibi. Korkunçtu.

Şu anda ayırt edebildiğim duygu tam bir şoktu, ki bu sürpriz değildi çünkü az önce onun evine bombardımanla girmiştim. Ne de olsa beni davet etmemişti. Ama sorun da buydu. Çok yavaş hareket ediyordu ve benim hiç sabrım yoktu, bu yüzden Jules'un birkaç ay önce bana tavsiye ettiği gibi, meseleyi kendi ellerime alıyordum.

İçeri girme isteğime cevap vermesini beklemektense (şu anki görüntüye bakılırsa, bu bir ret olabilirdi), adımımı atıp kapı aralığına girdim. Henry geriye doğru ani bir adım atarak kapıyı genişletti.

"İçeri gel," diyebildi sadece, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Onun duygularını analiz etmeyi, başkalarına yaptığım gibi onları özümsemeye çalışmayı seviyordum. Büyüm bir kez bile başkalarında görebildiğim şeyleri ortaya çıkaracak şekilde karıncalanmamış olsa da, benim onun yakınlığına tepki olarak hala zonkluyordu. Henry'nin etrafında beni bir ejderhanın altın hazinesine çektiği gibi çeken bir enerji vardı. Üzerine çullanmak ve bu hissi sonsuza dek biriktirmek istedim.

Kapıyı kapattığında bir an etrafıma bakındım. Evi bizim aşağı Garden District'teki evimizden daha büyük ve görkemliydi. Henry'nin dış görünüşü - şimdiki gibi tipik olarak yıpranmış kot pantolon ve siyah tişört- hiçbir şekilde para diye bağırmasa da, belli ki biraz parası vardı. Ve bu ev ona yakışıyordu.

Şık ve değildi, ama daha ve ilginçti, yine de benzersiz bir şekilde güzellik kokuyordu. Henry tarzı.

Antredeki avize, mum benzeri ışıkları olan siyah, antika bir ferforje demir armatüdü. Duvarlar koyu kırmızı bir brokarla kaplıydı.

Desen, kıvrımlı beyaz mermer merdivenin duvarına kadar uzanıyordu ve bu merdiven de kırmızı ve altın renkli bir İran halısıyla kaplıydı.

Beni solundaki koridora götürdü ve devasa, barok şömineli ve bir sürü renkli sanat bulunduğu geniş oturma odasına sapacağını *düşündüğümde* - umduğumda- mutfağa ulaşana kadar yürümeye devam etti. Bir kez daha, çevremde olan biteni anlamam bir anımı aldı.

Tezgahlar siyah mermer, dolaplar detaylı telkari ile beyazdı ve ocağın üzerinde dev bir bakır davlumbaz duruyordu. Yine, büyük odaya daha da görkemli bir etki veren daha fazla siyah ferforje aydınlatma armatürü vardı.

"Mutfagınız çok güzel."

Farkındalık kırıntıları sonunda dikkatimi benden en uzaktaki tezgâha yerleşmiş olan Henry'ye çekti. O güzel köşeli yüzündeki aynı okunmaz ifadeyle beni yutarak öylece baktı.

Bir an için ben de aynısını yaptım ve güzelliğini özümsedim: keskin çenesinin ve güçlü çenesinin mükemmel çizgisi, koyu renk gözlerinin çekikliği ve düz burnu, kollarını kaplayan ve tişörtünün boynundan görünen dövmeleler. Göğsündeki çok daha büyük bir dövmeye ait, görmeyi arzuladığım bazı koyu dikenli uçlar vardı. Ve dokunmayı.

Dokunsal biriydim. Ve bu şu anda bir sorundu çünkü evinde özgürce dolaşamıyor, her şeye bakamıyor ve okşayamıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatamaz, tişörtünü kaldıramaz ve parmaklarımı tişörtünün yakasından çıkan dikenli uçlara bağlı mürekkebin üzerinde gezdiremezdim. Normal davranışlarımı mümkün olduğunca dizginlemek zorundaydım yoksa onu ürkütebilirdim.

"Muhtemelen neden senin evinde olduğumu merak ediyorsundur?" Sadece başını salladı.

"Umarım habersiz gelmeme kızmazsınız. Yüz yüze konuşmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

Yaklaştım, ben gelirken vücudunun tezgâha sertleştiğini fark ettim. Ellerini arkasındaki siyah mermere dayadı.

Birkaç adım ötede durdum, şekerleme kutusunu hâlâ iki elimle tutuyordum. "Sırrını biliyorum."

İşte o zaman yüzünde bir duygu belirdi, şok ve biraz da korku. Onun telaşlanmasına izin vermektense önden gittim.

"Raven1 olduğunu biliyorum, High Tea Kitap Kulübü blogumdaki en büyük hayranım."

Yarık çenesini hafifçe kaldırması dışında sabit ve hareketsiz kaldı. "Nereden biliyorsun?"

Daha geniş gülümseyerek, "Keşke psişik yeteneğimden kaynaklandığını söyleyebilseydim ama ne yazık ki o yeteneğe Violet kadar sahip değilim," diye itiraf ettim. Omuz silktim. "Bana sen olduğunu söyledi."

O konuşmadaki alaycı tavrını hatırlayınca kaşlarını çatarak, "*Çok belli ki o, Clara*. Herkes bunu anlayabilir."

Ama bu benim için açık değildi.

Ön kapısına oyulmuş kuzgunu hatırladım, alanının bekçiliğini yapıyordu. Teyide ihtiyacım olduğu için tereddütle sordum: "Sensin, değil mi?"

Kaba güzellik timsalinden bir başka sağlam, tek selam daha.

"Biliyordum," dedim daha çok kendi kendime. "İşte bu yüzden buradayım," dedim ona. "Okuduğumuz kitaplar hakkında her zaman o kadar iyi fikirlere sahipsin ki kitap kulübümüze katılmanı istiyorum."

Koyu renk kaşlarından biri yukarı kalktı ve samur saçlarının altında kayboldu. "Siz ve dullarınızla birlikte bir aşk kitapları kulübüne katılmamı istiyorsunuz," dedi soru değil, bir açıklama olarak.

"şimdi üstünlük taslama. Bir erkeğin romantizm okumaktan hoşlandığını itiraf etmesinde yanlış bir şey yok," diye takıldım, solgun teninin aniden pembeleştiğini fark ettim.

"Üstünlük taslamıyorum," diye karşı çıktı. "Sadece..." Sonra sözlerini kaybetti, bakışları vücudumda gezinmeye başladı.

İlginin altında hazırlandım. Vücuduma en çok yakışan kıyafeti seçmeye büyük özen göstermiştim - en sevdiğim eflatun mini etek ve göğüs dekolteme kadar inen beyaz dökümlü bir üst. hoşlanıyormuş gibi görüldüğü için saçlarımı açmıştım. Ellerini saçlarımda gezdirmenin nasıl bir olacağını merak ediyordum.

"Blogumda, gönül meselelerine dair keskin bir kavrayış sergiliyorsunuz," diye gözlemledim. Ten rengi daha da koyulaştı. "Ve hanımların hepsi erkeksi bir bakış açısının hoşlarına gideceği konusunda hemfikir. Kitaplarımız hakkında ancak biz onları tartıştıktan sonra görüş bildirmeniz haksızlık gibi görünüyor. Hepimiz blogda sonradan yorum yapmak yerine kulübün daha interaktif bir parçası olmanızı isteriz."

"Tüm dullarınız beni kitap kulübünüzde mi görmek istiyor?" Yine sorgulayan kaşlarını kaldırdı ve bacaklarımin arasında sıcak bir his birikerek beni biraz kıvrandırdı.

O ana kadar kaşların kalkmasından tahrik olduğumu fark etmemiştim. En azından Henry'ninkilerden.

"Aslında hepsi dul değil. Ve evet, bize katılmanı istiyorlar. Ama"-yaklaştım-"özellikle de ben."

Birbirimize bakarken aramızdaki gerilim bir yay kirişi gibi gerildi, hava kalınlaştı.

"Beni hayal kırıklığına , değil mi Henry?"

Ve işte buradaydı. Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsa, artık beni inkar edemezdi. Kitap kulübüne katılmak zorundaydı, bu da erkeğimi elde etmenin ikinci aşamasına yol açacaktı. Ama şu anda bana hayır derse, cevabımı almış olacaktım. Kız kardeşlerim ve ben onun da benden hoşlandığı konusunda yanılmıştık.

Kız kardeşlerime güveniyordum ama karşımdakinin ne hissettiğini anlamadan kendi duygularımı ortaya koymak körlemesine uçmak gibiydi. Benim sihrim

hayatım boyunca kullandığım navigasyon sistemimdi. Henry'leyken bunu asla bilemezdim. Onun cevabını beklemek tam bir işkenceydi.

Sonunda, gerilimden mutfak zemininde bayılabileceğimi düşündüğümde, "Ben de katılacağım" dedi.

Kocaman bir nefes ciğerlerimi terk etti. "Harika!" İçimde dönen sersemliği yatıştırmaya çalışarak gülümsedim.

İçimden taklalar atarken, bunun gerçekleşecek olmasından duyduğum derin rahatlama ve sevinci belli etmemeye çalışarak kendimi zor tutuyordum. Onu kitap kulübüne aldıktan sonra, onu bildiğim tek yolla baştan çıkaracaktım. Kitaplar aracılığıyla.

"Ayrıca size küçük bir teşekkür hediyesi ve kitap kulübümüze hoş geldiniz hediyesi getirdim."

Elimdeki açık kek kutusunu fırlattım. Henry üzerine bir yılan yuvası fırlatmışım gibi irkildi, sırtı tamamen tezgâha yapışmıştı.

"Sadece cupcake." Güldüm. "Bu benim kendi tarifim, kreması da dahil. Çırpılmış vişneli."

Gözlerini kırıştırdı, siyaha yakın gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla yuvarlaklaştı. Ve bu adam hakkında beni kesinlikle çıldırtan şey de buydu. Duygu detektörümde tamamen boş çıkan onca insan varken, o mu olmalıydı? Sanki Tanrıça kötü bir şaka yapıyordu ve muhtemelen cennetteki ininden bana kıkırdıyordu.

"Gerçekten, Henry. Tadı çok güzel."

Tek bir adım daha yaklaştım. Kaskatı kesildi, parmak eklemleri beyazlaştı, siyah mermer tezgâha dayandı. Daha sıkı kavrarken ellerindeki damarlar dalgalandı, kollarındaki kaslar esnedi. Kollarındaki güzel dövmeler dikkatimi dağıtmamaya çalıştım ama Henry Blackwater'a bu kadar yakın dururken dikkatimi toplamak biraz zordu. Yüz ifadesi ve bana sabitlenmiş karanlık bakışları kapısından içeri girdiğimden beri neredeyse hiç değişmemiş olsa da neredeyse korkmuş görünüyordu. Daha yumuşak konuşmaya karar verdim, belki daha az tehditkâr görünebilirim. Vi dedi ki

Heyecanlandığımda bazen agresif görünebilirdim. Ve mutfağında durup onun lezzetli özünün tadını çıkarırken çok heyecanlıydım.

Mükemmel şekilde buzlanmış pembe keklere baktım. "Bu benim favorim. Çilek ve krema."

Yutkundu, adem elması sallanıyordu, gözleri kek kutusundan hiç ayrılmıyordu. Duygularını algılayamasam da, kara gözlerindeki delici, ilkel bakışın ardındaki anlamı kesinlikle anladım. İşte o zaman şeytan beni ele geçirdi. Bu zaman zaman oluyordu. Vi, içimde ara sıra ortaya çıkıp oyun oynamayı seven bir şeytan olduğunu söylerdi.

Kutudan bir kek çıkardım ve bir adım daha yaklaşarak ona uzattım. "Tatlı ve kremalı, Henry. Söz veriyorum. Kekimi yalamak istemez misin?"

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı, gözleri ağır ağır kırıştı ve göğsü sert bir nefesle çöktü. Kısacık birkaç saniye boyunca acı çekmiş, neredeyse işkence görmüş gibi göründü, sonra aniden hepsi kayboldu. Sanki bir şalter atmıştı. Acı dolu bakışlar kayboldu, yerini çok daha korkunç bir şey aldı: teslimiyet ve arzuyla titrememe neden olan sert bir kötülük.

Tezgâhı itti ve üzerimde doğruldu, beni çenemi yukarı eğmeye zorladı. Kendisi de zift gibi karanlık olan bakışlarımı tutarak sonunda konuştu. "Evet, Clara. Kekini yalamak istiyorum."

Bayılacaktım. Bayılacaktım. Çok utanç verici olacaktı ama elimden keki alırken nefes bile alamıyordum, sert parmakları benimkileri sıyrırıyordu. Bakışlarımı hiç kesmeden keki ağzına götürdü, dilini çıkardı ve dilinin ucuyla pembenin büyük bir parçasını yaladı.

Yukarıdaki yıldızlar! Dili bile çok güzeldi.

"Mmm." Bir an gözlerini kapadı ve yutkundu. "Haklısın." Nadiren görülen o esrarengiz gülümsemesi ağzının bir tarafını buruşturdu. "Tatlı ve kremesi."

Sonra ön kapı açıldı ve çarptı, ikimiz de sesle sıçradık. Ondan bir adım uzaklaştım ve küçük kardeşi Sean'ın mutfğa girişini izledim. Beni görünce adımlarını yavaşlattı, huysuz ifadesi bir milisaniye içinde kızgınlıktan sinsiliğe dönüştü.

Aurası kırmızının koyu bir tonundaydı. Sean'ateşli bir mizacı vardı ve aurası da bunu yansıtıyordu. Ama o içeri girmeden hemen önce algıladığım öfke seviyesi beni endişelendirmişti.

"Merhaba sarışın," diyerek adaya doğru yürüdü ve dirseklerini adaya . "Bize kek mi getirdin?"

Henry yalanmış olanı tekrar içine koyduktan sonra kapağı aniden kapattı. "Onlar benim, o yüzden pis ellerini uzak tut."

Sean daha da geniş sırttı. "Ve neden sevgili Clara Savoie'den ev ziyaretleri alıyoruz?"

"Henry'yle konuşmam gereken bir şey vardı," diye cevap verdim, büyüm beni onu düzeltmeye itiyordu. "Kime bu kadar kızgınsın Sean?"

Tezgâhtan kalktı ve buzdolabına yöneldi. "Hiç kimse." "Ne oldu?" diye tersledi Henry.

"Bir şey yok." Sean buzdolabını açtı.

"Aynı pislik mi?" Henry itti.

Sean omuz silkti ve DeAngelo'dan bir kutu soğuk pizza çıkardı. "Ona zarar verdin mi?" Henry'nin sesi katlanarak yükselmişti.

"Hayır. Ama bu sefer onun lanet ellerini kırmalıydım." Bir dilim pizza çıkardı ve kutuyu tezgâhın üzerine fırlattı. "Son küçük düşüşünden sonra kolu çok çabuk iyileşti."

"Sean." Henry şimdi onun yanındaydı. "O şerefsizden uzak dur, duydun mu beni?"

"Neredeyse tüm derslerime girdiği için biraz zor," dedi boğuk bir ağız dolusu. "Mm. Bu çok iyi."

"Ben ciddiylim." Henry'nin sesinde öfkeden çok korkuya benzeyen bir ton vardı ama kimden ya da neyden korktuğundan emin değildim.

Hâlâ kardeşi kadar uzun olmayan Sean gözlerini devirdi ve Henry'ye baktı. "Sakin ol. Sorun yok."

Bunu söylerken bile kırmızı aurası siyah ipliklerle titreşiyordu. Bu rahatsız ediciydi. Hiç düşünmeden yaklaştım ve elimi Sean'ın omzuna koyarak onu bir neşe büyüyle yıkadım. Anında aurası yeniden parladı, siyahlık azaldı.

Bana baktığında gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Teşekkürler sarışın."

Sonra pizza kutusunu aldı, diğer elinde hâlâ yarısı yenmiş bir dilim vardı ve yeterince yakından bakamadığım oturma odasına doğru yürüdü.

Omzunun üzerinden seslendi. "Dudağında biraz krema ." Henry elinin tersiyle ağzını sildi.

"Orada bir şey yok," dedim ona. "Seninle alay ediyordu."

Henry öfkeyle iki eliyle saçlarını taradı, bu onda daha önce hiç görmediğim yeni bir görünümdü. Kendimi tutamayıp baktım çünkü onun tüm ruh hallerini bilmek, tüm duygularını kataloglamak, bunları yaşarken nasıl görüldüğünü ve nasıl ses çıkardığını bilmek istiyordum.

Büyümün diğer insanlar için olduğu gibi onun hakkında her şeyi hesaplayıp bana söylememesi benim için büyüleyiciydi. Bu da onu daha ilgi çekici kılıyordu. Ama bu ona olan ilgimin sadece görünen kısmıydı. Henry'nin içi de dışı da çok güzeldi.

Kayıtsızmış gibi davransa da kardeşine ve kuzeni, kız kardeşim Livvy'nin erkek arkadaşı Gareth'a çok değer veriyordu. Henry'nin pürüzlü yanlarında onları yumuşatmak istememe neden olan bir şey vardı.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı Henry, çatık kaşları yerinde duruyordu. "Zor biri olabilir" -Sean'ın uzaklaştığı yere doğru bir el salladı- "zor."

"Sorun . O iyi. Çok kötü bir şey tespit etmedim."

Bir an için aurasında garip bir siyah çizgi oluşmuş olsa da, onu büyümlle hecelediğimde kaybolmuştu.

Henry bana baktı, o sessiz dalgınlık yine içine çökmüştü. Önde olduğumu ve her şey istediğim gibi gittiği için şükretmem gerektiğini bildiğimden, fikrini değiştirmeye çalışmadan önce gitme zamanının geldiğini düşündüm.

"Pekâlâ." Ona gülümseyerek ellerimi önümde kavuşturdum. "Perşembe günü evimde görüşürüz. Saat üçte. Sakın geç kalma. Hanımlar seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

İtiraz edecekmiş gibi ağzı açık kaldı ama ben mutfaktan çıkıp koridora doğru yürüdüm.

"Kendim çıkarım. Perşembe görüşürüz!"

Omzumun üzerinden ona bir kez daha gülümsedim ama fark etmedi. Bakışları kesinlikle yüzümden daha aşağıdaydı ve bu bana eve kadar neşeyle şarkı söyledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

~HENRY~

KAHRETSİN. LANET OLSUN. LANET OLSUN. OLSUN.

Nikotin sakızımı o kadar sert çiğnedim ki, kaldırımdan aşağı inip Clara'ya yaklaşırken kendi çenemi kırabileceğimi düşündüm. Aylardır sigara içmeyi bu kadar çok istememiştim. Aslında birkaç haftadır sakıza ihtiyaç duymuyordum, aşerme hissi tamamen yok olmuştu.

Ama Clara'yla birkaç saat geçirmek amacıyla Savoie'lerin evine ilk kez girme düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti. O kadar gergindim ki bu çok saçmaydı. Şu anki manik durumumun saçma yanı, büyümden dolayı hissettiğim sürekli gerginliği hafifleten tek kişinin Clara olmasıydı.

Gareth bunun büyüü engellememden kaynaklandığını söylerdi, büyüünün kendisinden değil. Lucille Teyzem bana genç yaşta kendi sihrimi kafeslemek için nasıl koğuş inşa edeceğimi öğretmişti.

Sürekli koğuş inşa etmek enerjimi tüketmiyordu ama yan etkileri vardı. Bunların başında kaygı geliyordu, ama aynı zamanda tam olarak bütün olmadığımı hissediyordum. Sorun şuydu ki, karanlıkta bekleyen şeytanlarla yüzleşmektense bu yarım yamalak hayatı yaşamayı tercih ediyordum.

Clara'nın evine yaklaşırken gergin olmamın ironisi, sinirlerimi yatıştırmak için Clara'nın yanında sigara içmeyi hiç istememiş olmamdı. Ondan başka hiçbir şeyi arzulamıyordum.

Evi göründüğünde kıyafetlerime bakarak, bu şey için bir kıyafet kuralı olup olmadığını merak ettim. Bir an için grubun iskelet maskotu Eddie'nin kanlı bir balta tuttuğu Iron Maiden tişörtümün dulları rahatsız edebileceğinden endişelendim. şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim.

"Artık çok geç," diye mırıldandım Savoie'lerin evinin kapısını açıp buraya aitmişim gibi ön kapıya doğru yürürken.

Aitti. Buraya. Bir şekilde ait olduğum hissinden kurtulamıyordum. Clara'ya olan saplantımı beynimden ve bedenimden ne kadar çıkarmaya çalışsam da, onu tanıdıkça bu saplantı katlanarak artıyordu.

Kendimi ondan uzak durmaya, gece gündüz peşimi bırakmayan bu güzel, tatlı cadiya duyduğum fanatik saplantıya teslim olmamaya ikna etmek için binlerce kez denedim. Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordum. Hayaletlerden nefret eden bir büyücü. Sihrinden nefret eden. Ve o benim gibi kafadan çatlak birini hak etmiyordu. Ya da hasarlı. O, ne bileyim, zırhı parlayan bir şövalyeyi hak ediyordu.

Elbette onu başka biriyle düşünmek en karanlık düşünceleri tetikliyor, derinlerdeki korkunç büyümü acımasız bir uyanıklığa sürüklüyordu. O lanet kurt adam Rhett her zaman onunla flört ederdi ve Clara benim olmadığı için onu sayılamayacak kadar çok kez kanlı bir şekilde dövmeyi hayal etmiştim.

Yine de bu, içimde yaşayan ve nefes alan, Clara her yaklaştığında onayını mırıldanan karanlık canavar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Lucille Teyzem sayesinde büyülü duvarların ardında zincirli tuttuğum canavar. Benim canavarım Gareth'inkiyle aynı değildi.

Kuzenimin yaratığı benimkinden tamamen farklıydı. Belki tamamen değil, ama bir grimlock canavarı yıkım ve kan istiyordu, içgüdüsel

cinsel ve intikamcı düşüncelerden doygunluk. Bizi yanlışlıkla yaratan şeytani atamızla çok yakın akrabaydı. Kan büyüü ve insan kurban etmekle uğraşmak işte bunu yapabilir; tamamen yeni bir varlık türü yaratabilir. Grimlock'un canavarı sürekli karanlık arzular peşindeydi.

Benimkini değil. Sadece cehenneme gitmemi, tüm zamanımı ölüm diyarında geçirmemi ve kötü ruhları yakmamı istedi. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Çılgınlıkların, siyah gözlerin ve boğucu, boğucu acının aniden gözümün önüne gelmesiyle irkildim. Elim içgüdüsel olarak göğsüme gitti, anı çok uzaktı ama aynı zamanda çok yakındı.

Bu kâbustan kurtulduktan sonra kapıyı çaldım ama sonra yeni bir dehşete . Bir şey getirmem mi gerekiyordu? Kek ya da şarap? Kitap mı?

Onun bir numaralı takipçisi -yani hayranı- olduğumu bildiğinden, bugün hangi kitabı okumam gerektiğini bildirmek için blogu aracılığıyla bana mesaj attığı tarihi romanı okudum. Aslında bu kitabın kahramanına çok fazla bağlanmışım, biraz da rahatsız edici bir şekilde.

Tek bir lanet şey için daha endişelenemedim, ön kapı açıldı ve tüm ruhum iç çekti.

Tüm çarpıcı, beyin yakan güzelliğiyle orada duruyordu. Ona bakmak acı veriyordu. Yine de, denesem de gözlerimi ayıramazdım.

Bugün bir elbise giymişti, soluk mavi bir elbise, güzeldi ama gözlerinin tonuyla kıyaslanamazdı. En açık gündeki en parlak mavi. Kelebek bahçesinde geçirdiğim günler gibi.

"Henry!" diye bağırdı, yüzünü aydınlatan sevinçten başka bir şey olmadan kolayca gülümsedi.

Bunu nasıl yaptı? Her bir duygusu ondan böyle yayılırken nasıl bu kadar dürüst yaşayabiliyordu?

"Geldiğin için çok mutluyum," dedi coşkuyla ellerini koluma dolayıp beni içeri çekerken.

Ellerinin üzerimde olmasının verdiği sarhoş edici hisse odaklanmamaya çalıştım. Sinir bozucu gerginlik anında yok oldu, tıpkı o benim alanıma girdiğinde her zaman olduğu gibi.

Tek kelime etmeden beni Savoie ailesinin, dört tatlı görünümlü yaşlı kadının bana baktığı antredeki çalışma odasına çekmesine izin verdim.

"Hanımlar, size Henry Blackwater'ı takdim etmek istiyorum. Lütfen kendisine kulübümüze hoş geldin deyin."

"Merhaba Henry," dedi gözlüklü ve nazik gözlü olan. Parlak sarı bir kazak giymişti ve çay bardağını zarif elleriyle tutuyordu.

"Sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermene sevindim," dedi Sarı Kazak'ın yanındaki şezlongda oturan bir başkası.

"Martha," diye azarladı yuvarlak yüzlü, kucağında bir tabak petit fours, elinde pembe buzlu bir tane olan başka bir kadın, "yeni üyemizi böyle karşılayamazsın."

Gümüş bir çay sunucusu ve küçük porselen fincan ve tabaklar vardı. Çay takımının yanında küçük sandviçler, makaronlar, çörekler ve petit fours ile dolu iki gümüş, üç katmanlı tepsi vardı. Çörekleri ve petit fours'ları Magazine Caddesi'nde Savoie'nin barı Cauldron'un karşısındaki Queen of Tarts pastanesinin çörekleri olarak tanıdım.

"Teşekkür ederim Evelyn," dedi Clara, beni yanmayan şöminenin yanındaki boş bir sandalyeye yönlendirerek. Hava nihayet bahar güneşine doğru dönmüştü ve buna sadık kalacak gibi görünüyordu.

"Yanımda oturabilirsin," diye ekledi fısıltıyla, sanki bir sırımsı gibi.

Clara tatlı ve baştan çıkarıcının baş döndürücü bir bileşimiydi. Geniş mavi gözleri, rahat gülümsemesi ve harika vücuduyla ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında olup olmadığından emin değildim. Her zaman giydiği o ilahi çekicilikteki dürüstlük ve nezaket pelerininden bahsetmiyorum bile.

"Teşekkürler," diye *mırıldandım, İskoçyalı'nın Evcilleştirilmesi'nin* kopyasını fark ettim.

Elisa Braden sandalyesinde otururken. "Kitabı getirmem mi gerekiyordu?"

"Hayır, değil." Yanıma oturdu ve kitabı kucağına aldı. "Başlamadan önce herkesi tanıştırayım. Bu Deborah."

"Merhaba." Kısa saçlı minyon bir esmer, salatalıklı sandviçini ısırmadan önce el salladı.

"Bunlar Evelyn ve Martha." İyi olanı ve pek de iyi olmayanı tanıştırdı. "Ve bu da Fran."

Fran bana bir fincan doldururken, "Çayını nasıl buldun, canım?" diye sordu. Kaba olmak ve o şeyi hiç içmediğimi itiraf etmek istemedim. "Sade iyidir."

"Miriam'la tanışamayacağın için üzgünüm." "Hastaydı" derken Clara'nın sesinde kesin bir kasvet vardı. Sonra gruba dönerek daha parlak bir ifadeyle, "Ama bugünkü kulüp toplantısından ona bir tabak getireceğimden emin olabilirsiniz," dedi.

Martha gözlerini kıstı ve çay kaşığına bana doğrulttu. "Romantizm okumayı seven birine benzemediğin kesin."

Şimdi de korkutucu büyükannelerden haraç alıyordum. Bu yeni bir şeydi.

"Martha, yargılayıcı olmayacağız," dedi Clara sakın bir sesle.

"Açıkçası," dedim Martha'ya, "sen de bunu yapacak bir tipe benzemiyorsun."

Huysuz bakışları hafifledi. Küçük bir kahkaha attı. "Touché, Bay Blackwater." Sonra çayını yudumladı.

Clara daha resmi bir tonla, "Artık hepimiz yerleştiğimize göre," diye söze başladı, "kadın kahramanla başlayalım. Onu sevdik mi, sevmedik mi?"

"Ona bayılırdım," diye mırıldandı Fran. "Çok neşeli ve tatlıydı." Sonra bana çay fincanımı uzattı. "Buyur canım."

Başımınla *teşekkür* ettim ve zarif fincanı dizime yerleştirdim.

Martha, "Bir tür hayalperest," diye ekledi, sonra gözlerini kısarak Clara'ya baktı, "gerçi bunun da bir çekiciliği vardı sanırım."

"Yine de mükemmel bir eşleşme oldular, değil mi?" Deborah tepside ikinci bir sandviç olarak söze karıştı. "Zıt kutupların birbirini çekme özelliği onlarda fazlasıyla vardı."

"Zıt kutuplar mı?" diye söylendi Martha. "O ikisi farklı gezegenlerde yaşıyorlardı."

"Ama yine de mükemmel bir şekilde eşleştiler, katılıyorum," diye ekledi Evelyn. "Neden mükemmel bir şekilde eşleştiler?" diye sordu Clara.

Kimse cevap vermedi, hepsi dalgın bir sessizliğe gömüldü.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..." dedi Fran. "Farklı kumaşlardan kesilmiş iki yapboz parçası gibiydiler ama sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi birbirlerine uyuyorlardı."

"Katılıyorum," dedi Clara nazikçe, "ama bu yine de soruyu yanıtlamıyor. *Neden* uymuşlar?"

Düşünceli bir sessizlik daha.

"Henry?" Ben görünmezliğe gömülmeye çalışırken, neden gelmeyi kabul ettiğimi düşünürken Fran beni konuşmanın içine sürükledi. "Ne düşünüyorsun?"

Bütün gözler bana çevrildi, Clara'nınkiler bile. Soru üzerinde düşünürken ona bakamadım. Çünkü Kate ve Broderick karakterlerinin birbirlerine neden bu kadar mükemmel uyduklarını çok iyi biliyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemek gizli bir arzuyu itiraf etmek gibiydi.

Boğazımı temizleyerek sandalyede daha dik oturdum, çay fincanı dizimde tıkırdıyordu. "Martha haklı," diye başladım. "Kate bir hayalperest. Broderick onu bu hayal dünyasından çıkarıp gerçeğe getirdi. Ona tutunabileceği sağlam ve gerçek bir şey verdi. Ama onun için..." Dudaklarımı yaladım, çaya baktım, soluk şeftali rengi sıvı buğulanıyordu. "Yaşadıklarından sonra onu yatıştırabilecek tek kişi oydu. Eski yaralarına merhem oldu. Nedenini bilmiyordu ama acısını dindiren ve kalbinin yeniden atmaya başlamasını sağlayan oydu. Ona sadece nefes almak ve yaşamak yerine

günden güne var oldu. O, artık onsuz yaşayamayacağı tüm kalbi oldu."

Sonunda bakışlarımı odaya doğru kaldırdığımda, hepsinin bana çeşitli şaşkınlık ve şok ifadeleriyle baktığını gördüğümde tamamen sessizdi.

Clara yanımda kıpırdandı, varlığına tamamen uyum sağladığım tek kişi . "Bence Henry haklı," dedi usulca. "Kate, Broderick'in peşinden giderken biraz agresif davranmış da, sonunda fetheden kesinlikle o oldu."

"Beni her an fethedebilir," dedi Deborah, bir çörek kaparak. Bu kadar küçük bir şey için onu kaldırıyordu.

"Duyduk duymadık demeyin," diye kıkırdadı Evelyn.

Ve şimdi kendimi tamamen garip ve rahatsız hissediyordum. Koridorun aşağısında bir yerden gelen ve yaklaşan ayak sesleri beni daha da gerdi. Clara'nın ikiz kardeşi Violet, çalışma odasının açık girişinden geçerek ön kapıya doğru ilerliyordu.

"Merhaba hanımlar." El sallayarak yanımdan geçti, ama sonra adımlarının ortasında dondu kaldı ve bize doğru döndü, gözlerini dikmiş bana bakıyordu, belli ki dizimde fırfırlı bir çay fincanıyla High Tea Kitap Kulübü'nün arasındaki varlığını kabullenmişti. Sonra kahkahalara boğuldu ve "Paha biçilemez" diye mırıldanarak ön kapıya doğru yürüdü.

"Onun için endişelenme." Bayanlar başka bir şey hakkında konuşmaya başlarken, Clara bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bence sen bize çok iyi uyum sağladın."

Violet'in yorumu ya da bu odada yaşlı hanımlar ve Clara'nın arasında oturmama verdiği bariz gülünç tepki beni zerre kadar rahatsız etmedi. Şu anda dikkatimi dağıtan tek şey, Clara'nın narin elinin hafifçe dizime oturması ve bana doğru eğilip uyuşturucu kokusuyla etrafımı sarmasıydı. Neden bana farkında olmadan dokunabiliyordu ve panik asla kök salmıyordu? Aslında tam tersi.

Gareth ya da Sean dışında bana dokunmasına katlanabildiğim tek kişiydi. Onun dokunuşu doğru hissettiriyordu.

Bakışlarımı üzerimdeki elinin görüntüsünden çekerek döndüm ve ona baktım, yüzü çok yakındı. Ve çok uzaktaydı. "Endişelenmiyorum," diye ona güvence verdim.

Bakışları ağızma düşmeden önce gülümsemesi durakladı, gözleri boğucuydu ve vücudumun buna verdiği tepki endişe verici olmaktan çok daha fazlasıydı. Düpedüz çıldırtıcıydı. Bu odada, High Tea'deki hanımların arasında ereksiyon *olamıyordum*.

Sanki Clara aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi bir anda sandalyesine geri oturdu ve herkesin dikkatini hikâyenin konusuna çevirerek grubu, benim ancak dikkat edebildiğim bir tartışmaya yönlendirdi.

Broderick'in kahramanlıklarına, yüreğine ve yatak odası yeteneklerine hayran kaldığım bir saatin ardından ilk kitap kulübüm sona erdi. Bayanlar çantalarını toplarken sohbet ettiler.

Martha kocaman çantasını bir kolunun üzerinden geçirdi. "Clara, Miriam'a yarın onu görmeye geleceğimi söyle." Sonra bakışları bana kaydı. "Sanırım grup içinde bir erkek bakış açısına sahip olmak düşündüğüm kadar kötü değil."

"Teşekkürler mi? Sanırım."

"Rica ederim, Blackwater." Diğerleriyle birlikte fuayeye ve ön kapıya doğru yöneldi.

"Unutmayın, millet. Sıradaki kitap Eloisa James'in yazdığı *When Beauty Tamed the Beast*. Kitapları sipariş ettim ve birkaç gün içinde evlerinize ulaşacak."

Onlar ayrılırken salonda teşekkür sesleri yankılandı. Sonra Clara'yla baş başa kalmış, onun sandviç ve tatlılardan kalanları paketlemesini izliyordum.

"Bunları evsizlere , değil mi?"

Clara'nın üst geçidin altındaki çadır kente gidip çay kulübünden ya da pazar akşam yemeklerinden kalan kutuları dağıtmak gibi bir alışkanlığı vardı.

aile. Çoğunlukla, hiçbir zaman tehlikede olmadı. Bir keresinde kötü giden bir uyuyturucu anlaşmasına rastlaması ve onu bayılttıkları için onları bayıltmak zorunda kalmam dışında. Sonrasında saklandım ama iyi olduğundan emin olmak için birkaç dakika sonra uyanmasını bekledim. İyi ki içgüdülerim o gün onu takip etmemi söylemişti.

"Bugün değil," diye gülümseyerek cevap verdi. Her zaman gülümser. "Onları Miriam'a götüreceğim."

"Arkadaş ister misin?"

Gözleri parladığında göğsümde bir sıkışma hissi oldu. "Bunu çok isterim."

Bulaşıkları mutfağa taşmasına yardım ettikten ve kalan yemeklerin olduğu kutuyu aldıktan sonra, başka Savoie'lerle karşılaşmadan n kapıdan çıktık. Neden bilmiyorum ama rahat bir nefes aldım.

Belki de bana "*Burada ne işin var?*" diye soracaklarını düşündüm. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Ama gerçek şu ki, burada olmaktan keyif alıyordum. Daha da tesi, Clara her neredeyse kendimi buraya ait hissediyordum.

"Yeşil Işık'a park ettim." Ruben'in vampir ini, kitapısının bulunduğu binanın arka tarafına bitişikti. "Kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Biliyorum." Yanımda yürüdü, yumuşak bakışları benimkilere kaydı. "Ruben yokken bile hâlâ orada mı çalışıyorsun?"

"Evet. şu anda Devraj sorumlu. Beni meşgul ediyor."

"Peki Ruben için gerçekte ne yapıyorsun?"

Bu soruyu neden tahmin etmemiştim? Ona yalan söyleyecek değildim ama bu oldukça alışılmadık bir durumdu. Biraz tuhaftı. "Onun için birkaç şey yapıyorum. Çoğunlukla Yeşil Işık'ta çalışıyorum, barın dışındaki kalabalıkta."

Burası aslında bir vampir sığınağıydı, şehirde gece için kan konakçısı arayan vampirlere hizmet veren pek çok sığınaktan biriydi.

"Yani vampirler için insanları mı cezbediyorsunuz?"

Bunu herhangi bir suçlama olmadan sordu, ki bu yeniydi. Ama Clara'dan beklenirdi. Yargılayıcı bir tip değildi.

"Evet ve hayır." Onu güvenli bir şekilde caddeden uzak tutmak zorunda kaldığımdan, kaldırımda yer değiştirebilmemiz için dirseğinden tutarak ona rehberlik ettim. "Yeşil Işık'a girmesine izin verilen tek insanlar bizim kim ve ne olduğumuzu bilenlerdir. Bir vampir inine girerek potansiyel olarak kendilerini neye bulaştırdıklarını bilenler. Ama evet, insanları ve hatta diğer doğaüstü varlıkları bu isteklerine boyun eğmeleri için ayartmak için oradayım. Kulübe girmek ve gece boyunca vahşi tarafta yürümek için."

"İlginç."

"Yüksek sesle söylediğimde kulağa biraz yozlaşmış geliyor."

"Hayır. Sen sadece kendin oluyorsun, sihirli yeteneklerini kendi yararına kullanıyorsun. Kimseye büyü yapmıyor ya da onları içeri girmeye zorlamıyorsun. Herkes ayartma altında kendi kararlarını verir ve ortaya çıkan sonuçlardan kendileri sorumludur."

Köşede ışığın değişmesini bekledik, böylece diğer tarafa geçebilecektik. Onunla yüzleştim. "Ama ben onların omzundaki şeytan gibiyim."

Ağzı daha önce onda görmediğim muzip bir gülümsemeye dönüştü. O bakışı bana yönelttiğinde tüm kan aletime hücum etti.

"Herkesin ara sıra omzunda bir şeytana ihtiyacı vardır. Bazen kötü olmak iyidir."

Kot pantolonumdaki bariz şişkinliği en aza indirmek için ellerimi ceplerime soktum. Çünkü şimdi hayal gücüm Clara Savoie ile kötü olmak istediğim tüm yollarla çıldırıyordu.

"Ama aynı zamanda Yeşil Işık'a giren potansiyel müşterileri kötü niyetli olmadıklarından emin için tarıyorum. Bu tüm Grimlerin sahip olduğu bir yetenektir."

"Gerçekten mi? Bu çok ilginç." Bunu alaycı bir şekilde değil, içtenlikle söyledi. "Bunu yapmana bayılıyorum. Sen de bir nevi Yeşil Işık'ın koruyucususun."

Bu iltifattan rahatsız olarak konuyu değiştirmeye karar verdim. "Gareth bana bir Aura olduğun için grimlerin herhangi bir etkisini yaşamadığını söyledi. Bu doğru mu? Ben yanıdayken hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Son sorunun aptalca ve imalı olduğunu fark ederek çenemi kapattım. Kastettiğim bu değildi. Ama sonra beni tekrar şaşırttı, hınzır gülümsemesi genişledi.

"Evet, Henry. Bir şeyler hissediyorum."

Neyse ki ışıklar değişti çünkü ne diyeceğimi bilemiyor, müstehcen düşüncelerimi dizginlemeye çalışıyordum.

"Ama bir gaddarın karanlık aurasına gelince, hayır, başkalarının senin yanında hissettiklerini hissetmiyorum. Ayrıca"-Ruben'in kitapçısı Rare Books & Brew'un yanındaki ara sokaktan dönerken kaşlarını çattı-"Duygularını başkalarının gibi okuyamıyorum."

Bunun için şükürler olsun. Artık her karşılaştığımızda neden dönüp yöne kaçmadığımı biliyordum. Çünkü bu kıza olan fanatik takıntımın ne kadar kötü olduğunu bilseydi onu korkuturdu.

Cevap vermeme gerek kalmadı çünkü arabama ulaşmıştık. Yolcu tarafına doğru işaret ettim ve ona kapıyı açtım.

Yolcu tarafına geçerken "Güzel," diye yorum yaptı.

Eski, siyah Mustang'im Gareth'in arabası kadar güzel ya da şık değildi ama bana uyuyordu. Gösterişsiz, kenarları kaba ama güçlü.

"Adres nedir?" Şoför koltuğuna vitesi yükseltirken sordum, emniyet kemerini taktığından emin olmak için dikkatle izliyordum.

"Çok uzak değil. Yukarı Bahçe Bölgesi'ne doğru gidin. Aslında sizden çok uzakta yaşamıyor."

Magazine'den St. Charles Caddesi'ne doğru yöneldim.

"Peki Ruben için başka ne yapıyorsun?" diye sordu, bir şekilde kulüpte lurer olmanın tek işim olmadığını biliyordu.

"Ona ihtiyacı olan bilgileri veriyorum." "Neye ihtiyacı olabilir ki?"

Bunu Gareth ve Sean dışında kimseyle paylaşmamıştım çünkü bu bir sırды ama kendimi ona söylemek isterken de buldum

Bilmek istediği her şeyi.

"Bir grim olarak, vampirleri takip edebilecek çok sayıda bağlantım ve teknolojim var."

"Isadora kaçırıldığında Devraj'ın onu bulmasına yardımcı olan vampir izleme uygulaması gibi mi?"

"Evet." Göz ucuyla baktım ama olay hakkında konuşurken üzgün görünmüyordu. "Bu Gareth'in uygulamalarından biriydi. Ama Obsidian Corp aracılığıyla birkaç acımasız bağlantım da var."

"Bu babanın CEOsu olduğu şirket değil mi? Şu gelen ışığa bir bakın."

Şaşırılmış bir halde, manevra yapıp sinyal lambamı yakarken ona baktım. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Ona verdiğim anlık tepkiyi hafifletmek için derin bir nefes aldığımda midem bulandı.

Yüz ifadesi utangaçlaştı, bu da nedense içimde onu koruma dürtüsü uyandırdı. Bana karşı utangaç olmasına gerek yoktu ve yüzündeki o emin olmayan, neredeyse korkmuş ifadeden hoşlanmamıştım.

"Seni biraz araştırdım," dedi yüzünü pencereye doğru çevirerek.

Onun *beni araştırdığı* düşüncesi içimi gerçek bir sevinçten başka bir şeyle doldurmadı.

ve bunun için olası motivasyonlar. "Başka ne öğrendin?" "hiçbir şey.

Neredeyse hiçbir yerde olmadığını .

SuperNet?"

Arabamı tek ve iki katlı bungalov tarzı evlerden oluşan engebeli yerleşim sokağına doğru yavaşlatırken sııttım ve başımı salladım.

"Bunu sadece Jules bana bilgi verene kadar onu rahatsız ettiğim için öğrendim," diye ekledi hışımla.

"Benim hakkımda daha fazla şey mi öğrenmek istedin?"

Evet, ortaokul aşkıyla flört eden aşık bir okul çocuğu gibi konuştum ama gerçekten kendime engel olamadım. Hiç aklıma gelmemişti.

Clara da benimle ilgileniyor olabilir. Bilgi almak için kız kardeşlerinin peşine düşecek kadar değil.

"Tabii ki. Yine de Livvy bana çok hoşuma giden bir şey söyledi. Şu beyaz süslemeli sarı evin orada kenara çek." Sağ tarafı işaret etti.

"Ne buldun?" Evin önündeki sokağın kenarına park ederken sordum.

"Sigarayı bıraktığın için," dedi nefes nefese.

Arabamı park ettim ve ona bakmak için döndüm. Bu bir hataydı. İri bakışları beni yuttu; yüzümde, boynumda ve göğsümde gezindi, yüzüme geri dönmeden önce aşağılara indi. Sigarayı neden bıraktığımı kimseye söylememiştim ama işaretleri takip ederek bunu anlamak için roket bilimine gerek yoktu.

Clara bana İmparatoriçe Mürekkebi'nin dışındaki bir sohbette sigaradan nefret ettiğini çünkü kansere neden olabileceğini söylemişti. Şimdiye kadar hiçbir Grim bu hastalıktan ölmemişti ama o gün söylediği diğer şey, bu alışkanlığı bırakmam için içimde bir ateş yakmıştı.

O günü özellikle hatırladım çünkü Clara bana karşı her zamanki gibi davranıyordu. Dövmeci dükkânının dışındaki mersin ağacının gövdesine atkı örerken herkese olduğu gibi arkadaş canlısı, tatlı ve kibardı. Evet, bu tipik Clara davranışydı. Ama sonra tavrı değişti.

Kız kardeşi Violet yanımıza gelip bizimle birkaç kelime konuştuktan ve bizi yalnız bırakarak dövme dükkanına gittikten sonra, Clara'nın her zamanki konuşmaları kesinlikle daha samimi bir hal aldı. Benimle daha önce hiç olmadığı kadar.

Bir keresinde sigara içen bir adamla çıktığını ve onu öpmenin bir kül tablasını yalamak gibi olduğunu söylemişti. Ondan sonra bir daha onunla çıkamamış. Sonra da öpüşmekten ne kadar keyif aldığını anlatmaya başladı. Sözlerini aynen hatırlıyorum: "Benim için öpüşmek sevişmekten daha samimi. Gerçi onu yapmayı da çok seviyorum."

Sigara dumanından o kadar çok öksürmüştüm ki neredeyse boğulacaktım. Sonunda nefesimi topladığımda, açık sözlü sözleri karşısında şoktan çok, örgü malzemelerini toplamış ve omzunda çantasıyla kaldırımında duruyordu.

"Her neyse, Henry," demişti bana. "Bence *gerçekten* sigarayı bırakmalısın."

Sonra eve doğru geri döndü ve beni uzaklaşırken acı veren sıcak bir manzarayla baş başa bıraktı.

İşte burada arabamda oturmuş, bana bir gün onu öpmem için bir davet gibi gelen bir öneride bulunduğu o günü hatırlatıyordu.

Sertçe yutkunarak bildiği şeyi doğruladım. "İstifa ettim."

Senin için.

Gülümsemesi on katına çıktı ve beni bir yıldırım gibi çarptı. "Bunu yaptığına çok sevindim." Sonra elinde Bayan Ferriday için hazırladığı yemek artıklarıyla kapısını açtı.

Ve takip ettim. Her zaman takip ederdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

~HENRY~

I BAKTI AT VE BILGISAYAR EKRAN, BENİM ZİHİN
SÜRÜKLENME İSE VE

Ruben'in ofis bilgisayarındaki yazılım güncellendi. Ofis veritabanındaki hem finansal hem de kişisel hassas bilgiler nedeniyle, yazılım değişikliklerini veya güncellemelerini Gareth veya benim bizzat yapmamı tercih ederdi. Hacker geçirmez güvenlik duvarını biz kurmuştuk.

İşte ilk High Tea Kitap Kulübü ertesi günü, yazılımı güncelliyor ve dünün her anını kafamda tekrar tekrar oynatıyordum. Kapımda belirip kulübüne katılmamı ve keklerinden yememi talep ettiğinden beri Clara'ya olan takıntım korkunç seviyelere çıkmıştı.

Onu düşünmeden edemiyordum. Bu yeni bir şey değildi, ama genellikle hafif, hüzünlü gündüz düşleriydi. Şimdi ise yirmi dört/yedi kanımı ve beynimi yakan ateşli bir fanteziydi. Konu o olduğunda kendi düşüncelerimi bile kontrol edememenin verdiği hayal kırıklığıyla sikimi kotumun içinde kaydırdım.

Tak, tak.

Ruben'in ofis kapısı açıldı ve Sal kafasını içeri uzattı. "Hey. Ön tarafta bir bayan var, seni soruyor."

Kaşlarımı çatarak, "Kim?" diye sordum.

Omuz silkti, ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Bilmiyorum. Ama seksi bir kız. Sen istemezsen ona eşlik etmek benim için sorun olmaz."

Sal, Clara'dan bahsetmiyordu. Birincisi, onun kim olduğunu biliyordu ve ona *bir kadın* demezdi. İkincisi, onun hakkında böyle konuştuğu için dişlerini dökerdim. Ama Sal gevezenin tekiydi ve onu normal haline dönmüş görmek güzeldi.

O ve Roland İngiltere'den döneli çok olmamıştı. Yolculuklarında Ruben ve Jules ile birlikteydiler ve orada başları epeyce derde girmişti. Sal neredeyse ölüyordu ve Roland'la birlikte dönmeden önce birkaç ay iyileşme süreci geçirmişti. Sanırım normale döndüğüne, yeniden kendisi olduğuna sevinmeliydim.

Yine de hangi bayanın beni arayacağını bilmiyordum ve ben çok özel bir insandım.

"Nerede o?"

"Kitapçıdaki salonda. Bekliyorum."

Ruben İngiltere'ye gittiğinde kitabevi kapalıydı ama ABD'ye dönmekte geciktiği için Sal ve Roland'a en azından günde birkaç saatliğine tekrar açmalarını söylemişti. Sal iyileştiği ama yine de ağırdan alması gerektiği söylendiği için, Ruben yeni bir müdür tutana kadar burayı yönetme işini üstlenmişti. Jules'la birlikte İngiltere'ye gitmeden önce eski müdür Beverly'yi kovmuştu. İyi de kurtulmuştu. Beverly tam bir yılan gibiydi.

Ruben'in ofisinin koridorundan kitapçıya doğru ilerlerken Sal de peşimden geldi ve durup kısmen açık olan ofis kapısından içeri baktı. Salonu, klasik ve özel baskı kitapların raflarıyla çevrili, kırklı yılların müziğinin doldurduğu zarif bir alandı.

"Hangisi o?" Fısıldadım.

Sal görünmek istemediğimi anladı. "Şu," dedi alçak sesle.

Krem rengi şık bir bluz ve adaçayı yeşili bol bir pantolon giymiş, uzun boylu, çekici bir Siyah kadını işaret etti. Saçları kısa kesilmişti ve güzel yüzünü vurgulayacak şekilde düz bırakılmıştı.

"Onu tanımıyorum," dedim ona. "Ona meşgul olduğumu söyle ve ne istediğine bak."

Sal çıkarken gölgelerin arasına geri çekildim ve salonda yürümeden önce kapıyı yarı açık bıraktım. Yerel bir sanatçının renkli soyut eserinin asılı olduğu duvarın yanında durmuş, onu inceliyordu. Ruben sık sık hayranı olduğu ve eserleri dekoruna uyan sanatçıların eserlerini satmak için salonunu bir tür galeri olarak kullanmalarına izin verirdi.

Sal odanın öbür ucundan alçak sesle konuşsa da, doğaüstü işitme yeteneğim tüm konuşmayı algıladı.

"Özür dilerim hanımefendi. Ofiste olduğunu sanıyordum ama çoktan gitmiş olmalı."

Güzel çattı. "Anlıyorum. Ne zaman döneceğine bir fikrin var mı?"

"Korkarım yok. Henry, Ruben için düzenli saatlerde çalışmıyor. Ona sorabilir miyim?

bunun neyle ilgili olduğunu?"

"Ben babasının bir . Onunla birkaç dakika konuşmak istedim."

Babamın mı? Peony çoğu zaman Parisli bir model gibi giyinmesine rağmen, ayak işlerine gönderilen kişisel bir asistan olamayacak kadar şık giyinmişti. Grimler genellikle içlerindeki gücü yansıtmak için güzel kıyafetler ve üstün bir tarz tercih ederlerdi, özellikle de babam, bu yüzden kot pantolon ve eski tişörtleri tercih ederdim.

"Ona bir not bırakabilir miyim?" diye sordu

Sal. "Elbette. Beni kasaya kadar takip edin."

Onun arkasında uzun, kendinden emin adımlarla yürüdü. Sal ona ön masadan bir parça kırtasiye kâğıdı uzattı, o da acele etmeden bir şeyler yazdı ve katlayıp bir zarfa koyarak Sal'a verdi. O gittikten sonra ofisten çıktım ve onunla kasada buluştum.

Mektubu uzattı ve ben de hemen açtım. Yazı uzun, zarif bir karalamaylailmekilmek işlenmişti.

HENRY,

Ben babanın iyi bir arkadaşıyım, Silas. Uzun yıllardır aranızın açık olduğunu biliyorum ama seninle onun hakkında konuşmak istiyorum. Şu anda olduğu adam hakkında. Lütfen beni aşağıdaki numaradan ararsanız, sizin için uygun bir zaman ayarlayabiliriz. Umarım aramanızı alırım.

Saygılarımla,

Beatrice Plath

"KÖTÜ HABER MI?" DIYE SORDU SAL.

Mektuba kaşlarımı çatarak baktığımı fark ettim. Babamın iyi bir arkadaşı mı? Ne zamandan beri insanlarla arkadaş oluyor? Ben çocukken, onları her zaman önemsiz görürdüm.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Önemli bir şey değil."

Notu arka cebime tıktırdım, niyetim onu evde çöpe atmaktı. Sal'in çöpü karıştırıp özel işlerimi öğrenmesini istemiyordum.

"Yazılım güncellemesini daha sonra kontrol edeceğim. Ruben'in ofisini benim için kilitler misin?"

Kitapçıdan çıkıp dışarıda park halindeki Mustang'ime doğru ilerlerken Sal, "Elbette," diye cevap verdi.

Acaba babam ona ne tür bir araba kullandığını söylemiş miydi, böylece burada olup olmadığını bilebilirdi. Neden beni bulması için kadınları gönderiyordu ki? Yumuşak tarafıma hitap etmek için mi? Belki de düşündüğümünden daha zekiymiş.

Eve dönerken, babamın benimle konuşması için *yakın arkadaşını* gönderirken hangi açıdan baktığını anlamaya çalıştım. Geçtiğimiz iki yıl boyunca

Her ay bana ulaşmaya çalıştığında, mesajlarını açmadan siliyor ve aramalarına cevap vermeyi ya da geri dönmeyi reddediyordum.

Beni kişisel büyücüsü olarak yetiştirmek amacıyla en büyük oğlunu bir canavara teslim etmek için öne sürdüğü bahaneler ilgimi çekmiyordu. Obsidian Corporation'da ona katılmakla asla ilgilenmeyecektim, bu yüzden neden denemeye devam ettiğini bilmiyordum.

Beni bulması için Beatrice denen kadını görevlendirmiştir. Neden şimdi ilişkimizi düzeltmek için bu kadar çaresizdi?

Sean.

Garaj yolumuza girdiğimde alay ettim. Tabii ya. Obsidian Corp'taki birçok casusunu bizi izlemek için kullanmış ve Sean'ın gizli büyü yetenekleri belirtileri gösterdiğini keşfetmişti.

"Siktir."

Sean'ın arabası garaj yolundaydı, ki gerekirdi. Saat öğleden sonra ikiydi. Okulda olmalıydı.

Onu mutfakta, fast-food hamburgerini ağzına tıktırırken buldum. "Evde ne yapıyorsun?" Tersledim.

Çiğnemeye devam etti ve boğuk bir sesle, "Bay Pruitt, vizeleri gözden geçirdikleri için dönem boyunca başarılı olan bizlerin gitmesine izin verdi," dedi. Kolasını yudumladı. "Ben vizeden muafım. Kışında hangi böcek var?" Hamburgerinden kocaman bir ısırık daha aldı.

Yanındaki tabureye oturdum ve yüzümü ona döndüm. "Şu Baylor denen çocuktan ne haber? Sana sorun mu çıkarıyor?"

Alay etti, rahatsız olmamıştı. "Her zaman. Ama bununla başa çıkabilirim."

"Sean," dedim samimi ve endişeli bir sesle. "Ona bulaşmaman çok önemli. Nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Sen ve Gareth bu konuda benimle ölümüne konuştunuz." "Hiç endişeli görünmüyorsun."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor? Bana ne olduğunu bile bilmiyorum."

Sean'ın umursamaz tavrının altında hayal kırıklığı ve öfke yatıyordu. Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Küçük bir çocukken ben de büyücülük yeteneğimi kontrol edemiyordum. Bu sözde yeteneğe sahip olmak bile istememiştim.

O olaydan sonra büyülerimi tamamen engellemeyi öğrendim. Artık yorgunluk ve depresyon dışında kalkanları yukarıda tutmak kas hafızası gibiydi. Bazen, karanlık özümü ve içimde özgürce dolaşmayı arzulayan büyücülük büyüsünü zapt etmenin baskısıyla kasvetli bir duruma düşüyordum. Bu zamanlarda Gareth ve Sean her zaman yanımdaydı. Tıpkı benim de onlar için her zaman burada olacağım gibi.

"Gareth sana ihtiyacın olan her şeyi öğretecek, eğer ortaya çıkarsa ve çıktığında," diye kardeşime güvence verdim.

Hepimiz bunun gerçekten sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorduk. Ben de bundan korkuyordum.

Grimlerin çoğu çeşitli derecelerde telekinezi ve doğüstü güce sahip teknisyenlerdi. Sean bir büyücü olarak yeteneklerini göstermediğinde rahat bir nefes almıştım. Benim gibi beş yaşında yatağının başında hayaletler belirmemişti. Ama onlu yaşlarının sonlarında ortaya çıkan gizli bir gücü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bazen oluyordu ama normal değildi.

"Yine de öfke onu tetikleyecektir, Sean. Ve iyi bir şekilde değil. Kendine ya da bir başkasına zarar vermeni istemiyorum."

Gizli Grimlocklar son derece dengesizdi. Karanlık güçleri hiçbirimizin bilmediği bir nedenle bastırılmıştı ve sonunda ortaya çıktığında korkunç derecede tehlikeli olabilirdi. Gareth'in başına geldiğinde, birini öldürmüştü.

"Gareth'in başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemiyorum. Ve GOA'nın ya da babamızın seni götürmek için bir neden bulmasını kesinlikle istemiyorum."

Grim Otorite Ofisi temelde tüm grim suçluları için yeraltı kolluk kuvvetleriydi. İddialara göre Grimler

Her bölgenin Yüksek Meclisi, ancak doğaüstü meclislerin dışında kendi şartlarımızla faaliyet gösterdiğimiz için, kendi sorunlarımızı halletmek için kendi yollarımız ve ofislerimiz vardı. Eğer bu sadece grim ile ilgili bir sorunsay, o zaman GOA bunu bir Yüksek Meclisin müdahil olmasından önce hallederdi.

Sean içini çekti ve peçeteyle ağzını sildi. "Ben iyiyim, tamam mı? O pislik Baylor beni her gün sinirlendiriyor ama buna alıştım. Bana soğukkanlılığımı kaybettirecek hiçbir şey söyleyemez ya da yapamaz."

"Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

Uzandım ve omzunu sıktım. "Sadece senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Gerçek buydu.

"Yapman gereken şey gidip biriyle yatmak." Sırıttı. "Ve sana seve seve kek dağıtacak güzel bir sarışın tanıyorum."

Tabureden kalktım ve kafasının arkasına bir şaplak attım. "Şerefsiz. Git ders çalış."

"Gerek yok. O kadar zekiyim ki tüm vizelerimi atlıyorum." Ne kibirli bir göt. Bana babamızı hatırlattı.

Babam.

Kadını ve babamın onu bana göndererek neyin peşinde olduğunu merak ederek evdeki ofisime geri döndüm. Cebimden mektubu çıkardıktan sonra masama doğru yürürken mektubu tekrar okudum.

Kimdi bu kadın ve neden babamla birlikte çalışıyordu?

Onunla ilgili düşünceleri aklımdan çıkarmaya kararlı bir şekilde, mektubu masamın çekmecesine ittim ve bana gerçek, derin bir mutluluk veren düşüncelerimin tek nesnesine dönmek isteyerek iç çektim.

Clara.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

~CLARA~

"HAYIR, EFENDİM! VER ŞUNU BANA." DIEGO'NUN ELINDEN SANDALETİMİ KAPTIM.

topuğu ağzına soktu. "Ayakkabı çiğnemek yok." Alt dudağı titreyince onu kucağıma aldım. "Ağlama. Kalbimi kıracaksın. Violet!" Mutfığa doğru yürürken seslendim.

Sanırsınız ki Evie ve Mateo'nun en büyük bebeğinden değil de evcil bir köpek yavrusundan bahsediyorum. Diego'nun diş çıkarma halkası olarak aslında endüstriyel güçte bir köpek çiğneme oyuncacı vardı. Kemik şeklindeydi, bu da onu kemirirken daha sevimli görünmesini sağlıyordu. Zaten her minik diş izleri vardı.

Üçüz kardeşleri Joaquin ve Celine, Diego'nun durmak bilmeyen çiğneme takıntısına ya da güçlü çenesine sahip değildi. Diego'nun zaman zaman uzayan küçük köpek dişleri de vardı.

Evie onları ilk gördüğünde çılgına dönmüştü, hepimiz de öyle, çünkü onun şekil değiştirmeye çalıştığını falan düşünmüştük. Kurtadamlar ergenlik çağına gelene kadar ilk kez beden değiştirmezlerdi ve üçüzler bir yaşında bile değildi.

Mateo gururla gülümsemiş ve kurtları son derece baskın olan bazı çocukların çok daha önce kendilerini bu şekilde gösterdiklerini söylemişti.

ilk kez yer deşiştirmişlerdi. Görünüşe göre Mateo bebekken de aynıymış.

Joaquin'in gözleri bazen altın rengine parlayarak içindeki kurdu ortaya çıkarırken, o çok daha soğukkanlıydı. Üçü arasında açık ara en sakin olan oydu. Celine heyecanlıydı ve gülmeyi severdi. Diego kedi-5 kasırgası gibiydi. Yürümeyi öğrendiğinde, Tazmanya Canavarı adlı çizgi film karakteri gibi odadan odaya koşturduğunu hayal ederek dehşete kapılmışım.

"Diego'nun çiğneme oyuncağı nerede?" Tekrar seslendim.

"Buzluğa koydum," dedi Vi, elinde soğuk kauçuk köpek kemiğıyle bana doğru yürürken. "Soğuk seviyor. Al bakalım, küçük adam."

Diego kıkırdayarak kaptı ve yarısını ağızına tıktı. "Yukarıdaki iyi tanrıça," diye azarladı. "Boğulma oğlum."

"İşte şimdi mutlu oldu." Siyah buklelerini karıştırdım ve Violet beni takip ederken onu oturma odasına geri taşıdım. "Biberonlarının vakti geldi mi?"

"Henüz değıl. Evie muhtemelen bir sonraki beslenmeden önce marketten döneceklerini söyledi."

Celine yerde bir battaniyenin üzerinde uyuyordu, tombul bacakları bükülmüş ve küçük patiğı yukarı kalkmıştı. Ağızında üzerinde bebek Yoda'nın yüzü olan bir emzik vardı, çilek sarısı bukleleri yüzünü kısmen örtüyordu. Z - Zombi Kedi adındaki yaşlı siyah kedimize taktığımız lakap - onun yanında kıvrılmış, memnuniyetle mırıldanıyordu.

Joaquin önünde bebek duyu tahtalarından biriyle oturuyordu. Birbirine uyan çarklara ve dişlilere yoğun bir şekilde bakıyor, sanki amaçlarını ve nasıl çalıştıklarını inceliyordu. Muhtemelen öyleydi. Bu ufaklık süper zekiydi.

Joaquin özeldi. Diego'nun aurası koyu mavi ve Celine'inki kırmızımsı turuncu olsa da, her ikisi de içlerinde yaşayan ruhlar gibi güzel ve canlı olsa da, Joaquin'inki benzersizdi. Onunki merkezde altın rengi, dışta ise yeşildi.

Bu bazen insanların ruh halleri aniden deðiřtiğinde ya da aynı anda o kadar çok duygu hissettiklerinde auraları bu farklılığı yansıttığında olurdu. Ancak Joaquin'in aurası ikili büyölü bir kabuk olarak kaldı. Işıltılı ve parlak. Sakin ve sevimli.

Joaquin'in sadece bir kurt adam olmadığından şüpheleniyordum ama bunu henüz kimseye söylememiştim. Önümüzdeki yılın bir noktasında bazı büyücü yeteneklerinin geliştiğini göreceğimize dair her şeye bahse girerim.

"Geçen günkü kitap kulübü nasıldı?" diye sordu kız kardeşim, kanepeye çöküp çıplak ayaklarını Joaquin'e yaklaştırmadan önce ağır bir alaycılıkla.

Yere baktı, Violet'in ayağını okşayarak iyi olduğuna dair güvence verdi ve sonra çoktan çözmüş olduğu blok bulmacaya bakmaya geri döndü.

"Henry ile ilk kulüp toplantımdan bahsediyorsanız, harikaydı."

Diego bacaklarımın arasındayken yere oturdum. Onu dikkatle izlememiz gerekiyordu çünkü kırılmaz olarak kabul edilen kauçuk bir çiğneme oyuncuğıyla bile, boğulma tehlikesi olan küçük parçalar koparma eğilimindeydi.

"Uh-huh. Peki daha sonra ikiniz birlikte nereye kaçtınız? Sonunda gaddarınızı hırpalayabildiniz mi?"

"Vi." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bence yavaştan alsak daha iyi olur."

"Yavaşça mı? Yaklaşık bir yıldır ona takıntılısın ve bence o seni bundan çok daha uzun süredir takip ediyor."

"Karşılıklıysa taciz sayılmaz Vi." Diego'nun uzun siyah bukleleriyle oynadım. "Bu kadar olumsuz konuşmayı bırak."

"Öyle demek istemedim. Sadece bu ilişkiyi bir sonraki seviyeye taşımanız gerektiğini söylüyorum."

"Tam da istediğim gibi High Tea Kitap Kulübü'nün bir üyesi oldu. Bu birinci adım."

"İkinci adım ne?" Joaquin'e ayak parmaklarını oynattı, bu da Joaquin'in dikkatini üç saniyeliğine dağıttı ve Joaquin bulmacayı düşünmeye geri döndü.

"Seni ilgilendirmez."

"Oh, ho! Şimdi bana anlatmak zorundasın. Kulağa hoş geliyor."

Öyleydi. Benim açımdan oldukça ilginçti ama ona ya da kimseye söylemeyecektim. Ve evine zorla girmeden girmenin başka bir yolunu bulmam gerekiyordu. Sorulmadan kapısına bir kez gelmek iyiydi ama bunu ikinci kez yapmak çaresizlik gibi görünüyordu. Çaresiz değildim. Henüz değildim.

Nedense Henry ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildi. Bu yüzden planım son derece açık olmak, kendimi ona doğru fırlatmadan geçebileceği pek çok kapı bırakmaktı. Geçen gün ona sigarayı bırakmasına sevindiğimi söylediğimde kesinlikle ipucunu almıştı.

"Bu bakış ne için?" diye sordu Violet.

"Yine. Senin balmumundan değil."

"Tamam, tamam. Dünyada asla sır saklamaman gereken tek kişiye söyleme. Sonunda bu topu yuvarlamaya başlamana sevindim. Geri kalanımız sürekli kalp gözlerinizle birbirinize bakmanızı izlemekten bıktık."

Nefesim kesildi. "Bana o şekilde mi bakıyor?"

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Siz ikiniz gerçekten bilgisizsiniz, değil mi?"

Telefonum kanepenin üzerinde çalarak daha fazla yorum yapmamı engelledi.

Diego'yu rahatsız etmeden uzanıp telefonu açtım.

"Oh, hayır," dedi Violet. Telefonuma bakarken yüzü kaskatı kesilmişti.

"Ne oldu?" diye sordum. Ekranda Miriam Ferriday'in adını görerek sordum.

Violet elini uzattı, yüzünde yumuşak ve üzgün bir ifade vardı. "İzin verin sizin için cevaplayayım."

Cevap vermek için düğmeye bastım. "Alo?" Zaten titriyordum çünkü zaten biliyordum. Kız kardeşimin psişik yetenekleri bana daha ben sesi duymadan

diğer uçtaki kişinin sesi.

"Merhaba, Clara." Arayan Miriam'ın hastayken yanında kalan yeğeni Rachel'dı.

Gözlerimden akan yaşları durdurmak için gözlerimi kapatarak, "Evet?" diye sordum. "Miriam Teyze öldü. Gece sessizce vefat etti. Sana ulaşmak ve bunu söylemek istedim." Rachel'ın sesi muhtemelen ağlamaktan boğuk çıkıyordu. "Bilmiyorum.

Henüz ayarlamaları yapmadım çünkü... Bunun olmasını beklemiyordum."

"Çok üzgünüm," dedim, rahatlatıcı bir büyüğü dışa doğru iterek ama Bir elimi göğsüme bastırsam bile telefona ulaşmıyordu. "Çok üzgünüm Rachel."

"Teşekkür ederim." Burnunu çekti. "Diğer hanımlara da söyleyebilirsiniz çok memnun olurum. Yapamam, yapamam işte."

" değil. Ben hallederim. Onlara söylerim."

Ama iyi değildi. Cesur eşarpları ve neşeli kişiliğiyle tatlı Bayan Ferriday'i bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi kalbimi parçaladı. Bir daha onun tatlı kahkahasını duyamayacak ya da sıcak kucaklamalarını hissedemeyecektim.

Rachel sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

Telefonu kapattı. Elim kucağıma düştü. Violet aniden orada, yerde diz çökmüş ve beni kucaklamıştı. "Üzgünüm, Clara. Onu çok sevdiğini biliyorum."

"Onu daha iki gün önce gördüm."

İnsanların birini kaybettiklerinde benzer şeyler söylediklerini duymuştum. Sanki onları bu kadar yakın bir zamanda gördüklerine inanamıyorlardı, ama bir şekilde artık bizimle değillerdi. Belki de inançsızlığımızı evrene söyleseydik, bize bunun gerçek olmadığı ve sevdiğimiz kişinin hala yeryüzünde olduğu, gitmediği, öte dünyada kaybolduğu söylenirdi.

"Biliyorum." Violet bana daha sıkı sarıldı.

Yumruklarımı gömleğinde sıktım ve ağladım. "Buna inanamıyorum."

"Şşş." Beni nazikçe salladı. "Öyle olduğunu biliyorum." Onunla son görüşmemi hatırlayarak omzuna yaslanıp ağlamaktan başka bir şey yapamadım.

Normalden daha solgundu. Hayat boyu m¼cadele ettiği çeker hastalığının yol açtığı böbrek enfeksiyonu yüzünü şişirmişti. Ama Henry'nin koridorda sessizce beklediğini görünce gülümsedi. Parmakları iki hafta öncesine göre daha kemikli olan elimi okşadı ve sonra fısıldadı, "Zamanı gelmişti."

Bayan Ferriday Henry'ye olan derin aşkını biliyordu. Kulüpte sır verdiğim tek kişi oydu. Hasta olmasına rağmen bu hafta daha mutlu ve neşeli görünüyordu. Kitap kulübünden arta kalanlarla uğrayacağımı bildiğı için ipeksi yeşil eşarplarından birini bile takmıştı.

Nefesimi içime çektim. "Beni gelecek hafta göreceğini söyledi."

"Çok üzgünüm kardeşim. Keşke senin yerinde olsaydım ve bize her zaman yaptığın o büyülerden birini yapabilseydim."

Violet beni susturmaya ve bana sarılmaya devam etti ama üzüntüm daha da arttı ve kalbim kırılmaya devam etti.

BÖLÜM 5

~HENRY~

VIOLET'LE TELEFONU KAPATTIKTAN ÜÇ SANİYE SONRA EVDEN ÇIKMIŞTIM, Bayan Ferriday ve Clara'nın şu anki durumundan bahsettikten sonra.

Sana ihtiyacı var.

Bu sözler ete ve kemiğe saplanan hançerler gibi saplandı. *Bana* neden ihtiyacı olduğunu, nasıl yardım edebileceğimi düşünmek için bir an bile durmadım. Gündüz vakti şehrin bir ucundan diğerine yüksek hızda gitmemi motive eden tek kelime "*sana ihtiyacı var* "dı.

Clara acı çekiyordu ve bana ihtiyacı vardı. Önemli olan tek şey buydu.

Kendimizi ifşa etmemek için doğaüstü varlıkların insanların yanında büyü kullanması yasaktı ama bu hızda kimsenin beni göremeyeceğini biliyordum. Yanlarından geçerken oluşan bulanıklığı bile görmezler, sadece yanlarından geçen ani esintiyi hissederlerdi. Doğaüstü bir muhbirin beni yakalaması da umurunda değildi. Clara acı çekerken arabamı kaplumbağa yavaşlığında sürmeyeceğimden emindim.

Savoie'lerden birkaç blok ötede bir yağmur fırtınasına yakalandım ama bu beni Savoie'lerin araba yolunda aniden belirmekten alıkoymadı. Sahanlığa baktım.

Clara'nın garajlarının üstündeki araba evi dairesine. Yağmur aralıksız yağıyor, kot pantolonumu ve tişörtümü sırlıslam ediyordu.

Beklemeden merdivene koştum ve kapıyı çaldım. Cevap veren olmadı.

"İçeri gir."

Kafamı çevirdiğimde Violet'in beyaz yağmurluğuyla dipte durduğunu gördüm.

"Isadora ona büyü yapmaya çalıştı ama hiçbir şey yardımcı olmuyor gibi görünüyor. Yalnız kalmak istedi ama seni görmek isteyeceğini biliyorum."

Ben buna ne dedim ki? Violet'le doğru düzgün tanışmamıştım bile. Ve burada bana Clara'nın teselli edilemez olduğunu ama bir şekilde yardım edebileceğimi söylüyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Yağmur saçlarımın ucundan yüzüme damlıyordu, hava tenimi elektrikle aydınlatan bir şeyle doluydu.

Violet homurdandı ve başını öne eğdi. Sesine kibirli bir hava katarak, "Ben bir medyumum, gaddar. Ve kız kardeşimi tanıyorum." Elini salladı. "İçeri gir. Kapı açık."

Yine düşünmeden ama içgüdülerimle hareket ederek, Clara'nın acısını dindirmek için duyduğum o derin ihtiyaç beni haddimi aşma konusundaki tereddütlerimi aşmaya itti. Kapıyı açtım ve hemen onun yumuşak ağlamasını duydum. Onun acısı sanki içimi oyan bir tırpan gibiydi.

Benim tatlı Clara'm sıkıntı içindeydi, kargaşa içindeydi. Daha önce hissettiğim tüm acıların ötesindeydi... neredeyse hepsinin.

"Clara?" Dairenin mumlarla aydınlatılmış küçük oturma odasına seslendim.

Kanepenin üzerinde pembe bir topak hareket etti ve Clara'nın gözyaşları ve hüznle kızarmış güzel yüzü kanepenin üzerindeki yastık ve battaniyelerden oluşan kabarık bir bulutun içinden belirdi.

"Henry?" Sesi şok olmuş gibiydi, bu da ben içeri girerken ağlayışında duyduğum kalp ağrısından daha iyiydi.

"Evet." K      mutfağın tezgahından bir mutfak havlusu aldım ve hızla y  z  m  , sa  larımı ve ellerimi sildikten sonra tekrar tezgahın   zerine attım.

Yorganı iterek doğrulup oturdu. Pembe pijama   ortu ve atletinden olu  an k      saten takımının i  inde ona bakarken i  imden bir inilti geldi.

"Neden buradasın?" diye sordu, ayağ  a kalkıp pembe battaniyeyi      r ki v  cuduna sararak.

"Geldim-"

Ne yapmak i  in geldim? Bunu hi   d     nmedim. Bir manyak gibi kapımdan dı  arı fırladım ve Azrail hızıyla -ki bu vampirler kadar, hatta bazen onlardan daha hızlıdır- onun yardımına ko  tum. Ama ger  ekten ne yapabilirdim ki?

Ba  sağlığ   dilemek mi? Sahte basmakalıp s  zler mi?

Ona daha fazlasını sunabilirsin, diye fısıldadı

karanlık. "O   ld  , Henry."

"Biliyorum."

Sonra kollarımdaydı, pembe yumu  aklığ   beni co  kuya boğuyordu.

"Yağmur y  z  nden ıslandım.   z  r dilerim," diye zayıf  a itiraz ettim.

"Umurumda değil. L  tfen sarıl bana."

Tanrı a  kına. Onu tutmak mı? Onun i  in d  nyayı yakarım.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime yakın tuttum ve bir elimi sırtında a  ağı yukarı gezdirdim. Daha   ok ağladı.

G  k g  rledi,   im  ekler g  ky  z  n   b  ld   ve yağmur daha da   iddetlendi. İ  imin derinliklerinde, g  r  n   e g  re   atlamı   bir kapının ardında ya  ayan karanlık,   iddetli fırtınayı takdir ederek mırıldandı. Canavarım bir pluvofil olduğ   i  in değil, bu doğ  al bir fırtına olmadığ   i  in. Sanki onun i  in yaratılmı   gibi ho  una gitmi  ti.

  im  ek tekrar   aktı, pencerelerden dı  arı mor-pembe bir parıltı yayıldı ve Clara'nın omzumda bir sonraki hı  kırığ  yla aynı zamana denk geldi. Neler olduğ  unun farkına varmak beni   a  kına   evirdi.

Grims her şeyi bilirdi. Ya da bildiğimizi düşünmeyi severdik. Ama bunu daha önce hiç duymamıştım.

"Çok özür dilerim," dedi sonunda hıçkırıklarının arasında, çekilip kanepeye oturmadan önce. "Senin için ağlamamalıydım."

"Benim için fark etmez."

Bana her şeyi yapabilirdi. Hiç umursamazdım.

Bir kez daha anlamsızca sarsıldım çünkü bana sarılmasıyla resmen saldırdığını fark ettim ama yine de hiçbir panik ya da korku hissetmedim. Hem de hiç. Aksine, onun bu kadar yakınımda olması beni daha da rahatlattı.

Ne kadar garip ve olağanüstü bir his. Yıllar sonra özlemini çektiğim şeyi hissetmek.

"Lütfen oturun." Kutudan bir selpak çıkarıp gözlerini ve burnunu sildikten sonra küçük bir kahkaha attı. "Berbat görünüyor olmalıyım."

Kanepesine oturup onu sıırıslıkla edcek değildim. Bunun yerine önünde yere diz çöktüm ve kulağa korkutucu ya da saplantılı gelmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştım. Bu yüzden görünüşü hakkında bir şey söyleyemedim. Dağınık görünmüyordu. Omuzlarını, göğüslerini ve kalçalarını okşayan uzun sarı dalgalarıyla pembe saten içinde bir rüya gibi, lanet olası bir tanrıça gibi görünüyordu.

O sadece bana eziyet etmek için doğmuş bir melekti. Ve ben de onu günahla damgalamaktan başka bir şey istemeyen bir iblisim.

Kendimi kendi ahlaksız düşüncelerimden uzaklaştırarak, onun aklını Bayan Ferriday'den uzaklaştırmak için en iyi yolu düşündüm. Belli ki çok uzun süredir kedere gömülmüştü ve kendi kendini şımartan melankolinin birine verebileceği zararı anlıyordum.

"Clara." Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum ve topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. "Ruh halinle havayı değiştirebileceğini biliyor muydun?"

Dışarıya baktı, gözyaşları dinerken yağmur da yeniden dinmeye başlamıştı. "Evet."

"Tüm Aurlar bunu yapar mı?"

"Hayır." Alnı konsantrasyonla kırıştı. "Jules ailemizde bir Aura olduğunu söyledi, bu yeteneğe sahip olan büyük, büyük bir teyze. Bu nadir bir şey." Bir omzunu silkti. "Ama ona sahip olmanın pek bir faydasını görmedim."

Kısa bir kahkaha attım. "Bu olağanüstü."

Sen .

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ağzının bir tarafı kalktı, dairesine girdiğinden beri gülümsemeye en çok yaklaştığı andı.

"Evet." Bakışlarını tuttum. "Hava çok güçlüdür."

Daha geniş gülümsedi ve kalbim göğüs kafesime doğru daha sert atmaya başladı. "Belki de öyledir. Ama yağmur ve güneş ışığı sihir dünyasında pek bir işe yaramıyor. Bu sadece benim sihrimin bir belirtisi."

"Bu doğru değil. Hava durumunun insanların ruh halini etkileyebileceği, hatta çok uzun süre karanlık ve yağmurlu olduğunda depresyona neden olabileceği bir gerçektir."

"Hmm." Uzun bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım havayı gerçekten çağırabilseydim, istediğim zaman değiştirebilseydim yardımcı olurdu. Ama bu hiçbir zaman özellikle huysuz olduğum zamanların bir etkisi olmaktan öteye geçmedi."

"Hiç hava durumunu çağırmayı denedin mi?" diye sordum.

"Hayır." Gözlerini kucağına dikmiş, kutudan çıkardığı taze selpakları karıştırıyordu. "Denemek için bir neden yok gibi görünüyordu."

"Ağlamaya devam edersen yakında Garden District sokaklarını sel basabilir."

New Orleans bir çanağın içine inşa edilmiştir, şehrin çoğu deniz seviyesinin altındadır.

"Haklısın." Başını salladı, yeni bir keder dalgası onu ele geçirmiş gibi görünürken dudağını ısırđı. Ona en başta neden ağladığını hatırlatmıştım. Bir damla gözyaşı daha süzöldü.

Kendimi kontrol edemeyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve kanepede onunla göz hizasına geldim. Kalbim küt küt atarken uzandım ve parmak uçlarımla yanağına ve çenesine dokundum, ardından başparmağımla gözyaşını sildim.

"Lütfen ağlamayı kes, Clara."

Cam gibi, geniş ve buzul mavisi gözleri bedenimdeki her atomu tutuşturarak içime doğru bir elektrik akımı gönderdi. Alevler beni içten içe yaktı.

Başparmağımı tekrar yanağının üzerinde gezdirerek fısıldadım, "Bütün gece mahalleye yağmur yağmasın. Su baskınlarına ve sorunlara neden olabilir."

"Tamam."

"Yani benim için ağlamayı bırakacak mısınız?"

Neden ben istediğim için bir şey yapacağını düşündüm, hiçbir fikrim yok ama küçük elini kaldırdı ve yanağımın arkasına bastırdı. "Elbette Henry. Ne istersen yapacağım."

Kanımı ısıtan ve beni öne doğru eğilmeye ve sonunda onu öpmek için o görünmez çizgiyi geçmeye iten enerji eziciydi. Ezici.

Öp onu. Karanlığın derinliklerinden gelen ısıklı fısıltı en büyük arzumu çağırıyordu. Bir kez olsun onu dinlemek istedim.

Bir an için vücudumun daha da yakınlaştığını hissettim, ayrılmış dudaklarına, kalp şeklindeki yüzünün kızarıklığına, yanaklarını çevreleyen altın rengi saçlarına, sonunda onu tatmam için beni baştan çıkaran savunmasız tatlılığına odaklandım.

Sert bir hareketle elimi çektim ve ayağa kalktım, sonra pencereye doğru yürüdüm, gök gürültüsü dinmiş, yağmur hafifçe çiselemeye başlamıştı. Çünkü ondan durdurmasını istemiştım.

arkadaşı için yas tutuyordu, Tanrı aşkına. Bazen şeytanın vücut bulmuş hali olabilirdim ama Bayan Ferriday'in yasını tutarken ondan faydalanacak değildim. Clara'yı öptüğümde ne keder ne de pişmanlık olacaktı. Ve bundan geri dönüş olmayacaktı.

Yuvarlanan bulutlar benim sürekli melankolik ruh halimi yansıtıyordu. Clara'nın dünyasının güneş ışığında yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

"Arkadaşın için çok üzgünüm, Clara."

"Teşekkür ederim," dedi usulca. Battaniyeyi tekrar omuzlarına dolayarak yer değiştirdiğini duydum. "Ama yapabileceğin bir şey yok."

Evet, var, dedi karanlık. Hayır.

Bunu yapamazdım. **Gareth için yaptın.**

Ve bu beni neredeyse komaya sokuyordu.

"Gitmem gerek," dedim aniden ve kapıya doğru yürüdüm.

"Henry?" Kapıyı açtığımda beni durdurdu.

Daha fazla gözyaşı dökmediğine şükrederek arkama baktığımda yanakları kızarmış ama kuruydu. "Benimle cenazeye gelir misin? Onu tanımadığını biliyorum ama bu bana yardımcı olur." Yutkunurken, ince boğazının duygularla çalışmasını izledim. "Orada olman bana yardımcı olur," dedi yine usulca, "eğer orada olursan."

"O zaman orada
olacağım." Her zaman
orada olacağım.

"İyi geceler, Clara. Biraz dinlen."

Ödülüm onun yumuşak, tatlı gülümsemelerinden biriydi, onun için dünyayı fethetmek, ihtiyaç duyacağı her şey olmak istememe neden olan türden.

Yavaş bir tempoyla eve dönerken, bulutlar uzaklaştı, bir parça yıldız ve berrak bir gökyüzü ortaya çıktı.

BÖLÜM 6

~HENRY~

Rahip Miriam Ferriday'in mezarı başında son sözlerini söylerken kayrak grisi bulutlar alçaktan süzülüyordu ama yağmur yağmadı. Mezarını çevreleyen kanatlı meleklerle süslü yer üstü mezarları ve mezar taşları, buradaki tüm ölülerin koruyucuları ve muhafızları gibi görünüyordu. Bakışlarım yakındaki bir mezarın üzerine örtülmüş ağlayan bir melek heykeline kaydı.

Etrafa göz gezdirirken, yeni kiracıyı gözetleyen gezgin bir ruh görmeyi umuyordum. Ama hiç hayalet görünmedi. Yakın zamanda ölmüş olanlara yakın olduğum zamanlarda hissettiğim, kendi büyücülüğümü engelleyen kalkanıma baskı yapan bir güç yoktu. Bugün sadece yaşayanlar burada, mezarlıkta yas tutuyor.

Clara'nın arkasında durdum, bir yanında kız kardeşi Violet, diğer yanında Isadora vardı. Livvy ve Gareth Nico'nun yanında, Devraj ise Isadora'nın diğer tarafında duruyordu. Eksik olan tek Savoiler Mateo ve Evie'ydi çünkü çocuklara bakmak zorundaydılar. Ve hâlâ Ruben'le birlikte Londra'da olan Jules.

Clara'nın ailesi de Ruben'in ailesiyle tanışmak ve Jules'un iyileşmesine yardımcı olmak için Londra'ya gitmişti, ancak Gareth'in söylediğine göre bu daha çok

Annelerinin en büyük kızını görmesi ve geçen Kasım ayında Northumberland'de başına gelenlerden sonra gerçekten iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Oradan İsviçre'ye döneceklerdi.

Onlar uzaktayken Meclis işlerinden Devraj sorumluydu, ki anladığım kadarıyla bu çok uzun sürmeyecekti. Eğer İnfazcı gücünde bir yardıma ihtiyaç duyarsa, Gareth'ı da arayabilirdi. Kuzenimin gezegendeki herhangi bir doğaüstünü alt edebileceği sırrı ortaya çıktığından beri, Jules ve Ruben İngiltere'de bir süre daha kalmak konusunda kendilerini o kadar da kötü hissetmiyorlardı.

Miriam'ın yeğeni Rachel kendi gülünü koyduktan sonra, High Tea Kitap Kulübü'nün hanımları da tabutun üzerine birer gül koymak için öne çıktılar. Clara onların arkasından geldi ve tığ işi bir gülü diğerlerinin üzerine koydu. Onu pembe saten pijamalarıyla kanepesinde örerken hayal edebiliyordum.

Kalabalık dağıldı ve arabalarına geri döndüler. Gareth, Livvy'yi arabasına doğru yürütmeden önce bana sert bir bakış atıp başını salladı. Violet ve Nico, Clara'ya ciplerine kadar eşlik ettiler ama sonra Clara durdu ve etrafına bakındı. Beni buldu. Yüzündeki ifade anında üzüntüden rahatlamaya ve güzel yüzüne yumuşak bir gülümseme yerleştiren daha tatlı bir şeye dönüştü. Benim yüzümden mi?

Ona bunu yapabileceğimin baş döndürücü hissiyle sertçe yutkundum.

Sonra bana el salladı. Tereddüt etmedim, ayaklarım anında ona doğru hareket etti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Elini siyah gömleğimin koluna koydu.

"Tabii ki." Bir an kendimi kaybettim, onu içime çektim.

Saçları o karmaşık stillerden biriyle örülmüştü, kuyruğu bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Siyah elbisenin içinde tuhaf görünüyordu, teni kumaşa karşı solgundu. Asla koyu renkler giymezdi. Muhtemelen çok ağlayacağını düşündüğü için makyaj yapmamıştı ama yanakları kuruydu. Gözleri duygularla parlıyordu ama yaş yoktu.

Küçük ve kırılgan görünüyordu ve kendimi en son ne zaman yemek yediğini merak ederken buldum. Dört gün önce evine geldiğimden beri onu görmemiştim ve kilo vermiş gibi görünüyordu. Hem de çok fazla.

"Yemek mi yiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Yemek, Clara." Sesime sızan öfkenin farkındaydım ama kontrol edemiyordum. "Yemek mi yiyorsun? Çünkü yiyor gibi görünmüyorsun."

Diğer arabalar mezarlıktan uzaklaştı. Violet ve Nico cipin ön koltuğunda Clara'yı bekliyorlardı. Clara'yla kabaca konuştuğumu duyabildiği için Nico'nun sürücü tarafındaki camdan bana uyarı mahiyetindeki bakışlarını görmezden geldim.

"Hiç öyle hissetmedim."

"Yemek yemen gerek." Bir adım daha yaklaştım ve dirseğini kavrayarak nazikçe sıktım.

"Kız kardeşlerim de böyle söyleyip duruyor.

I-" "Haklılar."

"O kadar kolay değil."

"Clara." Dirseğini tekrar sıktım. "*Lütfen.*"

O anda gözlerimde ne gördüğünden emin değildim - büyük olasılıkla vücudunu beslemek için çılgınca, çaresizce yalvarıyordu, böylece geceleri aç kalarak istemeden kendine zarar verip vermediğini merak ederek uyanık kalmıyordum. Muhtemelen çektiği acı açık ve netti. Bakışları sanki anlamış gibi yumuşadı.

"Tamam, Henry. Merak etme."

Endişelenmiyor musun? Önümüzdeki hafta boyunca bunu takıntı haline getirme ihtimalim yüzde yüzdü. Muhtemelen evinin önünden geçecek ve pencerelerden bakacaktım, muhtemelen Gareth'tan bir tür casusluk aletiyle yardım isteyecektim, sadece gerçekten kendine baktığından emin olmak için.

"Sadece..." Mezara doğru bakarak iç geçirdi. "Gittiğini biliyorum ama ona gerçekten veda edemedim. Ona ne kadar çok

benim için anlamlıydı." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Onunla ilk kez Queen of Tarts'ta tanıştığımı biliyor muydun? İkimiz de yaban mersinli çörek alıyorduk. Çantasından *The Viscount Who Loved Me*'nin yıpranmış bir kopyası çıkmıştı. Sohbet etmeye ve bana bir kitap kulübü kurmam gerektiğini söyledi. İlk üyem de o olacaktı. Bu tamamen onun fikriydi." Gözleri neşeli bir anıyla parıldadı. "Bunun için ona hiç teşekkür etmedim. Doğru düzgün değil."

Ona yardım edebilirsin, diye fısıldadı karanlık.

Bir çığlık sesi bana sertçe çarptı ve nefese kaldım. Boğuluyordum. Gözlerimi sıkıp kapatarak anıyı uzaklaştırdım.

Evet, ona yardım edebilirdim. Kabuslarımla yüzleşebilirsem, ama o zamana kadar muhtemelen çok geç olacaktı.

"Biliyordu," dedim ona. "Eminim biliyordu."

Clara başını salladı, bakışları hâlâ kolunu tuttuğum yere kaydı.

Elimi bıraktım ve geri çekildim. "Bana yemek yiyeceğine, kendine bakacağına söz ver."

Gülümsedi. "Söz veriyorum. Cauldron'da küçük bir resepsiyon vereceğiz. Geliyor musun?"

Başımı salladım. "Sanırım bu aileniz ve yakın arkadaşlarınız için."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben hemen arka koltuğun kapısını açtım ve onu öne doğru ittim. Kapıyı kapattıktan sonra eve dönmeden önce onların gidişini izledim.

Yol boyunca kendi kendime mırıldandım, Clara'yı rahatlatılabilme ihtimalim olduğunu biliyordum ama yine de bu konuda hiçbir şey yapmamıştım.

Kapıyı çarparak garajın arka kapısından mutfığa girdim. Siyah gömleğimin kol düğmelerini açtım ve Nespresso makinesinin bulunduğu adaya doğru ilerlerken kollarımı sıvadım.

"Eğer bu kadar korkak olmasaydın, hemen o anda teklif ederdin." Nespresso'ya koyu kavrulmuş bir kapsül koydum ve demleme musluğunun altına bir kupa yerleştirdim.

"Lanet olası korkak," diye mırıldandım kendi kendime ve alıştırma düğmesine bastım. Kremayı çıkardım ve köpürtücünün içine biraz döktüm, ardından düğmeye bastım ve köpürtücü kaymak gibi oldu.

"Muhtemelen çok geç," dedim kendi kendime, Miriam Ferriday'in öldüğünde sıkıntı içinde olmadığını biliyordum. "Tamamen huzur içindeydi. Orada olmayacak."

ırpılmış kremayı kahveme döktüm ve karıştırdım, mutfak penceresinden dışarı, dalları yeşil parmak yapraklı eğrelti otlarıyla filizlenen dev meşe ağacına baktım.

"Bundan eminim. Çok geç." Kahvemi yudumladım. "Otumun içine falan mı girdin?"

Sean'ın orada dikildiğini görmek için döndüğümde neredeyse kahveyi tükürecektim. "Evde ne halt ediyorsun?"

"Dostum. Saat üç buçuk."

Saatimi kontrol ettim. Demek . Zaman bugün bir şekilde kaybolmuştu. "İyi misin dostum?" Sean kileri karıştırırken sordu.

"İyiyim. Okulda her şey yolunda mı?"

Alay etti. "Okulda hiçbir şey iyi gitmez ama hayır, bugün kimsenin kemiğini kırmadım."

"Güzel."

"İstedim," dedi duygusuz bir sırtışla, "ama biraz kendimi tuttum."

"O pislikten uzak dur, Baylor."

Gözlerini devirdi ve bir paket Doritos alıp oturma odasına doğru gitti. Kahvemi yudumladım ve ne yapmam gerektiğini çok iyi bilerek pencereye doğru döndüm. Clara için duyduğum endişe kendi korkularımın önüne . Onun için erkek gibi davranmalıydım.

Orospu çocuğu.

Sonunda pes ederek yukarı çıktım ve üzerimdeki sert cenaze kıyafetlerini çıkarıp kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giydim. Sonra saate baktım.

resepsiyonun biteceğini düşündüm. Sonunda Savoie'lerin evine doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

~CLARA~

KENDİMİ HERKESTEN SAKLAYARAK İYİ BİR İŞ YAPTIĞIMI SANIYORDUM, Özellikle de Violet. İyi niyetliydi ama şu anda yalnız kalmak istiyordum. Bu bana göre değildi. Normalde kız kardeşlerimle etrafımı sarmak, geçmeyen bu acıya mükemmel bir merhem olurdu.

Ve evet, keder içinde yuvarlanmanın sağlıksız olduğunu biliyordum. Yuvarlandığımı ama iyi olmadığımı da biliyordum. Daha önce bana bu kadar yakın birini hiç kaybetmemiştim. Kimse sizi kaybın iç parçalayıcılığına ve gerçeküstücülüğüne hazırlayamaz. Bir gün, unlu mamuller getiriyor ve kadınlarını kurtaran ateşli İskoçyalılardan bahsediyorsunuz, sonra aniden o artık bu dünyada değil ve onunla bir daha asla konuşamayacağınızı fark ediyorsunuz.

Yaşlı olması ve rahibin ayinde söylediği gibi "iyi bir hayat yaşamış" olması durumu daha iyi hale getirmiyordu. Hiçbir şey yapmadı.

Ailem etrafta dolanırken iyi niyetliydi ama artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Bu yüzden yeni ayda cadı turlarımızı yaptığımız gizli bahçemize saklanmışım. Birinin sarmaşıklarla kaplı kapıya yaklaştığını duyduğumda öfkemi bastırmaya çalıştım. Beni sevdikleri için kızgın olmam adil değildi.

Neredeyse saklanmak için kucağımdaki mumu söndürecektim ama bu beni görünmez yapmayacaktı. Bu yüzden daha fazla iyi olacak duygusuna hazırlandım ve kapıyı izledim.

Kapı açılıp Henry içeri adımını attığında ciğerlerimdeki hava tamamen boşaldı. Onu gördüğümde hissettiğim anlık rahatlama ve sevinç beni sert ve gerçek bir şekilde vurdu. Acaba Eros birine aşk oku fırlattığında da böyle mi hissediyordum?

"Henry?"

O karanlık gözler benimkilerle buluştu, mum ışığında sıcacık parlıyordu. Bahçeye bir göz attıktan sonra kapıyı kapattı.

"Umarım sizi rahatsız etmemin bir sakıncası yoktur."

"Sakıncası var mı? Burada olmana çok sevindim." İçimden yükselen gergin ama mutlu kahkahaya engel olamadım. "Lütfen. Oturun." Sanki burası sohbet etmek için dünyanın en normal yeriymiş gibi cadı çemberinin dışında oturduğum yanıma işaret ettim.

Tebeşirle çizilmiş daire son yağın yağmur yüzünden solmuştu, belli ki yağmura ben sebep olmuştum. Böyle bir şey olduğunda hiç fark etmemiş olmam ne tuhaf. Muhtemelen nadiren üzgün olduğumdan ve insanlar mahallemizde hava her zaman güneşliken bunun tuhaf olduğunu söyleme eğiliminde olmadıklarından. Duygularımı yeterince bastırmayı başarmıştım ki bu gece hava çoğunlukla açıktı, sadece ayın önünü kesen birkaç bulut vardı.

Henry çemberin etrafında yürüdü ve yanımdaki kaldırıma oturdu, bacaklarını dışa doğru uzattı ve bileklerinden çaprazladı.

"Bacaklarımı çemberinizin içine yerleştirdiğim için büyü falan yapılmayacağım, değil mi?"

"I?"

"Hayır." Güldüm. "oturmak benim için sadece bir alışkanlık."

Başını salladı ve başını gece gökyüzüne doğru kaldırdı. Soluk ay ışığı Keskin yüz hatlarını beyazla yaldızlıyor, yüzünün tüm güzel kenarlarını, erkeksi boğazının kıvrımlarını okşuyordu. Bütün gece oturup ona bakabilirdim.

"Beni arıyordun." Bariz olanı ifade ettim. Yine de, Henry'nin bana değer verdiğinin bir kanıtı olduğu için bunu yüksek sesle söylemeye değer buldum.

Ben

Bu konuda bir şey yapana kadar ona ve kendime hatırlatmaya devam ettim. Ya da daha fazla bekleyemedim ve ona saldırdım.

"Evet." Sert sesi karanlıkta daha güzeldi. Tenimin üzerinde yuvarlanıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Sonra hiçbir şey söylemedi. Bana neden şimdi geldiğini açıklamaya hazır olana kadar onunla sessizce oturmaktan son derece memnundum. Mumun alevi esen rüzgârla birlikte titredi ve başını çevirip bana baktı.

İçeri girdiğinden beri ondan alamamıştım, utanmadan onun nefis görüntüsünü yalayıp yutuyordum.

"Size yardım edebilirim," dedi sert bir ifadeyle, siyah gözleri deliciydi.

İfadesi ve yüzündeki yoğun ifade bana muazzam bir şey anlatıyor gibiydi. Ne yazık ki neden bahsettiğini bilmiyordum.

"Pardon ama tam olarak neyle?"

Geniş göğsünden ağır bir nefes çıktı. "Senin kederin. Çünkü veda etmedin."

Farkına varmak kafama bir tokat gibi çarptı. Neden bunu daha önce düşünmemiştim?

"Sen bir büyücüsün." Yine bariz olanı söyledim. "Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Bayan Ferriday'i geri getirebilir misin?"

Henry, kız kardeşim Livvy'ye saldıran ve görünüşe göre birkaç genç kadını öldüren Richard Davis'in duruşması sırasında cehennem dünyasına bir geçit açtıktan sonra, her fırsatta Gareth'ı büyücüler hakkında rahatsız etmişim.

Grimler ketum olmaktan başka bir şey yapamazlar. Bu onların genlerinde var, bir çeşit Azrail kodu gibi, tüm bilgileri saklamak ve hiçbirini vermemek. Ama Gareth kız kardeşime derinden aşıktı ve ben de bunu kendi avantajıma kullandım. Dışarıdan çok tatlı ve sevimli görünebilirdim ama gerektiğinde istediğimi elde etmek için manipülatif olabilirdim.

Ölü çağırınlar hakkında öğrendiklerim çok fazla değildi ama yeterliydi. Nadir bulunan bir ölüm meleği türüydü ama Gareth'in olduğu ölüm meleği kadar nadir değildi. Bu başlı başına başka bir hikâye. Ama bana şunu söyledi.

Ölü çağırıcılar, yüzyıllar önce kötü kalpli bir büyücünün vampir karısının çocuğunun kanını ve canını kullanarak ölüleri çağırmak için bir kan büyüsü yapmasıyla doğdu. Ne yazık ki, vampir kadın büyücünün kurban sunağında kanla cadı işareti yaptığını görünce, büyü gerçekleşmek üzere dönerken büyücüye saldırdı ve onu öldürdü. Ölü hayaletlerden oluşan bir ordu cehennemden geri getirilirken onun kanını içti ve kara büyüsünü yuttu. Bilmeden, o iğrenç kanı doğmamış çocuğuna içirdi. İlk Azrail birkaç ay sonra doğdu.

O zamandan beri, ölüleri istediği zaman çağırabilen özel bir tür büyücü var. Henry de bunlardan biriydi. Ama Gareth'a göre, kimseye söylemediği nedenlerden dolayı yeteneğini reddetmiş. Ancak bunu Gareth için, kız kardeşim Livvy için yaptı.

Henry sanki göremediğim bir şeytanla savaşıyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu. Belki de öyleydi. İfadesinde yakaladığım korku izi gülümsememi azalttı.

"Bekle," dedim. "Onu geri getirmenin sana bir zararı olur mu?"

Birkaç saniye cevap vermedi, sonra "Onu geri getirebileceğimden emin değilim. Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Onun olduğu yerde."

"Pardon?"

Şimdi dizlerini yukarı kaldırmış, kollarını dizlerine dolamış, bir eliyle diğer kolunun bileğini tutuyordu. Yüzünü tekrar aya doğru kaldırdı. "Cehennem çok katmanlı ve karmaşık bir yerdir."

Vücudumu ona doğru çevirdim, bacak bacak üstüne atmıştım, bir dizim kalçasına baskı yapıyordu. Dizime baktı ama bir santim bile kıpırdamadım. O

Ona dokunmama alışması gerekiyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum.

O kara gözler tekrar üzerimdeydi, bir an önce göründüklerinden daha kara.

"Bazı ruhların bir araya gelmeyi tercih ettiği bir orta alan var. Biz buna Gri Vadi diyoruz."

"Ruhlar mı seçiyor?"

Çenesini bir kez eğdi. "Gri Vadi çok geniş. Bazı ruhlar orada birbirlerine çekilir. Kötü olanlar bir araya gelir. İyi olanlar da öyle. Bazen ruhlar yalnız dolaşır, genellikle öldüklerini bilmeyenler. Haksızlığa uğrayanlar, öldürülenler, yollarına devam etmeden önce uzun süre orada kalmaya meyillidirler."

"Neden orada toplanıyorlar? Bu yerde, Gri Vadi'de." Bu çok etkileyiciydi.

"Bir şey bekliyorlar." "Ne gibi?"

"Acaba olmak Hiçbir şey. Bu Vale o sığ yeterli o onlar bazen gerçek dünyayı görebilir, sevdiklerini izleyebilir, hatta bir mesaj gönderebilir." "Mesela bir kelebek üzerinize konuştuğunda, sevdiğiniz birinin

sana bir mesaj göndereceğim."

Bakışları yoğunlaştı, ağzı şok olmuş gibi hafifçe aralandı. "Bir şey mi söyledim?"

Gözlerini kırptırdı. "Hayır. Sadece bir referans, neyse boşver. Ama evet, Vadi'deki ruhlardan çeşitli şekillerde mesajlar gelebilir. Ama ruhların çoğu, bu dünyaya veda etmeye hazır olan, uğruna tutunacak bir şeyi kalmamış olanlar, yollarına devam ederler. Hayatlarına devam ederler."

"Nereye?" "Ötesinde ne varsa." "Cennet ya da cehennem gibi mi?"

"Eğer buna inanıyorsan. Ötesinde ne var bilmiyorum. Ruhlar Vadi'den ayrıldıklarında geri gelmezler."

Sonunda bana ne söylediğini anlamıştım. "Yani, sizce Bayan Ferriday öbür dünyaya gitmiş olabilir." "Evet."

Çenesini sıkıca kapattı.

"Soruma cevap vermediniz. Onu çağırmaya çalışmak sana zarar verir mi?"

Bakışları yüzümde gezindi. "Bunu senin için yapacağım." Birden sinirlenerek kalktım. "Hayır.

Yapmayacaksın."

Yanımdaydı ve elini ön koluma dolamıştı. "Evet. Bırak beni. Lütfen, Clara."

"Bu seni nasıl incitiyor?"

O panik bakışı geri gelmişti ama bana cevap vermedi.

"Bütün büyücülere zarar veriyor mu?" Ben zorladım.

"Hayır."

"O zaman neden canın yanıyor?"

"Biraz karmaşık. Ve utanç verici."

"Kendi kişisel acın nasıl utanç verici olabilir Henry? Ne hissediyorsak onu hissederiz. Acınız, nereden gelirse gelsin veya ne kadar yoğun olursa olsun, geçerlidir. Ve bunu görmezden gelmeyeceğim çünkü sen -Ne için? Kederimi atlatmama yardım etmek için mi?" Daha çok Violet gibi homurdandım. "Bu çok saçma. Ben iyiyim."

"Clara." Her iki kolumu da kavradı, mum ışığı yüzünde dans ediyor, keskin güzellikte ciddi çizgiler oluşturuyordu. "Anlamıyorsun. Sana yardım etmem *gerek*. Eğer yapabilirsem."

Haklıymışım! Bana değer veriyordu.

"Lütfen denememe izin verin," diye yalvardı. "İçeri girmek zorunda kalmazsam canımı yakmaz." "Nereye gireceksin? Cehenneme mi?!" Sesim çığlık atacak kadar yükseldi.

"Evet. Ama büyük ihtimalle hâlâ Vadi'deyse çok uzakta olmayacaktır. Beni duyacaktır."

Bir sürü sorum vardı. Hayaletler onu nasıl duyabiliyor? Cehenneme gittiğinde ona ne oluyor? Neden acıyor? Nasıl acıyor? Onu kim incitti ve ben de onları incitebilir miyim?

"Tamam," diye usulca kabul ettim. Kollarımı saran ellerini, çıplak tenimde kayan parmak uçlarını hissetmek hoşuma gidiyordu. Bu noktadan ayrılmak istemiyordum. Asla. Sonunda, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Yüz hatlarındaki ani gevşeme bana yeterince şey anlattı. Bunu benim için yapması gerekiyordu. Eğer ona izin verirsem, bu onu erkek arkadaşım olmaya bir adım daha yaklaştıracaktı.

"Hiçbir şey," dedi usulca. "Sadece şurada dur." Beni arkasına alıp sarmaşıklarla kaplı çitin en uzak kenarına kadar götürdü.

Kıpırdamadan durdum, izledim ve bekledim. Bana sırtını döndü, ayaklarını dikleştirdi, vücudu kaskatı kesildi. Sonra onu hissettim, mahkeme salonunda hissettiğim o tanıdık duyguyu; inkar edilemez bir güç ve vücudu sarsan bir enerji havada titriyordu.

O gün mahkeme salonunda Henry kollarını açıp cehenneme açılan bir kapının kilidini açtığı anda ani, nefes kesici bir güç patlaması olmuştu. Bu gece kollarını yavaşça yanlarından yukarı kaldırdı. Rüzgâr ağaçları kımıldattı.

Avuçlarını havaya kaldırarak kollarını kaldırmaya devam etti, yumuşak sözler söyledi, korkunç bir büyü yaptı, elektrik enerjisi küçük bahçede güçlendi.

Karanlık bizi bir kabuğun içine alıp ayı, gökyüzünü, ağaçları ve bahçenin kendisini kapatırken nefesimi içime çektim. Sadece ben ve karanlık sisle örtülmüş Henry vardık. Uzakta durmuş, eterdeki yuvarlak kapıyı yavaşça açıyordu.

Geçit ortaya çıkıp önünde genişlerken soluk mavi bir ışık parıldadı. Yine, daha önce açtığını gördüğümünden biraz farklıydı. Dünyayı bu şekilde deneyimlediğim için bunu sadece duygularla tarif edebilirdim. Umutsuzluk, korku ve içimi kemiren kederden ziyade, bir şey hissettim.

yumuşaklık, bir hafiflik, bahar çiçeklerinin açmaya başladığını fark ettiğinizde hissettiğiniz o duygu gibi.

Henry'nin fısıltıyla söylediği sözler duyulmuyordu ama ben onları ya da onun beni büyülü ateşiyle tutuşturduğunu hissettim. Ses çıkarmamak için dudagımı ısırđım. Sonra siyah, dumanlı kanatları sırtından filizlenip ardına kadar açıldığında nefesimi tutamadım. Samur ve ruhani kanatlar muhteşemdi, sihirle parıldıyorlardı. O bir kara melekti, gücünü tam olarak kontrol eden bir büyücüydü.

"Miriam Ferriday," diye gürledi sesi, dünya dışı bir ürkütücülükle yankılanıyordu.

Beni korkutmak yerine, sadece daha yakına çağırdı, beni daha çok cezbetti. Henry'nin ölü çağırma büyüsü beni neden içine çekti?

Dikkatim ondan portalın içindeki harekete kaydı. Henry beni neredeyse tamamen engellediği için göremiyordum - fark ettim ki beni koruyordu. Sonra kenara çekildi ve sevgili arkadaşım Miriam Ferriday, boynunda en sevdiği yeşil atkısı ve üzerinde en sevdiği balkabağı-turuncu elbisesiyle portaldan çıktı. Geçen yıl Şükran Günü yemeğinde giymişti.

"Miriam."

"İşte buradasın, tatlım." Kollarını açtı ve ben de onlara doğru koştum.

Tuhaf bir şekilde, vücudu hafifçe saydam olsa bile cismani hissediliyordu. Aurası artık hayattayken olduğu gibi sarı değil, saf beyazdı. "Seni aradığım için özür dilerim ama seni görmem gerekiyordu."

"Etrafa iyice bakıyordum, Clara. Özür dilemene gerek yok."

Geri çekildim, hâlâ ona yarı sarılıyordum. "İçerisi neye benziyor?"

Fısıldadım.

Omuz silkti, gözleri doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. "Nereye gittiğine bağlı.

Ama ben şelale bölgesini tercih ederim."

"Şelaleler mi var?" Heyecanla sordum.

"Sanırım sadece bazılarımız için şelaleler var. Farklı insanlar için farklı şeyler. Bir karaağacın altında oturmuş şelaleyi izliyor ve uzunca bir süredir hayatımı düşünüyordum. Tam olarak ne kadar sürdüğünden emin değilim. Genç adamınız beni aradığında gitmeye hazırlanıyordum."

Arkama bakmadım, Henry'nin yakınlarda olduğunu hissediyordum, güç halesi bizi koza gibi sararken Vadi ardına kadar açılmıştı. İçeri baktığımda sisten başka bir şey görmedim. İçimde Miriam'ın gördüğü şeyin bu olmadığına dair bir his vardı.

"Dinle," dedim ciddiyetle, ellerini tutarak, "sana hiç söylemediğim için üzgünüm ama arkadaşlığını çok takdir ettim. Seni çok seviyorum. Kitap kulübümde olduğun için, arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Keşke sana daha sık söyleseydim."

"Şimdi sus, tatlım." Yarı saydam, soğuk parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Bunların hepsini biliyorum. Hep biliyordum."

"Keşke ne kadar hasta olduğunu bilseydim." Bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Seni daha çok ziyaret ederdim."

"Gerek yok. Benim için bir damla daha gözyaşı dökme canım. Benim çok güzel, harika bir hayatım oldu. Şimdi sen git ve kendi hayatını yaşa." Omzumun üzerinden baktı ve bana göz kırptı. "Görünüşe bakılırsa bu işi o halledecek."

Beni yanağımdan öptü, yüzüme bir kar tanesi değmiş gibi hissettim, sonra geri çekildi ve omzumun üzerinden baktı.

"Artık gidebilir miyim, Grim?"

"Dinlenebilirsin, Miriam Ferriday." Henry'nin uhrevi sesi karanlık, buharlı kabuğumuzda titreşiyordu.

"Elveda." Önce ona, sonra bana gülümsedi ve ardından tülün içinden geçip gözden kayboldu.

Henry bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Siyah dumanın kuzguna benzeyen kanatları ardına kadar açıldı, sonra elleri gibi avuç avuç kapandı, Gri Vadi'ye açılan kapı gibi soldu ve kayboldu.

Siyah damarlar yüzüne bir örümcek ağı gibi yayılmış, simsiyah gözlerinden uzanıyordu, hiç beyaz görünmüyordu. Geçit kaybolduğunda gözlerini kapattı ve dünya gerçekliğe geri döndü - bahçe, ağaçlardaki rüzgâr, gecedeki yıldızlar, tepedeki parlak ay. Başını eğdi, omuzları çöktü.

"Oh, hayır." Aramızdaki üç adımı koşarak geçtim ve kollarımı ona doladım. "Lütfen Henry, bana acı çektiğini söyleme."

Büyü kuyumdan dışarıya doğru dev bir neşe büyüsü ittim. Ona dokunduğum anda canlandı ve bulutlardan kopup gelen bir yağmur fırtınası gibi benden ona doğru aktı.

Tereddütle kollarını bana doladı ve yanağımı göğsüne gülümsedim. Kalbi kulağımın dibinde güçlü ve hızlı bir şekilde çarpıyordu.

"Kendimi sürekli kollarına attığım için üzgün olduğumu söyledim ama üzgün değilim."

Kolları beni daha sıkı tuttu, sıcaklığına çekti. "İstediğin zaman kendini kollarıma atabilirsin Clara" diye fısıldadığında ağzı şakağımdaydı.

Gülerek başımı yukarı kaldırdım, "Ne zaman istersen?"

Yüzlerimiz beklediğimden çok daha yakındı, içimdeki kahkaha sönüyor, yerini keskin bir ihtiyaç alıyordu. Yılan gibi damarları yavaşça geri çekiliyordu ama gözleri hâlâ simsiyahtı.

"Başka bir dünyadan gelen bir yaratığa benziyorsun." "Bir canavar."

"Asla." Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi, bakışlarım dudaklarına düşüyor, sonra tekrar o ürkütücü ama hipnotize edici gözlere yükseliyordu. "Daha çok yeraltı dünyasının karanlık kralı gibi."

Yüz ifadesi çok sert, çok boyun eğmezdi. Kolları beni sımsıkı sarmış, vücutlarımız tamamen aynı hizaya gelmişti. Arzu bacaklarımın arasında ve onunkini uyandırdığımdan emindim. Karnıma doğru bastıran şişkinlik bana bu duygularda kesinlikle yalnız olmadığımı yüksek sesle ve net bir şekilde söyledi.

"Belki de karanlık bir prens," diye değiştirdim. "Beni kurtarmaya gelen kendi beyaz atlı prensim."

Kaşlarını kaldırdı, yüzü kararlı bir hal aldı. Başka herhangi biri, güçlü bir güçle titreşen bir suratın böylesine korkutucu bir ifadeden korkardı, dipsiz siyah gözleri hala bakışlarını cehenneme yansıtıyordu. Ama ben korkmadım. Onun karanlık güzelliğinde boğulmak istiyordum.

"Ben Beyaz Atlı Prens değilim." Bir şey söylememeye çalışır gibi çenesini sıktı ama yine de söyledi, yüzü benimkine bir santim daha yaklaştı. "Ama eğer senin Beyaz Atlı Prens'in gelirse, Clara, onu öldürmek zorunda kalırım."

Kalbim boğazımdaydı, sahiplenme ihtiyacı her kelimesinde, hırıltılı sesindeki her hecede kaynıyordu. Kendimi tamamen kaptırmıştım ve ilk öpücüğümüz için hazırdım.

Kapı gıcırdadı. "Oh! Çok üzgünüm."

Geriye sıçradım ve döndüm, Isadora'yı girişte buldum, gerçekten pişman görünüyordu. "Yalnız olduğunu sanıyordum," dedi bana pişmanlıkla.

Bir görevde olduğum ailem için bir sır değildi. Ve Henry'yi Öpme Operasyonu'nu tamamlamama saniyeler kalmıştı.

"Yine de gitmeliyim," dedi tam bir hayal kırıklığı içinde.

Etrafımda geniş bir alan bırakıp kapıdan hızla çıkacağını düşündüğümde, öyle yapmadı. Önüme geçti, sırtı Isadora'ya dönüktü. İki eliyle yanaklarımı kavrayarak yüzümü yukarı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Ki bu angarya değildi. Güven bana.

"Daha iyi misin?" Gözleri neredeyse normale dönmüştü. "Çok daha iyi. Size ne kadar teşekkür etsem az."

Sonra bana hiç kimseye vermediğini bildiğim o yumuşak gülümsemelerinden birini verdi. Ya da neredeyse hiç kimseye.

"İhtiyacım olan tek teşekkür bu." Başparmağını yanağımın tepesinde gezdirdi. "İyi geceler."

Hızla çıktı ve bahçeden avluya doğru gözden . Isadora'ya ters ters baktım. Bana acı dolu bir bakış attı. "*Çok* özür dilerim."

"Öyle olmalısın." Kapıdan çıktım ve onun yanından geçtim. "Ama seni affediyorum."

Çoğunlukla.

Kız kardeşler harikaydı. Dangalakça engelledikleri zamanlar hariç. "İyileşmeye ihtiyacın var mı? Bu yüzden geldim."

"Gerek yok."

Isadora'nın gücü benimkine benziyordu. İnsanların duygularını benim yapabildiğim gibi değiştiremese de, iyileştirme büyüleriyle acıları dindirebiliyordu.

"Gerek yok mu?" diye sordu geri çekilen sırtıma. "Henry icabına baktı."

"Öyle mi?"

"Evet."

Yürümeye devam ettim, Henry'nin halletmediği tek şeyi halledebilmek için daireme dönmeye hazırdım. En azından henüz. Ama yakında bir gün karanlık prensim bunu yapacaktı ve her şey beklemeye geçecekti.

BÖLÜM 8

~HENRY~

"BU SAÇMALIĞA INANAMIYORUM," DIYE YAKINDI MATEO. "O KAZANIYOR Greyjoy Hanesi." Bana ters ters baktı. Ve bu ses Alfa'nın değil, Mateo'nun sesiydi. Nadiren herhangi bir konuda homurdanması alışılmadık bir durumdu. Elbette üçüzlerle geçirilen uykusuz geceler bir erkeğe bunu yapabiliyordu, ya da bana öyle söylendi.

Nico, "Hemen telaşa ," dedi.

Mateo, "Onunla ittifak halindesin," diye suçladı ve ardından Alfa'nın ilk görünüşü derin, vahşi bir "**Hain**," sesiyle ortaya çıktı.

"Ben Stark Hanesi'ndenim," diye karşı çıktı Nico. "Elbette bir ittifak yapıyorum."

"Dizideki ittifakları takip etmek zorunda değilsiniz." Mateo'nun daha az kurtvari sesi geri dönmüştü.

Devraj, Gareth'la birlikte oturma odasına yeniden girdiğinde "Fark etmez," dedim onlara, ikisi de viski bardağı gibi bir şey taşıyordu. "Greyjoy Hanesi nasıl olsa hepinizin kışına tekmeyi basacak."

"**Sadece yuvarlan, Reek**," diye tersledi Alfa.

Theon Greyjoy için kötü adam Ramsay'in lakabını kullanmasına güldüm. Her şeyi kaybetmek üzereydi. "Elbette, Kralkatili."

"Hey, bu dostça bir oyun beyler." Devraj sehpanın etrafındaki çemberimize oturdu.

"Gloomhaven oynamak istiyorum. Bu saçmalık. Biraz canavar öldürmem lazım. Birkaç kafatası kırmalıyım."

Devraj arkasına yaslandı, bir kolunu kanepenin arkasına koydu, viskisini dizine dayadı. "Ruben eve gelene kadar olmaz."

Ruben, Devraj aracılığıyla o eve dönene kadar Gloomhaven kampanyamıza devam edemeyeceğimizi bildirmişti, bu yüzden birkaç başka masa oyunu deniyorduk. Dune oldukça güzeldi. Ama Game of Thrones benim favorimdi. Çünkü bu oyunda herkesin canına okumak gibi bir yeteneğim vardı.

"Westeros'un yedi krallığının dünya hâkimiyeti için savaşmak senin için eğlenceli değil mi?" Nico, Mateo'ya kibirli bir bakış fırlattı.

Gareth bana dönerek, "O yedi krallık şimdi üç tane oldu," diye ekledi. "İttifakınızda bir tane daha ister misiniz?"

Sırıttım. "Greyjoy Hanesi, Baratheon Hanesi'ni memnuniyetle aralarına kabul edecektir."

"Orospu çocuğu," diye hırladı Alfa. **"Bana karşı birlik oluyorsunuz."** "Bunu kaldırabilirsin," dedi Nico. "Hadi oynayalım. Yuvarlan, Henry."

Yaptım ve sonunda bir avantaj daha elde ettim. Yemin ederim, bu oyunu oynarken kader hep benden yanaydı. Devraj'ı yendim ve onun Tully Evi'ni ilk ben yıktım. O sadece kadehini kaldırdı. "Şeref."

Sonra Nico ve Martell Hanesi'ni yok ettim. Ondan sonra diğerleri hızla düştü, en son Mateo ve Gareth.

"Ölü olan asla ölmeyebilir, sürtükler." Gülümsedim, çok kendini beğenmiş olmamaya çalışıyordum ama aynı zamanda Gareth ve ben tahta parçalarını toplamaya başlarken kazanmanın keyfini çıkarıyordum.

Belki de kışlarını tekmelediğim içindir, emin değildim ama kimsenin gündeme getirmemesini umduğum bir konu hakkında ilk konuşan Devraj oldu.

"Isadora bana seni ve Clara'yı arka bahçede birlikte yakaladığını söyledi." Gareth eli masanın üzerinde sallanırken durdu, elinde kartlar vardı. "Öyle mi?" Adam şaşkınlıkla güldü.

"Sana yeni bir saygı duyuyorum, gaddar. Kadınınla açık havada sevişmek iyi ve ilkel bir aktivite. Doğaya dönmek en iyisidir."

Gareth'ın gözleri büyüdü. "Sen ve Clara bahçede *sevişiyor* muydunuz?"

"Hayır!" Kuzenime ters ters baktım. Clara'yı beceriyor olsaydım bunun lanet olası bir bahçede olmayacağını buradaki herkesten daha iyi biliyordu. "Ne yaptığımız sizi hiç ilgilendirmez."

"Onları tam olarak ne yaparken yakalamış?" Nico beni görmezden gelip şişedeki birasından bir yudum alarak Devraj'a sordu.

Durdum ve şeytan gibi sırttan puştları inceledim.

"Çok yakın olduklarını, özel bir anlarını böldüğünü söyledi," diye ekledi Devraj.

Devraj'a "Kapa çeneni," dedim.

"Utanmana gerek yok. Kadını ne zaman ve nerede istersen becerirsin." Alfa burada tüm kalbiyle benim tarafımdaydı ve bu tam bir akıl tutulmasıydı. **"Onun erkeği olarak senin görevin, ihtiyacı olduğunda ona zevk vermek."**

"Tanrı aşkına," diye nefes aldım. "Senden randevu tavsiyesi almaya ihtiyacım yok, Alfa."

"Yanlış anlıyorsun, Grim." Öne doğru eğildi ve dikkatle bana baktı. **"Eğer onu vahşi doğada beceriyorsan, çiftleşiyorsun demektir. O kesinlikle senin eşin. Bunu anlıyor musun?"** Nico'ya döndü. **"O bunu anlamıyor mu?"**

Nico güldü.

"Onu becermeyeceğim," diye tekrar itiraz ettim.

"Çıkmak mı?" Gareth arkasına yaslandı ve yoğun bakışlarıyla başımın yan tarafında bir delik açtı. "Şimdi de çıkıyor musun? Ve bana söylemeyi unuttun mu?"

"Gareth." Onu bir bakışla uyardım.

"Evet," diye araya girdi Nico, "Violet onu at arabası evinde ziyaret ettiğini söyledi. Kesinlikle görüşüyorlar."

Gareth iç geçirdi. "Yarın buraya gelmen gerek. Konuşmamız gerek."

"Hayır," diye tersledim, ayağa kalktım. "Ben eve gidiyorum, pislikler." "Hadi ama dostum. Sadece şaka yapıyoruz," dedi

Nico.

"Kızma." Devraj yanımda durdu. "Sonunda bir araya gelmenize çok sevindik."

Donup kaldım, her birine tekrar baktım. "Sonunda mı?"

Nico ayağa kalktı ve omzuma bir tokat attı. "Zamanı gelmişti, dostum."

Yine, dokunuşunun beni sarsmamasına şaşırıyordum. İçimde bir şeyler değişiyordu.

Hâlâ oturmakta olan Gareth, "Gerçek bu," diye ekledi.

Mateo ayağa kalktı ve omzuma ağır bir el bastırdı. Alfa'nın altın rengi gözleri benimkilere dikilmişti. **"Bu zayıflar sana iyi tavsiyeler vermeyecektir, gaddar. Benden al. Onu yere yatır ve sertçe becer. O zaman kime ait olduğunu anlayacaktır."** Beni bir kez daha kardeşçe okşadı.

Bu delilikle, "Teşekkürler, Dr. Phil." dedim. Ve kapıya doğru döndüm.

"Haftaya aynı saatte!" diye bağırdı Devraj.

"Gelecek haftayı atlayabilirim."

Bir kahkaha korosu eşliğinde kapıyı kapattım. Bu kişisel saldırıya son derece sinirlenmek yerine kendimi gülümserken buldum. Sokağa çıktıktan sonra ayaklarıma hâkim olamadım ve ayaklarım beni arabama değil, yandaki evin kaldırımına götürdü.

Tabii ki Devraj'ın Savoie'lerin hemen yanında oturması gerekiyordu. Çünkü arabama binip takıntılarımla gidermeden eve dönmemin imkânı yoktu. En azından onun dairesinin önünden geçmeliydim.

Kaldırımında dururken, penceresinden gelen sarı ışık karesine baktım, ne yaptığını merak ediyordum, umuyordum ki

Miriam'ı gördüğü ve ona veda ettiği için daha mutluydu. Ellerim ceplerimde, onun için bunu yapabildiğim için gülümsedim. Açıkçası yapabileceğimden emin değildim.

Mühürlediğim kapı, büyüü her çağırdığımda kolayca açılıyordu. Lucille Teyze bana uzun zaman önce kapıyı sürgüyle kapatmayı öğrettiği için bunun daha zor olacağını düşünmüştüm. Richard Davis denen o pisliğin kurbanlarını çağırmaktan çok daha kolaydı. Ölü kızların beni duyması, sihri itaat edip gelmeleri için içeri adım atmam gerekmişti. Gri Vadi'ye sadece bir adım atmıştım ve bu beni neredeyse ölümcül bir komaya sokmuştu.

Bana bunu yapan ölü kızların ruhları değildi. Kötü niyetli olanları çağıran, ruhumdaki kara büyü lekesiydi. Sorun da buydu. Ben kırılmıştım. Başkalarının yapabildiğini yapamayan bir büyücüydüm. Artık Vadi'ye ne zaman girsem, kötü ruhlar gelecekti. Bundan emindim.

Boğma, boğulma, ısırma. Kendi çığlıklarım zaman içinde yankılandı.

İçimdeki karanlık, onlarla savaşmak isteyerek, onun hapisanesinden kurtulmayı arzulayarak çözüldü. Keskin bir nefes aldım, keşke kalkanlarımı indirip onu serbest bırakmaktan korkmasaydım, büyümün beni bir kez daha doldurmasına izin verseydim.

"Henry?"

Yerimden sıçradım ve Clara'yı o lanet olası seksi pembe pijamalarıyla karanlık garaj yolunda dikilirken buldum.

Lanet olsun.

"Clara. Ben-" Ne? Dairesinin önünde durmuş, derin bir özlem ve hayranlıkla penceresine mi bakıyordum?

Her zaman olduğu gibi, onun özü, Clara her neyden yapıldıysa, beni ruhuma kadar yatıştırdı, karanlığın fısıltıları kayboldu ve gitti.

Gülümsedi ve elinde küçük bir kâseyle yanına geldi. "Ben de tam atıştırılacak bir şeyler alıyordum. Livvy bugün brownie yaptı."

Kasede, iki top vanilyalı dondurma, çırpılmış krema ve çikolata şurubunun altında zar zor görünen bir brownie vardı.

"İyi görünüyor," dedim çünkü takip ederken yakalandığım için kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Bir ısırık ister misin?" Neden burada olduğumu bile sormadan kaşığına brownie ve dondurmadan bir ısırık aldı.

"Hayır, değil."

" gel." Kaşığı ağızıma doğru tuttu. Başka ne yapabilirdim ki? Beni beslemesine izin verdim.

"Mmm." Başımı salladım. "Güzel."

Bakışları ağızıma düştü ve anında sertleştim. O bakış. Onun tatlı ve seksi kombinasyonu beni öldürecekti. Ağızıma bakmayı kesmeliydi.

Doğaüstü duyma yeteneğim sayesinde Nico ve Mateo'nun Devraj'ın evinden çıkarken çıkardıkları sesleri duydum. Beni her an burada yakalayabilirlerdi.

"Sonra görüşürüz," dedim ve onlar köşeyi dönmeden iki saniye önce arabama doğru yola koyuldum.

Tekrar yakalanmayacak ve o piler tarafından taciz edilmeyecektim. Clara'dan bu kadar çabuk ayrılma ve daha da ucube gibi görünme düşünmesiyle irkildim.

Caddede uzaklaşırken, çocukların söylediklerini hatırladım. ıkmak mı?

Hepsi çıktığımızı düşünmüştü. Bu fikir içimi umutla doldurdu. Ama bunun doğru olması için gerçekten bir randevuya çıkmanız gerekiyordu.

Yarın onu dükkânda ziyaret edecektim. Normal bir insan gibi davranacaktım, delirmiş bir psikopat gibi değil. Sonra, nihayet, Clara Savoie'ye çıkma teklif edecektim.

BÖLÜM 9

~CLARA~

MERMER CAMIN ÇEŞİTLİ TONLARINDAN YAPILMIŞ YENİ SCRYING KASELERİ, çok güzeldi. Violet'in scrying kaselerine ihtiyaç duyan ciddi cadılarımız olabileceği fikri bana bunları kendisi yapan New Mexico'lu bir Seer büyücüsü olan bir heykeltıraş bulmamı sağladı.

Mavi, yeşil, beyaz, mor ve siyah tonlarındaki tüm kaseler, camın içinden kıvrılan duman girdaplarına benzeyen havalı bir ebru efektine sahipti. Bunlar için güzel bir sergi oluşturmak istedim, biraz göz kamaştırıcı bir şey. Ebruli renklerdeki birkaç balonu gümüş ve altın yaldızla doldurdum ve sergiyi onlarla süsledim; bazılarını kaselerin içine, bazılarını da kristal toplar gibi derme çatma stantlara yerleştirdim.

İlk kez kız kardeşimin yeteneğine sahip olmayı dilemedim. Ya da en azından Henry söz konusu olduğunda kendi yeteneğimi kullanabilmeyi diledim. Dün gece sanki beni görmek istiyormuş gibi penceremin altında gezinip duruyordu. İki dakikalık bir konuşmadan sonra aniden gitti, veda bile

Çok kabaydı. Sonra Mateo ve Nico araba yoluna çıktılar ve yakalanmaktan kaçtığını fark ettim.

Benimle konuşmaktan utanıyor muydu?

Ben öyle düşünmemiştim. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Tabii Henry'yle aramızdaki sorun da hep buydu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu. Birbirinden açıkça etkilenen normal insanlar gibi değil. Onu kitap kulübüne katılmaya zorlamamın ardında yatan sebep de buydu.

İçine gümüş simli mavi renkli bir balon daha yerleştirip güzelce parıldamasını sağlarken, onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Ruben'in kitapçısındaydı.

Ruben çoğunlukla artık basılmayan kitapların eski baskılarını taşıyordu. Bazıları nadir ve pahalıydı ama hepsi değil. Bazıları klasiklerin güzel ciltleriydi. Evelyn için bir hediye arıyordum. Doğum günü yaklaşıyordu ve Gurur ve Önyargı'ya bayılıyordu, Darcy'ye ciddi bir saplantısı vardı.

Austen'ın en ünlü klasiğinin kara kara düşünen, yanlış anlaşılmış kahramanına karşı azımsanmayacak bir hayranlık duyduğumu belirterek, altın yaldızlı ciltli klasik baskılar arasında geziniyordum. Bir tane bulduğumda onu aldım ve kabartmalı harflere, koyu kırmızı kapağa bakıp gülümsedim.

"Burada daha iyi bir baskı var," diye derin bir ses geldi arkamdan. Döndüğümde birkaç metre duran dövme, siyah saçlı bir adamla karşılaştım,

*Elleri kot pantolonunun
cebinde.*

"Affedersiniz?"

Karanlık bakışları yanındaki kitaplığa kaydı, sonra raftan bir kitap çekti. "Bu aslında ondan daha yeni bir baskı ama cildi daha iyi. Kapağı daha çekici ve dönemine uygun."

Yaklaştı ama çok yaklaşmadı ve elinde tuttuğu kitabı uzattı. Kitabı aldım, yumuşak mat yüzeyine ve Viktoryen kuş desenlerine dikkat ettim

ve Austen döneminin vintage tarzında çiçekler. Çok güzeldi. Hatta büyüleyici.

"Haklısın." Ona gülümsedim. "Bu mükemmel. Arkadaşım buna bayılacak."

Bana okunamayan bir ifadeyle baktı ama bir şekilde dostça da görünüyordu. Bu daha da garipti, çünkü kitapçıdaki diğer herkese "siktir git" havası veriyordu.

Dallardaki küçük tarla kuşlarını severek kitaptaki ayrıntılara tekrar baktım. Kafamı kaldırdığımda, asık suratlı adam başı öne eğik bir şekilde uzaklaşıyordu.

"Bekle," diye .

Dondu kaldı, gözleri onu korkutmuşum gibi açılmıştı. Daha önce hiç siyah göz görmemiştim ama yemin ederim onunkiler öyleydi. Ondan yayılan büyüli iz çok güçlüydü ve bir yüz karası gibi okunuyordu. Ama duygularını hissedemiyordum. Çok garip. Herkesin duygularını okuyabiliyordum.

"Klasik aşk kitaplarını sever misin?" Ben sordum.

işaret etti. "Ruben benim yeni işverenim."

Ruben'in Jules'a Yeşil Işık'a yardım etmesi için bir gaddar tuttuğunu söylediğini duymuştum. Bu o olmalı.

"Bu benim sorumun cevabı değil." Çenesini sıkarak öylece baktı.

"Seni bu hiç görmedim," dedim ona. Hâlâ yanıt yoktu ama o uhrevi gözler üzerimdeydi.

"Yardımanız için minnettarım. Arkadaşım Evelyn buna bayılacak. Bugün onun doğum günü." Yine sessizlikle karşılaştım. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Ne hissettiğini anlayamasam da bu garip, metanetli adama yakın olmak hoşuma gidiyordu. Yüzünün güzel ve keskin bir şekilde oyulmuş olması gözümden kaçmadı.

ama ondan hoşlanmamı sağlayan başka bir şey daha vardı.

Belki de dükkânda yanımızda yürüyen herkese kaşlarını çatıyordu ama bana baktığında kaşları çatıldı. Ya da belki de bu tür kibirli, umursamaz bir tavır sergilemek için çok çaba sarf etmesine rağmen, Pride'ın daha iyi bir baskısına işaret etmek için yolundan çekilmesiydi

ve Önyargı. *Her neyse, bu gaddarı daha fazla tanımak istediğimi biliyordum.*

Sonra Ruben ofisine giden koridordan kitapçıya adım attı. "Henry?"

Dövmeli Austen uzmanı döndü.

"Merhaba Clara," dedi Ruben koridorda ilerlemeye

başlamadan önce. Yeni arkadaşım da onu takip etti.

"Teşekkür ederim, Henry."

Durdu ve omzunun üzerinden baktı, o ifade hala boş bir levhaydı, sonra döndü ve uzaklaştı.

O ilk buluşmada kendi kendime iç geçirerek şimdiki zamana geri döndüm. Henry'nin duygularını o boş tavrının ardına sakladığını artık biliyordum.

Mystic Maybelle'in girişindeki çan çınladığında, son balonumun üzerindeydim ve onu pompayla havayla doldurmuştum. Balonun düğümünü attıktan sonra, "Hemen geliyorum" diye seslendim.

Son balonu nereye yerleştireceğimi bulmaya çalışıyordum ki yanımda tanıdığım bir sıcaklık hissettim. Döndüğümde Henry'nin orada durduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Aman Tanrım, çok lezzetli görünüyordu. Normalden farklı bir şey yoktu. Kot pantolon, tamam. Koyu renk tişört, tamam. Güzel dövmeler ve daha güzel bir yüz, tamam, tamam.

"Merhaba!" Işıldadım.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Merhaba."

Gergin bir şekilde boğazını temizledi, bakışları etrafa

sıçradı. "Sergimi beğendiniz mi?"

"Güzelmiş."

Düşünceleri net değildi ama gülümsemesi kesinlikle bir şeyler düşündüğünü gösteriyordu.

"Söyle bana," dedim.

"Neyi?"

"Yüzüne bu güzel ifadeyi veren şey her neyse."

Boğazından homurdanır gibi bir ses çıkarken gözleri kapandı. "Clara," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Bunu nasıl yaptığınızı anlamıyorum."

"Neyi nasıl?"

Yüz ifadesi sertleşerek daha ciddi bir hal aldı. "Bana da senin gibi hissettir."

Şimdi nutkum tutulmuştu ama aynı zamanda çok heyecanlanmıştım.

"Buraya sana bir şey söylemek için geldim. Ve sana bir şey sormaya. Sonra sen bana bakıp selam verdin ve tüm planlarım alt üst oldu."

Güldüm çünkü bu dikkat dağınıklığı fenomenini anlıyordum. Henry ne zaman ortaya çıksa böyle oluyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi, orada öylece duruyor, elimde parıltılı bir balon tutuyor ve ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Önce bana söylemek istediğin şeyi söyle."

Derin bir nefes vererek, her ne ise onun için güven topluyor gibiydi. Sonra da içini döktü. "Her zaman etrafta olması en eğlenceli adam olmadığımı biliyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "Lütfen. Şunu çıkarmama izin ver."

Başımı salladım ve devam etmesine izin verdim.

"Ben huysuz bir orospu çocuğuyum. Bazıları melankoli de diyebilir. Her şey gençken başladı. Bir şey olduğunda."

Bana ne olduğunu anlatmasını istiyordum ama sözünü kesmek de istemiyordum çünkü şu anda söylediği şeyi itiraf etmek bile belli ki onu endişelendiriyordu.

"O zamandan beri," gözlerini kaçırdı, "insanlardan korkmuyorum, , ama... insanlardan nefret ediyorum." Biraz güldü. "Üzücü ama gerçek. Var olmak

etraflarında, bir sürü. Bana yakın olan insanları sevmiyorum. Hiç sevmedim ama yaşlandıkça daha da kötüleşti."

Henry kesinlikle içine kapanık biriydi ama burada hikâyeden çok daha fazlası vardı.

"Yani sana ne olduysa," dedim, "insanlardan uzaklaşmana neden oldu."

Dudaklarını yaladı. "Gareth, Sean ve beni büyötmeye yardım eden teyzem dışında neredeyse herkesten. Sonra bir gün seni bu dükkândan çıkarken gördüm ve ilk kez başka birini tanımak istedim. Ailemden olmayan başka biriyle yakınlaşmak istedim" -bir adım daha yaklaştı-. Ama aynı zamanda hasarlı olduğumu da biliyorum. Büyüm tam olarak doğru değil."

"Bu doğru değil." Ağzını açtığında, protesto için bir elini kaldıran bendim, diğer elim hâlâ balonu tutuyordu. "Bana bir saniye ver."

Elimi kalbinin üzerine koydum, güçlü organ avucumun altında sert ve doğru bir şekilde atıyordu. Gözlerimi kapatarak büyümü çağırdım, bir okuma büyüsü fısıldadım ve Tanrıça'ya Henry'nin içinde neler olduğunu hissedebilmem için bana görme yetisi vermesi için yalvardım. Zihnimde bir kıvılcım çaktı ve oldukça basit olan duygusal bir hikâye örmeye başladı. Psişik gözüm, sahip olduğum az şey, bana Henry'nin içindeki kasvetin altındaki gerçeğı gösterdi.

Gözlerimi açtığımda ona dedim ki, "Sanırım biliyorum. Depresyon seni battaniye gibi örtüyor çünkü büyünü bastırıyorsun."

"Ama kullanırsam" -sertçe yutkundu, adem elması sallanıyordu- "kötü şeyler olabilir."

"Ya sana yardım edersem?"

Bakışları gözlerimin arasında gezindi. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Henry." Başımı eğdim ve avuç içimi göğsünde yavaş bir daire çizecek şekilde ovuşturdum. "Senin için her şeyi yaparım."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve kaşları daha da çatıldı. "Yapmamalısın. İşler ters giderse yaralanabilirsin. Bunun olmasına izin veremezdim. Kendimi asla affetmem-"

Pop!

İkimiz de sıçradık. Elimde tuttuğum balon şimdi avucumun içinde mavi bir lastik parçasıydı, yüzünün ve göğsünün her yerinde parıltılar vardı ve muhtemelen benimkinde de vardı. Bir kahkaha patlattım. Henry'yle o güne kadar yaptığım en yoğun tartışmanın tam ortasındaiken bir sim bombasıyla bölünmesini bana bırakın.

"Tanrım, Henry." Elimi uzatıp yanağındaki parıltının bir kısmını temizlemeye çalıştım ama parmaklarımın parıltısı daha da kötüleşti.

Sonra gülmediğini fark ettim, ama siyah gözleri parıltıyor ve yoğunlaşıyordu, ifadesi ateşli bir arzuyla neredeyse vahşileşmişti.

Parmaklarım ağzına gitti ve işaret parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Bu kadar sert, ciddi bir adam için böyle bir ağzın olmamalı."

Yıldırım hızıyla bir eli saçlarımda, diğer eli enseme, ağzı da dudaklarımdaydı. *Görkemli* dili dudaklarımın arasından geçip içime doğru ilerledi.

Ağzımın içine doğru inledi ve dizlerimin bağı çözüldü. Göğsüne yaslandım ve düşmemek için iki elimle tişörtünü belimden kavradım.

Hafifçe çekerken saçlarımdaki eli büküldü. İnledim.

"Hayır, Henry. Daha fazla, *lütfen* daha fazla."

"Siktir, Clara." Alt dudağımı usulca ısırды, sonra dilini dudağımın üzerinde gezdirdi, koyu renk gözleri ağzıma odaklanmıştı, sesi hırıltılı ve çığdı. "Seni canlı canlı yemek istiyorum."

"Misafirim ol."

Sonra benim için geri geldi, bu sefer daha yumuşaktı, başımı eğdi, böylece ağzını benimkinin üzerine eğebildi ve daha ustalıklı içeri girdi. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti ve tüm bedenimi ona sürttüğümde inledim.

Elleri saçlarımda ve enseme sıkılaştı ama ağzı nazik ve derinlemesine kalmaya devam etti. Boynumdaki eli omurgamdan aşağı kaydı ve

Kıçımı usulca sıkarken dili ağzımın içinde geziniyor, tüm vücudum alev alev yanıyordu.

Tanrım, her seferinde ipeksi bir vuruşla beni eritiyordu.

"Mmm," diye mırıldandı ağzıma karşı, dişleriyle hafifçe ısırды ve sonra kendi dişleriyle ağzımı tekrar açmaya ikna etti.

Sonra ağzı çenemde ve boğazımda gezindi, diliyle geri çekilmeden önce küçük ısırıklar bıraktı.

"Tadın çok güzel."

Ellerimle saçlarını kavradım, ağzını boğazıma dayadım, sıcak bir uyarılma ve keskin bir ihtiyaçla kendimden geçtim.

"Ağzın çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadım. "Her yerde istiyorum."

Bir inilti üzerine kıçımı tekrar sıktı, sonra ağzıma döndü ve beni sertçe öptü. Nazikliği gitmişti, bedenimi kendine doğru bastırdı ve herhangi bir porno süperstarıyla yarışacak kadar yükselen inlemelerimi yuttu.

Ellerimi geniş göğsünden aşağıya, kemerinin altına doğru sürükledim. Bileklerimi kavradı ve ellerimi göğsünün daha yukarısına yerleştirdi. Protesto edercesine inleyerek onları koyduğu yerde tuttum.

Ağzını benimkinin üzerinde yumuşattı, yüzümü tatlı tatlı okşadı. Bunun bitmesini istemiyordum ama aynı zamanda dükkânı yeni açmışım ve herkes içeri girebilirdi. Ve görünüşe göre libidom çılgına dönmüştü. Birkaç saniyeliğine, kendimizi envanter dolabına kapatıp kapatamayacağımızı merak ettim.

Sonra alnını benimkine bastırdı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Clara." Sesi şefkatli ama sertti.

"Evet," diye kabul ettim. "Biliyorum."

Kapının üstündeki zil sesi birinin içeri girdiğini haber veriyordu. İkimiz de yerimizden sıçrayıp dükkânın önüne döndük ve Devraj'ın ağzı açık, kaşları şaşkınlıkla kalkmış bir halde orada durduğunu gördük. Bizi bir aşağı bir yukarı süzerken bakışları şaşkınlığa dönüştü.

Henry'nin yüzünün her yerinde sim vardı, ellerimden göğsüne, kemerine ve biraz da altına bulaşmıştı. Sim izlerinin beni nerede işaretlediğini ancak hayal edebilirdim.

Henry'nin kasıklarına bakarak Devraj'a "Öyle değil-" dedim.

"Beni ilgilendirmez." Büyüleyici gülümsemesini takındı. "Isadora'nın burada olmadığını görebiliyorum."

Yandaki kapıyı gösterdim. "The Cauldron."

"Tamam." Henry'ye daha büyük bir gülümsemeyle baktı, sonra dönüp dışarı çıktı.

"Harika," diye mırıldandı.

"Merak etme. Bir şey söylemeyecektir."

Henry alay etti. "Hiçbir fikrin yok. Devraj ve diğerleri ofisteki Noel partisinden sonra su soğutucusu dedikodularından daha kötü konuşuyorlar."

Sonra bana gerçekten baktı, bakışları vücudumda gezindi. Başını iki yana salladı. "O balonun içinde ne tür bir sim vardı? Her yerde var."

Dışarıdan vitrine bakan birkaç kadın dikkatimi çekti.

Henry omzunun üzerinden baktı. "Artık gitmeliyim." "Bana soracağın soruyu sormak zorundasın," diye hatırlattım ona.

"Neymiş o?"

"Buraya bana bir şey söylemek ve bir şey sormak için geldiğini söylemiştin. Peki soru neydi?"

Kapı şingırdadı ve kadınlar sol duvardaki Tarot kartlarına göz atarak içeri girdiler.

Henry eğildi, bakışları yüzümde geziniyordu. "Sana çıkma teklif etmek istiyorum."

Sesli bir iç geçirdim. "*Nihayet*. Evet, evet, . Seninle bir randevuya çıkacağım."

Güzel ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Yarın saat 11'de?"

"Gündüz randevusu
mu?" "Bu sorun olur
mu?"

"Hayır. Isadora'nın dükkânda yerime bakmasını
sağlayacağım." Başını salladı ve geri çekildi. "Ben seni
alırım o zaman." Kapıya doğru yürümek için döndüğünde
alay ettim. "Henry?" Durdu. "Öyle mi?"

Ona doğru koştum, omuzlarını tuttum ve ayak parmaklarımın üzerine
bastım. Dudaklarına yumuşak, hızlı bir öpücük kondurdum.

"Resmi olarak çıkıyoruz, bu da vedalaşırken beni öpmen gerektiği
anlamına geliyor."

Gözlerini kırıştırdı, sanki kafasına vurmuşum gibi biraz şaşkın
görünüyordu. "Tamam mı?"

"Evet." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Tamam." Bir elini kalçama
koydu ve eğilerek bana bir öpücük daha verdi, tatlı bir şekilde oyalandı.
"Yarın görüşürüz."

Aceleyle dışarı çıktı ve ben de müşterilerime dönerken sevinçten çılgık
atmamaya çalıştım. "Merhaba. Siz iki bayana yardımcı olabilir miyim?"

"Sadece bakıyoruz, teşekkürler." "Bir
şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Dönüp uzaklaşmaya başladığımda içlerinden biri "Hanımefendi?" dedi.
"Evet?" dedi.

Eteğimi işaret etti ve "Arkanda sim var" diye fısıldadı.

"Oh!" diye güldüm. "Söylediğin için teşekkürler."

Kıyafetlerimi değiştirmeyi planladığımdan falan değil. Henry ile ilk
öpüşme seansımın kanıtını bütün gün üzerimde taşıyacaktım.

Oh! Aklıma bir fikir geldi. Tezgâhın arkasındaki çantama koştum ve
telefonumu çıkarıp arkama doğru tuttum. Bir fotoğraf çektikten sonra
fotoğrafa geri tıkladım, Henry'nin popomdaki elinin kanıtına kıkırdadım,
büyük parıltılı izi canlı ve netti.

"Bunu çerçeveletiyorum."

Bu inanılmazdı! Henry'yi erkek arkadaşım yapma planımın ikinci adımı, onu kitap kulübü aracılığıyla baştan çıkarmama gerek kalmadan tamamlanmıştı. Artık çıkıyorduk. Yarından sonra zaten resmiyet kazanacaktı.

Günün geri kalanını yarın ne giyeceğimi planlayarak ve Henry'yle ilk öpüşmemi tekrar tekrar izleyerek geçirdim. Eğer onu öpmek beni bu kadar etkilediyse, onunla seks yapmanın bana neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum. Ama bunu öğrenmek için sabırsızlandığımdan emindim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

~HENRY~

"KONUŞMAYA İHTİYACIM VAR." GARETH'IN BODRUM KATINDAKİ KANEPESİNE YAYILMIŞTIM,

köpeği Queenie kucağında.

"Ben de bekliyordum." Gareth deri ofis koltuğunda arkasına yaslandı, bilgisayar monitörlerinden oluşan duvar onu bir NASA kontrol odası gibi çevreliyordu. Ellerini elbise pantolonunun belinde kavuşturmuş, uzun bir günün ardından gömleğinin kollarını sıvamıştı. "Bu doğru mu? Clara'yla mı yattıyorsun?"

"Hayır. Tanrı aşkına. Öyle olsaydım sana söylemez miydim sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Geçen gece Dev'in evinde olana kadar aranızdaki ilişkinin ilerlediğinin farkında değildim."

Queenie'yi okşarken, "Yarın ilk randevumuza çıkıyoruz," diye itiraf ettim.

Gareth sırtıttı. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Gözlerini devirdi. "Benim. En iyi arkadaşın."

"Flört tavsiyesi almaya gelmedim." Queenie'nin kulağının arkasını kaşıdım.

"Pek sayılmaz."

"O zaman ne hakkında konuşmanız gerekiyordu?"

Gareth kuzenim olduğu kadar en iyi arkadaşımdı da ama yine de bu konuyu herhangi biriyle konuşmak biraz utanç vericiydi. Hastalığımdın, insanlardan nefret etmemin beni ne kadar engellediğini bir tek o ve Sean biliyordu. Bu konuda bir terapistle konuşmayı reddettim. Benim için çok özeldi.

Gareth öne eğildi, dirseklerini masasına dayadı, alnında endişe izleri vardı. "Söyle bana, Henry."

Cesaretimi toplayıp sonunda yaptım. "Onu öptüm."

"Ve?"

"Hiçbir şey yok. Panik yok. Korku yok."

"olsun." Gareth kaşlarını kaldırarak ellerini birbirine vurdu. "Hiç mi yok?"

Başımı salladım. "Daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını." "Bu harika, dostum. Ciddiyim. Senin adına sevindim."

Güldüm, bunu yüksek sesle itiraf ettiğim için biraz şaşırmıştım. "Onunlayken fobim yokmuş gibi hissediyorum."

"Çünkü korkunun hepsi o tek olaydan kaynaklanıyor. Sana zarar vermek niyetinde değil ve sen de bunu biliyorsun. Derinlerde bir yerde, karanlık da biliyor."

Özümüzden, hepimizin içinde taşıdığı acımasız karanlıktan ayrı varlıklar olarak bahsettik. Gerçek ise daha karmaşıktı. Ayrıydı, ama aynı zamanda bir parçamızdı, bazen eylemlerimize rehberlik ediyordu, ama biz ona gözlerimizi tamamen açarak izin verdik.

Bu karanlık aynı zamanda büyümüzle de doğrudan bir bağlantı olduğu için, kendimi her zaman kendimden daha ayrı hissettim ve bu nedenle her ikisinin de kontrolünde değildim - ne büyümün ne de bir parçam olan karanlığın. Ölü çağırma büyüm kapıları açık tutmamı, ölülerle iletişimi sürdürmemi ve böylece yeteneğimin iyi bir şeyler yapabilmesini istiyordu.

Sorun şu ki, babam yanlış bir hesaplama yaptığı ve benim bakımımı yanlış kişiye emanet ettiği için, bir parçam sonsuza dek korkuyla işaretlenmişti. Sihrimin kapılarını sürgülememe neden olan şey buydu. Bu

Açıklaması zor, saygı duyduğum ve değer verdiğim insanlara ifade etmesi daha da zordu.

Queenie parmak eklemimi yalayarak kaşımaya devam etmem için beni dürttü. "Bir şeyler denediğim diğer kadınlar da bana zarar vermek istemediler."

"Hiçbiri Clara değildi." Bundan eminim.

Gülümsedi. "Görünüşe göre aşk her şeyi fethediyor, değil mi?"

Onu zaten bu terimlerle düşünmediğimi iddia edemezdim. Duygularım daha önce hiç çıkmadığım biri için fazla derin görünüyordu. Queenie'yi okşadım, içimi gören kuzenimle göz göze gelmekten kaçındım.

"Bir var," dedi sonunda. Her zaman bana karşı.

En büyük korkumu itiraf etmem gerekiyordu, ben de ettim. "Ona zarar vermekten korkuyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki."

"Yapmayacaksın. Güven bana. Henry, bana bak."

Başımı kaldırdım ve vücudumdaki gerginliği atmaya çalıştım. "Kendine güven."

Bu düşüncelerden uzaklaşmak isteyerek geri kalanını itiraf ettim. "Ya kontrol edemezsem? Ya sihime bir şey olursa?"

"Ne gibi?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Gareth. İkimiz de kırıldığımızı biliyoruz. Bu yüzden kapıyı kapalı tutuyorum." Miriam Ferriday'i çağırmayı ve sorunsuz bir şekilde tekrar kapatmayı başardığımı kabul etmedim. Ya bu bir tesadüfse? Korkum kontrolümü kaybetmem ve yine kötü bir şey olmasıydı. Ama sefer saldıracakları kişi ben olmayacaktım. O olacaktı.

"Kırılmadın," diye hırladı. "Yaralısın. Ve sana defalarca büyünü kontrol edebileceğini ve kimseye zarar vermeden istediğin gibi kullanabileceğini söyledim."

Buna inandığını biliyordum. Yetişkin hayatım boyunca bana hep aynı şeyi söylemişti.

"Sorun şu ki," diye devam etti, "kendine güvenmiyorsun."

"Hayır," diye homurdanarak kabul ettim. "Güvenmiyorum."

"O zaman fethetmen gereken ilk adım bu kuzen. Seni geride tutan şey bu . Her zaman da öyle oldu."

Küçük başını okşamayı bıraktığımda Queenie yine elimi yaladı. Avucumu sırtına sürttüm.

"Komik. Clara da benzer bir şey söylemişti."

"Beni dinlemeyeceksen onu dinle o zaman."

İkimiz de birkaç dakika boyunca konuşmazken bunun aklıma girmesine izin verdim.

Sonunda sessizliği bozan Gareth oldu. "Ona ne olduğunu anlatmalısın."

Başımı kaldırdım. "Neden? Kimse bu saçmalığı duymak istemez."

"Yanılıyorsunuz. Clara'nın bir Aura olarak büyüü duygusal iyileştirmedir." Bakışlarımı tuttu. "Kaderin onu senin hayatına göndermesinin bir nedeni var. Bence ilk neden çok açık."

Dostum, diye fısıldadı karanlık.

Gareth'in da benim kadar iyi bildiğı bu ani sarsıcı bilgi karşısında boynumu kırdım.

Devam etti. "Ve bu ilk sebep ikincisine yol açıyor. Seni iyileştirme gücüne sahip. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde sizi büyüünüzle yeniden buluşturabilir. Kendinize inanmıyorsanız, ona inanın."

Gözlerimi dikmiş, hiç fark etmediğim kadar açık bir şey karşısında afallamıştım. Belki de evren onu hayatıma beni kölesi yapmaktan daha başka nedenlerle sokmuştu - çünkü onun varlığında kendimi öyle hissediyordum. Onu memnun etme, gülümsetme, mutlu etme ihtiyacım zaman zaman beni deliliğın eşiğine sürüklüyordu. Ve artık onun inlemelerinin nasıl bir ses olduğunu, nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, bilse de bilmesine de beni sonsuza dek büyülediğinden emindim.

Ama Gareth bana onun bundan daha fazlası olduğunu, hatta eşimden bile daha fazlası olduğunu göstermişti. O benim sonsuz bir yaşamdan kurtuluşum olabilirdi.

Arafta büyüüm olmadan. Onu engelleme yöntemim bir uzvumu kesmek gibiydi. Ya da iki. Beni sürekli bir kasvet içinde tutan da buydu, kendimin doğal bir uzantısı olması gereken bir parçam olmadan yaşamak.

Clara beni bundan kurtarabilir.

Başımı sallayarak Queenie'yi okşadım ve ayağa kalktım. "Tamam." Gareth'ın kaşları havaya kalktı.

"Yani ona söyleyecek misin?" "Bundan daha fazlasını yapacağım. Ondan bana yardım etmesini isteyeceğim."

Yarın, ilk randevumuzda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

~CLARA~

"SÜRPRİZLERİ SEVERİM," DEDİM HENRY'YE BENİ İKİNCİ KATA GÖTÜRÜRKEN. randevumuzun varış noktası, ona yüzüncü kez gizlice bakmak.

Her zamanki gibi kot pantolon giymişti ama randevumuz için çok daha güzel, koyu renk bir pantolon ve düğmeli siyah bir gömlek giymişti. Gömleğinin ortaya çıkardığı küçük ten çizgisi dikkatimi dağıtıyordu.

Öğle yemeği için beni önce Lilly's Café'de pho yemeye götürdü, çok lezzetliydi. En sevdiğim tarihi romanlar hakkında gevezelik etmemi dinledi, pek bir şey söylemedi. Onun için bu oldukça normaldi. Ama son zamanlarda birbirimizi daha iyi tanıdığımızdan beri, bunun her zamanki düşünceli Henry olmadığını fark edebiliyordum. Bu gergin Henry'ydi. Beni götüreceği yerle ilgili olmalıydı.

"Bana bir ipucu verecek misin?" Alay ettim.

İşte o zaman, caddeden daha uzakta bulunan dev bir malikâneye giden kapılı bir araba yoluna saptı.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Burası babamın evi," dedi bana, uzun araba yolunda yavaşlayarak. "İşe gittiğinden emin olduğum için burada olmayacak."

"Yani beni babanla tanıştırmaya götürmüyorsun." Gareth'tan anne babasının boşandığını ve annesinin yeni bir kocayla Kaliforniya'da bir yerde yaşadığını öğrenmiştim. Henry ve Sean onu nadiren görüyorlardı.

"Hayır." Alay etti. "Eğer yardım edebilirsem, babamla asla tanışamayacaksın." "O kadar kötü, ha?"

Bana verdiği tek cevap karanlık bakışlarıydı. "O zaman burada ne işimiz var?"

"Sana göstermek istediğim özel bir yer var."

Arabayı dairesel araba yolunun başında durdurdu, Yunan tarzı ev tepemizde yükseliyordu.

"Evinin etrafında gizlice dolaştığını anlamayacak mı?" Ben sordum.

"Bahçıvanı eski bir dost. Kimsenin bir şey söylememesini sağlayacaktır."

Henry arabayı durdurdu, atladı ve kapıyı açmak için kaputun etrafında döndü ama ben çoktan inmiştim, centilmence bir hareketi bekleyemeyecek kadar hevesliydim.

"Nereye?"

"Bu taraftan." Bahçenin, ılık bahar havasında beyaz çiçekler açan açelya çalılarının kalın sıralarıyla çevrili dev bir bahçeye açıldığı sol tarafı işaret etti.

Henry benim yetişmemi bekledi, etrafına bakınırken vücudu gergindi. Sanki korkunç bir şeye hazırlanmış gibi çenesini sıkıca kapattı. Uzandım ve elimi onunkine doladım. İrkildi ve şöyle bir baktı, sonra elimi daha sıkı sıkı ve bizi evden uzağa, çitlerin arasından geçen bir patikaya doğru götürürken beni yanına çekti.

"Burası çok güzel," dedim ona sessizce.

Başını salladı, sanki kaçabilirmişim gibi elimi sıkıca kavradı. Hiçbir yere gitmiyordum.

"Bay John," diye seslendi aniden.

Başında kasketi, elinde küreği olan iri bir adam bir sıra gül fidanının ve bir el arabası gübrenin yanında duruyordu. Döndüğünde fark ettim ki

Düşündüğümde daha yaşlıydı, yüzü güneşte geçirdiği günlerden dolayı kırıkmıştı. Herhangi bir büyü izi tespit edemediğim için insan olduğunu biliyordum.

"Henry." Gülümsemesi geniş ve sevecendi. Küreği el arabasına bıraktı ve biz yaklaşırken eldivenini çıkardı. "Seni görmek güzel evlat."

Sesindeki şefkat kalbimi yerinden oynattı. Bu adam onu iyi tanıyor ve seviyordu. Ondan yayılan gerçek şefkati hissedebiliyordum. Ancak, neredeyse beklediğim gibi onu kucaklamadı. Tokalaşmak için elini uzattı.

Henry elimi bırakıp onun elini sıktı ve diğer eliyle yaşlı bahçıvanın omzunu sıvazladı. "Sizi görmek de güzel Bay John." Döndü ve elini sırtıma koydu. "Sizi Clara Savoie ile tanıştırmak isterim."

"Merhaba." Elimi uzatarak onu neşeyle selamladım.

"Merhaba." O gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum." Henry'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Baban bir kız arkadaşın olduğundan bahsetmemiştin."

"O bilmiyor." Yeni unvanım karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken boynunda bir pembelik belirdi. "Ve o gerçekten benim değil."

"Oh, evet, öyleyim." Bir kolumu Henry'nin beline doladım ve tatlı yaşlı adama gülümsedim. "Ben kesinlikle onun kız arkadaşayım."

Henry bir şeye şaşırduğında boğazından çıkan o garip homurtu seslerinden birini çıkardı ve sonra kolunu nazikçe omuzlarıma doladı.

Bay John kıkırdadı. "Bunu duymak çok güzel." Gülümsemesi biraz soldu. "Peki sen iyi misin, Henry?"

Boğazını temizledi, gergin tiki vardı. "Evet. Bugünlerde öyleyim."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

"İşinize dönmenize izin vereceğiz. Gelmemize izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederiz."

"Dudaklarım mühürlü." Eldivenini tekrar taktı ve şapkasını bana doğru eğdi. "Tanıştığımıza sevindim canım. Ona iyi bak."

"Niyetim bu," dedim ona dürüstçe. Henry beni çitlerden oluşan labirentin içine doğru yönlendirirken, "Çok tatlı biri," dedim.

Kolunu omuzlarıma dolamaya devam etti. "Öyle. O... büyürken benim için çok önemliydi."

"Nasıl yani?"

"Bu bahçede çok zaman geçirdim."

"Çiçekleri bu kadar sevdiğini fark etmemiştim."

Küçük bir kahkaha attı. "Aslında öyle değildi."

"Neydi?"

"Sana göstereceğim. Ve bu yılın en mükemmel zamanı."

Yılın bu zamanı hakkında ne demek istediğini bilmiyordum ama bekleyip görece kadar sabırlıydım.

Omuzlarımı bıraktı, sonra elimi tuttu, bana hayranlıkla bakışı kendimi dünyanın en özel kadını gibi hissetmeme neden oldu.

Banklarla ve daha fazla çitle çevrili güzel bir çeşmenin etrafından dolandık ve beni çitlerin arasından çıkıp uzun ağaçların ve kır çiçeklerine benzeyen sıraların olduğu bir alana giden beyaz çakıllı bir yürüyüş yoluna yönlendirdi.

Sevinçten nefesim kesildi. "Bir İngiliz bahçesine

benziyor." "Amaç da buydu zaten. Gelin de görün."

Beni elimden tutup ağaçların gölgesinden pembe zinya, sarı börülce, turuncu ve beyaz süt otu ve bir düzine başka çiçeğin açtığı güneş ışığına doğru çekti.

"Vay canına, çok güzel," diye .

Bana doğru yürüdü. "Öyle, ama benim için her zaman özel olan şey çektikleri şeydi."

Bahçede durduğumuzda boştaki elini uzatıp işaret etti. "Bak."

Çiçek açan beyaz süt otlarının arasında küçük Monarch kelebekleri ve etrafta uçuşan daha büyük sarı ve siyah Swallowtails kelebekleri vardı.

"Bak ne kadar güzel," dedim usulca, başka bir çiçeğin üzerine konmadan önce zikzak çizerek uçuşlarına hayranlıkla bakarak. "Kelebekleri her zaman sevmişimdir. Bir keresinde lisede onlar üzerine bir çalışma yapmıştım." Kanatlarının alt kısmında koyu mavi bir leke olan sarı ve siyah bir kelebeği gösterdim. "Bu mavili bir Kaplan Kırlangıçkuyruk."

Kısık bir kahkaha . "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

Ona gülümseyerek baktım, kalbim bu tatlılık karşısında erirken usulca sordum: "Kelebekleri sever misin Henry?"

Bakışları bahçeden bana kaydı, daha önce gördüğümde emin bir dinginlik vardı. İliklerime kadar hissettiğim bir tür huzurdu ve bunun benim Aura yeteneğimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu çok sıkıntılı adamımdan yayılan saf bir huzurdu.

Çünkü o benimdi. Bundan emindim. Bilse de bilmesede.

Bir an öylece baktı, sonra tekrar çiçeklere döndü. Siyah gözlü bir Susan aniden uzun sapından koptu ve yukarı doğru havalandı. Olduğu yerde fırl fırl döndükten sonra bana doğru süzüldü ve havada asılı kalarak beklemeye başladı.

Henry bana bir çiçek vermek için TK'sini kullanınca yanaklarım kızardı. Çiçeği aldım ve altın yapraklarına hayranlıkla bakarak özenle tuttum. "Teşekkür ."

"Al." Yavaşça elimden aldı. "Bana bırak."

Sapından biraz daha kopardı, sonra kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yaptığı işi hayranlıkla seyretti. Onun bu tatlı jesti karşısında karnım sersemlemişti. Yüzümdeki neşeli ifadeyi fark edince utangaçça gülümsedi ve elimi tuttu.

"Şuraya oturalım." Beni bahçenin kenarındaki ferforje bir banka götürdü. Oturduğumuzda elimi kucağında tuttu.

İkisinin arasında, çok kelebekleri seyrederken. Bana söylemek için cesaretini topladığı şeyin önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden sessizliği doldurmak için sık sık yaptığım gibi zorlamadım veya gevezelik etmedim. Sonunda başladı.

"Ölü çağırılar yedi yaşına geldiklerinde, büyülerini kullanmak ve kontrol etmek için eğitimlerine başlarlar."

"Bir büyücü olduğunu bu kadar erken mi anladın?" Nazikçe sordum.

"Evet. Gareth gibi ergenlik çağına kadar büyülerini tam olarak gösteremeyen grimlockların aksine, nekromancılar çok küçük yaşlardan itibaren ne olduğumuzu bilirler. Ne yapabileceğimizi. Hayaletler bizi bulmaya meyillidir." Başparmağı elimin arkasında yumuşak bir desen çizdi. "Benim için, ilk hayaletimi gördüğümde beş yaşındaydım. Büyükannemdi. Öldüğünün ertesi gecesi yatak odamda belirdi. Neredeyse ölesiye korkmuştum."

"Sadece hayal edebiliyorum." Yine de bu onu üzmüşe benzemiyordu. "Sadece babama bir mesaj iletmemi istemek için gelmişti." "Mesaj neydi?"

"Güç eşittir aşk değildir. Sonra ortadan kayboldu. Ertesi gün kahvaltı masasında babama rüyamda büyükannemin başucuma geldiğini gördüğümü söylemiştim. O zamanlar büyücülerin ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama bu onu ne olduğum konusunda uyarmıştı. Böylece yedi yaşına bastığımın ertesi günü bir ziyaretçimiz oldu."

Elimi sıktı, görünüşe göre refleks olarak bahçeye odaklanmıştı.

"Ziyaretçi kimdi?"

"Babamın Vanderbilt'teki gençlik günlerinden eski bir arkadaşı. Adı Amon'du. Üniversitede oda arkadaşımı ve görüşmemiş olsalar da babam onun okuldayken güçlü bir büyücü olduğunu hatırlıyor." İğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Görünüşe göre, sarhoş olduklarında eğlenmek için eski profesörlerin hayaletlerini çağırırmış, sırf şu anki profesörlerden en çok hangisinden nefret ettiklerini öğrenmek için."

"Bu oldukça aptalca görünüyor," diye belirttim. "Ve zalimce."

". Bunu daha sonra öğrendim."

"Sonra" kelimesini söyleyiş şeklinden, bu büyücünün onun travmatik geçmişiyle ilgili olduğunu anladım. Bir şey söylemedim ama devam etmeye hazır olana kadar bekledim.

"Onun nasıl bir adam olduğunu bilseydim bunun bir önemi olmazdı. Çok gençtim ve bana karşı hiçbir zaman şefkatli olmayan babamı memnun etmek istiyordum. Amon'la seanslarımdan sonra birdenbire benimle vakit geçirmek için heyecanlanmış görünmesi beni mutlu etmişti. Ama gerçekten bilmek istediği tek şey iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığım, büyücünün büyüsünü ne kadar iyi kontrol ettiğimdi."

Avucumu ellerinin arasında çevirdi, aşağıya baktı, bir şey için cesaret buluyor gibiydi.

"Kontrol mi?" Yumuşakça sordum.

"Oh, evet. Amon hangi ruhu çağırmamı istediye, onlar geldi. Kendi kız kardeşinin ölü hayaletini çağırmamı istediğinde onun iyi bir adam olmadığını sezmiştim. Açtığım portalda genç bir kadın belirdi. Eski moda bir elbise giyen uzun boylu bir kadındı. Amon'la çalışmaya başladığımda onun yüz yaşından fazla olduğunu bilmiyordum. Yedi yaşındayken, doğaüstü varlıkların uzun yaşam süreleri fikrini hâlâ kavrayamamıştım. Amon kız kardeşinin ortaya çıktığını gördüğünde, ki kız kardeşinin o olduğunu öğrenmiştim, uğursuz bir kahkaha attı. Ruhu ürkekti ve onu görünce şok olmuş gibiydi. "Benim çağırımı reddedebilirsin ama öğrenciminkini asla" dediğini asla unutmayacağım. Ona yaklaştı ve şöyle dedi: 'Her zamanki gibi sade görünüyorsun. Ölüyken bile vücudunu şık bir elbisenin arkasına saklamaya çalışıyorsun. Kadın çenesini dik tuttu ve ona fısıldadı: "Bir insanı sadece bir kez öldürebilmen çok kötü, Amon. Sonra ona doğru hamle yaptı, ama o portalın içinde kayboldu ve ben de hemen ardından portalı kapattım."

"Yukarıdaki Tanrıça, Henry." Bu üzücü anı karşısında yutkundum. "Kendisini öldürmüş gibi görünen ölü kız kardeşine ulaşmaya çalışmak için seni kullandı."

"Ne yazık ki en kötüsü bu değil."

Elini sıktım, daha fazlasını duymak istediğimden emin değildim. Ama Henry'nin duymama ihtiyacı vardı, ben de duyacaktım. "Devam et."

"O gün Amon gittikten sonra olayı babama anlatmıştım. Sadece korkmuş bir çocuk olduğumu söyledi. Amon kız kardeşini öldürmedi. Ailelerinin malikanesinde bir tekne faciasında ölmüştü. Bir *kazaydı*. Babam her zaman sert bir adam olmuştu ve küçükken ondan biraz korkmuştum. Bu yüzden gerçeği bilmeme rağmen onunla tartışmadım. Sorun, Amon ertesi hafta ders için döndüğünde ortaya çıktı. Genellikle kimsenin gitmediği alt kattaki salonda çalışırdık, babamın hizmetçilerinin yolunun dışında, böylece özel olarak çalışabilirdik."

Dehşet mideme ağır bir taş gibi çöktü.

"O gün Amon daha başlamadan gergin görünüyordu. Ders için salonda görüldüğümde odada volta atıyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Bana kız kardeşini tekrar çağırmamı söyledi."

"Hayır, Henry."

"Ben de ona öyle söyledim. *Hayır*. Bunu yapmazdım. Onu öldürdüğünü biliyordum. Bunu anladığımı fark etti. Bunu bana bakışından anlayabiliyordum. Onu aramam için ısrar ettiğinde ve ben yine reddettiğimde, 'Pekala' dedi. Ama unutma, kötü öğrenciler cezalandırılır. Bunu kendi başına sen açtın' dedi. Beni kırbaçlayacağını falan düşünmüştüm ama çok daha kötüsü oldu. Yaratıcımızın dili olan Varangian, Eski Nors dilinde bir büyü tıslayarak bir geçit açtı."

Sessizleşti, bahçeye baktı ve hatırladıkları karşısında yutkundu. Sağ elini kucağıma çektim ve onu rahatlatmaya çalışarak iki elimle tuttum.

"Anlat bana," diye yumuşak bir sesle ısrar ettim.

"O iğrenç geçidi açan büyüü nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum. Sonra beni yakamdan tutup içeri fırlattı. Çok karanlıktı ve hava sadece bunaltıcı değildi. Sanki şeytanla birlikte yaşıyordu. Amon beni içeri attığında dizlerimin üzerine çökmüştüm ama içgüdüsel olarak ayağa fırladım ve

geri döndüm. Ancak içerdeki canavarlar kaçmamı engelledi."

Şimdi Henry'nin elini sıkıyor, boğazıma dolan safrayı yutuyordum. Aura büyüm olmadan bile onu kaplayan korkuyu görmek acı vericiydi. Tek hissettiğim dehşet ve o olaydan sonra Henry'nin üzerine yapışmış olan çürümüşlüktü.

"Kaç kişi olduklarını ya da beni ne kadar süre tuttuklarını ve... canımı yaktıklarını bilmiyorum. Tek hatırladığım kolların beni kaldırıp portaldan geri çektiği." Alay etti. "O benim babamdı. Bir şekilde Gri Vadi'ye gelmiş ve beni yakalamıştı. Babam beni odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı taşıırken ve yatağıma bırakırken Amon'u gördüğümü hatırlamıyorum. Sadece babamın bir başka arkadaşı doktorun daha sonra benimle ilgilendiğini hatırlıyorum. Doktor babama bu suç için kimi ihbar etmesi gerektiğini sormuş, babam da gerek olmadığını söylemiş."

Sonra sustu. Burnumu sokmak istemedim ama gerisini de bilmem gerekiyordu.

"Kötü mü yaralandın?" Midem bulantıyla burkuldu.

"Yaralandım."

"Amon'a ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. İyileştiğimde babama onu sordum. Bana sadece bir daha eve gelmeyeceğini ve ben büyüdüğümde benim için daha iyi bir öğretmen bulacağını söyledi. Ama ne zaman bahsetse eğitimi reddetti. Ve yeterince büyüdüğümde Sean'ı da yanıma alarak evden ayrıldım."

Yaralarının boyutunu bilmek istiyordum ama bilmiyordum da. Küçük bir çocukken onu kötü ruhların çukuruna atıp feci şekilde yaralandığını düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Elini sıktım, büyümü içine ittim ve ona sakinleştirici özümnden bir parça verdim.

Gülümsemesi anlıktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Clara." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Senin yanında olmak bile ruhumu rahatlatıyor." Parmaklarını

Elimin tersini ağzına götürdüm. "Seninle tanıştığım andan beri öyle."

Kalbim göğsümde kelebeklerin kanat çırpışları gibi çılginca atıyordu. Ağzının elimin arkasını okşaması, siyah gözlerinin üzerimde olması beni şaşkına çevirmişti.

"Çocukken buraya geldiğimde hissettiğim huzurun aynısıydı."

"Kelebek bahçesine mi?" Sesim alçak ve yumuşaktı.

"Olaydan sonra," dedi yavaşça nefes verirken, "istenmeyen ziyaretler aldığım zamanlar oldu."

"O kötü ruhlardan mı?" Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Hayır. Neyse ki onlar değil. Ama kaybolmuş ve öfkeli olan diğerleri. Hatta bazıları şiddet yanlısıydı. Evden çocukken oynadığım bu bahçeye kaçırdım ve beni asla burada takip etmezlerdi. Burada güvendedim... kelebeklerle birlikte."

Buranın etrafında hafif bir uğultu vardı. Büyünün tatlı bir dokunuşu. "Burada sihir var. Ya da bir zamanlar vardı."

Başını salladı. "Sanırım annem en sevdiğim oyun yeri olduğunu bildiği için buraya bir büyü yaptı. Olaydan yaklaşık bir yıl sonra babamı terk etti. Beni ve Sean'ı da."

Keder içimi burktu. Görünüşte umursamaz bir babayla yapayalnız kalan bu genç yaralı çocuğu düşününce onun değil, benim içim burkuldu.

"Daha sonra Amon'un karanlık büyülerle uğraştığını öğrendim. Kara büyü. Sık sık Esbos'tan iblisler çağırırdı."

"Bu da ne?"

"Vadi'de iblisler ve karanlık ruhlarla dolu iğrenç bir yer. O gün beni oraya koymuştu."

Midem düğüm düğüm oldu.

"Ve bu olayla ilgili bir şey üzerimde bir leke bıraktı. Kötü niyetli ruhları çeken bir mıknatıs gibiydim. Neyse ki Lucille Teyzem eve geldi. Olaydan sonra bir süre konuşmayı bıraktım."

"Ne kadar süre için?"

"Bana üç ay dediler. Çok iyi hatırlamıyorum." "Üç ay mı?"

"Benim için üzülme, Clara."

"Henry." Yanağını avuçladım. Yüzünü elime yasladı. "Nasıl olmayayım?"

Gözleri ağır ağır kapandı, sonra açıldı, o karanlık derinliklerde şefkat vardı. "Teyzem bana hazır olduğumda tüm ruhları nasıl engelleyeceğimi öğretti ve ben de hayatım boyunca onları kendimden uzak tuttum. Ben iyiyim."

Ayağa kalktım ve bacaklarının arasına girdim. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı, bacaklarını daha geniş açtı, sonra bir kalçasının üzerine oturdum.

"Sana sarılmam gerek, Henry." Kollarımı omuzlarına doladım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Kolları anında etrafıma dolandı, bir kolu belime dolanarak beni daha da sıktı, diğer eli kafatasımı kavradı.

Dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Bana sormuyordu ama ben yine de cevap verdim.

"Herkes kendisine uyan, bu dünyada yanında yürüyecek, en iyi arkadaşı ve gerçek sevgilisi olacak başka bir ruhu hak eder."

Boynunun yan tarafına bastırdığım avucumda nabızı daha hızlı atıyordu. Titrek bir iç geçirdi. "Ruh eşleri mi demek istiyorsun?"

"Evet."

Tereddütle, temkinli bir şekilde, "Sen benim ruh eşim misin, Clara?" diye sordu. "Elbette öyleyim, şapşal." Ayağa kalktım ve şaşkınlıkla bakan kara gözlerle karşılaştım.

"Ben sadece senin yetişmeni ve bunu fark etmeni bekliyordum."

Boğazının arkasından bir tür homurtu çıkardı, sonra başımı daha yakına çekti, eli hâlâ başımı kavrıyordu. Direnmeden öne doğru eğildim.

Bu öpücük daha önce yaşadıklarımın farklıydı. Sadece Henry'nin ağzından verildiği için değil, gerçi bu bile başlı başına onu özel kılıyordu.

Dudaklarımı bastırđıđı, ve birbirinden ayırdığı Őekfat de değildi. Öpücüğün içine akıttığı duygulardı. Bir kez daha, bunu sihrin yardımını olmadan hissettiğime Şaşırmıştım. Bu kadar net hissettiğime.

Tapınma. Minnettarlık. Derin, derin memnuniyet.

"Bu melek benim ruh eşim mi?" diye soruyor gibiydi dudaklarımın arasından evrene.

"Evet," diye cevapladım Tanrıça için. "Öyleyim."

"Kader bana karşı çok iyi." Siyah gözleri, küçük öpücüklerin en yumuşağını kondurduğu ağızıma sabitlenmişti.

Kaderin ona her zaman iyi davranmadığını, herkesin bütünüyle atlatamayacağı bir travma yaşıadığını belirtmedim. Sanırım her ruh eşinin birbirini bulamayacağı konusunda haklıydı. Ama biz bulduk.

"Tanrıça ikimize de iyi davranıyor," diye hatırlattım ona.

O bankta uzun süre birbirimize sarılarak oturduk, usulca öpüştük, bu dünyada ait olduğumuz tek kişinin kollarında olduğumuz gerçeğinin tadını çıkardık ve ikimiz de asla bırakmayacaktık.

BÖLÜM 12

~CLARA~

İKİ NUMARALI RANDEVU. YENİ BİR ELBİSE ALDIM, GÖK MAVİSİ, KISA VE Fırfırlı.

Her şey cilalanmış ve hazırды. Çünkü Henry'yi öpmeyi ne kadar sevsem de, bir sonraki adıma hazırды. *Çok* hazırды. Bunun nasıl olacağına dair bazı fikirlerim bile vardı.

Görünüşe göre o da aynı fikirdeydi çünkü beni akşam yemeği pişirmek için evine davet etti. Mutfak yatak odasından o kadar uzak olamazdı, değil mi? Ve bana gösterecek özel bir şeyi olduğunu söyledi. *Eminim özeldir.*

Beni almak istedi ama ben kendim gideceğim diye ısrar ettim. Aslında üçüzlere bakmak için zamanında dönmem gerekiyordu. Finnie'nin çalışması gereken vize sınavları olduğu Evie ve Violet Cauldron'da çalışıyorlardı. Belinda da mide gribinden dolayı aramıştı. Dev, Isadora için özel bir randevu gecesi planlamıştı ve rezervasyonlarını kaybetmek istemiyordu.

Mateo muhtemelen kendi başına halledebilecek olsa da, üçüzler artık hareket ettikleri için ciddi bir avuçtu. Ben de Henry ile randevuma gidebildiğim sürece yardım etmeyi kabul ettim. İşte buradaydım, patikadan yukarı doğru yürüyordum.

Cumartesi öğleden sonra ön kapısında. Bu yürüyüş ilk seferim kadar korkunç değildi.

Ben daha tahta kapıyı çalamadan kapı açıldı. Orada tüm gotik ihtişamıyla karanlık prensim duruyordu.

"Merhaba." Kıpırdanmamaya çalışarak parlak bir şekilde gülümsedim.

Elbisemi, çıplak bacaklarımı ve kollarımı uzun uzun inceledi ve boğazından seksi bir ses çıkardı. Sanırım bu onun sinirsel bir tiki idi, ama tek bildiğim bunu şok olduğunda ya da bir şeyden gerçekten hoşlandığında yaptığı idi.

"Senin için yeni bir elbise aldım," dedim ona.

Gözleri kapandı ve birbirine eklenmiş birkaç kötü kelimeye benzeyen bir şeyler mırıldandı. Sonra kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara çekildi. İçeri girdiğimde beni belimden yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

Beni yumuşak ve kalıcı bir hoş geldin öpücüğüyle selamlarken güldüm. "Bu elbise benim için mi?"

Altındaki her şeyi de söylemek isterdim. Ama bu sürprizi sonraya bırakmaya karar verdim.

"Tabii ki öyle," diye tatlı tatlı mırıldandım, sonra alt dudağını ısırdım ve bırakmadan önce iyice emdim.

"Lanet olsun." Gözleri beyazlara doğru daha da kararmıştı. "Umarım bifttek seviyorsundur." "Yaptığın *her şeyi* seviyorum." Ona tatlı tatlı göz kırptım.

"Kes şunu."

"Neyi
durdurayım?"

"Benimle dalga geçiyorsun." Arkamı çimdikledi.

Ciyakladım ve sonra elini . "Kes ."

Bir şeytan gibi sırtarak beni serbest bıraktı ve kapıyı kapattı. Bu onun yepyeni bir yönüydü. Eğlenceli bir yönü. Benim gaddarım eğlenceli olabilir miydi? Kimin aklına gelirdi ki?

"Sean evde mi?" Onu mutfığa kadar takip ederken olabildiğince rahat bir şekilde sordum. "Oh, vay canına. Çok lezzetli kokuyor."

"Bu gece arkadaşlarıyla dışarıda." Eline bir tencere tutacağı geçirdikten sonra -görüntüsü beni kıkırdattı- fırını açtı ve nefis kokan bir tabak çıkardı.

"Ne?" diye sordu, ben ona gülerken bile ifadesi yumuşak ve rahattı.

"Bilmiyorum." Onu izleyebilmek için adanın uzak tarafındaki bir tabureye oturdum. "Sadece sana benzeyen birinin tencere tutacağı kullanacağını hiç düşünmemiştim."

"Tam olarak nasıl görünüyorum?" Kaşları çatıldı, ama hâlâ beni sıcak ve erimiş hissettiren o kibirli yarı gülümsemesini takınıyordu.

En ıslak rüyam gibi. "Güzel dövmeleeri ve güzel bir yüzü olan kötü bir çocuğa benziyorsun."

Gergin bir kahkaha attı ve başını sallayarak tencere tutacağını çıkardı ve buzdolabını açarak üstüne streç film serilmiş yeşil bir salata çıkardı.

"Ne?" Ben sordum.

Salatayı adanın üzerine koyarak ellerini genişçe üst tarafa dayadı. "Benden hoşlandığını hiç düşünmemiştim. Yani, bu şekilde."

"Bunu açıkça belirttim, Henry. Seni her aile etkinliğine davet ettim. Seni mahallede sokakta ya da Empress Ink'te her gördüğümde seninle konuştum. Daha açık olamazdım."

"Yine de herkese iyi davranıyorsun."

Sanırım haklıydı. "Doğru. Ama aradaki farkı anlayabileceğini düşünmüştüm."

Sadece baktı. "Bana bu şekilde baktığın hiç aklıma gelmedi. Bakmış olsan bile... Seninle çıkmayı doğru bulmadım."

"Kırıldığını düşündüğün için mi?"

Tezgâhı itti, ocağa doğru döndü ve gaz ocağını yaktı. İki kalın, mermer gibi bifteği ortaya çıkardı.

"Öyleyim, Clara."

"Hayır, değilsin. Olanlardan dolayı hâlâ yara bere içinde olabilirsin ama büyüün hâlâ çok güçlü. İmzanız son derece güçlü."

Tavaya çeyrek blok tereyağı attı ve biftekleri cızırdatarak yerleştirdi. "Olabilir," diye kabul etti. "Ama sihrimle gerçekten bağlantı kuramazsam hiçbir işe yaramaz."

"Neden ?"

Sessizdi, tek ses cızırdayan bifteklerdi. Sonra ekledi: "Dışarı çıkabilecek şeylerden korkmadan o kapıyı açamıyorum."

"Gareth için yaptın. Livvy için."

Biftekleri çevirdi. "Yaptım ama bana pahalıya patladı."

Nabzım daha hızlı atmaya başladı. "Saldırıya , değil mi?"

"Hayır. O değil." Sırtı bana dönüktü ama gergin olduğu belliydi. "O bendim. Korku... çok büyüktü ve sonrasında bir tür komaya girdim."

Göğsümde öfke kabardı, bu benim için nadir bir duyguydu. "Bir dahaki sefere seninle olacağım ve korkuyu uzak tutabilirim."

Bana bakmak için vücudunu çevirdi. "Yapabilirsin," diye kabul etti. "Her zaman geçmesini sağladın." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Her zaman yaptın."

Dikkatini tekrar yemeğe verdi. Biftekleri ayrı tabaklara çatalla yerleştirdikten sonra, her birimize biraz patates graten, yeşil salata ve sarımsaklı ekmek servis etti.

"Bu taraftan." Bana ilk buluşmamızda gösterdiğine çok benzeyen bir İngiliz bahçesinin bulunduğu küçük bir arka bahçeye bakan dev bir cumbaya kadar onu takip ettim. Güneş batıyordu, yumuşak altın rengi ışık, gümüş takımlar ve yanan bir adak mumuyla hazırlanmış küçük yuvarlak masanın üzerine vuruyordu.

Pencere kenarında bir koltuk ve pervazın üzerinde bir sonraki kitap kulübümüzün kitabı olan *Güzel Çirkin'i Evcilleştirdiğinde*'nin bir kopyası duruyordu. Yıpranma belirtileri gösteriyordu.

"mi?" Elimle kitabı işaret ettim. "Henüz değil.

Üzerinde çalışıyorum."

Bayanları arayıp bir sonraki kitap kulübümüz için yeni bir zaman ayarlamam gerekiyordu.

Miriam'ın vefatıyla birlikte bir ara vermeye karar vermiştik.

Karşısındaki küçük masada otururken, "Kendinize ait bir kelebek bahçeniz var mı?" diye sordum. diye sordum.

Yemeğimi önüme koydu ve kendi tabağına gülümseyerek oturdu. "Seviyorum."

Kitapları, yemek yapmayı ve kelebekleri seven ateşli bir erkek arkadaşım vardı.

Biri beni hemen öldürsün. Hayat bundan daha iyi olamazdı.

Yerleştim ve hayatımın en lezzetli yemeklerinden birini yedim. Manzaramla ilgili bir şey olabilir. Henry, bahçe değil.

Bana o kadar da kötü olmayan çocukluğundan ve artık nadiren gördüğü annesinden bahsetti. Görünüşe göre oğullarını çok sevmiş ama büyürken ihtiyaç duydukları ilgiyi onlara gösterecek kadar değil. Babalarını terk etmeden önce bile.

"Onu terk ettiği için suçlamıyorum." Tabaklarımızı aldı. "Yeterince büyüdüğümde ben de aynısını yaptım."

Onu mutfağı kadar takip ettim ve lavabodaki tabakları ve çatal bıçak takımlarını yıkadı.

"Evet, onu özlediğinizi tahmin ediyorum."

Başını salladı ama cevap vermedi. Döndüğünde güzel ağzında gizemli bir gülümseme vardı. "Gel bakalım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Sürprizim mi?" Başım dönerken biraz zıplamış olabilirim.

Ağzı daha da yukarı kıvrıldı. "Evet." Elini uzattı, ben de hemen tuttum ve Henry'nin elimi tutmasının verdiği o güzel duygunun tadını çıkardım. Bunun daha iyi olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Yanılmışım. Beni oturma odasına götürdü, arka duvar siyaha boyanmıştı, şömine de siyah taştan yapılmıştı. Etraftaki mobilyalar

deniz mavisi ve yakutun daha açık, canlı mücevher tonlarıydı. Zengin, lüks bir şekilde rahattı.

"Bir ara evinizi gezmek isterim," dedim ona. "Her şey çok güzel."

"Size daha sonra tam bir tur vereceğim. Size en çok seveceğinizi düşündüğüm odayı göstermek istiyorum."

Lütfen bana yatak odan olduğunu söyle. En çok orayı seveceğime emindim. Ama beni yatak odalarının olduğundan emin olduğum üst kata çıkarmak yerine, diğer tarafa ve başka bir koridora doğru yürüdü. Kapıyı açıp nefesimi kesmeden önce hayal kırıklığı hissetmek için zamanım olmadı.

"Henry!" Nefes nefese kaldım ve ellerimi göğsümde birleştirdim.

Etrafımda oturma odasının neredeyse iki katı büyüklüğünde dev bir kütüphane vardı. Raflar en tepeye kadar uzanıyordu. Yüksek tavanlarıyla, bir İngiliz malikânesindeki süslü kütüphanelerden birine benziyordu.

"En sevdiğim romanlardan birinden fırlamış gibi," dedim ona. Beni izledi, kara gözleri parlıyordu. "Beğendin mi?"

"Beğendim mi?" Güldüm, bakışlarım tekrar sıra sıra dizilmiş güzel kitaplara kaydı. "Şu sevimli merdivenlerden bir tane bile var!"

"İstiyorum," dedi, hâlâ küçük bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Bir kızı nasıl etkileyeceğini , değil mi? Ona *büyük* kütüphane."

Onu kızdırmanın ödülü olarak boynunda ve çenesinde pembe bir iz bıraktım. Rahat görünümlü bir kanep ve kulüp sandalyeleri olan bir salon alanının etrafında adım atarken, kitaplara bakarak geçerken loveseat'ın tereyağı yumuşak sırtında bir parmağımı takip ettim. Tik takları olan uzun bir dede saati

Sarkaç bir köşede duruyordu, sesi rahatlatıcıydı.

"Özellikle şu bölümü sevebileceğinizi düşünüyorum." Büyükbaba saatinin yanındaki uzak duvarı işaret etti.

Onu takip ederek yürüdüm ve anında aşına olduğum birçok başlığı not ettim. Parmağımı kitabın sırtında gezdirirken onları okudum.

"*Alçakların Efendisi, Leydi X ile Üç Hafta, Baharda Şeytan.*" Omzumun üzerinden ona baktım. "En sevdiklerimden bazıları." Sonra tekrar kitaplara döndüm. "Oh, Henry. Elisa Braden'ın tüm Highlander kitapları sende var."

Yukarı doğru uzandım, özellikle bir tanesini tutmaya çalıştım. Kendi kendine raftan dışarı kaydı. Omzumun üzerinden baktım. Henry orada duruyordu, eğişik gülümsemesi beni eritiyordu.

"Teşekkür ederim."

Kitabı raftan çekip bir süre hayranlıkla inceledikten sonra tekrar yerine ittim.

Bakışlarım, en sevdiğim raflardan birinde durana kadar rafları dolaştı. Merdiven bir raf ötedeydi. Onu yerine çektim ve merdivene doğru yürüdüm, ona "Her zaman bunlardan birini kullanmak istemişimdir" dedim.

"Hatırlıyorum."

"Ne?" Bunu ona hiç söylememiştim.

"Geçen yıl kitaplarla ilgili yapmak istediğin her şeyi 'Kitap Yapılacaklar Listesi' başlığıyla yazmıştın."

"Bunu okudun mu?" Merdivenin üçüncü basamağından ona gülümsedim. "Bütün yazılarını okudum. Senin bir numaralı hayranınım. Hatırladın mı?"

Şakayla karışık söyledi ama yine de birden utanmış gibi göründü. Çünkü bu doğrudu. O benim bir numaralı hayranımdı. Ben de onun hayranıyım. Ona göstermeye niyetliydim.

İçimdeki şeytan azgın başını kaldırdı ve Henry beni henüz yatak odasına götürmediği için bana müstehcen bir fikir verdi.

Merdivenin en tepesine çıkıp Stacy Reid'in *A Matter of Temptation* kitabına uzandım, sonra nefesim kesildi ve sanki geriye doğru düşüyormuşum gibi yaptım. Ben daha gözümü kırpamadan Henry merdivenden yukarı çıkmış ve ellerini kalçalarımaya koyarak beni yakalamıştı.

"*Dikkatli* ol." Sert sesi tenimi karıncalandırdı.

Ona yaslanarak omzumun üzerinden baktım, yüzlerimiz birbirine yakındı, vücut ısıısı beni sarıyordu. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımı büken suçlu gülümsemeyi yakalamış olmalı ki merdivenden iki adım inerken sert kaşları yumuşadı. "Gerçekten düşmedin, değil mi?"

İki elini merdivenin ahşap korkuluklarına başımı salladım. Dönmememe izin vermek için bir adım daha attı, hâlâ kollarını korkuluklara dayayarak beni destekliyordu. Basamakta geriye yaslandım ve bir dizimi kaldırarak ayağımı daha yüksek bir basamağa dayadım. Elbisem kalçamdan yukarı kaydı. Ona altımdakini göstermek için elbisemi daha yukarı çekerek yardımcı oldum. Ya da aslında, neyim olmadığını.

Libidomla bir tür anlık bağlantı kuran o homurtu sesini çıkardı. İnce sütyenimin altında meme uçlarım diken diken olmuş, elbisemin yapışkan kumaşının görünüyordu.

Kesik kesik bir nefes verdi, bakışları bacaklarımın arasına lazer gibi odaklanmıştı. Gözlerini kapadı ve çenesini sıktı, sonra o karanlık gözlerini benimkilere dikti.

"Başı dertte bir genç kız mısın, Clara?"

"Evet." Dirseklerimi basamağa dayadım, daha da geriye yaslandım ve bükülmüş dizimi genişlettim. "Gördün mü?"

Bu onun dikkatini tekrar çıplak amıma ve içinde bulunduğu zonklama sıkıntısına çekti.

"Bu filmi bir kez izlemiştim," dedim usulca. Odadaki tek ses büyükbabamın saatinin tik taklarıydı, kendi sesim de yüksek çıkıyordu. "Kiera Knightly ve James McAvoy'un oynadığı *Atonement*."

Henry hareket etmemişti. Göğsünün hızla inip kalkması dışında bir heykele dönüşmüştü.

"Kütüphanede bir olay oldu."

Obsidyen havuzları bakışlarımla buluşmak için vücudumdan yukarı doğru sürüklendi ve ardında bir ısı izi bıraktı.

"Buna benzer."

Birdenbire sersemliğinden sıyrılır gibi oldu, üzerime çıktı, bir elini başımın yanındaki basamağa dayadı ve dokunmadan yakınımaya eğildi.

"İzledim. Harika bir filmdi." Nefesi ağzımda gezindi. "Ve bu da harika bir sahneydi."

Yutan bir öpücükle ağzımı aldı. Ellerimi gömleğinin içine sokarak inledim. Sonra boştaki elinin güçlü parmaklarıyla dış uyluğumu kavradığını hissettim.

Ağzının içinde inledim, dilimi onunkiyle birlikte okşadım, başparmağı tenime değdiğinde kıpırdandım.

"Oh, Tanrıça," diye mırıldandım elini daha yukarı kaldırıp açık kalçalarımın arasına götürdüğünde. "Evet, *lütfen* Henry."

Bir erkeğin bana dokunmasını hiç bu kadar çok istememiştim. Parmakları ıslak yarığım boyunca kaydığında irkildim. O da dondu kaldı.

"Hayır, hayır," diye nefes nefese kaldım, "devam et."

Klitorisimin etrafında usulca dolaşırken boğazımdan aşağı bir çizgi çekti. Boynumu bükerek başımı basamağa yasladım. Parmaklarını kaydırmaya devam ederken tenime karşı inledi, ama çok nazikçe.

"Daha fazla," diye yalvardım, "lütfen, daha fazla."

Üzerimden çekildi ve yere indi. Kaybettiğim için sızlandım ama sonra onun keyifli bir şey için mükemmel yükseklikte olduğunu fark ettim. Görünüşe göre o da öyle. Eteğimi yukarı kaldırdı ve kıkırımı avuçlarının arasına aldı, bacakları merdivenin tabanına oturdu. Sonra öne doğru eğildi ve o güzel ağzını amıma dayadı, gözleri gözlerime perçinlendi.

"Oh!" diye haykırdım bu çarpıcı yoğunluk karşısında.

Henry Blackwater ile ilk orgazmımı son nefesimmiş gibi kovalarken, ağzına karşı sallanırken saf zevk içimden fırladı.

Parmaklarını içimde istiyordum, hepsini içimde istiyordum ama merdivendeki bu pozisyonda ve beni tutmak için iki eline ihtiyaç duyarken bu imkansızdı. Kanepeye geçmeyi önermek üzereydim ama durmasını istemiyordum. Çok iyi hissettiriyordu. Sonra dilinin ucuyla klitorisimi ileri geri oynattı ve ben kendi adımları unuttum.

Kalçalarımı ağzına doğru çevirirken başım tekrar basamağa düştü, inlemelerim arttı. Ağzını klitorisime emmeye başladığında neredeyse aklımı kaybedecektim. Derin iniltisi hassas yumrularımı titretti ve bir çığlık atarak boşaldım, saçlarına bir yumruk sıkmak için uzandım.

O beni emip yalayarak temizlerken inleyerek kalçalarımı salladım. Seks bekliyordum ama unutulana kadar yalandığım için şikâyet etmeyecektim.

Henry kalçalarımı basamağa geri koyup eteğimi yerine yerleştirdiğinde hâlâ nefes nefeseydim ve nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyordum, güzel yüzünde vahşi bir sırıtiş vardı. Ve kot pantolonunda büyük bir şişkinlik vardı.

Bu işin bittiğini sandıysa, fena halde yanılmıştı.

Ayağa kalkarak merdivenden ona doğru indim. "Beklediğim bu değildi."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Garip bir şekilde ciddi görünüyordu.

Ellerimi göğsüne koyarak yere, onun önüne yaklaştım. "Çığlık çığlığa orgazm beni ele vermiş olabilir ama hayal kırıklığına uğramadım."

Dudakları bir tarafa doğru eğildi, sonra vücudundan yere doğru kaydım. Gülümsemesi kayboldu. Kemerinin tokasına uzandım ama ellerimi tuttu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Henry, senin sikini emmeyi yüz kere hayal ettim. Muhtemelen bin kez." Ellerimi yavaşça onunkilerden çektim, toka üzerinde çalışıyordum. "Bırak da gerçekten nasıl bir şey olduğunu öğreneyim."

Çenesini ve iki yanındaki yumruklarını sıktı. İlkel bir yoğunlukla bakıyordu, gözlerinin siyahı beyazın içine sızıyordu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama şu anda sormayacaktım. Hiçbir tehlike hissetmiyordum. Henry'mden değil.

"Bunu hayal etmiş miydin?" diye sordu sonunda fermuarını açmaya çalışırken. "Birçok kez."

Kot pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarından aşağı çektim. *Bunu* beklemediğim için donup kaldım. Cüssesi, evet -çünkü Henry her zaman bir ton BDE yansıtırdı- ama başındaki gümüş saplama piercingi değil. Bir Prens Albert.

"Aman Tanrım."

Onu kalın tabanından kavradığımda, çıkarmayı sevdiği o gırtlaktan gelen seksi seslerden biriyle anında ödüllendirildim. "Ne güzel bir sürpriz" diye fısıldadım.

Öne eğilerek dilimi önce gümüş topun, sonra da aletin başının etrafında döndürdüm.

"*Lanet olsun*," diye şiddetle homurdandı, sonra elleri saçlarımdaydı, sıkıca yumruk yapıyordu. Bu acı beni tahrik etti.

Onu yutabildiğim kadar yutarken inledim, boğazımın arkasına dokunmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Geçen yıl Henry'ye hazırlanmak için öğürme refleksimi azaltmaya çalışmışım. İçimde büyük bir aleti olacağına dair bir his vardı ve oğlum, haklıydım. Hafif psikik yeteneklerim bu kategoride doğru çıkmıştı. Hiç öğürmeden ağzımın en arkasına kadar kaydırana kadar diş fırçasıyla masaj yöntemini kullanmışım. İşe yaramıştı.

Tabanı pompalarken yavaşça sallanıyor, daha da derine inebilmesi için boğazımı gevşeterek daha fazla almaya devam ediyordum. Gözlerim sadece biraz sulandı. Hayvani zevk sesleri çıkarıyor, homurdanıyor ve kalçalarını yavaşça ileri doğru pompalıyordu. Tabanı bıraktım ve çıplak kalçalarını kavradım, ağzım kabzaya çarpana kadar ileri doğru bastırdım.

"Lanet olsun," diye tısladı, gözleri tamamen kararmış, vahşetle parlıyordu. "Beni bütün olarak yutmak istiyorsun, değil mi meleğim?"

Ben de homurdanarak onayladım, geriye doğru kaydım ve onu ucuna kadar emdim. Aleti daha da kabarmıştı. Bir eliyle yüzümü kavradı, diğer eli hâlâ kafatasımın dibinde sıkıca duruyordu. Başparmağını aletin alt tarafına doğru kaydırarak alt dudağımı okşadı ve ağzıma girip çıktığını hissetti.

"İstersen tüm ruhumu alabilirsin." Sesi o uhrevi ürkütücüydü, tenimde zevkle karıncalanıyordu. "Bir süredir bu siki o güzel ağzına almak istiyor muydun?"

Başımı salladım, tacı bir lolipop gibi emdim.

"Gözlerini benden ayırma ve beni tekrar derinlere çek."

Ellerimi onun sert, yuvarlak kıkına götürerek tuttum ve ona neler yapabileceğimi gösterdim.

"Çok güzel," diye mırıldandı, başparmağı yine alt dudağımı okşadı. "Daha derine, meleğim. Daha önce yaptığın gibi."

Nefes alıp vermeye ve rahatlamaya odaklanarak onu boğazımın arkasına kadar ve sonra biraz daha yuttum.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldandı ucuna kadar aletin tabanını tutmadan önce.

Derin bir nefes almak için ağzımı açtım ama tacı dilimin üzerinde tuttu, sert bakışları beni hiç terk etmedi.

"Boşalmak üzereyim," diye inledi kendini daha sert pompalarken.

Hevesle ağzımı öne doğru kaydırdım ve sertçe emdim, alt tarafını ve aygırını dilimle ısırdım.

"Sen benim ölümüm olacaksın." Saçlarımı daha sert yumrukladı, gözleri siyah havuzlar gibi parlıyordu. "Ruhumu mu istiyorsun?"

Onun karanlık bakışlarından hiç ayrılmadım. Sert ifadesi tatlı bir ıstırapla, işkence edilmiş bir zevkle buruşmuştu.

"Zaten senin," diye bağırdı başımı sabit tutmadan önce, boşalırken tıslıyordu.

Sıcak fişkirmalar dilimi ve boğazımı kapladı. Bana verdiği her şeyi yutarken zevkle mırıldandım.

", Clara," diye fısıldadı, hafifçe pompalayarak.

Nefes nefese dışarı çıktı, birkaç fişkırmaya hala dökülüyordu. Bazıları elbisemin üst kısmına çarptı ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve memnuniyetle topuklarımın üzerine oturdum.

"Kahretsin." Elbisemdeki lekeye ters ters baktı, hızla pantolonunun içine geri soktu ve aceleyle odadan çıktı.

"Sorun ," diye seslendim ama o çoktan gitmişti.

Ayağa fırladım ve yan masalardan birinin üzerindeki kutudan bir mendil alıp silerek temizledim. Henry Azrail hızıyla yeniden ortaya çıktı ve rüzgârın etkisiyle neredeyse beni deviriyordu.

"Oha!" Güldüm.

Geriye doğru devrilmeden önce beni yakaladı çünkü çoktan sıcak bir bezle önümde duruyor ve göğsümü kuruluyordu. Daha doğrusu göğsümdeki lekeyi, ama yine de neşeyle gülümsememe neden oldu.

"Çok tatlısın."

Alay etti. "Boşaldığımı elbisenden sildiğim için mi? Evet, ben gerçek bir romantiğim."

Yüzünü kavradım ve bana bakmaya zorladım. "Vay canına. Gözlerin normale dönmüş bile. Neden böyle karardılar?"

El bezini katlarken kaşları çatıldı ve "Hadi oturma odasına gidelim" dedi.

Onu banyoya kadar takip ettim, orada bezi bir çöp kutusuna attı ve ellerini yıkadı. Ben de onun yanına geçip kalçalarımı birleştirdim ve benimkileri de yıkadım.

"Ellerime boşalmana aldırıldığımdan değil," dedim ona.

Derin bir kahkaha attı. "Söylediğin şeyler. Beni biraz şoke ediyor."

"Neden? Tatlı kız kardeş olduğum için mi?"

Omuz silkti. "Belki de sadece beklenmedik bir şeydir."

"Beklenmedik iyi mi? Yoksa kötü mü?"

Yan yana durmuş, ellerimizi sabunluyor ve lavabonun üzerindeki aynada birbirimizin yansımalarına bakıyorduk.

"İyi," diye yanıtladı sonunda. "Çok iyi."

Karşılıklı sessizlik içinde ellerimizi kuruladık ve birbirimize gülümsedik, sonra ellerimden birini tuttu ve beni deniz mavisi kadife kanepenin üzerinde bir top halinde kıvrılmak ve asla ayrılmak istemediğim süslü oturma odasına geri götürdü. Zengin ve karanlıktı ama aynı zamanda rahat ve huzur vericiydi. Kışın ateş çıtırdarken nasıl görüneceğini sadece hayal edebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kanepeye oturarak. "Sadece bu odayı sevdiğimi."

Yutkundu ve bir an için bakışlarını kaçırdı. "

Gerçekten sevindim."

Yanına oturdum ve bacaklarımı kucağına doğru salladım. "Yani Bay Darcy gibi, malikanenizi onayladığım için memnun musunuz?"

Ve Darcy'nin Lizzy'nin zevkini görmekten duyduğu hazzın ima ettiği her şey. Kendimi burada mutlu bir şekilde yaşarken görebiliyordum. Ne de olsa Henry buradaydı.

Kanepeye yaslandı, bir kahkaha daha attı, elleri kaval kemiklerimdeydi, sonra başını kanepenin arkasına bıraktı.

"Biliyorum, biliyorum," diye itiraf ettim iç çekerek. "Çok ileri gidiyorum. Çok hızlı gidiyorum. Annem duysa beni öldürürdü ama cidden, çok uzun zamandır birbirimizin etrafında dans edip duruyoruz. Artık senin benden, benim de senden hoşlandığımı bildiğime göre, oyun oynamaya gerek yok, değil mi?"

Beni açık bir hayranlıkla izledi ve sonra elini yüzümü okşamak için kaldırdı. Onun sıcaklığına doğru eğildim.

"Senin gibi mi?" diye bana değil de kendine fısıldar gibiydi. "Tanrım, Clara. Artık bunun çok ötesinde."

Elimi onunkinin arkasına koydum. "Evet. Sanırım öyle."

Bir süre birbirimize baktık, ikimiz de birbirimizin sessizliğinden memnun görünüyorduk. Sonunda ilk o konuştu.

"Gözler." Kendi gözlerini işaret etti. "Bu benim sihrimin bir işareti. Sen bana söyleyene kadar kendini belli ettiğini fark etmemiştim."

"Yani daha önce başka bir kadınla birlikteyken hiç olmadı mı?"

Başka kadınlardan bahsetmek pek bana göre değildi ama baldırımın arkasını kavrayan ve bacaklarımı ona yaklaştıran gaddarla ilgili her şeyi anlamak istiyordum.

"Bilmiyorum."

Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Hiç kimse bundan bahsetmedi mi? Sihrinin uyarılmaya tepki verdiğinden?"

Henry'yi ve diğer kadınları düşününce yine midemde bir sancı düğümlendi ama kendime engel olamadım. Büyüsünün bana vereceği tepkiyi merak ediyordum.

"Sana söylemek istediğim bir şey var."

Oh, canım. Kulağa ciddi geliyordu.

"Ne oldu?" Bana anlatmak üzere olduğu trajedinin ne olduğunu tahmin bile edemedim sordum.

Başını çevirdi, nefesinin altında küfrediyordu, bacağını sıkıca .

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye ona güvence verdim, ruh hali aniden sinirli bir hal aldığı için ona neşe büyümünü pompaladım.

Boğazını temizleyerek ağır bir nefes verdi, yüz ifadesi kararlılıkla sertleşmişti. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Gözlerimi kırıştırdım, neyi anlamaya çalışıyordum. "Kütüphanede mi demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı.

Hiç oral seks söyleyemezdi. Bu mümkün değildi. Öyle miydi? "Hiç oral seks yapmadın mı?" Haklı olma ihtimalime karşı nazikçe sordum.

Biliyordum.

erkek egosunun ne kadar kırılgan olduğunu.

"Ben de hiç vermedim. Bugüne kadar."

Bana söylediklerini özümsemeye çalışırken ağzım bir karış açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Her şeyi itiraf edebilirim," dedi neredeyse çocuksu bir tavırla. "Ben de hiç seks yapmadım, Clara. Ve sen de öptüğüm ilk kızsın."

Henry'nin ağzından dökülen kelimeler karşısında yaşadığım şok, o anki durumumu tanımlamaya yetmez. Hiçbir kadının bu güzel adama hiçbir şekilde sahip olamayacağı gibi çarpıcı, akıl almaz bir gerçek karşısında.

"Ben mi?" Bir elimi göğsüme bastırdım. "İlk öpücüğün ben miydim?" Sanki bir sırmış gibi fısıldadım.

"Sen benim ilk her şeyim olacaksın meleğim," derken düpedüz yırtıcı görünüyordu. Başı, güvenini haykıran bir şekilde eğilmişti. "Ve sen benim sonum olacaksın."

Gözlerimi hızla kırpıtm, beynim az önce üzerime bıraktığı atom bombasına yetişmek için yarışıyordu.

"Ama"-dudaklarımı yaladım-"bu işte çok ama *çok* iyiydin. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Güldü, boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Porno. Çok ama çok fazla porno."

Kararsız görüldüğü bir an oldu, bu doğru. Bunu gerginliğe yormuştum. Tekniği düpedüz günahkârcaydı.

"İyi bir eğitici porno, anladığım kadarıyla."

"Görünüşe göre," diye itiraf etti neredeyse utangaç bir şekilde, baldırımı sıkarak, "eğer tatmin olduysan."

Bir kahkaha patlattım. "Memnun olduğunu söylüyor." Başımı sallayarak ona baktım.

İfadesi yumuşayarak üzüntüye dönüştü. "bir kapatma değil, değil mi?" "Yok artık!"

Bacaklarımı yukarı çektim ve dizlerimin üzerine çökerek ona doğru süründüm. Dizlerimin üzerinde, onun oturduğu pozisyondan biraz daha uzundum. Ellerimi boynunun arkasında kenetleyerek kocaman gülümsedim. "Sizin ilkiniz olmaktan çok mutluyum. Senin yapmamış olman inanılmaz bir şey. Yani, şu haline bir bak."

Belimi kavradı. "Çocukken yaşadığım bir olaydı. Kimsenin bana yaklaşmasına izin veremedim. Endişe çok fazlaydı. Beni rahatsız eden kalabalıklar değil, birinin bana yakın olması." Başını iki yana salladı. "Buna dayanamıyorum. Sen hariç tabii ki." Gülüp geçmeye çalıştı.

Mutluluğum buharlaştı. Birkaç saniyeliğine, Henry'yi yakından tanıyan tek kadın olduğum için bulutların üzerindeydim. Sonra bunun arkasındaki neden kafama dank etti ve sevincim küle döndü.

"Çok üzgünüm, Henry." Babası onu çocukken psikopat bir büyücünün eline bıraktığı için yakınlaşmanın mutluluğunu hiç tatmamıştı. "Bu hiç adil değil."

"Fark etmez." Saçımın uzun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, işaret parmağının ucu dış kabuğun izini sürdükten sonra bıraktı. "Artık buradasın."

"Öyleyim," diye söz verdim içimdeki her molekülle. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Beni kucağına çekti ve ben üçüzlerin yanına gitmek zorunda kalana kadar uzun, kalıcı, yumuşak öpücüklerle öpüştük. Sonra beni gelin gibi kucakladı ve evin içinde, koridorda ve arabama kadar taşıyıp öptü ve kemerimi bağlayıp bana veda etti.

Akıl almaz bir mutlulukla dikiz aynama baktım. Ön tarafta durmuş, elleri kot pantolonunun içinde, gidişimi izliyor, ben köşede kaybolana kadar oradan hiç ayrılmıyordu.

Evet, Henry. Sen romantik birisin.

BÖLÜM 13

~HENRY~

DUŞTAN NEMLI SAÇLARIMI PARMAKLARIMLA TARAYARAK

Cauldron'un girişinde. Pazar günüydü ve Clara beni ailesinin Pazar yemeğine davet etmişti. Bu, hakkında her şeyi bildiğim geleneksel bir toplantıydı. Onun hakkında her şeyi biliyordum.

Aklım dünkü kütüphane sahnesine gitti. Görünüşe göre her şey değil. Önümde diz çöküp sikimi yalayarak kendimi kontrol etmemin son zerresini ve görünüşe göre ruhumu çalabileceğini bilmiyordum.

Tatlı kız kardeş olduğu için şaşırdığımı düşünmüştü, aslında ona hiç yakıştırmadığım ama belki de kendisinin yakıştırdığı bir etiket. Doğru, herkese pembe prensesler ve güzel gülücükler dağıtıyordu ama dün beni şaşırtan şey bu değildi.

Clara hiç tereddüt etmiyor gibiydi. Ne hissettiğini söylüyor ve ne isterse, ne zaman isterse yapıyordu, duygusal ya da başka türlü sonuçlarını düşünmüyordu. Hiçbir korku onu kararlılıkla ilerlemekten alıkoymuyordu.

Bu arada, hayatım boyunca kendi kaygılarım ve korkularım yüzünden kendimi felç olmuş gibi hissetmişim. Kendi isteğimle bakire kalmamışım. Yirmili yaşlarımda başka kadınlarla yakınlaşmaya çalışmışım. En azından birkaç kez. Ama ne zaman biri bana yaklaşırsa ya da beni öpmeye çalışsa, o pençeleyici, boğucu boğulma hissi endişe verici bir yoğunlukla etrafımı sarıyordu. Hiç geçmedi. Sonunda pes ettim ve sağ elimle kendimi tatmin ettim. Her şey yolundaydı.

Sonra Clara'yı gördüm. Ve sonra onunla tanıştım. Korkudan boğulmak yerine, bir rahatlama ve memnuniyet dalgası üzerime çöktü. Başka hiç kimsede hissetmediğim bir doğruluk. Onun yatıştırıcı özünden bir yudum aldım ve bağımlısı oldum. Büyülenmişim. Tamamen ve kesinlikle mest olmuşum.

Diğer Aurlarla tanışmamış olsaydım, beni düğümleyen şeyin sadece onun büyüğü olduğunu düşünebilirdim. Mesele sadece başkalarını sakın, huzurlu ve neşeli hissettirme gücüne sahip olması değildi. Bu güce sahip olan kişi Clara'ydı - dünyada yalnızca benim için var olan tek kişi.

Atalarımız ve vampirlerle olan ilişkilerimiz bize vampirlerin sahip olduğu aynı sahiplenme genini vermişti. Kurtadamların eşleri daha hayvani bir şekilde, içlerindeki kurtların onlar için belirlediği bir şey olarak seçilirken, vampirler ve grimler için durum farklıydı. Vampirler için eşlerinin kanı onları çağırırdı. Grimler içinse eşimizin ruhu bizi çağırırdı. Bu, kendi büyümüz ve karanlık özümüzle mühürlenmiş derin bir bilgiydi.

Benimki Clara'yı istedi. Başka kimseyi değil. Karanlığa verdiğim tek taviz buydu, çünkü onu kilitli kapılar ardında çok iyi bir şekilde kafeste tutuyordum.

Girişe doğru adım atarken *Kapalı* tabelasını okudum, sayamayacağım kadar çok Pazar günü uzaktan okumuş olmama gülümsedim ve Savoie ailesiyle bu kapının diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bugün öğrenecektim. Davetsiz misafir olduğum için değil, buraya ait olduğum için.

Clara bir keresinde beni Şükran Günü yemeğine davet etmişti ve ben hayır demişim. O zaman onu reddetmek beni çok üzmüştü ama kendimi oraya ait hissetmemişim. Bugün farklı hissediyordum.

Yine de içeri girdiğimde midem altüst oldu, üst üste gelen seslerin mırıltısı barı dolduruyordu. Masalar, restoran alanının ortasında uzun bir masa oluşturmak için bir araya getirilmişti. Tabaklar ve çatal bıçak takımları yerleştirilmişti. Ama henüz kimse oturmuyordu.

Tüm klan, dikine üç bebek salıncağının kurulduğu barın yanında duruyordu. Cruz üçüzleri salıncaklarda neşeyle sallanıyor, Mateo Nico'yla birlikte yanlarında duruyor ve ikisi bir şeyler konuşuyordu.

Barın arkasında oturan JJ dışında herkes barda oturuyor ya da ayakta duruyordu. JJ ve erkek arkadaşı Charlie, Savoie kardeşlerin kardeş figürleri ve en iyi arkadaşlarıydı. Clara beni görünce kelimenin tam anlamıyla odanın diğer ucuna koştu ve kendini kollarıma bıraktı. Kıkırdarak onu kendime doğru çektim ve sarıldım.

Beni sıkıca kavradı ve sonra geri çekti. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Ve . Fiziksel bir dokunuş gibi ondan yayıldığını hissedebiliyordum.

"Ben de öyleyim," dedim ona dürüstçe.

Elimi tuttu ve beni izleyen kalabalığa doğru götürdü. Çenemi sımsıkı kapatarak, orada olmama karşı herhangi bir direniş gösterecek herhangi birine meydan okurcasına gözlerimi diktim. Sonra bize bakan taburelerde oturan Devraj ve kuzenim Gareth'ın sırtışlarını fark ettim.

"Millet," diye duyurdu Clara, "sanırım hepiniz Henry'yi tanıyorsunuz, ama işte burada."

O da gergin görünüyordu.

Sonra Devraj yavaşça alkışlamaya başladı ve bu alkış beş saniye kadar sürdü ve tüm barın yuhalamalar, tezahüratlar ve alkışlar içinde patlaması için yeterli oldu.

Violet alkışlar arasında "Tam zamanında, gaddar," diye bağırdı ve içkisini yudumladı.

Alkışlar ve laf atmalarla bizi taciz etmeye devam ettiklerinde Clara'nın yüzü pembenin koyu bir tonuna dönüştü.

"Utaniyor musun? Senin için kışlarına tekme basabilirim." İsterse TK'm ile yapabilirim ve yaparım.

"Hayır." Kalbimin hızla çarpmasına neden olan o neşeli parlak şekilde güldü. "Sadece mutluyum."

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Livvy. "İki aşk kuşunu yalnız bırakın."

Clara beni bara yaklaştırırken alkışlar kesildi ama kahkahalar kesilmedi.

Yanında durduğumda Gareth, " ifadeye bak," dedi. "Bu tür bir karşılama beni biraz şaşırttı," diye itiraf ettim.

"Olmamalısın. Herkes ikinizin nihayet bir araya gelmesinin ne kadar dair bahse giriyor."

"Ve ben kazandım," diye ekledi Livvy bana göz kırparak ve elimi henüz bırakmamış olan Clara'ya sırtarak.

Gareth bir kolunu Violet'in beline dolayarak, "Violet'ten faydalandın," diye ekledi.

"Aynen öyle. Eğer iyi bir medyum kardeşin varsa, onu kullanırsın." "Bana söylemedi," diye karşı çıktı Clara. "Ve ben onun ikiziyim."

"Onun nasıl olduğunu bilirsin." Livvy elini Gareth'ın dizine koydu, bacağı taburenin basamağına dayanmıştı. "Batıl inançları var ve büyü konusunda çok dikkatli."

"Bana söylerse gerçekleşmeyeceğinden mi korkuyordu?" Clara homurdandı. "Sanki bunun gerçekleşme ihtimali varmış gibi."

Orada durdum ve kendimi tavşan deliğinden düşen Alice gibi hissederek sahneyi özümstedim. Bu çok gerçeküstü bir şeydi. Kendimi binlerce kez Clara'nın yanında hayal etmiştim ve orada kalmak için vermem gereken mücadeleleri. Grimler her zaman hoş karşılanmazdı. Özellikle de uyumsuz olanlar.

Elbette, Gareth'ı ne kadar kolay kabul ettiklerini görmüştüm ama o saygın bir iş adamıydı, sosyal ve sempatik olmaya alışkındı. Ben ise tam tersi, yalnız kalmayı ve bir köşede kara kara düşünmeyi tercih ediyordum. Savoie'ler ve aileleriyle ilk aile etkinliğimi hiç de böyle hayal etmemiştim.

erkekler olurdu. Isadora Devraj'la, Evie de Mateo'yla evlendiğine göre artık Savoiler, Kumarlar ve Cruzeler vardı sanırım.

Yanımdaki güzelliğe baktım, elim kendi iradesiyle daha sıkı sıkıyordu. Kalbim başka bir düşünceyle düzensiz bir şekilde çarpıyordu - uzak bir rüya ve dile getiremediğim derin bir arzu.

Clara Blackwater. Bu mümkün olabilir mi?

"Pekâlâ, pekâlâ," diye seslendi JJ o tok sesiyle. "Yeni adamı bu kadar taciz ettiğiniz yeter. Ne içmek istersin, Henry?"

Beni boğmakla tehdit eden duygu girdabından kurtulduğum için minnettar bir şekilde barın ucuna yaslandım. "Herhangi bir bira olur. Seçici değilim."

"Hemen geliyorum."

Clara elimi bıraktı ve diğer tarafında bir taburede oturan Charlie'ye döndü. Bir kolunu onun omzuna doladı. "Merhaba yakışıklı. İşler nasıl?"

"Her şey yolunda," dedi, onun karşısından bana bakarak, "ama senin gözlerini kamaştıran adamla resmi olarak tanışmak istiyorum."

Tekrar. Gerçeküstü. O kadar uzun zamandır ona körü körüne takıntılıydım ki, sokakta ya da herhangi bir yerde yaptığı sıradan konuşmaları Clara'nın içten gelen nezaketinden başka bir şey olarak görmüyordum. Herkesle olduğu gibi. Ama görünüşe göre, o da bir aşkı besliyormuş. Yine de içimde büyüyen şeye asla bir aşk kadar küçük bir şey diyemezdim.

"Charlie, bu Henry Blackwater. Henry, bu da Charlie." Elini uzattı, ben de sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de," dedim JJ şişelenmiş biramı teslim ederken.

JJ kollarını kavuşturdu ve bana bir göz attı. "Seni tehdit eder ve ona zarar verme yoksa seni öldürürüm uyarısında bulunurdum ama içimden bir ses bunun gereksiz olduğunu söylüyor."

"Çok," diye onayladım, birinin Clara'ya zarar vereceği düşüncesi bile karanlığın kafesinde tıslamasına neden oluyordu.

"Bildiğim iyi oldu. Hoş geldin, gaddar."

"Yemek hazır," diye seslendi Mitch mutfağın açık kapısından. Cauldron'un Jules'tan sonraki ikinci şefiydi ama Jules ve Ruben İngiltere'den dönene kadar anda tek şefi.

Finnie, bir garson ve Sam, aşçılardan biri, kaseler dolusu bir şeyler taşıyordu. Isadora hemen arkalarında elinde dev bir karışık yeşil salatayla duruyordu.

"Gel tabağını al," dedi Clara, beni masaya götürürken. "Her zamanki yerime oturacaksın."

Bana bir kase ve salata tabağı uzattı, sonra da yemeklerin hazırlandığı açık büfe masanın önünde sıraya girdik.

Mateo benim ve Clara'nın yanına sokuldu. "Duyduğum şu sim olayı neydi?"

Devraj arkamdan kıkırdadı. Omzumun üzerinden ters ters baktım. "Bu bir kazaydı."

Mateo neşeyle, "Simle kaplı kasık kulağa kaza gibi gelmiyor," diye ekledi.

"Kimin kasıkları simle kaplı?" diye sordu Violet, Devraj'ın önünden .

"Hiç kimse!" diye bağırdı Clara. "Benim hatamdı. Balon gösterisinde o parıltıyı yapıyordum ve bir tanesi patladı."

"Henry'nin kasıklarının her yerinde mi?" Violet sırttı.

"Görünüşe göre göğsü ve ağzı da öyle," diye ekledi Dev.

"Parıltılı bir acımasızlık." Violet ciddi bir ifadeyle Dev'e kaşlarını kaldırdı.

"Sadece vampirlerin parıltılı olması gerektiğini sanıyordum."

"Hepinizin canı cehenneme," diye homurdandım ve hepsi benimle edercesine güldü. Nedense bu beni hiç kızdırmadı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Clara. "Sadece ." "Beni rahatsız etmiyorlar," dedim ona dürüstçe.

Her nasılsa, onların tacizleri kendimi buraya ait hissetmemi sağladı. Ayrıca, bu anı beynimde en iyi anılardan biri olarak kalıcı bir şekilde yer etmişti.

hayatımın anları. Clara Savoie ile ilk öpüşmem.

Mitch karides ve mısır çorbası ile mısır ekmeği ve salata yapmıştı. Herkes yerleşip yemeğini yedikten sonra, Clara solumda, Gareth sağında, sohbet üçüzler etrafında yoğunlaştı. Şimdi salıncaklarında uyuyan Evie, karşımdaki kâsesine daldı.

"Aman Tanrım, bu çok güzel. Sıcak bir yemeğin tadını neredeyse unutuyordum."

"Bunu destekliyorum bebeğim." Mateo onun yanında yemeğini mideye indirdi, de açlıktan ölüyormuş gibi yiyorlardı.

"Yemeğe hazır olduğunuzda beni dairemnden arayın." Clara elindeki peçeteyle ağzını sildi ve bakışlarımı mükemmel pembe fiyonkuna çekti. "Siz yemek yerken ben onlara göz kulak olurum."

"Teşekkürler Clara, ama seni rahatsız etmek istemiyorum." Evie ağzına büyük bir lokma atarken başını kaldırıp bakmadı bile.

" değil."

"Son zamanlarda çok meşguldün," dedi Violet masanın daha aşağısından.

Birkaç çift göz bana baktı ama onları görmezden geldim ve Clara'nın masanın altındaki dizini kavradım. Eli dizinin üzerinde duruyordu.

"Hoşuna gitmedi mi Isadora?" diye sordu masanın diğer ucundaki Mitch.

Kaşığını çorbanın içinde sürükleyen Isadora, gülümsemesi zayıflayarak, "Hayır, Mitch. Sorun yok."

Devraj bir kolunu onun omzuna doladı ve bir şeyler fısıldamak için eğildi. Ona isterse gidebileceklerini söylüyordu. Kız başını salladı.

Kendi yemeğime dönmeden önce, ne kadar alçak sesle fısıldarlarsa fısıldasınlar konuşmalarını duyabilsem de onları biraz bırakmak istediğimden, Mateo ve Nico'nun da yemeğe dönmeden önce birbirlerine bilmiş bilmiş baktıklarını yakaladım.

Kurtadamlar bir şeyler biliyordu ama görünüşe göre kız kardeşler bilmiyordu. Umarım İngiltere'den gelen kötü haberler değildir. Görünüşe göre Jules birkaç ay önce onu ziyarete gittiklerinde iyiydi, yaşadıklarından sonra beklenebileceği kadar iyiydi, neredeyse bir kan sunağında kurban ediliyordu. O gece üzerinde kullanılan kara büyü ona biraz zarar vermiş ve günlerce komada kalmasına neden olmuştu. Kara büyü'nün kalıcı etkilerini herkesten daha iyi bilirim.

Isadora, Jules ve Ruben'le en çok iletişim halinde olan kişiydi, çünkü Jules'e göz kulak olan şifacıyı kontrol ediyordu. Bildiğim kadarıyla Jules tamamen iyileşmişti. Umarım onu ve Devraj'ı rahatsız eden şey bir tür aksilik değildir. Eğer öyle olsaydı, aileleri tüm kız kardeşlere haber gönderirdi.

"Clara, Jules ve Ruben'in eve hoş geldin partisi için ne yapmayı planlıyorsun?" Violet masanın karşısından sordu.

"Partiyi ben planlamıyorum."

Livvy, Isadora ve Violet başlarını Clara'ya doğru çevirdiler.

"Ben değilim," diye kesin bir ifadeyle belirtti.

"Ama sen bizim parti planlayıcımızsın," diye karşı çıktı Violet.

"Genellikle, evet. Ama sanırım artık başkasının devralmasının zamanı geldi. Zamanımı ayırmam gereken başka şeyler var." Masanın altından bacağına sıktı.

Dişlerini sıkarak zıplamaktan kaçındım ve yemeğime yumuldum.

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum. Sonunda bir parça-"

Nico eliyle Violet'in ağzını kapattı ve Clara'ya baktı. "Violet ve ben partiyle ilgileneceğiz."

Violet adamın elinin altında şaşkın bir ses çıkardı ama adam ona kurt bakışlarını fırlatarak hırladı: "Uslu dur."

Kadın gözlerini devirince, adam onu bıraktı ve yemeğe geri döndü. "Peki.

Ablamı rahat bırakalım. Kötü bir parti olursa kimse beni suçlamasın, Yine de."

Clara memnun görünüyordu, bana sinsi bir gülümseme attı. Yemeğimi bitirmek üzereydim ki Gareth cep telefonunu çıkarıp bir mesajı kontrol etti. Okuduğu şey karşısında kaskatı kesilince dikkatim hemen ona yöneldi. Sonra bakışları bana kaydı, ifadesi taş gibi sertti.

"Ne?"

"Ben Sean." Takip etmem için başını salladı, sonra masadakilere seslendi. "Bize bir dakika müsaade edin."

Ayağa kalktım ve takip ediyordum. Endişeli ifadeler bizi mutfağa doğru giderken izledi.

Sallanan kapıdan içeri girer girmez, "Anlat bana," dedim. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı bile.

Clara arkamdan geldi, endişesi alnına kazınmıştı ama benim odağım Gareth'taydı.

"Tutuklanmış," dedi bana. "*Tutuklanmış* mı?"

Clara'nın elini sırtımda hissettim. İçimde dalgalanan ani korkuyu bir neşe büyüyle gidermeye çalışmak yerine, bana sadece sakin varlığını verdi.

"Ne sikim için?"

"Peony tam olarak bilmiyordu ama suçlama başka bir çocuğa saldırmaktı."

"Çocuğu. Bu aynı çocuk. Bunu garanti edebilirim. Bekle. İnsan polis mi yoksa süper polis mi?"

Doğaüstü varlıklar yerel polis tarafından yakalandıktan sonra genellikle insan hapishanelerine atılsa da, her zaman herhangi bir sayıda sihirli yetenek kullanarak kendilerini kurtarabilirlerdi. Doğaüstü hapishaneler ve hastaneler sadece büyük bir suç söz konusu olduğunda devreye giriyordu. Jules ciddi doğaüstü suçlara başkanlık edip yargılarken, Grimler her zaman kendi işlerini halletmişlerdir.

"İnsan." Gareth mesaj atmaya başlamıştı bile. "Peony bana adresi gönderiyor. Sana ulaştıracağım."

Peony, Obsidian Corp'taki kişisel bağlantımızdı, babamın pazarlama ile uğraşan ama aslında gerçek işinin paravanı olan şirketi. Grimler babamdan bilmek istedikleri her şeyi satın alabilirlerdi. Hangi dövüşlerin ayarlandığından ve kimin hangi rauntta düşeceğinden, bir yarışta hangi politikacının kazanacağına, şirket casusluğundan bir adamın karısının onu aldatıp aldatmadığına kadar. Bilmeniz gereken her şey -büyük ya da küçük- Obsidian Corp'ta bir fiyat karşılığında satın alınabilirdi. Steroidler üzerinde özel bir araştırmaydı.

"Hepsi bu kadar değil." Gareth metanet maskesini takmıştı ama siyah gözlerinin ardında kaynayan bir öfke olduğunu fark ettim. "Yasal vasisi olduğu için babanı aradılar."

"Lanet olsun." Döndüm ve hışımla kapıya yöneldim. "Bana adresi gönder."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Clara hemen arkamdan.

İtiraz etmedim ama karakolda gerçekleşmek üzere olan boktan gösteriyi göreceği düşüncesiyle asit çalkalandı. Bencillik her türlü utancın önüne geçti çünkü ona yanımda ihtiyacım vardı.

Evden ayrıldığımızdan beri babam bizimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sekreterinin çekle birlikte bir kart gönderdiği doğum günleri dışında ondan hiç haber almadık. Ama Gareth ve benim Sean'dan şüphelendiğimizi öğrenirse bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Sean'ı rahat bırakmazdı, bundan eminim.

Clara çantasını kaptığı gibi ailesinden özür diledi ve beni takip etti. Gözlerim kapıdaydı ama Sean'ın bu sefer okuldaki o zorbaya ne yaptığını hayal etmeye çalışıyordum. Çok yakında, acımasız polis görmezden gelmeye devam etmeyecekti.

Arabama atladık. Emniyet kemerini taktıktan sonra şehir merkezindeki polis karakoluna doğru yola çıktım.

"Sean'ın okulda bir çocukla başı belaya mı girdi?" Clara avucunu bacağıma koymuş, sakinleştirici özünü içime akıtıyordu. Şu anda aklımı başımda tutan tek şey buydu.

"Evet." Bir tur daha atmadan önce bir elimle saçlarımı taradım. "Bir futbolcunun bir süredir onunla bir sorunu varmış. Sean birkaç kez kendini kaybetti."

"Ve?"

Ona söylemek istemedim çünkü bu Sean'ı psikopat gibi gösterecekti. Öyle biri değildi. Ama gerçek korkunç büyüğü biraz geç ortaya çıktığı için, görünüşe göre karanlığı iradesine rehberlik ediyordu.

"Onu TK ile merdiven boşluğundan aşağı itmiş ve kolundaki bazı kemikleri kırmış. Başka bir olayda da elini kırmış." Yüzündeki endişeli ifadeye baktım. "Yine de kötü bir çocuk değil. Söz veriyorum. Ukala olabilir ama daha önce kimseye zarar vermedi. Baylor denen çocukla bu olay başlamadan önce."

"Sana inanıyorum. Ama kemik kırmak okul bahçesindeki bir kavgadan daha kötüdür." "Biliyorum." İçimi çektim. "Siktir, biliyorum."

"Bundan daha fazlası var, değil mi?"

Başımı sallayarak bir tur daha attım. "Gareth ve ben onun bir Grimlock olduğuna inanıyoruz. Gareth gibi."

Clara, kız kardeşi Livvy'yi hedef alan ve Jules'un son yargıç olduğu doğaüstü bir jüri önünde mahkûm edilen Richard Davis'in duruşması sırasında oradaydı. O gün mahkeme salonunda Gareth'in canavarının Richard'ı infaz ettiğini görmüştü. Bir grimlock'un ölümcül gücünü biliyordu.

"Babanın onu kullanmasından mı korkuyorsun?"

Başımı salladım. "Grimlocklar tüm doğaüstü canlılar arasında en güçlü olanlardır ve babam gücü sever. Her şeyden çok."

Polis binasının önündeki park yerine çektikten sonra ona döndüm. "İçeri girmek istediğine emin misin? Burada bekleyebilirsin."

"Ben de seninle geliyorum." Sorduğum için bana kızmış gibi kaşlarını çattı. "Eşler birbirleri için bunu yapar."

Kalbimin onu daha fazla sevebileceğini bilmiyordum. Bu kadar çok sevmek inanılmazdı.

"Hadi gidelim."

Kaldırımında elini tutarak onu polis merkezine götürdüm. Resepsiyondaki memur biz içeri girerken başını kaldırıp baktı.

"Sean Blackwater'ı görmeye geldim. O benim kardeşim."

Polis memuru bir süre beni süzdükten sonra telefonu eline aldı ve birini aradı. "Blackwater'ın durumu, Sean."

Karşı taraftaki kişinin söylediklerini dinledi ve telefonu kapattı. "Birazdan babanla birlikte dışarıda olacak."

"Onu şimdi göremez miyim?"

Polis memuru alaycı bir tavırla güldü. "Burası bir şehir kulübü değil. Serbest bırakıldığı için şanslısınız. Suçlamalar düşürülüyor."

"Haydi," diye ısrar etti Clara, iki eliyle ön koluma sarılmış, beni bekleme odasına doğru çekiyordu.

Suçlamalar sadece kalplerindeki iyilikten dolayı düşürülmedi. Babam doğaüstü dünyada güçlüydü ama insan dünyasında da etkisi vardı. Obsidian Corp'taki bilgi otoyolu sayesinde politikacılar onun cebindeydi. Önemli biriyle hızlı bir telefon görüşmesi yaptığından emindim, o da karakolu aradı.

Kabul etmek istemiyordum ama muhtemelen Sean'ı bu beladan ben kurtaramazken o kurtarmıştı. Bana bir kez bakan insanlar genellikle bir haydut olduğumu düşünürdü.

Neyse ki kafamda dönüp duran manik düşüncelerle uzun süre boğuşmak zorunda kalmadım. Sean sağ taraftaki bir kapıdan çıktı, onu babam takip etti. Sean'ın bakışları beni görünce düştü. Hemen ardından gözleri morarmış başka bir genç ve görünüşlerine bakılırsa oldukça varlıklı olan iki ebeveyni çıktı.

Clara yanımdayken onların önünden çıkışa doğru yürüdüm ve sonra Clara ve kardeşim için kapıyı tuttum. Kaldırıma çıktığımızda, arkamızdan kayıtsızca gelen babamı görmezden gelerek ona döndüm. Ama ben daha tek kelime edemedim, Baylor olduğu belli olan diğer genç Sean'ın yanında durdu.

"Benden uzak dursan iyi edersin, seni ucube."

Sean her zamanki ukala tavrıyla, "Alicia'dan uzak dursan iyi edersin," diye cevap verdi.

"Haydi, Baylor," diye seslendi babası. "Bir gün için yeterince sorun yarattın."

Baylor, "Lanet olası ucube," diye mırıldandı ve sonra ailesinin yanına gitmek üzere tepinerek uzaklaştı.

"Seni gördüğüme sevindim oğlum," dedi babam mükemmel bir duruşla, pahalı takım elbisesinin içinde hiç rahatsız görünmüyordu. Her zamanki gibi sağlıklı ve formda görünüyordu, siyah saçlarının şakaklarına biraz daha ak düşmüştü.

Her iki çocuğuyla da arası açık olan bir adamın, sanki devasa malikanesinden dostça ayrılmışız ve hala birbirimizle ilişkimiz varmış gibi bizimle konuşması beni her zaman hayrete düşürmüştür. İnkârın kralıydı.

"Gelmek zorunda değildin," dedim ona.

Kibirle alay etti, bana Sean'ı hatırlattı ve çenemi sıkımda neden oldu. "Eğer ben gelmeseydim, en küçük oğlum hapiste olacaktı."

Bu noktayı tartışmadım çünkü doğru olduğunu biliyordum. Onun yerine Sean'a döndüm, "Sana ondan uzak durman konusunda ne demiştin?"

"Ben yaptım," diye itiraz etti. "O pisliğin yanına bile yaklaşmadım." "Bugün hariç."

Sean'ın kahverengi gözleri bir milisaniye içinde karararak siyaha döndü. "Onu matematik sınıfındaki hoş bir kız olan Alicia'yı taciz ederken yakaladım. Bütünleme sınavımdan geç çıktığımda otoparkta arabasının yanımdaydılar." Gerisini anlatırken gözlerinin akı karardı. "Elleri her yerindeydi

Hatta elbisesine kadar. Ağlıyor ve adamı itmeye çalışıyordu. Arkamı dönüp lanet arabama gitmeyecektim."

Tabii ki hayır. Sean ne kadar ukala olsa da, altın gibi bir kalbi vardı. Herkesi savunurdu, ama özellikle de en büyük düşmanı tarafından yakalanan zavallı bir kızı. Ben de aynısını yapardım, bu yüzden ona bu konuda bağıramazdım.

"Peki sonra ne oldu?" Ben sordum.

Gözleri büyüdü ve yere düştü. Sonra babam öne çıktı.

"İşte o zaman Grimlock özü ortaya çıktı. Canavarı Baylor'un kafasını yakaladı ve kızın arabasının tepesine çarptı." Bana gülümsedi.

Kahretsin. O biliyordu.

"Evet," diye iç geçirdi Sean. "Alicia ağlıyordu ve yüzünü kapatıyordu, bu yüzden benim... canavarımı gerçekten görmedi. Ama Baylor gördü. Polise, siyah yılanları görmesini sağlamak için bir tür zihin hilesi kullandığımı söyledi. Şeytana taptığımı falan söyledi."

"Ben de," diye araya girdi Peder, "polise zavallı çocuğun kafasını çok kötü çarptığını ve halüsinasyon gördüğünü söyledim. Oğlumun sadece Baylor'a karşı kendi saldırı suçlamalarını getirmek isteyebilecek masum bir kızı savunduğunu açıkladığımda, ebeveynler muhtemelen bu işin peşini bırakmamız gerektiği konusunda hemfikir oldular. Tabii ki belediye başkanının ofisinden gelen telefon da bu işe yardımcı oldu. Yani, her şey yolunda. Gel bakalım, Sean."

Babam döndü ve pahalı ayakkabıları kaldırımda yürümeye başladı. Sean da onu takip etti.

"Bekle bir dakika," diye seslendim Sean'a. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

İkisi de döndü. Babamın yüzünde artık o sevimli gülümseme yoktu ve şimdi daha çok birlikte büyüdüğüm o sert pislige benziyordu. "Bana onun bir grimlock olduğunu söylemeliydin, Henry. Eğitimde olmalı ve onu kontrol etmeyi öğrenmeliydi."

"Ne? Beni eğittiğin gibi mi?"

İrkildi. "Bu bir hataydı. Pişman olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi?" Öfke damarlarımda dolaşıyordu ve karanlığın kabardığını hissedebiliyordum. "Hatırladığım kadarıyla, ben katatonik durumdan çıkar çıkmaz eğitime başlamaya hazırdın."

"Ben sadece senin için en iyi olanı yapıyordum. *Hâlâ* eğitime ihtiyacın vardı." "Onu da Lucille Teyze'den aldım."

Tiksintiyle alay etti. "Bağımlı kız kardeşimden. Doğru ya. Sana sadece yeteneğinden korkmayı, onu kontrol etmeyi değil, kafese koymayı öğreten kişi."

"Onu kontrol etmek istemiyorum. *Hiç* istemiyorum." Gölgeleli bir karanlık etrafımda dalgalanırken öfke beni içten içe sarstı.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum evlat." Bir adım öne çıktı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim yeni bir duygu titreşiyordu. "Aramalarım ve mesajlarıma cevap verseydin bunu bilirdin, ama o kadar inatçısın ki-"

"Baba gibi, oğul gibi," diye tersledim.

"Tanrı aşkına Henry, ne zaman beni affedip yolumuza devam etmemize izin vereceksin?" Sesinde kendi öfkesi yükseldi.

"Cehennem , *baba*." Benim sesim de onunkiyle birlikte yükseldi. "Kes şunu," diye tısladı Sean, karakola dönüp bakarak.

Birdenbire Clara'nın eli sırtımın küçük kısmındaydı ve içime sakinlik akıttı. Onu içime çektim ve öfkemi yuttum, gölgeler anında geri çekildi.

Babam her zamanki gibi metanetli ve soğukkanlı bir şekilde, "Sana verebileceğim yardımı reddetmiş olman, Sean'ın da aynı şeyi yapmak istediği anlamına gelmez," dedi.

Sean'a baktığımda kalbim sıkıştı. Bunu yüzünde görebiliyordum. Onunla gitmek istiyordu. Bu beni çok üzdü.

Yaklaştı ve fısıldadı, "Merak etme. Bu gece evde olacağım. Taşınmıyorum ya da başka bir şey yapmıyorum." Clara'ya baktı. "Ona iyi bak sarışın." Sonra döndü ve onu hayatı boyunca korumaya çalıştığım tek kişi olan babamla birlikte gitti.

Clara iki kolunu belime dolayarak beni yandan kucakladı. "Hadi Henry. Gidelim buradan."

Derin bir nefes alarak Sean'ın babamın arabasına binmesini izledim, içimde dolaşan ıssızlıktan kurtulmaya çalışıyordum. Clara beni harekete geçirdi, biz de arabaya gittik.

Caddeye geri dönüp Magazine'e doğru ilerledikten sonra nihayet onunla konuştum. "Tüm bunları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Neden üzgünsün? Zor zamanlarında da seninle birlikte olmak istiyorum."

Bu sözlerin bana hissettirdiği ağır duygular nedeniyle zorlukla yutkunarak ona "Teşekkür ederim" dedim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Birbirimiz için yaptığımız şey bu."

Uzanıp elini tuttum ve arkasından öptüm. "Bana sormak istediğin sorular mı var? Eminim çıkarıcı babam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorsundur."

"İstiyorum ama şimdi değil. Arabayla evime gelir misin?"

Kucağımda tuttuğum elini sıkarak, "Elbette," diye mırıldandım.

Tabii ki eve gitmek isteyecektir. Ne kadar iyi kalpli olursa olsun, muhtemelen benim hayatım olan bu boktan ortamdan uzaklaşmak istiyordu. Onu hiç suçlamadım. Yolun geri kalanını onun evine doğru sürerken ve arabamı park edip garaj yoluna girerken sessiz kaldık.

"Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim. Pek hoş olmadığını biliyorum. Yarın görüşecek miyiz?" Muhtemelen benden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Henry?"

Öyle bir gülümsüyordu ki, onun için dünyayı fethetmek istiyordum. Truvalı Helen gibi, o gülümsemeyle binlerce gemiyi denize indirebilirdi, bana her şeyi yapmamı emredebilirdi ve ben de yapardım. Hatta benden uzaklaşmaya ihtiyacı varsa onu bir süreliğine yalnız bırakırdım. Onun için her şeyi yapardım.

"Öyle mi?"

"Benimle içeri gelmeni istiyorum. Ve gece burada kalmanı."

Sertçe yutkunarak bana attığı o boğucu bakışın içime işlemesine izin verdim. "Emin misin?"

"Eminim. Ve üç ya da dört kez seks yapmaktan tamamen bitkin düşene kadar uyumayacağız." Bu sözlerle aklımı başımdan aldı ve arabadan indi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

~CLARA~

HENRY'NİN BENİ TAKIP EDİP ETMEDİĞİNİ GÖRMEK İÇİN BEKLEMEDİM. ARABASININ KAPISINI DUYDUM.

Yolun yarısına geldiğimde açılıp kapanıyordu. Artık hava kararmıştı, bu yüzden Evie mutfaktan araba evine doğru geçerken beni görmedi.

Arkama bakmadan merdivenleri çıkmaya devam ettim, Henry'nin arkamdan merdivenleri tırmandığını duydum. Kapıyı açtığımda yürümeye devam ettim, anahtarlarımı ve çantamı tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra karanlık koridordan yatak odama doğru ilerledim. Sevdığım yumuşak, rahat ışığı veren küçük lambayı yaktım. Çok yakında o ışığın altında Henry'nin çıplak bedenini göreceğimi bildiğim için nabzım hızlandı.

Yatağın yanında durarak, ayakkabılarımı çıkardım, üstümü başımın üzerine çektim ve makyaj masamın yanındaki bıraktım. Ellerimi eteğimin düğmelerine koyup çözdüğümde Henry sertçe, "Dur," diye emretti.

Neden?" Beni başından istemiyordu, değil mi?

Bana doğru yürüdü, ilkel sıcaklık beni olduğum yerde yaktı. "Çünkü bunu yapmak istiyorum."

Aman Tanrım.

Bana ulaştığında iki elini de beyaz, dantelli, şeffaf styenimin askılarına götürdü. "Bu çok güzel."

Sesi üzerimde yuvarlandı, açıkta kalan bedenimi akılladı. Kayışları aşağı indirdi ama dolgun göğüslerim kupları yerinde tutuyordu. İşaret parmaklarıyla kupların kıvrımlarında gezinerek tenimi karıncalandırdı. Meme ularıım anında tepki verdi. Onları dantellerin arasından dolaştırdı.

"Ama bu daha güzel." Kupları indirip styenimin düğmelerini açarken ve gğslerimi avuçlarının arasına alıp dikleşmiş meme ularıımı okşarken sesi boğuk çıkıyordu.

Daha hızlı nefes alarak, başını eğip bir ucunu sıcak ağzına alırken beline .

"Yukarıdaki cennet," diye fısıldadım.

Ucunu dilledi, sonra diğerine de aynı ilgiyi göstermeden önce tekrar emdi. Nefes nefese, parmaklarıımı siyah saçlarında gezdirdim. Dizlerinin zerine çöktü, eteğimin fermuarını açıp çözerken bana bakıyordu. Onu izledim, sarı sa perdem ne düştü ve kısa bir *merhaba* ile işkence ettiği için hassas meme ularıımı okşadı.

"Muhtemelen sadece meme ularıımı emmenle bile boşalabilirim," dedim ona açık yüreklilikle.

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. Kendine güvenen, kendinden emin Henry hayattaydı ve eteğimi ve klotumu bacaklarıımdan aşağı çekiyordu. "Bunu bir ara deneriz." Avuçlarını kalalarıımın dış kısmına, oradan da kalalarıımın önüne doğru kaydıldı. Bir başparmağını salarıımın arasında gezdirdi. "Ama uyumadan önce birkaç tur seks yapmamız gerektiğini söylemiştin, o yüzden bence başlamalıyız."

"Bence bu harika bir fikir."

Bir başparmağını yarığımın kıvrımları arasında kaydıldı, şişmiş yumru zaten uyarılmayla kaplanmıştı. "Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum."

Aksi takdirde utanabilirdim, çünkü amım Henry Blackwater'a bayılırdı. Tek yapması gereken bir odaya girmekti.

salyaları akıyordu. Ve ellerini ya da ağzını üzerime koyduğunda, coşkulu tepkisiyle düpedüz gülünçtü.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim nefes nefese, orta parmağını avuç içi yukarı bakacak şekilde kullanarak kayganlığı okşamaya devam ederken, "çünkü o da senin hayranın."

Güldü, başını eğip ağzını üzerimde açmadan önce bana siyah gözlü bir bakış fırlattı. Uzun dil darbeleriyle amıma Fransız öpücüğü konduruyordu. Nefesimi içime çektim ve yumruklarımı saçlarında sıktım ama bu onu durdurmadı. Durmasını istediğimden değil. Oral seksten aldığım zevkin bu seviyesini hiç yaşamamıştım.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye fısıldadı tekrar önce.

Bunu yaptığımda, orta parmağını girişime doğru kaydırды ve sonra içime itti.

Bir parmağını içime sokup çıkarırken dili klitorisimde çalışmaya başladığında haykırdım. İkinci bir parmak eklediğinde güçlü bir sarsıntıyla boşaldım. Mırıldanarak boşaldı. Ama bacaklarım düşecekmişim gibi titrediğinde parmaklarını çekti ve beni kollarının arasına aldı.

İki adım sonra ben beyaz yorganımın üstüne uzanmıştım, Henry de çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıyordu. Tişörtünü çıkardı ve yere . Benim de yüreğim ağzıma geldi.

Hâlâ orgazmın etkisindeydim, kendimi oturur pozisyona getirdim ve onu daha yakına çektim. Kolayca boşaldı ve doyduğuma bakmama izin verdi.

Her zaman merak ettiğim dövme, göğsünün sol üst yarısını kaplayacak kadar büyük, kanat uçları karnından aşağıya ve boynuna kadar uzanan, uçuş halindeki çarpıcı bir kuzgundu. Her zaman takıntı haline getirdiğim bir kanadının kenarı tişörtünden dışarı çıkmıştı.

Vücudunun sol yarısını kaplayan büyük bir dövme daha vardı. Kuzgun kanadının bir ucundan bir kelebek kanadının üst kenarı birleşiyordu. Kesinlikle güzel bir kelebek kuzguna bağlıydı ve hepsi siyah mürekkebin tonlarındaydı.

"Bunu kız kardeşin yaptı." Kelebeğe dokundu. "O mu yaptı?" Ona kaşlarımı çattım. "Bana hiç söylemedi."

Şimdi kaşlarını çatıyordu. "Sana söylemeli miydi?" "Uzun sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordu."

Sağ elimin parmak uçlarıyla keşfetmeye devam ederken sessizleşti. İşaret parmağım bir çıkıntının üzerinde gezindi. Mürekkebinin güzelliği karşısında o kadar afallamıştım ki göğsünün her yerinde ve boynuna kadar uzanan yara izlerini fark etmemiştim. Boynunun üst kısmında kanat ucunun kapattığı küçük bir yara izi bile vardı.

Kalbim şimdi farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu. Heyecan değil, korku. "Bunlar neyden?" Fısıldadım.

Parmaklarımı kuzgunun gagasına yakın çirkin bir yaranın üzerinde gezdirirken irkildi.

"Bu Amon'la olan olaydan dolayı oldu."

"Ruhlar size gerçekten zarar verebilir mi?" Neredeyse bağıracaktım.

Elimi kavradı, ağzına götürdü ve oraya bir öpücük kondurdu. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

O haklıydı. Ruh hali öldürür. Elim çektim ve kemer tokasına uzandım.

"Hayır."

Birden bir güç beni yatağa geri itti. Yastığın üzerine düştüm ve sonra ellerim başımın yanındaki yatağa sabitlendi. Henry beni bağlamak için TK'yi kullanıyordu. Ne yaptığını fark ettiğimde kıyafetlerini çoktan çıkarmıştı.

"Sana dokunamaz mıyım?" Gözlerim onun ereksiyonuna kaydı, eli onu okşuyordu.

"Clara, bunun on beş saniyeden daha uzun sürmesini istiyorum. Ellerini üzerime koyman sadece süreci hızlandıracak."

Bacaklarımı ayırdım ve bükerek ona tam görüş ve erişim sağladım. Bakışları bacaklarımın arasına kaydı. Sırıttım, piercingi tekrar fark ettim.

"Neden Prens Albert'i aldın?"

"Seks sırasında kadının zevkini artırması gerekiyor." "Ama sen hiç seks yapmadın."

"Bir gün yapacağımı biliyordum." İçinden yoğun duygular geçerken gözleri daha da karardı. sihirle hissedemesem de, o karanlık bakışlarıyla beni yutuşundan ve kendini okşarken dudaklarını yalayışından doğal bir şekilde etrafımı sardıklarını hissettim. "Yine de umuyordum."

"O piercingi ne zaman taktırdın?"

"Ruben'in kitapçısında seninle tanıştıktan üç gün sonra."

Kalbim eriyip lapa haline geldi. Evet, bir penis piercingi için bayılıyor ve ona kalp gözüyle bakıyordum. "Deneyip görelim."

Yatağa tırmandı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Bir elini bileğime doladı ve kaldırdı, başını çevirerek iç tarafımı öptü. Sonra yukarı doğru öpücükler göndermeye başladı.

"Bunu hiç yapmamış birine göre, bu işte gerçekten iyisin." Nefesim hızlandı, göğsüm daha hızlı yükselip alçaldı.

"Öyle miyim?" İç baldırıma ulaşmıştı. Dişleriyle ısırды ama acıtacak kadar değil.

"Uh-huh."

Göbeğimi bir çizgi halinde öptü ve birkaç santim üstümde durana kadar bir üzerinde gezindi. Gözleri simsiyahtı artık, dalgın kaşları ve gergin yüz hatları içinden akıp giden bir duygu girdabını ortaya çıkarıyordu.

Ellerimi tutmama izin vermediği için bir ayağımı baldırının arkasına doğru uzattım. "Becer beni, Henry." Sonunda, fantezilerimde binlerce kez söylediğim kelimeleri yüksek sesle söyledim.

Ağzını benimkinin üzerine eğdi, bir eliyle aramızda manevra yaparak kendini tuttu. Aletin tepesini benimkine doğru kaydırırken dilini derine soktu.

girmeden önce yarığımın üzerinden geçti. Gittikçe daha derine batarken inledi. Yukarı doğru sallandım ve beni doldurmasının verdiği sıkı, dolu hissiyle nefesim kesildi.

"Çok mu fazla?" diye sordu, tüm vücudu esnemiş ve gerilmişti.

"Mükemmel." Alt dudağımı ısırdım ve bırakmadan önce emdim.

Sanki bir düğmeyi çevirmiş gibiydim. Ucuna kadar kaydırды ve tekrar içeri daldırды. Saf haz. Sonra tekrar ve tekrar, daha sert yaptı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Deliciliği her derin itişte G noktama çarpıyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı, daha hızlı ve daha sert itiyordu. "Çok iyi hissediyorsun."

Artık kelime üretemiyordum, tamamen bedenimi sıkın ve beni ikinci bir orgazma doğru fırlatan çılgın zevke odaklanmışım.

Saçlarıma sokuldu ve kulağımın altındaki hassas noktayı emdi. İsteddiği tene ulaşabilmesi için boynumu eğdim.

"Bunu sonsuza dek yapabilirim meleğim." Kulak mememi dişleriyle ısırdı. "Seni sonsuza dek becerebilirim."

"Yine geliyorum."

Ön kollarının üzerine kalktı ve aşağıya baktı. "Geldiğinde seni görmek istiyorum."

Kalçalarını döndürdü ve hızını yavaşlattı, yine de derinlere itti, böylece güzel piercing'i kendi başına bir sihir yaptı.

Beni izlerken göğsünde derin bir gümbürtü titreşti. "Lanet olsun. Çok güzel. Beni böyle sık."

Boşalırken haykırdım, seksim onun etrafında kenetlendi.

"Evet, işte ." Beni daha sert dövüyor, elini aramıza sokup meme ucumu hafifçe çimdikliyordu. Sonra orgazm diyarında kayboldum, o kadar sert boşalıyordum ki kalçalarım titremeye başladı.

"Hayır, gözlerini kapatma meleğim. Onları bana ver."

Zirve bana çarptığında gözlerimi sıkıca kapatmışım. O anda gözlerimi açık tutmak imkansızdı.

Kollarımı çektim. Harekete baktı ve sonra onları serbest bıraktı. Bir elimi ensesinde, diğerini sırtında kavuşturdum ve pençelerimin biraz içeri girmesine izin verdim.

İnledi. "Bunu sevdim. *Daha sert.*"

Tırnaklarımı biraz daha derine batırdım. "Beni ne kadar delirttiğini görmek hoşuna gidiyor mu?"

Hâlâ içime güzel ve sabit bir şekilde pompalıyordu. "Eğer bu sana benden başka bir erkeği unutturacaksa. O zaman evet."

"Oh, Henry." Parmaklarımı saçlarında kenetleyerek başını kendime çektim, böylece ağzına doğru fısıldayabiliyordum. "İçimde senden başka bir erkek asla olmayacak." Bacaklarımı ona dolayarak, o içimde sallanırken topuklarımı kalçalarına dayadım. "Kimse amımı yalamayacak, beni boşaltamayacak ya da dudaklarımı öpemeyecek. Senden başka kimse."

Derin bir iniltiyle beni öptü, içimde zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. Vücudu kabaca sarsılırken inledim, boşalırken biraz kontrolünü kaybetti. Birkaç kez daha itti, göğsü zevkle gümbürdüyor ve benimkine karşı titreşiyordu.

Sonunda kollarının üzerinde doğruldu ve bir eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Harikaydı" -başını salladı- "inanılmazdı."

"Yüzyılın yetersiz ifadesi." Kaşları

endişeyle çatıldı. "Ne oldu?"

"Sadece merak ediyordum." Gözlerimi kaçırarak sert bir nefes verdi. "Neyi merak ediyordun?"

"Tekrar gitmeden önce ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Bir kahkaha patlattım, kömür karası gözlerindeki şeytani parıltıya hayran kaldım, beyazlar tekrar ortaya çıktı.

"Ne zaman istersen," dedim ona.

"Duşta yapalım," diye önerdi, alışılmadık bir neşeyle sırıtarak.

"Harika bir fikir." Biz de öyle yaptık.

Kuruduktan ve birlikte yorganın altına girdikten sonra, ten tene, kendimi uykuya doğru sürüklenirken buldum, başım göğsündeydi ve bir elim göğsünde aşağı yukarı geziniyordu. Onun eli de aynı şeyi yapıyor, kalçalarımın ve kalçalarımın üzerinde dairesel yollar izliyordu. Parmaklarım başka bir tümsekli yara izini sıyırdığında bana bir şey hatırlattı.

"Biliyor musun," dedim ona, oda artık tamamen karanlıktı, "Kinstugi havalı bir Japon sanat formu. Kırık çanak çömlek parçalarını alıp altınla onarıyorlar ve böylece kırıklığın tekrar bir bütün haline geldiğini vurguluyorlar. Bunda bir güzellik olduğuna inanıyorlar."

Sessiz kaldı, yumuşak bir şekilde nefes alıyordu, parmakları hâlâ çıplak kalçamın üzerinde daireler çiziyordu.

Açıklamaya devam ettim. "Felsefe, her şeyin yıkılabileceğinin doğru olduğudur. Kinstugi bize zorluklara karşı gerçek gücü ve dayanıklılığı öğretir. Kusurlarımızı kabul etmek, bizi biz yapan mükemmel bütünü oluşturur."

"Ben bu muyum?" diye sordu. "Kırık parçaların yeniden bütünleşmesi mi?"

"Bilmiyorum. Buna sadece sen cevap verebilirsin." İçimi çektim, kolumu beline doladım ve sarıldım. "Ama her zaman bunun güzel bir fikir olduğunu düşünmüşümdür. Kırık parçalarımızı altınla onarmak, kırıklığımız yüzünden daha güzel olmak."

"Sende kırık dökük bir şey yok."

"Bozulmadım belki ama mükemmel olmaktan çok uzağım."

"Bir kusurunuzu söyleyin. Duymak isterim."

"Pekala. Şarkı söylemeyi çok severim ama söylediğimde sesim kesinlikle berbat çıkar. Kız kardeşlerim bilmediğimi düşünüyor ama ben aptal değilim. Sadece şarkı söylemeyi seviyorum."

Kulağımın dibinde kıkırdadı. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Ama ikiz kardeşim yapabiliyor diye kıskanıyorum. Ve o bunu umursamıyor bile. O da çok yetenekli. Sanatsal yeteneği kesinlikle çok güzel. Ve

Evie daha da iyi. Sanatçı geni taşıdıkları kesin. Bir de Tanrıça gibi olan Isadora var, o kadar kolay bitki, çiçek ve ot yetiştiriyor ki, gülünç. Ne zaman denesem, lanet bitkiyi öldürüyorum. Livvy sadece herkesin olması gerektiğinden daha güzel değil, aynı zamanda akıllı profesyonel ve herkes sürekli onun etrafında olmak istiyor. Onun bir Influencer olduğunu biliyorum ama yine de herkesi kendine çeken karizmatik bir cazibesi var. Bir de Jules var, o da hem yaratıcı bir dahi şef hem de belalı bir İnfazcı." Hayal kırıklığı içinde ofladım. "Yapabildiğim tek şey güzel kek yapmak."

Gölmeyi bırakmıştı ve dikkatle dinliyor gibiydi. Üzerime yuvarlandı, beni yastığa geri itti ve yarı yarıya üzerime uzandı. Kızgın görünüyordu. Hatta öfkeli.

"Ne?"

"Clara. Sen hayatım tanıdığım en nazik insansın."

"Yani, ben iyiyim. Ne olmuş yani?"

"Kurnaz ya da yaratıcı olmadığınız için-" diye düşünüyor gibisiniz.

"Aslında kurnazım ama kız kardeşlerimin yapabildikleriyle aynı şey değil."

Başını salladı, öylesine yoğun bakıyordu ki biraz sinir bozucuydu. "Ne dediğimi anlamıyorsun."

"Elbette isterim. Ben iyi bir insanım. Bunu biliyorum, ama-"

"Evsizlere yiyecek vermek için şehrin tehlikeli bir bölgesi olan çadır kente yiyecek götüren kaç kişi tanıyorsunuz? Çoğu insan şehrin o kısmına geldiğinde kapılarını kilitler ya da hızla geçer. Tanıdığınız kaç kişi hasta olduklarında yaşlı kadınları ziyaret ediyor? Onlara unlu mamuller getirin ve sadece bir şeyler dağıtmakla kalmayın, oturun ve onlara zaman ayırın."

Gözlerimi hızla kırptım, gözyaşlarım

hafifçe diken diken oldu. "Kız

kardeşlerin bunlardan herhangi birini

yapıyor mu?"

"Benim kız kardeşlerim de iyidir," diye karşı çıktım.

"Öyle olduklarını biliyorum. Evet, onların da kendi yetenekleri var ama Clara, senin sahip olduğun, sözlerle değil eylemlerle konuşan iyi ve verici kalp, *işte* bu bir yetenek. Kıyaslanamayacak bir yetenek ve buna sadece sen sahipsin. Bir odaya giriyorsun ve insanlar anında gülümsüyor. Gittiğiniz her yere neşe götürüyorsunuz. Bunu biliyorum çünkü bir yılı aşkın bir süredir seni izliyorum, sen etraftayken insanların nasıl ışıldadığını görüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım ve burnumu çektim, bir damla gözyaşı yanağımdan yastığa doğru yuvarlandı. Görünüşe göre işi bitmemişti.

"Başka Auralar'la tanıştım. Hepsi de iyi cadılar ve büyücülerdi. Bölgeyle birlikte geliyor. Ama hiçbiri varlıklarından başka bir şeyle sevgi yayma, başkalarına görüldüklerini, önemli olduklarını ve sevildiklerini hissettirme gibi doğuştan gelen bir yeteneğe sahip değil." Yüzümü kavradı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Bunu yapıyorsun, Clara. Her gün. Ve sen benim tek-" Dudaklarını yaladı. "Aşık olabilirdim."

Kalbim durdu. Bundan emindim. "Oh, Henry."

Onu kucaklamak için aşağı çektim ve yüzümü boynuna gömdüm. "Ben de seni seviyorum."

Bana daha sıkı sarıldı ve yana doğru yuvarlandı. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, ikimiz de uykuya dalarken hala birbirimize tutunuyorduk.

BÖLÜM 15

~HENRY~

GERÇEKTEN DE BÖYLE HİSSEDEBİLECEĞİMİ HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM. ŞÜPHE SİZ, BEN YAPTIM. Bir keresinde çocukken, cildimde bıraktığı izlerin ötesinde bana zarar veren trajik deneyimden önce.

Bu duygu neşe ya da mutluluk gibi basit bir şey değildi. Sadece memnuniyet ya da tatmin de değildi. Hepsinin arasında ve üstünde bir şeydi, kalbimi sakinleştiren, ruhumu yükselten ve beni yeniden bütün hissettiren bir duyguydu.

Clara. Benim güzel Clara'm. Tüm kusurlu, kırık parçalarımı onaran altın.

Ona bakarken gülümsedim. Yüzüstü yatıyordu, yanağı yastığa gömülmüştü, uzun sarı saçları dökülüyordu. Bir parmağımı yanağında gezdirdim ve ona bakabilmek için bir tutam saçını geriye ittim.

Uykusunda bir köpek yavrusu gibi küçük, yumuşak bir protesto sesi çıkardı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Çok tatlı, çok sevimli, içler acısı derecede güzel ve aynı zamanda da çok seksiydi. Buraya nasıl gelmişim? Emin değilim ama iyi talihime itiraz etmeyecektim.

Yataktan kayarak çıktıktan sonra sessizce giyindim ve şifonyerinde bir kalem ve üzerinde kabarık bulutlar olan mavi bir not defteri buldum. Bir not karaladım, yırttım ve yanındaki yastığın üzerine koydum. Eğilerek şakağına uzun bir öpücük kondurdum ve zaten bağımlısı olduğum kokusunu içime çektim. Kıpırdamadı bile, tamamen kendinden geçmişti. Dün gece onu çok zorladığımdan endişelendim.

Bağımlı olduğumu bildiğim bir başka şey de buydu. Ağırdan almam gerekiyordu ama lanet olsun. Sonunda korkudan derimi yüzmek istemedem bir kadınla yakınlaşabilmek bir şeydi. Ama derinden, ateşli, umutsuzca aşık olduğum kadının içinde olabilmek, cennetin anahtarlarının bana verilmesi gibiydi. Ama ben kendimi cennetin oyun bahçesindeki şeytan gibi hissediyordum.

Beni en çok şaşırtan şey hissetmediğim şeydi. Clara'ya her zaman benim için fazla iyi, benim kadar berbat biriyle birlikte olamayacak kadar yardımsever biri olarak bakmıştım. Ama gerçek farklıydı. Birbirimize uyuyorduk. Birbirimize o kadar uyuyorduk ki, Tanrıça'nın ya da Yaratıcı'nın ya da kaderlerimizle her kim ilgileniyorsa, onu bir sebepten dolayı yoluma çıkardığını biliyordum.

Onunla tanıştıgımda, bir kadınla normal bir ilişki kurabileceğimi inkâr ediyordum. Dünya tarafından lanetlendiğime, bana verilen armağan olan sihrimi reddettiğim için dışlandığıma inanıyordum. Bu yüzden onu uzaktan izlemekle yetiniyor, güzelliğine ve sarsılmaz nezaketine hayret ediyordum. Ta ki öyle olmayana kadar.

Ta ki o iyiliği bana bahşedene kadar. Yavaş yavaş kalbim açıldı ve ruhum belki, sadece belki, kendi kafesinden çıkabileceğine inanmaya başladı. Onu tanımak, onunla sokakta kısaca konuşmak ya da aile toplantılarına davet edilmek -ki buna hazır değildim- gittiğim her yerde üzerimde taşıdığım alaycılık ve savunmacılık kabuğunu yavaş yavaş aşındırdı.

Düzenli olarak konuşmaya başladığımızda, bir pelerin gibi üzerimde taşıdığım soğukluk tamamen yok olmuştu. Devraj ve Isadora'nın düğününde onu kollarıma aldığımda, benim için o olduğunu biliyordum. Eğer ona sahip olamazsam, hayatımı yalnız yaşayacaktım.

Dudaklarımı son bir kez başının tepesinde gezdirdikten sonra dairesine doğru yürüdüm ve çıkarken dış kapıyı kilitledim. Merdiven boşluğuna indiğimde bir vampir hissettim.

Solumda, arka bahçesinde, Devraj tek ayağı üzerinde yoga pozlarından birinde duruyordu, tamamen dengede, gözleri kapalı. Daha sessiz hareket ederek, başardığımı düşündüm, ama sonra...

"Günaydın, Henry."

Kıpırdamadan duruyordu, gözleri kapalıydı ama nerede olduğumu bildiği için sırtıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım, ellerimi ceplerime soktum ve araba yoluna yöneldim.

Verandadan gelen sesleri duyunca irkildim. Evie ve Mateo kahve içiyor ve beni görene kadar sessizce fısıldaşıyorlardı.

"Günaydın, Henry!" Mateo bağırdı.

Evie güldü ve alkışlar arasında kahvesini kaldırdı. "Dün gece iyi vakit geçirdin mi?"

El salladım, kendimi oldukça garip hissediyordum ve ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Bir şeyden suçluymuşum gibi koşmadan arabama gitmeye çalıştım. Sokaktaki Mustang'ime ulaştığımda, Violet cipiyle arkamda durdu. Ben arabama binmeden, o kendi arabasından inmişti.

"Selam, Blackwater. Utanç yürüyüşü sana yakışmış." Lanet olsun.

Dişlerimi sıkarak soğukkanlılıkla "Utanılacak bir şey yok" demeyi başardım.

Üzerinde Queen of Tarts logosu olan bir kutu hamur işi taşıyordu. "Bu doğru, gaddar. Eminim bunu ona iyi vermişsindir."

Bu kabalık karşısında şaşırarak kaşlarımı çattım ve arabamın şoför mahallinde bana doğru yürürken donup kaldığımı fark ettim.

"O senin kız kardeşin," diye karşılık verebildim.

"İşte bu yüzden sana geri verdiğini biliyorum. Değil mi?"

Elini omzuma vurdu. Garip bir şekilde, kişisel alanımın içinde olduğu için her zamanki mide bulantısı ya da panikle tepki vermedim. Clara'nın tek yumurta ikiziydi ama kimse onları karıştırmazdı. Violet sadece saçlarını sık sık boyamakla kalmıyordu, gerçi şimdi saçları normalden daha sarı ve uçları soluk lavantaydı, aynı zamanda kendini çok farklı taşıyor ve ifade ediyordu. Violet daha havalı ve alaycıydı. Clara ise... Clara'ydı.

"Uzun ikinizin bir araya gelmesini bekliyordum," dedi.

Be

n. "Öyle mi?" Saf şok.

"Evet, uzun zaman önce görmüştüm," diyerek tekrar omzumu okşadı ve uzaklaşmaya başladı. "İpucunu anlamam yeterince uzun sürdü." "Sanırım öyle," diye kabul ettim.

"Eminim dün gece eski at arabası evinde havai fişekler patlamıştır."

Bunun için söyleyecek sözüm yoktu.

Omzunun üzerinden genişçe sırttı ve yürümeye devam etti. "İyi ki çörek almışım. Bu sabah aç olacak."

Başımı sallayarak nihayet arabama bindim ve hepsine hayret ederek uzaklaştım. Birbirlerine ve şimdi de bana karşı çok açıktılar. Sanki ben de onların yakın çevresinin bir parçasıydım. Eğer Clara'yı tutmaya niyetliysem, sanırım öyleydim.

Böylesine korunaklı bir yaşam sürmüştük -birincisi, gaddar biri olarak, ikincisi, çocukluk travması yaşamış biri olarak- şimdi sınırların olmadığı bir aileye itilmek çok garipti. Duvarların arkasına saklanmak ya da rol yapmak yoktu.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Rahatsız ediciydi ama aynı zamanda hoş karşılanmıştı. Ne kadar garip.

Arabamı garajda Sean'ın arabasının , onun yerine park edip içeri girdiğimde aklımda olan buydu. Saat henüz erkendi, bu yüzden onu mutfakta kahvaltı masasında, boğazına şekerli mısır gevreği tıkıştırırken görünce şaşırđım.

"Günaydın," dedim ve çoktan hazırlamış olduğu kahve cezvesine gittim. Kendime bir fincan doldurdum ve sade kahveden derin bir yudum aldım.

"Hey."

Şimdi bu biraz garip hissettiriyordu, ki bu Sean ve benim için normal bir durum değildi. Yıllar önce babamın evinden ayrılırken Sean'ı da yanımda götürmüştüm. Sean o zamanlar ilkokula gidiyordu ama babam itiraz etmemişti. Bir dünya uzakta yaşayan ve zaten bizi pek umursamayan annemiz de itiraz etmemişti. O zamandan beri onu ben büyüttüm ve bir kardeşin olabileceğı kadar yakın olduk.

Karşısında otururken, onun daha fazla dolmaya başladığını fark ettim. Her yönden bana benziyordu, sadece daha az dövmesi vardı ve daha çetrefilliydi. Bu durum değişmeye başlamıştı, erkeklik belirtileri çenesini daha sert kesiyor ve omuzlarını genişletiyordu.

"Bak." O kürekle çiğnerken sandalyede arkama yaslandım. Her zaman aç olurdu. "Anlıyorum. Kim olduğun ve sihrin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsun ama bunların hepsini Gareth'tan öğrenebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve doğrulup oturdu, artık bir mağara adamı gibi kâsesinin üzerine eğilmiyordu. "Biliyorum."

"Babamız güvenilir biri değil, Sean."

Bir an bana baktı ve ilk kez, ileride nasıl bir adam olacağını bana bakarken gördüm.

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Benim de hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadığımı biliyorsun. Ama onu tanımak istiyorum." Çenesini sıkı ve

cumbalı pencereden uzakta.

"Bana anlatabilirsin." Çünkü kesinlikle söylemek istediği ama kendini tuttuğu başka bir şey vardı.

"Onu hiç tanıma şansım olmamış gibi hissediyorum. Senden ayrıldığım için pişman değilim, lütfen böyle düşünme. Söylediğim bu değil. Ben sadece..." Omuz silkti ve masaya bakarak süt dolu kâsesinin yanındaki parmağına vurdu. "Sana yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Bana pişman olduğunu söyledi."

Karnım sıkıştı, içim daraldı. Pişman olup olmamasının umurunda olmadığını söylemek için ağzımı açtığımda sözümü kesti.

"Onu affetmek zorunda olduğunuzu söylemiyorum, hatta affediyorum da demiyorum. Sadece o bizim babamız. Sahip olduğum tek kişi o ve onu tanımak istiyorum."

Bunlar duyacağımı hiç düşünmediğim sözlerdi. Yürek parçalayıcı ve şaşırtıcıydılar ama aynı zamanda bana küçük kardeşim hakkında çok şey anlatıyorlardı.

Birden fazla açıdan büyüyordu. Bu, ona bir çocuk gibi bakmadığım ilk andı.

"Haklısın," diye gönülsüzce itiraf ettim. "Eğer istiyorsan onu tanımayı hak ediyorsun."

Tanrı biliyor ya, bir zamanlar ben de babamın sevgisini ve onayını istemiştim.

Ama bu sonuçsuz arzuyu uzun zaman önce çürüten bir dal gibi

kesip atmıştım. "Sadece dikkatli ol," dedim ona.

"Merak etmeyin. Merak ediyorum. Aslında ona Gareth'ın bana bir grimlock olarak bilmem gereken her şeyi öğretebileceğini ama onun işi hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi söyledim."

Beklenmedik bir kıskançlık patlaması yaşadım. Babamın şirketinde çalışmak istediğim için değil, bana neredeyse yalvardığı için, Sean babamla her zaman istediğim ilişkiyi kurmaya başlamış gibi görüldüğü için. Ve asla sahip olamadığım.

"O bencil bir pislik," diye uyardım onu.

"Bunu biliyorum." Bir kahkaha attı. "Onun evine falan taşınmıyorum." Sırtışı düştü. "Burası benim evim."

Bu Sean'dan duyduğum en yakın sadakat ya da aşk beyanıydı.
Duygularımızı kolayca ifade edebilecek kadar alingan tipler değildik.

Sertçe yutkunarak karanlık bakışlarını tuttum. "Bunu
duyduğuma sevindim." Bizim için bu, *seni seviyorum kardeşim*
demekle eşdeğerdi.

"Demek Obsidian Corp'ta çalışmak istiyorsun?" Sabahın ağırlığını
üzerimden atmak istercesine hafifçe sordum.

"Sonsuza kadar İmparatoriçe Mürekkebi'nde
resepsiyonistlik yapamam." "Bir sanatçı olabilirsin,"
diye önerdim.

Yine omuz silktilti ve bana hâlâ çocuk olduğunu hatırlattı. "Olabilir. Ama ben
seçenek istiyorum."

"Anladım."

"Ee"-sırıltması yeniden ortaya çıktı-"dün gece
nasıldı?" "Sen neden bahsediyorsun?"

Alay etti. "Geceyi sarışınla geçirdiğini biliyorum." "Kim
söyledi sana?" Evinden yeni ayrılmıştım.

"Bu gece başka nerede kalabilirsin ki? Violet bana arkadaşının ölümünden
sonra çok fazla teselliye ihtiyacı olduğunu söyledi." Mısır gevreğinin son
lokmasını yedi. "Sadece kitap kulübündeki bir kadındı, değil mi? Akraba falan
değil miydi?"

"Clara'yı tanımıyorsun. Birine karşı bir şeyler hissettiğinde, derinden
hisseder.

Derinden. Hatta kederle. Buna engel olamaz. Bu onun doğasında var."

Kaşığını süt dolu kaseye daldırdı ve sırtarak arkasına yaslandı. "Eminim
bugün kendini çok iyi hissediyordur. Bütün gece onu *rahatlattıktan* sonra."

"Onun hakkında konuşma." "Ah."

Güldü. "Anladım."

"Ve işin bittiğinde pisliğini topla." TK'mla kâsesini ona doğru ittim, kâse
masanın üzerine biraz döküldü.

Ben ayağa kalkıp uzaklaşırken güldü.

"Ve o orospu uzak dur, Baylor."

"," diye seslendi, sonra, "Aslında okulu bırakmayı düşünüyordum." "Ne?"

Öfkeyle üzerine yürüdüm.

"Bekle, bekle. Okulu bırakmak değil. Yani, babam Obsidian'da insan okullarına gitmek istemeyen Grimler için evde eğitim programları olduğunu söyledi. Düşündüm ki" -boğazını temizledi, gergindi- "belki de o okuldan uzaklaşmak benim için daha iyi olur. Baylor'dan."

Babamıza "baba" dediğini duymak göğüs kafesimi yumrukladı. Söylememesi gerektiğinden değil. Babam gerçekten kötü bir adam değildi. Bencil, kibirli, güce aç bir pislikti ama onun kötü olduğunu hiç düşünmemiştim. Gerçek anlamda değil.

Bensiz bir eğitim kararı almasından ve babamızın tavsiyesini dinlemesinden de hoşlanmıyordum. Ama yine de buna karşı çıkamazdım.

"Haklısın." Ona başımı salladım. "En iyisi bu olabilir."

Sonra düş almak için üst kata çıktım, aklım Clara'ya gitti. Bu sabah babam hakkında yaptığım konuşmanın yarattığı olumsuz duyguları silmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Ona bıraktığım notu beğenmesini umarak gülümsedim.

BÖLÜM 16

~CLARA~

ÇIPLAK UZUVLARIMI GEREREK ESNEYDİM, VÜCUDUM AĞRIYORDU. AMA İÇİNDE en iyi yol. Gülümseyerek soluma baktım, Henry'nin orada olmasını bekliyordum. Yalnız olduğum için üzülmeye hemen döğruldüm. Sonra Henry'nin bulut kırtasiye kağıdına yazdığı notu fark ettim. Kıkırdarak notu aldım ve okudum.

SEVGİLİ CLARA,

Herkesin hayatında "bugünden sonra asla eskisi gibi olmayacağım" diye düşündüğü anlar vardır. Hayat değıştiren bu anları ya derin bir keder ya da aşırı bir sevinç takip eder. Şimdiye kadar her iki türü de yaşadım. Biri şiddetli umutsuzluk - Amon'un iblisleri çağırıp beni Gri Vadi'ye ittiği gün. Ve en derin mutluluklardan birini, dün gece.

Hayatın bizim için ne sakladığını bilmiyorum. Umurumda değil demek isterdim ama umurumda. Hayatına sadece neşe getiren kişi olmak istiyorum. Tıpkı senin bana verdiğin gibi. Bunu tüm kalbimle umuyorum. Bildiğim tek şey, geri kalan tüm anlarımı -iyi ya da kötü- seninle geçirmek istediğim.

Sevgiler, H

ON ÜÇ KEZ TEKRAR OKUDUM. SAF MUTLULUK GÖZYAŞLARIM

Yanaklarımdan kağıda koca bir damlacık düştü. Çarşafın kenarıyla hızlıca sildim ve cildimi fark ettim.

"Aman Tanrım." Kolumu kaldırdım ve parmak uçlarıma kadar olan uzunluğuna baktım. Sonra diğer koluma baktım, her ikisi de derinin altında opalesan bir ışıkla parlıyordu. "Bu yeni bir şey."

Mutlulukla dolmuş bir halde, gri bir joggers ve mavi bir giyerek hızla giyindim. Dişlerimi fırçaladıktan ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptıktan sonra mutfığıma yöneldim. Karnım gurulduyordu, ki bunda onu suçlayamazdım. Dün gece oldukça iştahlı çalışmıştık. Bu düşünce beni daha da sırtıtmaya itti.

Birkaç dakika karıştırdıktan sonra, geçen haftaki dalgınlığım yüzünden bakkala gitmediğimi fark ettim. Pembe terliklerimi giydim ve aşağı indim.

Devraj serin bahçe yogasını yapıyordu. "Günaydın, Dev!" El salladım.

pozisyonda olursa olsun sallanıyor, sanki boynuzum çıkmış gibi bana bakıyordu. Derime baktım. Kesinlikle *bir şey* vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Clara! İyi misin?"

Arkamı döndüğümde onu bana endişeyle bakarken buldum. Güldüm. "Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım." Sonra vals yaparak mutfığa girdim.

Violet ve Evie oturma odasında konuşuyorlardı. Bir bebek mırıldanıyordu. Üçüzlerden biri ayaktaydı. Tezgâhın üzerinde Queen of Tarts'tan bir pasta kutusu duruyordu, bu yüzden önce merhaba demeyi atladım. Üstünü açtım. Elmalı börek!

Violet içeri girdiğinde ağzım doluydu. "Vay anasını!" Ben çiğnerken gözlerini kocaman açmış öylece duruyordu. "Sana ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum." Kolumu uzatarak parlayan cildime hayranlıkla baktım. "Yine de güzel, değil mi?"

"Lanet bir ateş böceğine benziyorsun."

Evie içeri girdi, Joaquin kalçasındaydı, beni görünce gözleri yuvalarından fırladı. "Tanrım. Clara, tatlım. Ne oldu?"

Endişelerine kıkırdadım, çünkü cildimi parlatan şey kötü niyetli değildi, omuz silktim. "Bilmiyorum."

"İyi misin?" Evie aceleyle yanıma geldi ve elini alnıma koydu. "Ateşin var mı?"

Joaquin uzandı ve yanağımı okşadı. Minik avucunu öperken içimden fışkıran sevinçle tekrar güldüm. Gülümsedi ki bu nadir görülen bir şeydi. Çok ciddi bir bebektir. Yaşlı bir ruhu vardı.

"Kesinlikle *harika* hissediyorum." Sonra börekten kocaman bir ısırık daha aldım. "Bu çok güzel. Bir taneye daha ihtiyacım olabilir."

Violet bana doğru yürüdü ve saçımdan bir tutamı kaldırdı. "Senin saçların da parlıyor. Bu da ne böyle?"

Omuz silktim ve börekten bir parça daha ısırdım. "Biliyor musun?" Ağzım doluyken söyledim. "Bir şeyler hissediyorum."

"Ne?" diye sordular hep bir ağızdan, yüzlerinden endişe okunuyordu.

"Yüksek." Güldüm. "Tamamen uçmuş hissediyorum. Vi, Tia'nın Isadora'ya sihirle aşılanmış o otu getirdiği ve dördümüzün bahçede içtiği zamanı hatırlıyor musun? Ben de öyle hissediyorum."

Violet homurdandı. "Vay be. Bu iyi bir kafaydı. O gece gerçekten uçabileceğimi düşünmüştüm. Hatırlıyor musun? Neredeyse süpürgeyle çatıdan atlayacaktım. Tanrıya şükür Tia bizim kadar berbat durumda değildi."

"Hatırlıyorum." Güldüm ve son börek parçasını da ağzıma atıp etraflarımdan dolanarak pasta kutusuna doğru ilerledim. "Kendimi gerçek bir peri prensesi sanıyordum."

"Dün gece tuhaf ya da alışılmadık bir şey yedin ya da içtin mi?" Evie hâlâ kaşlarını çatarak sordu.

Tezgâha yaslanarak çikolata kaplı bir çörek aldım ve Henry'yi duşta nasıl boğazladığımı hatırlayarak sııttım.

"Tanrı aşkına," dedi Vi, "senin gaddarın siki değil. Gerçek yiyecek ya da içecek demek istiyor."

"Hayır."

Evie endişeyle, "Sanırım daha da parlaklaşıyor," dedi. "İşte, Joaquin'i al." ilek sarısı bukleleri olan sevimli turtayı Violet'e verdi, sonra oturma odasına gitti ve elinde telefonuyla geri döndü, bir numara falan arıyordu.

"Hepiniz boşuna endişeleniyorsunuz," dedim onlara. Süt alabilmek için yarısı yenmiş çöreği kağıt havlunun üzerine bırakıp bir bardak doldurdum. "Bu her neyse, kötü değil. Kendimi harika hissediyorum."

"Bakın, Bayan Aura," diye tersledi Vi, Joaquin'i kalçasında daha yükseğe kaldırarak. "Bilmiyorsunuz. Bu bir tür garip lanet olabilir."

"Bu bir lanet mi?" Evie'ye sordum çünkü o bilirdi.

Bir adım öne çıktı, cep telefonu kulağındaydı ve avucunu göğsüme bastırdı. Gözlerini kapatarak büyüyle bir büyü aradı. İim karıncalandı ve tekrar kıkırdamama neden oldu. Elimde değildi. Bu sabah her şey çok komik ve keyifli görünüyordu.

Telefonla konuşmadan önce "Hayır, değil" diye cevap verdi. "Hey. Meşgul müsün?"

Ben yemeye devam ederken o bana bakarken bir duraklama daha oldu. Joaquin sessiz bir şekilde olan biteni izliyordu. Sonra Isadora ve Devraj mutfağa açılan avlu kapısından içeri girdiler; Dev kaşlarını atmış, Isadora ise Evie ve Violet'in birkaç dakika önceki şaşkın bakışlarının aynısını takınmıştı.

"Ne oldu?" Isadora koşarak yanıma geldi ve avucunu alnıma bastırarak iyileştirici büyüünü içime itti.

"Ben hasta değilim, millet."

"Clara parlıyor," dedi Evie kişiye. "Yani tepeden tırnağa, saçları ve her şeyiyle bir ampul gibi parlıyor."

"Bu bir lanet mi?" diye sordu Isadora.

Evie başını sallarken Devraj kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ben iyiyim," diye onları temin ettim.

"Evet," dedi Evie. "Bekle. Tekrar videoya alacağım." Telefonu kapattı ve bir görüntülü arama başlattı.

"Jules?" Violet sordu.

Evie başıyla onayladı. Gözlerimi devirdim ve çöreğin son kalan parmaklarımı yaladım.

"Bak," dedi Evie, telefonu bana doğru çevirerek.

"Hey, Jules." El salladım ve sütümden bir yudum aldım. "Selam Clara. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Aman Tanrım. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? *İnanılmaz* hissediyorum.

Hiç olmadığım kadar iyi."

Jules'un ifadesi değişti, sonra gülmemeye çalışarak dudağını ısırды. "Clara, yaşadığın sorunla ilgili tavsiyemi dinledin mi? Hani şu Londra'da beni videoya çektiğinizde konuştuğumuz?"

"Evet!" Telefonu Evie'den aldım. "Çok haklıydın. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

Henry ile çıkarken dizginleri elime almamı söyleyen Jules'du.

"Ve"-sesini alçalttı-"siz çocuklar- diğerleri hala yakınlarda mı?"

"Fısıldamanıza gerek yok," diye bağırdı Violet, "dün gece onun dairesinde seks yaptıklarını hepimiz biliyoruz."

"Bütün gece," diye ekledi Dev sinsi bir sırıtışla.

"Şşşt." Isadora onu omzundan itti. "Ne? Ben bir vampirim."

"İşitme duyunuzu kapatın."

Kıkırdadı. "Bu imkansız gibi bir şey, aşkım."

Jules gülümsedi. Sağlıklı ve harika görünüyordu. Aşk ona çok yakışıyordu. "Sanırım bunun ne olduğunu biliyorum."

"Evet mi?" diye sordum. Diğerleri susup beni dinledi ama umurumda değildi.

Bugün hiçbir şey beni rahatsız etmedi.

"Bunun bazı Auralar için geçerli olduğunu duymuştum. Ruh eşinizle birleştikten sonra bir tür yan etki. Herkesin görebileceği bir aura aracılığıyla derin sevinçlerinin bir tezahürü. Buna ruh-halo deniyor."

Işıl ışııl parladım. Gerçekten.

"Dur bakalım, Tinkerbelle," dedi Violet, telefonu benden alarak. "Kapat şunu. Jules, cadılar ve büyücüler ruh eşlerine inanmazlar."

"İrkinizin buna inanmıyor olması," diye ekledi Devraj, "gerçek olmadığı anlamına gelmez." Sonra Isadora'yı önüne çekti ve kollarını onun ortasına doladı. Isadora kollarını onunkilerin üzerine koydu ve ona yaslandı.

Evie Violet'e, "Bunu Nico'nun duyabileceği bir yerde söylemesen iyi olur," diye öğüt verdi. "Kurtadamlar eş konusunda hassastır."

Alay etti. "Buna inanmadığımı söylemedim. Sadece çoğu cadı ve büyücünün her insan için tek eş olayına inanmadığını kastettim."

"Dediğim gibi" -Devraj Isadora'nın şakağına bir öpücük kondurdu- "cadılar ve büyücüler her şeyi bilmez."

"Yani..." Evie'nin ekranındaki Jules'a döndüm. "Bu benim büyüm, bana aradığım kişiyi bulduğumu söylüyor. Benim *tek* insanımı."

Jules gülümsedi. "Evet, Clara."

"Bunu zaten biliyordum ama sihirli bir onay almak iyi oldu."

Violet yanıma yaklaştı. "Evet, ama bu konuda ne yapabiliriz? Ne kadar sürecek? Henry'yle seks yapmaya devam ederse parıltılara falan mı dönüşecek? Ki bu kesinlikle olacak."

"O iyi olacak." Jules güldü. "Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Clarissa'ya sorup olup olmadığını öğrenebilirim."

Clarissa güney bölgemizdeki tüm covenlerin baş cadısıydı.

Jules omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sonra bize döndü. "Hepinize birlikte söylemek için beklediğim küçük bir haberim var. Bir nevi erteliyordum."

"Neymiş o?" diye tersledi Violet kaşlarını çatarak. "Ruben ve ben geçen hafta evlendik."

"Ne?!" diye haykırdı Violet ve ardından Isadora, Devraj'dan uzaklaşıp görüş alanına girdiler.

"Sen eve döndüğünde dev bir düğün yapacaktık," dedi Isadora. "Planımız buydu."

"Biliyorum, biliyorum! Ama annelerimiz düğün planları konusunda bizi deli ediyordu. Ve bir gün karar verdik, Gretna Green o kadar da uzak değil. İskoçya'da bize yardım etmekten ve katılmaktan mutluluk duyacak kurt adam arkadaşlarımız var. Böylece ailelerimize bavullarını toplamalarını söyledik ve hepimiz Gretna Green'deki Ünlü Demirciler Dükkânı'na gittik ve bir örs üzerinde evlendik." Güldü, yanakları pembeleşti. "*İnanılmazdı*. Tek pişmanlığım hepinizin orada olmamasıydı."

"Oh, Jules," dedim telefona, "bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Gretna Green! Tıpkı *Kışın Şeytan* filmindeki Sebastian St. Vincent ve Evie gibi."

"Teşekkür , Clara. Bunu çok senin takdir edeceğini biliyordum." Isadora gülümseyerek, "Senin mutlu olmandan biz de mutluyuz," diye ekledi.

"Kızmadım. Kızgınım. Görmek için harika bir düğün olurdu." "Üzgünüm Violet." Omuz silkti. "Ruben ve ben sadece daha fazla zamanımız yok."

"Anlıyorum," diye homurdandı Violet. "Sizi yakında evde görmek için sabırsızlanıyoruz. İkinize de hoş geldiniz demek için büyük bir parti planlıyoruz."

"Teşekkürler çocuklar. Ben de sabırsızlanıyorum." Gözlerini ekrandan ayırdı. "Gitmem gerek. Ruben beni öğle yemeğine götürecektir. Aslında balayımız için Bath'dayız." Kıkırdadı. Jules hiç kıkırdamazdı ve bu çok tatlı bir sestti. "Ama hepinizle iki hafta sonra görüşeceğim. Sizi özledim!"

Bir özlem ve sevgi korusu oluştu ve sonra onunla bağlantımız kesildi.

Telefonunu geri verirken Evie'ye "Bu bana bir şey hatırlattı," dedim. "Hepinizin eve hoş geldin partisini planlamayı bitirmeniz gerekiyor."

"Neden yapamıyorsun?" Violet hâlâ tuhaf bir böcekmişim gibi bana bakıyordu. "Parti planlamayı seviyorsun."

"Seviyorum. Ama bugünlerde yapacak çok işim var."

" mı kastediyorsun?" Violet kaşlarını kaldırdı. "Her şey düzelene kadar onu yakın zamanda yapmak istemeyebilirsin." Bedenime el salladı.

Sık sık yaptığım gibi Violet'i görmezden geldim, çünkü ellerimi ve diğer uzuvlarımı Henry'den uzak tutmamın hiçbir yolu yoktu, sütümün son kısmını da bitirdim ve bardağı lavaboya koydum. Ellerimi çabucak yıkadıktan sonra kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Evie.

Bana bakan izleyicilere döndüm. "İş için giyinmeye. Dükkânı açmam gerekiyor."

"Pfft. Sanki öyle. Önce şunu durdur." Violet vücudumun yukarısını ve aşağısını işaret etti. "Yapamam." Tekrar güldüm.

"O zaman karantinaya alındın, kardeşim. Bu şekilde insan içine çıkamazsın."

Parlayan cildime baktım, ne kadar güzel ve ışıltılı olduğuna gülümsedim.

"Bugün Maybelle'de çalışacağım," dedi

Isadora. "Emin misin?" diye sordu Devraj.

Isadora dükkânda pek çok kez tek başına çalıştı. Çoğunlukla envanter ve defter tutma işleriyle ilgilenirdi, ancak bir süre için müşterileri idare edebilirdi.

hoşlanmasa bile bensiz bir gün geçirirdi. Isadora son derece içe dönüktü ve insanlarla muhatap olmamayı tercih ediyordu, Dev ise aşırı korumacıydı.

Mateo daha sonra üzerinde boxer'dan başka bir şey olmadan, kalçasında uykulu gözlerle Celine'le içeri girdi.

Bir esnemeyle manzarayı inceledi. "Ne kaçırdım?"

"Clara bütün gece Grim'i becerdi ve şimdi lanet olası bir ateşböceği gibi parlıyor. Ve bunu durduramıyor çünkü görünüşe göre Auralar ruh eşleriyle seks yaptıklarında bu oluyor."

Mateo sırtı ama Alfa'nın gürleyen sesi, **"Güzel. Bütün gece mi? Bu gaddara biraz saygı göstermek lazım."**

Güldüm ve arka kapıya doğru yöneldim.

"Bugün dairenden çıkmayı planlamasan iyi edersin," diye telaşlandı Violet. "Işıkları karartana kadar olmaz."

"Yapacak başka bir şey bulabilirim."

"Ya da yapacak biri," diye ekledi Alfa, gözleri parlak altın renginde parlayarak.

Aslında, dün geceyi kafamda döngü halinde oynatarak günü dairemde geçirmekte bir sorun yaşamadım. Tabii ki bu cildimin parlamasını durduramayabilir. Yine de izinli bir gün, evde el işi yapmak güzel olurdu.

Ve Henry'ye ne yapmak istediğime dair mükemmel bir fikrim vardı.

BÖLÜM 17

~HENRY~

GÜNÜN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNDE EVDEKİ OFİSİMDE ÇALIŞIYORDUM.

Mac'imdeki Super-tracer uygulaması aracılığıyla. Bu, Gareth'in Grim'lere doğaüstü hareketleri takip etmede yardımcı olmak için yarattığı bir uygulamaydı. Devlet uydularına bağlanarak ve yüksek teknolojili insansız hava araçları kullanarak, doğaüstü hareketlerin ısı imzalarını kullanarak bir izleme sistemi oluşturmayı başardı. Tüm doğaüstü varlıklar kızılötesinde insanlardan farklı görünüyordu.

Vampirler doğaüstü canlılar arasında en yırtıcı olanlardır. Akraba olduğumuz için Grim'lerin bunu bilmesi gerekirdi. Aynı olabilirdik ama vampirler gibi kana susamış değildik. Kan arzuları bazen onları diğer insanlara kötü şeyler yapmaya itebilirdi.

Ruben Super-tracer uygulamasına sahip olduğumuzu keşfettiğinde, şehirdeki adamlarını takip etmek ve kimsenin çizginin dışına çıkmadığından emin olmak için bunu kendisi kullanmak istedi. Özellikle de kendi yetkisi altındaki bazı genç vampirlerin birkaç kıza ve neredeyse Isadora'ya zarar verdiği son kan ticareti çetesini keşfettikten sonra. İşte o zaman uygulamayı türümüzden sorumlu olan herkese ulaştırmak için Gareth ile ortaklık kurdu.

Uygulama, şehrin kuşbakışı görüntüsü gibi ortaya çıkıyor, vampirleri ısı izleri aracılığıyla takip ediyor, iz süren herkesi sıfırlıyordu. Vampirler birkaç nedenden dolayı iz sürerlerdi. Bir yere hızlıca ulaşmak ya da bir yerden hızlıca uzaklaşmak için.

Ruben ve ben genellikle izleme görevlerini paylaşırdık ama o yokken ben devralmayı sorun etmedim. Devraj Yeşil Işık'la ilgileniyordu, ben de uygulamayı takip ediyordum. Bu beni meşgul etti.

Sean içeri girdiğinde dün geceki videoları bitirmek için birkaç saattir uğraşıyordum. "Hey. Telefonunu aşağıda unutmuşsun. Birkaç kez çaldı." Masamın üzerine bıraktı ve kapıya doğru döndü. "İşe gidiyorum."

Evet, alt katta bırakmışım ama kazara değil. Bunu bilerek yapmışım, Clara'ya mesaj atma isteğimle aramda en azından bir kat olmasını istiyordum. Dün gece pek çok kişisel duygumu itiraf ettiğimin farkındaydım. O da bana karşılık vermişti ama ikimiz de orgazm sonrası endorfinlerin etkisindeydik.

Clara'nın bana yalan söyleyeceğini ya da duygularını abartacağını düşünmediğimden değil. Sadece duygularımı bu kadar açık bir şekilde paylaşma konusunda rahat değildim. Ve sonra devam ettim ve kalbimi, sonsuza dek onunla birlikte olmak istediğimi ifade eden bir aşk mektubu şeklinde yastığına bıraktım. Ona bekaretimi kaybettiğim gece evlenme teklif etmişim.

Belki de çok hızlı hareket ettiğimi düşünüyordu ya da itiraf ettiğim duygularım sadece kendimi onun bacakları arasında kaybettiğim içindi, o anın sıcaklığıyla yaptığım bir itiraftı. Ama durum öyle değildi.

Bir süredir onunla ilgili bu tür düşüncelerim vardı. Onu her gördüğümde, hakkında daha fazla şey öğrendiğimde, onunla konuştuğumda, paniğe kapılmadan ona yaklaştığımda, onu istediğimin farkındaydım. Bir ömür boyu.

Bu sabah garajlarının üstündeki dairesinden ayrıldıktan sonra içimde kaşıntılı, kötü bir his oluşmaya başlamıştı. Tam olarak pişmanlık değildi. Duygularımdan pişman değildim. Ama keşke biraz daha bekleseydim diye düşünmeye başlamışım.

Kendimi, gelirse beni öldürecek türden bir reddedilmeye açmadan önce.

Telefonuma baktım, ayağım takırdıyor, dizim masamın altında zıplıyordu. Tekrar çaldı. Ana ekranda bir mesajla birlikte Devraj'ın adı belirdi:

Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

Kahretsin. Bir şey olmuştu. Kaydırarak açtığım da Devraj'dan üç cevapsız mesaj buldum. Clara'dan hiç yok.

Devraj: Muhtemelen bugün Clara'yı kontrol etmelisin.

Yaralı falan değil ama ona bir şey oldu.

Devraj: Bilmen gerektiğini düşündüm.

Bu da ne demek oluyor?

Ben: O evde mi? O iyi mi? Ne oldu?

Devraj: Gelip kendin görmelisin. O dairesinde.

"Lanet olsun, Devraj!"

Bu şifreli saçmalık da neydi?

Hiç önemi yoktu. Sadece kıcımlı kaldırıp evine gitmem ve öğrenmem gerekiyordu. İncinmiş gibi yoksa öyle söylerdi. Tabi eğer

beni sakinleştirmeye çalışıyordu ve kanepesinde pembe tüylü battaniyelerin altında gerçekten kan kaybediyordu.

Kalbim hızla çarparak arabama yöneldim ve Savoie'lerin evine kadar hızla gittim. Arabayı park ettim ve inerken şoför kapımı neredeyse parçaladım. Araba evinin merdivenlerini hızla çıktım ve kapıyı çalmadan içeri daldım.

"Clara!" ". "

Yerden gelen bir ışık vardı, büyük kulüp sandalyesi onun görüşünü engelliyordu.

" oluyor?" küçük yaşam alanına yaklaştım. "Devraj dedi ki
-" Dondum kaldım, ne gördüğümü anlamaya çalışıyordum. "Ne oldu?"

Clara bağdaş kurmuş oturuyordu ve yere bir sürü el işi ipi serpiştirmişti. Ama beni durduran şey, cildinin içeriden bir tür büyülü ışıkla parlıyor olmasıydı.

Beni görünce kocaman gülümsedi ve oturduğu yerden fırladı, elinde küçük telli bir şey vardı. "Harika değil mi?" Pembe pijama takımının işkence aleti tarafından çıplak bırakılmış kollarına ve bacaklarına baktı.

"Bunu sana kim yaptı?" Hırladım, mesafeyi kapattım ve kollarını tuttum. Bu her ne sihirse onun tarafından vurulmayı beklerken, onun yatıştırıcı özünden başka bir şey hissetmedim.

Güldü. "Sen yaptın."

"Ben mi?!" Bu da ne böyle? "Ben büyücü falan olduğum için mi? Bu bir çeşit hayalet olayı mı? Ben bir şey hissetmiyorum."

Tek hissettiğim göğsümden fırlamaya çalışan kendi kalbimdi. Bunu ona ben mi yapmıştım? Nasıl yapmıştım? "Bu kalıcı mı?" Neredeyse yüzüne bağırıacaktım.

Sakince kollarını boynuma doladı. "Sana bir hediyem var."

"Clara, bunu sana ben yaptım da ne demek? Bu neyden? Ateşe neden olur mu?" Alnına dokundum.

"Ben hasta değilim. Bu tamamen normal. Nadir ama normal. Gel otur."
Elimi tuttu ve beni koltuğuna doğru çekti, sonra da itti.

Kanepeye çöktüm çünkü ona her ne oluyorsa canını yakmadığı çok açıktı.
Zaten beni endişelendiren de buydu. Yine de bu şekilde dolaşamazdı.

"Nedir o zaman? Söyle bana," diye talep ettim.

"ol." Dizlerinin çöktü, sonra kucağıma yerleşti ve bana yaklaştı.

Homurdandım, aletim anında uyandı, ama ona bu durumu ele geçirme
şansı vermiyordum.

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var mı? Kız kardeşin Isadora yardım edebilir
mi?"

Görünüşe göre susmam için iki parmağını ağızıma kapattı. "Önce
sana bir hediyem var."

Arkasında kelebek dövmesi olan elimi tuttu ve şimdi görebildiğim siyah
ipliklerle örölmüş bir bilezik olan el yapımı şeyi bileğıme bağlamaya başladı.

"Belli etmemeye çalıştım." Bağladıktan sonra elimi ters çevirdi, bana
bileziğın ön yüzünü gösterdi ve parmağını bilmediğim kelimenin üzerinde
gezdirdi.

"Bu Fransızca falan mı? Ben bilmiyorum."

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Bu Fransız değil. Biziz!" Pembe iplikle
örölmüş harfler boyunca bir parmağını gezdirdi, "*Clarenry*. Bu bizim çift
ismimiz."

"ift ismi mi?"

"Başkalarını da düşündüm ama Henlara ve Clenry kulağa tuhaf geldi. Ama
Clarenry kulağa çok hoş geliyor. Lirik gibi, sence de öyle değil mi?"

Sıcak pembe harfli siyah bileziğe, kucağımda oturan hayallerimin kızına
baktım ve buraya nasıl geldiğimi merak ettim.

"Oh, hayır. Nefret ediyorsun."

Düşüncelere daldığımı fark ederek başımı kaldırdım. "Hayır." Yüzünü, ısıltı ısıltı parlayan yüzünü avuçladım ve yumuşak dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Bu mükemmel."

"Çok şık ya da erkeksi olmadığını biliyorum. Pembe giymek istemeyebileceğini fark ettiğimde yapımını yaralamıştım. Gerçekten giyecek misin?"

"Asla çıkarmayacağım."

Yüzü kelimenin tam anlamıyla aydınlandı, sonra beni sertçe öptü, yana doğru eğildi ve dilini ağzımın içinde gezdirdi. Bir iniltiyle ben de onu öptüm, parmaklarım saçlarında geziniyordu. O kıpırdandıkça ve o tatlı, seksi sesleri çıkardıkça otomatik olarak kalçalarım ona doğru itildi.

Henüz değil. Öpüşmeyi keserek onu biraz geriye ittim. "Bana neler olduğunu anlat."

Onun durumunu anlayana kadar rahatlamam mümkün değildi.

"Bugün biraz araştırma yaptım ve büyükannemle bir telefon görüşmesi yaptım." "Devraj ve Isadora'nın düğünündeki çılgın olan mı?" Dinlendim ellerini kalçalarının üstüne koydu.

"Yaşayan tek bir büyükannem ve büyükbabam var, evet, o da o. Dükkanım Mystic Maybelle's, onun adını taşıyor. Burayı açmamız için gereken yatırım parasını bize o verdi. Biraz tuzlu görünse de gerçekten çok tatlı bir büyükannedir."

"Clara. Lütfen bana bugün ne keşfettiğini anlat çünkü daha önce hiç duymadım" -avuç içlerimi kalçalarından pijama şortunun eteklerine doğru kaydırdım ve parmaklarımın parıltısına hayran kaldım- "bu her neyse".

"O zaman sana söyleyeyim. Bu sadece Auralara oluyor ama hepsine değil. Görünüşe göre, sadece büyüleriyle senkronize olan Auralar'da, duyguların tezahürü bu şekilde olduğunda oluyor" - vücudunu işaret etti - "büyülü çekirdeğimizin içinden parlayan ışık."

"Bu neden oluyor?" "Konuşmayı bırak ve dinle, Henry."

Çenemi sıkarak kendimi sabırlı olmaya zorladım ve parmaklarımı onun kalçalarında sıktım.

"Bu duruma Aura Özü Yankılanması ya da daha basit bir ifadeyle ruh-halo denir. Bir Aura cadısı ya da büyücüsü ruh eşiyle ilişkisini tamamladığında gerçekleşir. Aslında, Maw Maybelle bunun her zaman seksten sonra olması gerekmediğini söyledi. İki yüz yıl kadar önce bir arkadaşı vardı ve onunla tanıştığı ilk gün olmuştu. Her neyse, aslında hepsi çok normal ve beklenen şeyler, senin benim olduğun düşünülürse."

O Aura Özü Yankılanması ve ruh haleleri hakkında saçmalarken, ben tamamen hareketsiz kalmış, güçlü bir duygu karışımına kapılmıştım. Açıkçası ben de parıldamadığıma şaşırıyordum.

Bir eliyle bileğimdeki bileziği parmaklarken, diğer elini boynumun kenarına doladı. "Bu sabahki mektubuma bayıldım," diye fısıldadı utangaç bir sesle.

İçimde kaynayan pişmanlığın zerresi bile yoktu. Şimdi değil. "Her kelimesinde ciddiydim."

Öne doğru eğildi, göğüslerini göğsüme bastırdı, iki eliyle saçlarımı taradı ve beni sertçe öptü. Kalçalarını yuvarladı, amını sikimin üzerinde okşadı ve o küçük miyavlama seslerini çıkardı.

Kahretsin, onu çok istiyordum.

Çıplak kalçalarını sıkarak ayağa kalktım ve mükemmel bir ritim tutturdum; öpüşüyor, sürtünüyor ve her geçen dakika daha da tahrik oluyordum.

Ağzımı çenesi boyunca boğazının ipeksi derisine kadar gezdirdikten sonra, ince sütünü yaladım ve ısırdım. "Üzgünüm, bunu sana ben yaptım."

"Değilim," diye yanıtladı nefes nefese bir sesle.

"Ama gidemezsin." Yavaşça, pembe uçlu bir göğsü serbest kalana kadar atletinin ve sütyeninin askısını aşağı kaydırdım.

"O zaman sanırım benimle kalmak zorundasın."

İnleyerek ağzımı meme ucunda açtım, dişlerimle hafifçe dilleyip kazıyordum.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı, sıcak amını bana daha sert sürüyordu.

Sert meme ucunun etrafında bir daire çizerek mırıldandım, "Bahse girerim bu güzel memeleri emerken boşalabilirsin."

"Evet." Titriyor, daha hızlı sallanmaya çalışıyordu.

Üstünün diğer tarafını omuzlarından aşağı çektim, sütyen askısını da onunla birlikte çekerek ona hayran kaldım. Dirseklerini biraz geriye doğru bastırarak göğüslerini bana doğru kaldırdım ve kollarını TK ile yerine sabitledim.

Nefes nefese kalmıştı, yanakları pembeleşmişti.

"İyi mi?" Öne doğru eğildim ve diğer göğsünün etrafında bir daire çizerek yaladım. Gözleri uyarılmışlıktan parlıyordu, göz bebekleri neredeyse tamamen şişmişti, gözleri karanlıktı, inleyerek başını salladı.

Kalçalarını kavrayarak, yukarı doğru vuruşlarımda öğütmesine yardım ettim. "Bunu hissediyor musun?"

O delicesine sarhoş edici sesleri çıkarmaya devam etti. Bir insan başka birinin çıkardığı seslere bağımlı olabilir miydi? Buradan sonsuzluğa kadar her gün bir vuruşa ihtiyacım olacağından korkuyordum.

"Evet," diye tısladı, bir meme ucunu dilleyip emmemi ve sonra diğerine geçip aynısını yapmamı izledi.

"İşte beni bu kadar sertleştiriyorsun." Onun için kot pantolonumun içine boşalmaya hazır bir şekilde kalktım.

İnledi ve inledi, mükemmel göğüsleri benim zevkim için dışarı çıktı. Ve onun.

"Bunları bütün gün yalayıp emebilirim." Dişleri ile bir başka küçük acı kıştırma ve sonra bir emme. "Ama gerçekten istediğim şey, bu güzel pijamaları benim için ıslattığını hissetmek."

Daha hızlı sallandı, daha yüksek sesle inledi.

"böyle, meleşim. O tatlı amcığını bana sür. Mmm." Gürültüyle emdim, meme uçları daha da sertleşti. "Her yerime boşal, Clara."

İnlemeleri yoğunlaştı. Yaklaşmıştı. Bir kolumu beline dolayarak onu üzerimden kaldırdım.

"Hayır," diye sızlandı.

"Bir dakika bebeğim."

"Lütfen, Henry. Lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

Kızarmış bir ucunu emmeye geri döndüğümde titriyordu. TK'yi ve serbest elimi kullanarak aletimi çıkardım, bol pijama şortunu ve külotunu yana kaydırdım ve içine derinlemesine ittim.

"Ahh!"

Kollarını tutan TK'yi bıraktım. Omuzlarımı kavradı, tırnaklarını geçirdi ve beni hızla sikmeye başladı.

"Mmm. İşte böyle. Bana sertçe bin, meleğim. Ne istersen al."

Öne doğru eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı, sikişmenin kaygan kayganlığı ve nefes nefese nefesleri odadaki tek seslerdi.

"Tek istediğim sensin," diye fısıldadı. "Seni her zaman içimde istiyorum."

İnleme sırası bana gelmişti, daha hızlı bir tempoyla onu okşarken aletim daha da kalınlaştı. Bir elimi ensesindeki saçlarında dolaştırdım ve boynuna doğru fısıldadım. "İyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi, Henry. Bunu her zaman istiyorum. Çok kötü."

"O senin. Ne zaman istersen, bana nasıl ihtiyacın varsa seni öyle beceririm. için."

"Unh." Küçük homurtusunu geri çekti, elleri saçlarımdayken gözlerimin içine baktı. "Çok karanlık... çok güzel," diye mırıldandı yavaşlayıp yorulurken.

Ben devraldım, belini sıkıca tuttum ve hızlanarak içine pompaladım. Ben onu alttan sertçe sikerken o aşağı uzandı ve klitorisini okşadı.

"Lanet olsun. Evet." Onu izledim. "Bakalım o güzel klitorisinin ovulmasından nasıl hoşlanıyorsun."

Geriye doğru eğildi, göğüslerini dışarı çıkararak daha iyi görmemi sağladı. "Güzel ve ıslaksın, değil mi?"

"Çok ıslak," diye nefes nefese kaldı. "Senin için çok ıslak, Henry."

"Fuuuuck." Kendi orgazmımı durduramayarak homurdandım. Kendini çok iyi hissediyordu.

Klitorisini daha hızlı çevirdi. Öne doğru eğildim ve aletim içinde titreşirken ağzımı meme ucunda açtım. Tanrıya şükür, tam benimkinin üstüne boşaldı, tırnakları kafa derimi kazırken çığlık attı. Orgazmının benimkiyle birlikte yuvarlanmasını sağlamak için dilimle ucunu emdim.

Üstümde nazikçe kıvranmaya devam ederken "Evet," diye nefes aldı. "Çok iyi."

Ağzımı boğazından aşağıya doğru süpürdüğümde göğsümde bir hırıltı gürledi, doruktan inerken onu öptüm, amı hala içine gömüldüğüm yerde zonkluyordu. Bu hayal edebileceğim en tatmin edici duyguydu. Sevdiğim bu kadının benim ona verdiğim zevki yaşaması.

"Aman Tanrım," dedi, hâlâ zor nefes alıyordu. "Bu bakış ne için, Henry Blackwater?"

Yukarı baktım, bakışlarıyla buluştum, ruh halesi öncekinden daha da parlaktı. "Seni becermekten gerçekten zevk alıyorum."

Bir kahkaha patlattı ve bu kahkaha onun cinsel organını sikimin etrafında sıkıştırdı. "Hey! Dikkat et." Ben de onunla birlikte güldüm.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, çünkü daha önce bu işi yapmamış biri için ne yaptığınızı çok iyi biliyorsunuz."

"Pek bir şey yok," dedim ona.

Gözlerini devirdi. "Sen öyle sanıyorsun." Dudaklarıma hayalet gibi bir öpücük kondurdu. "Beni becerme şekline bayılıyorum, Henry."

Sikim onun içinde sarsıldı.

"Bunu duymak hoşuna gidiyor, değil mi?" diye alay etti. "Yaptığın ya da söylediğin her şey hoşuna gidiyor."

"Çok uyumlu. Bunu sevdim." Sonra bana sarıldı, kollarını boynuma sımsıkı doladı ve tatmin olmuş bir iç çekti.

Ben de ona sarıldım. "Sen benimsin, Clara. Tıpkı benim senin olduğum gibi. Ve seni asla bırakmayacağım," diye söz verdim ona.

"Bunu duymak harika. Ben de değilim." Kıpırdandı. "Ama kanepemi dağıtmadan önce kalkmama izin vermen gerekebilir."

"Oh, kahretsin. Doğru ya."

Ellerim belinde, onu kaldırdım ve aynı anda ayağa kalktım. Kendimi tekrar kot pantolonumun içine soktuğumda, iç uyluğundan aşağıya damlayan menimi fark ettim.

Ona bakıyordu. "Uhhh. Bana yardım edip-?" "Siktir. Tabii ki. Orada kal."

Banyoya gidip bir havlu aldım ve oturma odasına dönmeden önce ılık suyla ıslattım. Onu temizlemeye başladım.

Gülümsedi. "Ben hallederim."

Sonra beni vurdu. Nabzım seks sırasında olduğundan daha da sert atıyordu. "Ne yaptım ben Clara?"

Külotunu ve pijama şortunu düzeltirken şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı, üstünü çoktan yerine koymuştu. "Sorun nedir?"

"Prezervatif ya da başka bir şey kullanmadık." Ellerimi enseme birleştirdim. "Kahretsin. Çok özür dilerim."

"değil," dedi kolayca. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Bir elimi göğsüme götürdüm.

"Tanrı'ya şükür."

Havluyla banyoya gitmek için yanımdan geçip gitti. Baş döndürücü seks ve ardından aptallığım yüzünden onu hamile bırakmış olabileceğim korkusuyla nabzım hâlâ atıyordu. Hamilelik hakkında bir kez bile düşünmemiştim. Beni dairesine getirdiği andan beri düşündüğüm tek şey sikimi onun içine sokmaktı.

Kahretsin, bundan daha iyisini yapmalıydım, bencil bir pislik olmaktan çok onu düşünmeliydim. Bencil bir pislik olduğum için hamile kalmamı hoş karşılayacağından şüpheliyim. Neyse ki zaten libidosuyla değil beyniyle düşünüyordu. Ya da belki ikisi birden.

Döndüğünde üzerinde bir eşofman ve tişört vardı, sevimli bir şekilde buruşuk görünüyordu. "Daha önce giyinmişim ama şu anda evden çıkamayacağımı fark edince pijamalarımı giydim."

"Ben onları mahvedene kadar."

Sonunda yanıma geldiğinde sırıttı. "Keyifle mahvoldum."

Onu kollarıma çektim ve yüzümü boynuna bastırarak o nefis kokusunu içime çektim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu, tüm tatlılığı ve Clara'lığıyla.

"Benim olduğun için."

Kıkırdadı ve beni çenemden öptü. "Buna bayıldım."

"Neymiş o?"

"Tatlı, sevimli erkek arkadaş Henry. Senin bu yönünü görmek için bekliyordum."

Buraya sadece iki kez gelmiş olmama rağmen dairesinde kendimi garip bir şekilde rahat hissederek, kulüp koltuğuna oturdum ve onu kucağıma yan oturması için çektim.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Görünüşe göre karantinaya , bu yüzden şimdilik burada kalacağım."

"Bunun ne zaman geçeceğine dair bir fikrin var mı?"

"Maw Maybelle sadece birkaç saat, hatta bir ya da iki gün kalabileceğini söyledi."

"Her seks yaptığımızda bu mu olacak?"

Bir parmağıyla köprücük kemiğimin üzerinden geçen kuzgun dövmemin kanat uçlarını okşadı. "Bilmiyorum ama sanmıyorum."

"Belki de cildinin normale dönmesi için biraz uzak durmalıyız." Böyle bir şey önerdiğim için kendi dilimi kesmek istedim, ama içeri girdiğimden beri kesinlikle daha parlak bir watt oldu.

"Benimle Great British Baking Show'u izler misin?" O muhteşem mavi gözlerini bana kırıştırdı ve istediği her şeyi yapacağımı garanti etti.

"Elbette. Sonrasında bana bir şeyler pişirir misin?"

"Elbette." Gülümsedi. "Yemek yapmayı seviyorum. Hâlâ kek için malzemelerim var."

Anında tekrar sertleşmişim. Nefesimi keserek başımı sandalyenin arkılığına yasladım. "Kahretsin, Clara. Şimdi yine aklıma çilekli ve kremalı kekleri getirdin."

"Yani? Bunun nesi yanlış?"

Başımı kaldırdım, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Masumca göz kırptı ama gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı.

"Sakin oynama. Bak ne diyeceğim." Kıcını çimdikledim.

Ciyakladı ve kıvranarak yaklaştı, sonra alnını benimkine bastırdı. "Keklerimi beğendin mi?"

"Bütün keklerini seviyorum." Kıcını avuçladım ve sıktım. "Hepsini. Bir daha ereksiyon olmadan bir pastaneye girebileceğimden emin değilim."

Kıkırdadı. "Ya Queen of Tarts'a gidip bana bir şeyler getirmeni istersem?"

"Uzun bir ceket giyeceğim."

"O zaman insanlar bu havada uzun bir palto giydiğiniz için tuhaf ya da hırsız olduğunuzu düşünecekler."

"Ben tuhafım ve insanların ne düşündüğü umurumda değil. Eğer bebeğimin hamur işine ihtiyacı varsa, o zaman hamur işi alırım. Ereksiyonun canı cehenneme."

Kocaman gülümseyerek burnunu benimkinin yanına soktu. "Seni seviyorum."

Çok kolay söyledi. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi, oysa aslında her şeydi. Onun söylediği bu üç kelime artık nefes almakla eş anlamlıydı. Hayatta kalmak için onlara ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ağzına karşı, sonra onu yavaşça öptüm, sadece dudaklarından, dilsiz.

Beni daha fazla kışkırtmadan önce kıcına hafif bir tokat attım. "Şu kumandayı al. Hadi biraz kek yarışması izleyelim."

"Yaşasın!" Kucağında küçük bir dans yaptı, sonra yan masadaki kumandayı almak için kucağımdan ayrılmadan hızla eğildi.

Sonraki on iki saati böyle geçirdim. Kanepesine kıvrılmış, kızıma sarılmış, İngilizlerin pudingler, ekmekler ve kekler pişirmesini izliyordum. Arada kendisi de çilekli ve kremalı vanilyalı bir pasta yaptı. Kanepede sütle ve kıyafetlerimizle yedik.

Hayatımın en güzel günüydü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

~CLARA~

"PIERS ÇOK INATÇIYDI." EVELYN EARL GREY'INI YUDUMLARKEN
Pembe İngiliz Chippendale Çin çay fincanından nane şekeri.

Bu çini desenini çok sevmiştim. Bunu eBay'deki bir emlak satışından satın almıştım ve satışı yapan Maine'deki aileden özel olarak getirtmiştim. Görünüşe göre, İngiltere'de yaşadıkları yıllardan beri aileye aitmiş. Ancak satıcının bana söylediğine göre torunlardan hiçbiri onu istememiş. Bir insanın bu kadar güzel bir şeyi sırf eski olduğu ve şurasında burasında birkaç kırık olduğu için nasıl çöpe atabildiğini anlamıyordum.

"Tabii ki inatçıydı," diye tersledi Martha. "O bir canavar karakteri. Ne olmasını bekliyordunuz ki? Arkadaş canlısı ve çekici mi?"

"Sakin ol Martha." Deborah ona bir tabak uzattı. "Al, bir brownie ye. Bu seni daha iyi hissettirir."

"Hiç de kötü hissetmiyorum." Martha Deborah'ya o bakışlarından birini attı. "Sadece Evelyn'in masaldaki canavardan esinlenen inatçı kahramanı neden sevmediğine şaşırdım."

"Onu sevmediğimi söylemedim. Sadece daha az huysuz olabilirdi diyorum."

"Hmph." Martha ağzını brownie ile doldurdu. "Mm. Bunlar çok güzel, Clara."

"Teşekkür ederim. Bu hafta çok fazla yemek yaptım." Henry'ye baktım.

Karanlık bakışları lazer gibi bana odaklanmıştı. Oturduğumuzdan beri o pozisyonundan hiç ayrılmamıştı. Karnım gurulduyordu.

"Martha haklı," dedim gruba, Henry'nin yakınlığını sağımda sıcak bir okşayış gibi hissederek. "Ana karakterler kesinlikle Belle ve Çirkin için beklediğimiz şeyleri takip ediyor. Bence Linnet'le yaşanan trajik olayı bu kadar yıkıcı kda buydu."

"O bölümde ağladığımı itiraf etmekten korkmuyorum," dedi Fran. "Kız hastalandığında ve adamın onu bulmasını dilediğinde ve adam onu kurtarmak için kırları yırttığında."

kırpıştırdım, Fran'in duyguları ağır bir şekilde odaya ve bana akıyordu. Boğazımı temizleyerek ekledim, "O kısım beni de hep etkiliyor Fran. Her seferinde duygulanıyorum ama yüzme sonunda daha çok duygulanıyorum. Onu, nasıl görünürse görünsün sevgiye, onun sevgisine layık olduğuna ikna etmeye çalıştığı zaman."

"Ah, evet. O kısımda ben de ağladım," diye ekledi Deborah, yulaflı kuru üzümlü kurabiyesini alırken.

"Ben de," diye ekledi Fran.

Martha alaycı bir bakışla Henry'ye döndü. "Peki ya siz, Mr. Blackwater mı? Sen de ağladın mı?"

Her zamanki gibi, onun kışkırtmalarını kolayca kabul etti. Bir bileği diğer bacağının dizinin üzerinden geçecek şekilde otururken çok yakışıklı görünüyordu. Kitap kulübünde ilk seferkinden çok daha kendinden emin görünmesine bayıldım.

"Piers ve Linnet arasındaki son sahnenin romanın ana temalarından birini mükemmel bir şekilde örneklediğini düşünüyorum." Martha'yı bir şampiyon gibi atlattı. "Piers'in kendi sakatlığıyla başa çıkmak zorunda kalması gibi, Linnet de hastalıktan kaynaklanan bedensel kusurlarla karşı karşıya kalır ve bu da onun

Kendini. Onu acılı, öfkeli ve kendinden nefret eder hale getiriyor. Ve Piers'a yaptığı gibi, Piers onun gerçeği görmesini sağlayabilecek tek kişi."

"Hangisi?" diye sordu Martha.

Tüm bayanlar Henry'ye odaklanmıştı. Nasıl ki? Öyleydi.

I.

"Onun güzelliğinin bir önemi yok. Sadece onların sevgisi. Onu kurtaran şey buydu.

ve onu kurtaracak olan şey budur."

Henry bir kez daha odadakileri sessizliğe sürüklemişti. İçgörüsü her zaman çok derindi. Belki de bazı şeyleri derinden hissettiği içindir.

Duvardaki saat, vaktin yaklaştığını gösteriyordu.

"Sanırım bu, bugünkü toplantıyı tamamlamak için mükemmel bir yol."

Bayanlar peçete ve tabakları toplamaya başlarken Martha, "Kimse bunun üstüne çıkamaz," diye ekledi.

Evelyn oturduğu yerden kalkıp Henry'nin yanına gitti. Henry'nin dövme kolunu okşayarak, "Bizimle olman büyük bir keyif," dedi.

Nedense onun bu jesti ve buruşuk elinin onu şefkatle okşadığını görmek gözlerimi yaşarttı. Gözlerimi kırıştırarak Fran'in çantasını taşımasına yardım ettim ve ardından kalan sandviçleri ve tatlıları kapının yanındaki masaya koyduğum kutulara hızla yerleştirdim.

"Paket servis kutularınızı unutmayın," dedim onlara.

"Teşekkür ederim." Deborah kutusunu alarak gülümsedi. "Sıradaki kitabımız ne?" diye sordu Fran kendi kitabını alırken. "Loretta Chase'den *Alçakların Efendisi*," diye cevap verdim.

"Ooo." Kaşlarını salladı. "Bu kulağa çok lezzetli geliyor."

Hepsi gittiğinde Henry bulaşıkları mutfağa taşımıştı. Bugün ben kitap kulübü toplantımı yaparken Evie ve Mateo çocukları parka götürdükleri için ev sessizdi.

Mutfaktan çıkan Henry ile oturma odasında karşılaştım.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

"Ne için?"

"Seni bir yere götürüyorum."

"Sürpriz mi?"

"Evet."

Çantamı alıp arabasına doğru ilerlerken hızlandıran o nadir parlak gülümsemelerinden birini takındı.

"Tamam, nereye gidiyorum?" diye sordu Magazine ve bizim sokağın kesiştiği yere yanaştığında.

"Sana söyleseydim sürpriz olmazdı. Sadece sola dön."

Şehir Parkı'ndaki New Orleans Botanik Bahçesi'ne kadar tariflerimi takip etti. "Buraya hiç gelmiş miydin?" diye sordum.

"Hayır." Giriş alanındaki bahçelere baktı. "Gel hadi."

Biletlerin parasını ödedim, ödemeye çalıştığında cüzdanını ittim. "Benim sürprizim," dedim ona.

Hafta içi olduğu için fazla ziyaretçi yoktu, ben de bunu umuyordum. Onu devasa bahçeye doğru çektim, sadece bir şeye hayranlık duyuyor gibi görüldüğünde yavaşladım. Sonunda onu getirmek istediğim yere, arkaya doğru dolaştırdım.

Geçen hafta Isadora ile konuşana kadar ben de buraya hiç gelmemiştim. Bana bu yerden bahsetmişti. Kontrol ettim ve tam olarak aradığım şeyi buldum.

"Tamam, büyük bir sürpriz değil." Birdenbire bunda özel bir şey göreceğinden şüphe etmeye başladım. "Yani, senin severek büyüdüğün kadar güzel olduğundan emin değilim."

Sonunda, onun sevdiği kelebekleri çeken bir dizi çiçeğin bulunduğu تنها bir yere vardık. Küçük turuncu ve siyah olanlar etraflarında uçuşuyordu.

Hiç tepki vermeden bahçeye baktı. Bu benim için her zaman en zor kısım olmuştur - Henry'nin boş boş baktığı zamanlar - çünkü bu

Ne hissettiğini ve ne düşündüğünü bildiğim şekilde.

"İhtiyacın olduğunda buraya gelebilirsin diye düşündüm. Diğeriyle aynı değil ama burada biraz mahremiyet var. Ve babanın etrafından gizlice dolaşmak zorunda kalmazsın."

Elimi sıktı, hâlâ kelebek bahçesine bakıyordu.

"Şu ağacın altında dinlenip onları izleyebileceğimizi düşünüyordum. Çantamda bir kitap getirdim."

Belki de bu aptalca bir fikirdi. Sonra bana döndü ve beni kollarının arasına alarak boynumun kenarına bir öpücük kondurdu.

"Hiç kimse bana karşı bu kadar iyi olmamıştı."

Ben de ona sarıldım, güçlü kollarının ve beni saran sıcak bedeninin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Ben seni hak etmiyorum." Bakışlarımla buluşmak için geri çekildi.

"Elbette biliyorsun. Saçmalama. Tanrıça'nın bizi birbirimize bağlayarak hata yaptığını mı düşünüyorsun? Eğer öyleyse, yanılıyorsun. Birbirimizi bulmamız gerekiyordu."

Sözcüklerle karşılık vermek yerine başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek nazik hareketlerle onları birbirinden ayırdı. Ağzını benimkine kapattı ve beni derinden öptü. Vücudumu onunkine bastırırken, aniden toplum içinde olmamayı diledim.

Bana sırtıarak öpücüğü kesti. "Bunu aklından bile geçirme." "Ne?"

"Biliyor musun?" Elim tuttu ve bir dakika önce işaret ettiğim ağaca doğru yöneldi. "İhtiyacımız olan son şey senin bir ampul gibi parlamaya başlaman."

"Bunun her seferinde olacağını bilemeyiz." Çimlerin üzerine yerleşirken kaşlarımı çattım. Ağaca yaslandım. "Ve ben biraz, bilirsin işte..."

Yanıma oturmak yerine, başını kucağıma koyarak uzandı. Uzun saçlarımdan bir tutamı çekiştirerek parmaklarının arasında döndürdü. "Hayır, ne var

Bu mu?"

"Azgın," dedim açıkça.

Kıkırdadı, kara gözleri muziplikle doluydu. "Ne hissettiğini biliyorum güzelim. Sadece seni tekrar evde karantinaya almak istemiyorum."

"Bir dahaki sefere senin evinde yapalım. Orada karantinaya alınmak benim için sorun olmaz." Tepesindeki uzun saç tutamlarıyla oynadım, onları kenara ittim. "İstersen sonsuza kadar orada kalırım. Beni yatağına zincirleyebilirsin ve bana ne istersen yapabilirsin."

Gözleri bir milisaniye içinde karardı. "Siktir, Clara." Sonra pantolonunun içindeki sikini düzeltti. "Böyle şeyler söyleme. Her türlü imgeyi alıyorum."

"Kollarım ve gözlerim ipek kumaşla bağlanmış, transparan dantel bir içinde mi? Çünkü bunu tercih edebilirim. Zaten ayakkabım var." Siyah gözleri çoktan beyazın içine akmaya başlamıştı. "Gerçi teknik olarak ipek bağlara ihtiyacın olmaz, çünkü TK'ni kullanabilirsin, ama imgesini sevdim. Sence de öyle değil mi?"

"Bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek için ruhumu satarım." Sesi derin ve sertti.

"Hayır, efendim. . Ayrıca, ruhunun benim olduğunu söylemiştin. Ve onu geri vermeyeceğim."

Saçımın tutamını tekrar döndürmeye başladı. "Benim de kalbim."

"Onu da geri vermiyorum. Şimdi." Uzandım ve çantamdan ciltsiz bir kitap çıkardım. "Biraz Lisa Kleypas okuyalım, mu? Helen'in diyaloglarını ve anlatımı ben ama Rhys'in bölümünü senin okumanı istiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü senin Rhys okuduğunu duymak, evine dönmeden önce mükemmel bir ön sevişme olacak. Çantamda ayıcığım da var."

Ayağa fırladı ve kaşlarını çatarak çantama baktı. "."

Ona kaşlarımı çatarak kitabı kucağıma bıraktım ve çantamı açtım. Siyah dantelli ayakkabıyı çıkardım.

bikininin altından daha fazla, ona doğru tuttum. Bikinimin altından şaşkın yüzünü görebiliyordum.

"Gördün mü?"

"Lanet olsun, Clara." Elimden kaptı ve çantama geri soktu. "Gerçekten beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Niyetim bu değil, hayır. Tam tersi." "Hadi gidelim artık."

Gülerek başımı salladım. "Hayır, efendim. Gelin başınızı kucağıma koyun, kitap okuyalım ve bu güzel günün tadını çıkaralım."

Hava sıcaklığının yetmiş ikinin üzerine çıkmadığı ve mavi gökyüzünde kabarık beyaz bulutların süzüldüğü o mükemmel bahar günlerinden biriydi.

İnleyerek tekrar kucağıma uzandı ve kendini yeniden ayarladı. Gülümseyerek kitabı açtı. Ben daha başlamadan koca eli sayfaların üzerindeydi ve kitabı iterek önümden çekti.

"Artık konsantre olamayacağım."

"Elbette. Ve şimdi dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var."

Elini daha yukarı uzattı, yanağını kavradı ve başparmağını elmacık kemiğimin alt tarafına dokundurdu. "Sen benimleyken her zaman dört gözle beklediğim bir şey var."

Gözlerim anında buğulandı. Gözyaşlarımı kırıştıtararak uzaklaştırdım, bugün nedense kendimi çok duygusal hissediyordum. Eline doğru eğildim, sonra döndüm ve avucuna bir öpücük kondurdum.

"Hadi okuyalım."

Biz de öyle yaptık. En az bir saatliğine yerleştik, güzel günün ve birbirimizin keyifli arkadaşlığının tadını çıkardık.

Hemen hemen her zaman mutlu bir insandım. Üzüntü ve keder anlarında bile kendimi asla olumsuzluklara kaptırmazdım. Sevgi dolu bir ailem ve harika bir hayatım olduğu için şanslıydım. Mükemmel değildi, ama her zaman iyimser insanlar olan bir Aura olarak bile, neşe dolu bir hayat yaşadım.

Yine de hiçbir şey bununla, şu anki saf, kesintisiz memnuniyet ve zevk halimle, sadece sevgilimin varlığının tadını çıkarmakla kıyaslanamaz. Bu şekilde hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ona uzaktan duyduğum hayranlığın her zaman böyle hissettireceğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım.

Bu karşılıklı sevgi, bu büyüyen dostluk, şu anda dünyadaki en iyi arkadaşımınla aramızdaki bu derin bağ, hayatımdaki diğer tüm mutlulukları bir kenara bıraktı.

Rhys'in Helen'i tren istasyonunda yakaladığı bölümü okurken muhteşem ağzının hareket edişini hayranlıkla izliyordum. Hikâyenin agresif, sahiplenici kahramanını okuma şekli tüylerimi diken diken etti. Sonra durdu, telefonu cebinde vızıldıyordu.

Kartı çıkardı ve kaşlarını çatarak numaraya baktı.

"Nedir bu?" Ona sordum.

Oturduğu yerden kalktı ve cevap verdi. "Merhaba."

Dinledikçe yüz ifadesi daha da karardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu diğer uçtaki kişiye. Elimi omzuna koydum.

"Sen mi yaptın?" diye sordu öfkeyle. "Bana doğruyu söylesen iyi edersin." Biraz daha dinledi ve sonunda telefonu kapatıp uzaklara baktı. "Ne oldu? Sean mı yaptı?"

Bana baktı. "Hayır, babam. Cinayetten tutuklandı."

BÖLÜM 19

~CLARA~

ÖN RESEPSİYON ALANINDAKİ GÜVENLİK GÖREVLİSİ BİZE BAKTI. LOBI sadece şık ve modern bir masa ve siyah iyi dikilmiş deri kanepeler içeriyordu. NOLA'daki acımasız hapisane Glasgow, adını ilk hapisane ağını kuran kurucusundan ve GOA (Grim Office of Authority) adlı ofislerden alıyordu. Bir hapishaneden ziyade lüks bir milyarderin çatı katına benziyordu.

"Buraya neden bir cadı getirdin?" diye sordu iri yarı, kaslı bir adam olan, ters ters bakan muhafız.

"Çünkü ben istedim. Listende ben de varım. Girmeme izin ver," diye talep etti Henry, sesi güçle titriyordu. "Şimdi."

Beefy Guy ona bir dakika daha baktı, gözleri daha da kararmıştı ama sonunda bir düğmeye bastı. Kapının kilidinin açıldığı yumuşak bip sesi bize yol verdi. Henry kapıyı benim için açtı, hâlâ gardiyana öldürücü bir bakış atıyordu.

"Neden ona bu kadar kötü davranıyorsun?" Kapı arkamızdan kapanırken sordum. "O sadece işini yapıyor."

"Hayır, öyle değil. Bağnaz, cadı düşmanı bir gibi davranıyor."

"Ne?"

Duvarlarında soyut resimler olan beyaz bir koridorda yürürken kolunu belime dolamış, bir elini de diğer kalçama dayamıştı. Görünüşe göre çatı katından çıkmış ve üst düzey bir sanat galerisine girmiştik.

"Bakın, Grimler genel olarak oldukça üstün piçlerdir. Birçoğu kendini herkesten üstün görür çünkü birçoğu daha güçlü olduğunu düşünür."

"Livvy'ye göre sen daha güçlüsün. Senin ve Gareth'ın mahkeme salonunda ne yaptığınızı gördüm. Ve Livvy'nin bana söylediğine göre, sizde başkalarının bilmesine izin vermediğiniz çok fazla TK gücü var."

"Birinin bu tür bir güce sahip olması, diğer insanlardan daha iyi olduğu anlamına gelmez."

"Bunu biliyorum." Kolumu beline doladım ve onu sıktım. "Ama onlara küçümseyerek davranmak bizi hor görmelerini ya da bize karşı tutumlarını değiştirmeyecek."

Asansördeki güvenlik görevlisine yaklaşırken Henry bana baktı. "Çok nazıksın Clara. Böyle adamlar bunu hak etmiyor."

"Kim ister ki? Birinin pislik olması, nezaketi hak etmediği anlamına gelmez."

Sonra bir sonraki nöbetçideydik.

"Henry Blackwater, Silas Blackwater'ı görmek istiyor. Avukatı beni onun listesine koydu."

Acımasız dünya ilginçti. Kendi hapishaneleri ve kendi kuralları vardı. Hapishanelerinde parmaklık yoktu, kapılarda korkutucu, yüksek güvenlikli kilitler yoktu, ama çok sayıda video kamera vardı. Her şey yüksek teknolojiydi.

Yeni güvenlik görevlisi istasyonunda ince bir dizüstü bilgisayara dokundu. Resepsiyondaki adam gibi iri yarı ve kaslı değildi. Gücü içinden geliyordu. Soğuk bakışlarını önce Henry'ye, sonra da bana çevirdiğinde, neredeyse

basınç havayı dolduruyor. Bu seferki çok güçlüydü. Henry usulca vücudunu önüme doğru eğdi.

Gaddar yerinden hiç kalkmadı. Sadece buz gibi soğuk gözlerle bize baktı. "Onaylandınız ama listede... cadı yok."

Benden küçümseyerek bahsetmek gibi bir hata yapmadı. Ancak sesinde yine de belli belirsiz bir küçümseme tonu vardı.

"avukatını arayın, ama o benimle geliyor."

Bilgisayara tıkladı, sonra cep telefonunu aldı ve öfkeyle bir şeyler yazdı.

"Temizsiniz. Oda 1013. Solunuzdan çıkın." Henry

beni asansöre götürdü.

"Kim olduğumuzu doğrulamak için neden kimliklerimizi almadılar?"

"Her yerde tarayıcılar var. Burası tamamen biyometrik güvenlikle donatılmıştır."

Asansörün üst köşesinde bir kamera vardı, küçük, göze çarpmayan bir kamera.

"Biyometrik güvenlik nedir?"

"Grims dünyanın en iyi biyometrik yazılımını geliştirdi. İnsanları yüz tanıma, ses, parmak izi, retina ile tanımlıyor. Glasgow, kapıdan girdikleri anda herkesin tam olarak kim olduğunu gözlemlemek için tamamen yüklendi, birden fazla biyometrik tanıma için tarandı." Asansör onuncu kata yaklaşırken elimi tuttu. "Her hareketimizi izliyorlar. Binaya giriş ve çıkışlarımızı kontrol ediyorlar."

"Ama senin TK'n güçlü. Gareth'inki de öyle. Ya hepiniz buraya gelip babanızı hapisten kaçırmak isteseydiniz?"

Parmaklarımızı birleştirdi, başparmağı küçük daireler çizdi. "Her şeyden önce, onu hapisten çıkarmak istemiyorum. Muhtemelen suçlu olduğunu anlayacağız ve ondan kurtulmuş olacağız."

Yalan. Anında fark ettim. Belki de babasını hapiste çürümeye terk etmek istiyordu ama Henry içten içe onun dışarı çıkmasını istiyordu. Muhtemelen içinde hâlâ babasının iyi biri olmasını dileyen genç çocuk da babasının bu suçtan masum olmasını diliyordu.

Asansörün kapısı açıldığında ve hapishane tesisinin onuncu katına çıktığımızda hiçbir şey söylemedim.

Bu son derece temiz ve şık mekândan geçerken bile korkunç bir şey bekliyordum. Ne de olsa artık hapishane hücreleri bölümüne kabul ediliyorduk.

Yine uzun bir koridordu, en azından resepsiyon alanından yürüdüğümüzün iki katıydı. Koridorun her iki tarafında da kapılar vardı ve on oda kadar aşağıda sağa doğru keskin bir köşeye döndüğünü görebiliyordum. Görünüşe göre, her katta yaklaşık elli ya da altmış mahkûmun kaldığı kare şeklinde bir blok vardı.

Henry 1013 numaralı odaya varana kadar beni arkasından sürükledi. Kapının önündeki kameraya baktı. Her kapının önünde bir tane vardı.

Dizüstü Bilgisayar Muhafızına ait net bir ses küçük bir hoparlörden yankılandı. "Ziyaret için yirmi dakikanız var. Kapılar tam altı buçukta kilitlenecek. Eğer odasından çıkmazsanız, yarın sabaha kadar onunla birlikte tecritte kalacaksınız."

Henry kameraya, "On dakika içinde çıkacağız," dedikten sonra çelik kapıyı iterek açtı.

Babası yere sabitlenmiş şeffaf, pleksiglas bir masada oturuyordu. İnsan karakolunda gördüğüm pahalı takım elbisesini artık giymiyordu. Şimdi yüksek kaliteli siyah pijamalara benzer bir şey giyiyordu.

Odanın karşısında Mississippi Nehri manzaralı bir pencere vardı. Pencerenin altında yumuşak kuştüyü yorgan ve kabarık yastıklarla kaplı çift kişilik bir yatak vardı. Yatak iskeleti de çelik ya da ahşaptan değil, pleksiglastan yapılmış gibiydi. Tuhaf şeffaf mobilyalar dışında burası acayip güzeldi.

Grim hapishanesi lüks bir tatil köyü müydü?

Henry'nin babası başını kaldırdı, ikimizin de orada durmasına şaşırmış gibiydi. Tavrı öncekinden daha az asil ve kendinden emin değildi ama içindeki endişeyi hissedebiliyordum. Bu, suçlu olduğu ve yakalandığı için de olabilirdi, masum olduğu ve komploya uğradığı için de. Bunu söylemek için henüz çok erkendi.

"Baba."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. İkinize de." Ayağa kalktı ve başıyla onayladı.

"Clara buraya iyi dolayı gelmedi. Bana yalan söyleyip söylemediğinizi anlamak için burada."

Henry'nin pazusunun arkasını çimdikledim. "Bu kadar kaba olma," diye fısıldadım.

Silas Blackwater'ın kötü ifadesi yumuşadı. "Endişelenmeyin, Bayan Savoie. Oğlumun sert muamelesine alışkınım."

"Sert muamele konusunda beni azarlayacak mısın?" diye tersledi Henry.

"Hiç de bile. Sen atışını yap, evlat. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen."

Henry öfkeyle titriyordu. Bir elimi sırtının ortasına koydum ve gerginliği anında . Bir nefes ve bana baktı, gözleri beklediğim kadar siyah değildi.

"Oturun." Babası masanın yanındaki küçük deri sandalyeleri ve koltuğu işaret etti.

"Grimler tutsaklarına nasıl davranacaklarını iyi biliyorlar," diye yorum yapmadan edemedim.

Henry'nin babası bana baktı ve gülümsedi. Gerçektir. Ondan yayılan duygular bile gerçek gibiydi. Burada olduğum için rahatlamıştı. Hatta minnettardı. İlginçti.

"Grimler zor bir ırktır." Koltuğa dik duran sandalyeye oturdu. "Ama suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğuna inanırlar. Eğer masum bir adamın yargılanma ihtimali varsa, ona rahatça yaşayabileceği ve savunmasını yapabileceği bir yer sağlandığından emin olmak isterler."

"Bu, buradaki tüm mahkûmların duruşma için beklediği anlamına mı geliyor?" Gerçek sorgulama başladığında rolümün ne olacağını bildiğimden, loveseat'te ona en yakın yere oturdum.

"Hayır." Kolunu sıvadı. "Bazıları cezalarının bitmesini bekliyor. Hüküm giyenlerin hepsi idam edilmiyor ya da büyülerini ellerinden alınmıyor."

"Gerçi bu genellikle son cümledir," diye ekledi Henry.

Kızgın olduğunu anlamak için onunla Aura bağlantım olmasına gerek yoktu. Yüzünün her sert çizgisinde ve açısında yazılıydı, sesinin sert tonundan bahsetmiyorum bile.

"Yeterince doğru," dedi Silas, kolunu bana uzatarak. "Başlamaya hazır mıyız?"

"Sakıncası yok mu?" Elimi kolunun üzerinde gezdirerek sordum.

"Hiç de değil. Saklayacak bir şeyim yok."

Henry sessizliğini korudu ama ağzının gerginliği ve sert duruşu yeterince şey anlatıyordu.

Yolda Henry babasının avukatını aramış ve suçlamalarla ilgili kısa bir açıklama almıştı. Telefonu kapattıktan sonra bana sadece Silas'ın sevgilisini öldürmekle suçlandığını söylemişti. Daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama sonra biz geldik ve beni Glasgow'a götürdü. İşte buradaydık, babasını sorguluyorduk.

"O zaman başlayalım." Henry'ye baktım. "Devam et."

Henry tereddüt etmedi. "Beatrice Plath'ı sen mi öldürdün?"

"Hayır," dedi ısrarla ama öfke ya da meydan okumayla değil. "Beatrice'i ben öldürmedim. Yetkililer gelmeden bir dakika önce onu bir kan gölü içinde buldum."

Emin olmak için bekledim. Bazen gerçeği tespit etmek için yanıtın gecikmesini beklemek gerekirdi. Bazen de yalanlar, konuşmacının masum olduğuna dair sarsılmaz inancının ardına gizlenirdi. Her iki durumda da yalan söylediğini anlardım. Konuşmacının büyüsünün çirkin bir dalgalanma etkisi olurdu ve beni yalancılıklarıyla sokardı.

Kesin olarak emin olmak için gerekenden bir an daha uzun süre tereddüt ettikten sonra, hiçbir yalan tespit . Soğuk ve güçlü büyüünün sabit tınısı içinden geçerek avuçlarımın ve parmak uçlarımın altında titreşiyor ve onu haklı çıkarıyordu.

Henry'ye döndüm ve onun üzgün, umutlu, öfkeli, çaresiz bakışlarını yakaladım. "Doğruyu söylüyor."

Gözleri hafifçe büyüdü, çenesi kenetlendi ve sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Bir Aura'nın fikrini değiştirmek mümkün değildi. Büyümüz açık ve gerçektir.

"Eminim," dedim yine de, çünkü ikinci kez söylememe ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Babasına dönerek, "Beatrice Plath'ı öldürmek için herhangi bir şekilde plan yaptınız mı ya da birini tuttunuz mu?" diye sordu.

"Hayır."

Henry bekledi. Ben de öyle. Sonra "Gerçek" dedim.

"Onu kimin öldürmek isteyebileceğini biliyor musun? Ya da neden?" diye sordu. Silas ısrarla, "Hayır," diye cevap verdi.

"Yine gerçek," dedim.

Henry öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, bir dizini zıplatıyordu. "Onu bırakabilirsin, Clara."

Elimi çekip arkama yaslandım.

Silas da aynısını yaptı ve kolunu geri itti. "Bana komplo kuruldu."

"Telefonda öyle demiştin. Bunu kimin ve neden yaptığına dair teorilerin var mı?"

"Oğlum, binlerce insanın günahlarını, suçlarını ve ahlaksız faaliyetlerini takip eden milyarlarca dolarlık bir şirketin başındayım ve bunların çoğu eski bir sevgili, siyasi rakip ya da iş rakibi tarafından onlara karşı kullanılıyor. Düşmanlarım sayısızdır."

"Bana neler olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlat. Onu nasıl bulduğunuzu."

Ağır bir nefes verdi, sadece hayal kırıklığı ve öfke değil, aynı zamanda üzüntü de yayıyordu. "Hafta sonları her zaman yaptığımız gibi Cuma akşamı buluşacaktık."

"Evinde mi?" diye sordu Henry, sarsılmış gibiydi.

"Hayır. Depo bölgesinde ikimiz için çatı katında bir dairem var."

Henry'nin duruşu gevşedi. Belli ki çocukluğunun geçtiği evde birinin öldürülmesi fikrinden hoşlanmamıştı, bu da oraya hâlâ biraz düşkün olduğu anlamına geliyordu.

"Dışarıdan bir şeyler aldım. Bea, Tchoupitoulas'taki Lucy's'in ceviche ve karides tacularını seviyor. Evin hemen köşesindeydi."

Elini saçlarının arasında gezdirirken Henry'ye o kadar çok benziyordu ki bu şaşırtıcıydı. Bu aynı zamanda Henry'nin endişeli olduğu zaman yaptığı bir tikti. İstilacı olmak için değil ama daha fazla anlayış aramak için Aura duyularıyla uzanarak duygusal ruhunu yokladım.

"Onu apartmanda bırakmıştım. Küratörlüğünü yaptığı galerideki işinden yeni gelmişti. Ben akşam yemeği alırken duş almayı planladığını söyledi." Boğazını temizledi, şimdi haliya bakıyordu. "Döndüğümde kapıyı hafifçe açık buldum. Hiç düşünmedim. Aceleyle içeri girdim. Odada büyümlü bir iz vardı. Kesinlikle bir gaddarlık. Bea-" Boğazını temizledi. "Bornozuyla yerde yatıyordu. Kısmen yırtılmıştı. Boğazının etrafında kırmızı izler vardı, zaten morarmıştı."

"Ama kan gölünde olduğunu söylemişsiniz."

"Öyleydi. Eve getirdiğim ve tezgahın üzerine koyduğum şarap şişesi kırılmıştı. Katil onu kırmış ve sivri sapını kullanarak onu kalbinden bıçaklamıştı."

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Henry'nin babasından yayılan öfke ve derin üzüntü karışımının üstesinden gelmek için bir elimi göğsüme bastırdım.

"Onu seviyordun," dedim usulca.

Henry'nin bakışları bana kaydı ama ben ellerini arkasında kavuşturmuş, nehre bakan gururlu adamı izliyordum.

"Buldum," diye itiraf etti sonunda. "Uzun süre bir eşim ya da ailem olmadan yaşadıktan sonra nihayet birini bulmuştum." Hüzün

Odaya döküldü, sevgilisinin kanı gibi birikti, sanırım. "Bea çok zekiydi. Zeki ve güzeldi. Harika bir mizah anlayışı da vardı. Bir şeyleri hatırlamakta berbattı. Ona bazı şeyleri hatırlamasına yardımcı olması için gaddarca yapılmış bir akıllı saat almıştım, böylece planladığım tarihleri takvimine ekleyebilecektim."

Odayı korkunç bir sessizlik kapladı. Henry babasına onu hiç tanıımıyormuş gibi baktı. Belki de tanıımıyordu. Belki de o artık Henry'nin çocukken tanıdığı adam değildi.

"Bea bu dünyada beni önemseyen tek kişiydi. Ve lanet olası bir piç onu öldürdü."

Kısa bir sessizlik daha. Henry yanımda sert bir heykele dönüşmüştü. Ama sonunda buraya geldiğimizden beri kullandığından çok daha düzgün bir ses tonuyla sordu. "O bir insandı, değil mi?"

Arkasını döndü, öğleden sonra gökyüzü uzun boyunu ışığa karşı silüet haline getiriyordu. "Evet."

Henry yanımda gözle görülür bir şekilde irkildi. Bunun neden tepki vermesine yol açtığından emin olamayınca, elimi artık bir mil hızla vurmayan dizinin üzerine koydum.

"Yani orada onunla birlikteydiniz ve polis birkaç dakika arkanızdan geldi öyle mi?"

"Evet. Dairemde birinin çılgılık attığına dair isimsiz bir ihbar almışlar."

Tabii ya. Katil, Silas döner dönmez gelmelerini istedi.
Devam etti.

"Onu kollarıma almıştım ve-" Sertçe yutkundu. "Açık kapıdan girdiler, buradan bir grup acımasız memur. Belli ki onun için yas tutuyordum ama bunu 'tutku eylemi' dedikleri şeyden duyduğumun bir işareti olarak gördüler."

"Peki ya kendi güvenlik gözetiminiz?" Henry'nin kaşları daha da çatıldı. "Her şeyi videoya çekmiş olmalılar."

"Güvenlik kamerası görüntüleri izlendiğinde tamamen kızarmıştı. Zalim memurlar, yetkililerin suçumu görmesini engellemek için güvenlik kamerası görüntüleriyle kendim oynadığımı iddia ettiler." Tiksintiyle alay etti ve sandalyeye dönerek bir başka yorgun iç çekişle oturdu. "Bunun aptallığı çok saçma. Güvenlik kamerasını kurcalayacak kadar iyi planlamışsam buna nasıl tutku suçu diyebilirsiniz?"

"Bunu onlara söyledin mi?" Henry hevesle sordu.

"Ben yaptım. Böyle bir suç işleyen herhangi bir zalimin, öfke anında bile olsa, devreleri kızartmak için iki saniyesini ayırabileceğini söylediler. Özellikle de teknoloji ile büyülenmiş bir zalim."

"Tech-charmed?" Ben sordum.

"Büyüsü doğaüstü bir şekilde teknolojiye uyumlu olan biri. Gareth gibi. Ve babam."

"Neden sadece bir Aura kullanmıyorlar?" Ben sordum. "Doğruyu söyleyip söylemediğini doğrulayabilirlerdi."

"Bu Grims için yeterli bir kanıt değil." Henry babasına baktı. "İnsanların kullandığı bir yalan makinesi testi gibi. Kanıt olarak kullanılamaz. Bazı insanlar yalan makinesi testini geçebilir."

"Peki ya medyumlar?" Ben ısrar ettim.

"Denediler," diye acı acı ekledi Silas, şimdi sandalyesinde geriye doğru çökmüş, yenilmiş görünüyordu. "Katil onun kanını bir kara büyü ayini yapmak için kullandı. Bir aldatma büyüü."

Kafam karışmış olmalı çünkü Silas daha fazla açıklama yaptı.

"Bir aldatma büyüü bir sahneyi ve orada gerçekleşen olayları gizleyebilir. Kanla mühürlemek, bunun bozulmamasını sağlar. Hiçbir psişik pelerini delemes ve Görüleri aracılığıyla orada neler olduğunu keşfedemez. Kan büyüü yoluyla değil."

"Ve GOA büyüü senin yaptığını düşündü, değil mi?" Nazikçe sordum.

"Evet. Daha önce birini öldürdüğüm için, başka bir tutku eyleminde kontrolümü kaybetmemin yeterince kolay olduğunu düşündüler."

Henry kaskatı kesildi. "Sen neden ? Başka kimi öldürdün?"

Silas oğluna sabit bir şekilde baktı. "Amon, elbette. Sana yaptıklarından sonra onu öldürdüm. Sen yukarıda yatak odandayken yetkilileri aradım. Ne olduğunu gören medyumlarını getirdiler. Masum bir çocuğa karşı işlediği suçun cezası ölüm olduğu için beni bıraktılar. Hiç suçlanmadım ama kayıtları tutuyorlar tabii ki. Ve şimdi, bunu buradaki en olası failin ben olduğumun kanıtı olarak görüyorlar. Benim 'adaletten kaçmak için her şeyi yapabilecek' güçlü bir gaddar olduğuma inanıyorlar. Bunu yapmak için sevdiğim kadının kanını bile kullanabilirmişim." Durakladı, içinden bir öfke patlaması geçti. "Piç kurusu Beatrice'imın kanını lanet yapmak için kullandı."

Yardım edemedim ama ona doğru yürüdüm, elimi kolunun üstüne koydum ve sakinleştirici bir büyü yaptım. Çok acı çekiyordu. "Özür dilerim."

Silas önce elime, sonra bana baktı. Henry'yi yetiştiren bu soğuk kalpli babayı duyduğumdan beri ilk kez onda yumuşak bir kırılganlık görmüştüm. Tıpkı Henry'ninki gibi kara gözleri acı bir kederle parlıyordu.

"Onunla evlenecektim," diye fısıldadı.

"Gerçekten üzgünüm," dedim tekrar, duygusal iyileşmemi ona daha fazla iterek.

Onu sakinleştirmiş gibiydi. Gözlerini kapadı ve keskin bir nefes aldı. Henry'nin yetişkinlik hayatı boyunca nefret ettiği bir adama sempati duymama vereceği tepkiyi ölçmek istemediğim için geri çekildim.

"Benden ne istiyorsun baba?" Artık kızgın değil, boyun eğmiş görünüyordu.

"Henry." Sesi çatallaştı. "Gri Vadi'ye gidip onu bulmanı istiyorum."

"Hayır," diye tersledi Henry, ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

Silas sandalyeden kalktı ve ona doğru yürüdü. "Bir tek sen varsın."

"Sen neden bahsediyorsun lan?" Henry arkasını döndü. "Bu işi yaptırabileceğin yüzlerce büyücü var."

"Yapamazlar." Başını iki yana salladı. "Zaten üç tane kullandılar, hepsi de üst düzey büyücüler. O hiçbir yerde bulunamıyor."

"O zaman gitti. Vadi'den taşındı ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Silas sert bir inançla, "Devam etmedi," dedi. "O devam etmezdi. Ruhu burada kalır ve sonrasında neler olduğunu görürdü. Yeni kopmuş ruhların, özellikle de fiziksel düzlemde şiddetle kopmuş olanların, Vadi'ye gitmeden önce birkaç dakika oyalandıklarını herkesten daha iyi biliyorsun. Bunu sen *de biliyorsun*. Ve şiddet sonucu ölenler asla hemen Vadi'nin ötesine geçmezler. Asla."

Bütün nereden bildiğini sormak istedim ama Henry itiraz etmedi. Yani temel büyücülük bilgisi olmalı.

"Katilini görecekti ve GOA'nın gelip beni tutuklamasından sadece birkaç dakika önce benim içeri girdiğimi görecekti. Bana haksız yere eziyet edilmesini istemezdi."

"Diğerleri bulamazken benim onu bulabileceğimi nereden çıkardın?" Henry babasına çok az meydan okuma ve öfkeyle baktı, ama yine de ona karşı soğuk görünüyordu, vücudu sert ve kaskatı kesilmişti.

"Çünkü sen benim oğlumsun. Kanımız aynı. Buna cevap verecektir."

Birbirlerine baktılar; Henry çenesini sıkıyor, Silas ise yumuşak ve üzgün bir ifadeyle oğluna yalvarıyor gibiydi.

"Bunu yapamam," diye cevap verdi Henry sonunda, yanıma dönmek için onun etrafından dolanırken. "Özür dilerim. Ama oraya geri dönemem, özellikle de senin gitmemi istediğin yere." Henry elini bana doğru uzattı. "Gel hadi. Gidelim."

"Henry," dedim usulca, "bence en azından-"

"Beni öldürecekler." Silas'ın sözlerini ölümcül bir sessizlik izledi.

Henry başını eğip gözlerini kapattı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Bunu her kim yaptıysa, iyi planlamış. Suçlu bulunmamı sağlayacak tüm yolları biliyorlardı. Katilin o gece iki büyü yaptığına inanıyorum. Biri kanıtı aldatici bir büyüyle örtmek içindi. Ama ondan önce Beatrice'in ruhuna bir büyü yaparak onu Vadi'nin en karanlık derinliklerine sürgün etti. Esbos'a. Hiçbir büyücü onu orada aramazdı."

"Çünkü akli başında hiçbir büyücü oraya isteyerek gitmez," diye tersledi Henry.

"Bunu biliyorum. Ama oğlum, onun ruhu Esbos'ta hapsolmuş olabilir. Bunu düşünmekten uyuyamıyorum."

" olabilirsin. Orada olmayabilir."

Silas ilk başta cevap vermedi. Henry'nin onu bulma olasılığını reddettiği belliydi. Sonra nihayet Silas gerilim dolu sessizliği bozdu.

"O iyi bir kadındı. Hiç düşmanı yoktu. Benim yüzümden öldürüldü ve muhtemelen şu anda çıkış yolu olmayan cehennem gibi bir yerde kapana kısılmış durumda. Onu oraya benim günahlarımın soktuğunu bilerek devam edemem."

Henry döndü, sesi öfkeyle titriyordu. "Ne yaptığının farkında mısın? Bana *soruyorsun*. Nereye gitmemi istiyorsun?"

"Biliyorum. Lütfen evlat. Başka türlüünü bilseydim istemezdim.

Masumiyetimi senden başka kimse kanıtlayamaz. Cezam kesinlikle ölüm olacak." "İnanılır gibi değil," diye mırıldandı Henry. Vücudu gözle görülür bir şekilde titreyerek arkasını döndü. ". Oraya geri dönemem." Bir düğmeye bastı. Elini göğsüne götürdü, uzaklaştıkça nefes alış veriş hızlandı.

Silas başını eğdi, omuzlarını içe doğru katlayan bir yenilgi ifadesi vardı. Henry'nin yanına yürüdüm ve bir elimi onun sert sırtına koydum.

"Bunu yapamam," diye mırıldandı, yüzünün rengi solmuştu. Korku keskin dokunaçlarını etrafına sarmış, çocukken başına gelenleri hatırlayarak boşluğa bakarken yüzüne panik ifadesi kazınmıştı.

Elimi omurgası boyunca ovuşturarak sakinleştirici özümü içine ittim. "Sorun yok Henry. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sen güçlü birisin,

güçlü . Miriam'ı göz açıp kapayıncaya kadar geri getirdin."

Sonunda panikten kurtuldu ve dönüp bana baktı. "Bunu başarabilirsin. Sana inanıyorum."

Bir an için öylece baktı, yüzünü kaplayan endişe yüzünden okunuyordu. Sonra yavaşça eridi, tanıdığım kendinden emin Henry hayalet geçmişinden geri döndü.

"Peki," dedi sonunda, babasına hiç dönmeden.

"Deneyeceğim." "Teşekkür ederim oğlum," dedi Silas alçak bir sesle.

"Neye benzediğini görmem gerek. Onu çağırdığımda bana gelmeyebilir."

Silas hızla masaya doğru yürüdü ve bir dosya açtı. "Avukatım olay yerinden istediğiniz her bilgiyi size gönderebilir. Nedense en sevdiği ressamın sergisinde çektiğimiz bu fotoğrafı saklamama izin verdiler."

Fotoğrafı uzattı. Silas'a baktım, her zamanki gibi keskin görünüyordu ama şaşırtıcı derecede güzel bir kadının yanında anormal derecede geniş gülümsüyordu. Saçlarını, pürüzsüz kumral tenini, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını vurgulayan kısa, güzel bir peri kesimiyle yapmıştı. Fotoğrafta sadece gülümsüyor değil, gülüyor gibi görünüyordu. Mutlu ve aşıklardı. Silas'tan yine içime bir keder yayıldı.

Henry resme bakarken şok içinde gözleri büyüdü.

"Avukatım ihtiyacınız olan her şeyi size temin edebilir," diye ekledi Silas. "Peony'de numarası var."

"Obsidian Corp sensiz nasıl idare ediyor?" Fotoğrafa bakarken Henry'nin sesi yumuşamıştı.

"Harold ve Priscilla idare ediyorlar. Bensiz de iyi olacaklar."

Henry uzun bir süre fotoğrafa baktı ve sonunda, "Gitmeliyiz," dedi. Bir eliyle sırtımı sıvazlayarak beni kapıya doğru götürdü. "Gelişmeleri öğrendikçe göndereceğim."

Henry biz çıkarken arkasına bakmadı ama ben kendimi tutamadım. Silas Blackwater hapishanesinin ortasında durmuş havalı hapishanesinin hüccresine bakıyordu.

Kalbim kırılmış ve ezilmişti ama bir şekilde umutluydum da. Henry geçmem için kapıyı açtı ama ben durup Silas'a gülümsedim.

"Her şey yoluna girecek. Onu bulmasına yardım edeceğim."

Yüzündeki ümitsiz ifade rahatlama ve minnettarlıkla yumuşadı, sesinde son derece saygılı bir ifadeden başka bir şey yoktu. "Teşekkür ederim, Bayan Savoie."

Koridoru geçip asansöre vardığımızda ona döndüm. "Ne oldu?"

"Onu tanıyordum." Sonra kaşlarını çatı. "Pek sayılmaz. Bir süre önce babam hakkında konuşmak için beni aramaya gelmişti. Ama zamanım varken onu geri aramaya zahmet etmedim."

"Neden ?"

Bana bakmadı, biraz utanmış gibiydi. "İşle ilgili olduğunu düşündüm, babam bir iyilik istiyordu ya da hayır, aslında düşündüğüm şey babamın benim zamanımı hak etmediğiydi. Bu yüzden onu görmezden geldim." Çenesini sıktı. "Ve şimdi o öldü."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bu senin hatan değil. Ve babana hâlâ kızgın olmakta tamamen haklısın. Şu anda mesele onun hayatını kurtarmak. Çünkü işlediği suçtan dolayı masum Henry. Bundan kesinlikle eminim. Ve eğer gerçekten o yerdeyse onun ruhunu kurtarmakla ilgili."

Bana başıyla onay verdi, sonra elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "O zaman elimden geleni yapacağım."

"Tabii ki yapacaksın." Bedenimi onunkine yaklaştırdım, ona elimden gelen duygusal desteği verdim ve onun mutlak iyiliğinin tadını çıkardım.

Kendisinde hem fiziksel hem de zihinsel derin yaralar bırakmış bu yere dönerken gözlerindeki korku parlak ve gerçektir. Yine de eski şeytanlarıyla yüzleşecek, onları oraya koymaya yardım eden babasını ve hiç tanımadığı bir kadının ruhunu kurtaracaktı. O an onu her zamankinden daha çok sevdim.

BÖLÜM 20

~HENRY~

"KENDİMİ BİR JAMES BOND FILMINDEYMIŞIM GIBİ HİSSEDİYORUM," DIYE FISILDADI CLARA.

Obsidian Corporation'ın resepsiyon alanından uzaklaşıp uzun koridorda babamın ofisine doğru yürüdüm.

Glasgow'da babamı gördükten sonra doğruca buraya geldik.

Obsidian'ın tüm binasında, içindeki herkes de dahil olmak üzere şık ve gizemli bir hava vardı. Resepsiyondaki kız bana yan gözle bakmıştı ama o beni görür görmez kim olduğumu anlamıştı. CEO'nun oğlu olduğumu ettiğimde, yanımda bir cadı olduğunu ve onu babamın koridorlarında nadiren de olsa bir gaddar dışında doğaüstü bir varlığa rastlanmayan iş yerinde gezdirdiğimi gözünü kırpmadan söyledi.

"Babamın işi gizli bilgilere dayanıyor, bu yüzden buradaki herkes biraz, bilmiyorum-"

"Pelerin ve hançer mi? Casus gibi mi?"

"Evet." Elimi sırtına koyarak onu sağ tarafa, CEO ve üst düzey yönetici ofislerine doğru yönlendirdim. "Babamın sağ kolu Harold Stansbury'dir. Kendisi Operasyon Direktörüdür ve günlük operasyonlarla ilgilenir. Ayrıca üniversite günlerinden beri babamın en iyi arkadaşıdır.

Priscilla CFO'dur ve şirketin mali işlerini yönetir. On yılı aşkın bir süredir Obsidian'da çalışıyor."

Clara başıyla onayladı. "Ve Peony babanın asistanı mı?"

"Mmhmm. O Ayrıca olmuştur Gareth'ın gizli İletişim için çağlar," Önünden geçtiğimiz tüm ofis kapıları kapalı olmasına rağmen alçak sesle fısıldadım.

"Gareth'ın casusluk şirketinde bir casusu mu var?" diye fısıldadığında yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Evet."

Sırıttı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Siz Grimler çok havalısınız."

Gülümseyerek, sonunda onu Peony'nin ofisi olan ve babamın ofisine açılan geniş resepsiyon alanına yönlendirdim. Peony geniş, cam masada oturmuş, bir kulağında air-pod, bilgisayarını tıkırdatıyordu. Onu son gördüğümde de aynı görünüyordu; omuzlarına kadar uzanan düz siyah saçları, profesyonel, renksiz bluzu ve eteği, saçma sapan tavırları.

Arkasında duran Priscilla, onun ne yazdığını izliyordu. Aynı derecede sıkıcı bir iş kıyafeti giymişti ama ince bedenine tam oturuyordu. Gri saçları başında sıkı bir düğüm halinde toplanmıştı, kedi gözü gözlükleri yerindeydi.

Peony önce bize doğru baktı ve sonra gülümsedi. Gizlice Gareth için çalıştığını bildiğimi biliyordu ama tabii ki ikimiz de bunu hiç dile getirmedik. Yine de bu onu bana karşı çoğu insandan daha arkadaş canlısı yapıyor gibiydi. Huysuz bir kadındı. Bana biraz Violet'i hatırlattı.

"Merhaba, Henry." Ayağa kalktı, masasının etrafında yürüdü ve elimi sıktı. "Sen de Clara olmalısın." O da benimkini içtenlikle sıktı. "Babanın avukatı bana geleceğini söyledi."

Sonra Priscilla geldi ve elimi sıktı. "Seni görmek güzel, Henry." Monoton sesi öyle demese de. "Baban nasıl?"

"Metresini öldürmekle suçlanan biri için beklendiği kadar iyi."

"Nişanlısı," diye düzeltti Priscilla.

Peony'ye baktım, o da başıyla onayladı. "Öyleydi."

Hissettiğim üzüntünün ikiye bölünmüş olması garipti: Birincisi babam için çok şey ifade eden bir kadının kaybı, ikincisi ise onu benimle ya da Sean'la tanıştırmayı hiç düşünmemiş olması. Onunla tanışma fırsatını yakalamışken bunu elimden kaçırmış olmam da öyle.

Tüm bu durum çok garip hissettiriyordu. Hayatımdan çıkarmış olduğum bir adamı umursuyor olmam bile. Belki de oğullarını şirketinden daha çok önemseyen bir baba için içimde hâlâ yaşayan çocuk umuduydu. Görünüşe göre öyleymiş. Nişanlısı, Beatrice.

Aklım Ruben's Books & Brew'a geldiği güne gitti. Onunla tanışmayı bile reddettiğim güne. Göğsümün içinde bir acı hissettim. Babamı reddetmekte o kadar kararlıydım ki, onunla tanışmamış ya da onu dinlememiştim bile. Onu aramızdaki büyük uçurumu kapatması için gönderdiğini düşünmüştüm ve sanırım öyle de olmuştu. Babamı her türlü ateşkesten mahrum bırakma konusundaki inatçılığım o kadar alışmıştı ki o gün biraz olsun yumuşayamadım. Onunla, babamın sevdiği bu güzel kadınla tanışabilirdim.

Babamın bir insanı sevmiş olması daha da akıl almaz bir şeydi. Daha önce bir gaddardan başkasıyla çıkacak kadar alçalmamıştı. Belki de insanlar değişebilir.

"Seni tutmayacağım," dedi Priscilla, sanki tutacakmış gibi, bakışları Clara'ya kaydı. "İsterdim ki-" Sonra durakladı ve kaşlarını çatı.

"Affedersiniz?" Israr ettim. " misin?"

Priscilla önce Clara'ya, sonra da Şakayık'a baktı. "Bir şey yok." Sonra sertçe Şakayık'a döndü. "İşini bitirir bitirmez raporu gönder."

Sonra hızlı adımlarla ofisten ayrıldı.

"Ona aldırmayın," dedi Şakayık Clara'ya. "Herkes karşı kaba davranıyor."

"Çalışırken hep omzunun üzerinde mi duruyor?" diye sordum. "Sadece bir şey için acelesi olduğunda. O da aslında her zaman.

Ama yönetim kurulu üyeleri de dahil olmak üzere her şeyi hizada tutuyordu.

Baban tutuklandığından beri sakın." Sandalyesinden kalktı, ofis kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açarak önce bizim girmemize izin verdi.

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Babamın ofisi, masasının üzerindeki bir resim çerçevesi dışında soğuk ve minimalist bir adamı yansıtıyordu.

"Fazladan daire anahtarını kasasında saklıyorum," diye açıkladı Peony. "Bazen gizli dosyaları dijital olarak göndermek yerine mesai saatleri dışında daireye bırakmamı istiyor. Daire Obsidian'a ve kendi evime çok daha yakın, bu yüzden onları her zaman girişteki masasına bırakıyorum."

"Kasanın şifresini bilen başka biri var mı?" Burada birinin babamın dairesine girmek için o anahtarı kullanıp kullanmadığını merak ederek sordum. Belki de biri Priscilla'dan şifreyi almış, sonra anahtarı almış ama kimse fark etmeden yerine koymuştu. Ya da belki de Priscilla'nın kendisiydi. Babamla şirketin mali durumu konusunda sürekli tartıştıkları bir sır değildi.

Babam zorla girilmediğini söyledi. Gareth gibi son derece sofistike becerilere sahip olan ve karmaşık bir kilit sistemini açabilen bazı zalim telekinetikleri vardı ama bunlar nadirdi. Ve bildiğim kadarıyla o bölgede yaşayan tek grimlock oydu. Babam, büyüdüğüm evde yaptığı gibi, apartman dairesine de doğaüstü güçlere karşı dayanıklı bir kilit taktırırdı. Çok fazla düşmanı olduğu abartı değildi. Bazıları onu öldürmek ya da cinayetle suçlamak istiyordu.

"Priscilla'nın erişimi var çünkü burada mali kayıtlar da saklanıyor." Uzak duvara doğru giderken omzunun üzerinden bana bilmiş bir bakış attı. "Yine de bir kombinasyon değil."

Elini kasanın dış tarafındaki pede bastırdı ve ardından kasanın üzerindeki biyometrik detektöre baktı.

"Çift korumalı. Ofis kapısının kilidinden, benimkinden ve binanın kendisinden bahsetmiyorum bile. Video gözetiminin yanı sıra. Birisi

Bu kasaya girebilmek için elimi kesmek ve Priscilla'nın gözünü almak zorunda kalabilirdim."

Küçük bir tıkırtı duydu ve açtı. İçinden kalın bir manilla zarf ve yüzüğe takılı bir anahtar çıkardı.

"Fob binanın kapısını açıyor. Bu da olay yeri fotoğrafları ve avukatının notlarının bir kopyası. Baban bunu sana vermesi için ona talimat verdi."

Alay ettim. "Babam buraya emindi, değil mi? Ona yardım edeceğimden."

"Baban her zaman kendinden emindir, Henry. Bunu biliyorsun."

Önce anahtarları, sonra da zarfı aldım ve gözümü zarfa diktim. O fotoğrafları görmek istediğimden emin değildim.

"Onu seviyordu," dedi Peony sessizce.

Ona baktığımda masasının üzerindeki fotoğrafa bakıyordu. Babam ve Beatrice'in Glasgow'daki hücresinde bulunan fotoğrafından farklı bir fotoğraftı, belki de başka bir gala ya da başka bir şeydi. İkisi de gülümsüyor ve birbirlerine bakıyorlardı, Beatrice'in kolları babamın boynundaydı ve sanki dans ediyorlardı.

Clara usulca, "Birbirlerini seviyorlardı," diye ekledi.

Peony masasına doğru yürüdü ve fotoğrafı aldı. "Bu fotoğraf Obsidian'ın her yıl düzenlediği bağış gecesinde çekildi."

"Onu şirketin bağış toplantısına mı götürdü? Yani onun ne olduğunu biliyor muydu?" "Ona dünyamızla ilgili her şeyi anlattı."

"Belki de onu öldüren budur," diye önerdim. "Belki de babamın bir düşmanı değil de, bir insanın babamın dünyasına girmemesi gerektiğini düşünen biriydi."

"Belki de. Bunu her kim yaptıysa..." Şakayık elimde tuttuğum zarfa dikkatle baktı. "Bunu kalplerinde birine karşı duydukları nefretle yaptılar. Ya babana ya da ona."

"Tak, tak." Bir adam açık kapıya vurdu ve ardından babamın en yakın arkadaşı ve iş ortağının tanıdık figürü geldi.

"Harold." Babamın olmadığı zamanlarda bile bana karşı hep nazik olduğu için ona sıcak bir gülümseme verdim.

Odayı geçtik ve el sıkıştık.

"Seni görmek çok güzel Henry." Elimi sıkarken omzumu sıktı ve bana sempatik bir bakış attı. "Babanla ilgili tüm bu için çok üzgünüm. Onun masum olduğunu anlayacaklar, merak etme. Şehirdeki en iyi doğaüstü avukata sahip."

"Teşekkür . Onun masum olduğunu biliyoruz." Bizi sessizce izleyen Clara'ya baktım, yüzünde onun için alışılmadık bir ifade vardı. "Ve bunu kanıtlamayı planlıyorum."

"Aynen öyle. Umarım GOA'nın bulamadığı bazı kanıtlar bulmuşsunuzdur. Silas'ı bir tür tutku suçu işlemekle suçlayarak hiçbir şeyden habersiz görünüyorlar."

"Doğru," diye itiraf ettim. "Ama onun masum olduğunu kanıtlamak için kendi yöntemlerim var."

Beni dikkatle izledi. "Güzel, güzel. Umarım büyücülük yeteneklerinizi kullanıyorsunuzdur?"

Başımı salladım. Homurdandı, sonra bakışları yanımda dolaştı. "Peki bu güzel genç kadın kim?" Clara'ya doğru yürüdü.

"Bu benim kız arkadaşım, Clara Savoie."

Harold'ın gözleri büyüdü. "Savoie kardeşlerden biri değil, değil mi?" "Evet. Kız kardeşi Jules New Orleans cadılar meclisinin başı."

"Tanıştığımıza memnun oldum, canım." Clara'nın elini sıkmak için uzanmadı. Harold her zaman biraz zalim bir züppe olmuştu. Sonra bana döndü. "Kasabanın en iyi cadılarından birini kapmakla akıllılık etmişsin." Sanki harika bir şey yapmışım gibi sırtımı sıvazladı. "Tıpkı baban gibi, ha?"

Şakayık'a ve babamın masasına, sonra da odanın etrafına baktı, aniden üzgün görünüyordu. "İşe dönsem iyi olacak. Binada olduğunu duyunca bir merhaba demek istedim."

"Seni gördüğüme sevindim Harold."

"Sen de evlat. Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana haber ver." Sonra da ortadan kayboldu.

"Biz de gitsek iyi olur," dedim Peony'ye. "Bunun için teşekkür ederim." "Elbette."

Bizi ofisinin kapısına kadar götürdü. "Umarım bu pisliği bulursunuz. Beatrice bunu hak etmedi. Sen aksini düşünüyor olsan da baban da hak etmiyor."

"Babam öfkemi kazanmak için ne yapmış olursa olsun, haksız yere cinayetten hüküm giymeyi hak etmiyor."

"Ya da bunun için idam edilmek," diye ekledi Peony.

Bizim dünyamızda cinayetin cezasının ölüm olduğunu tekrarlamasına gerek yoktu. Babam beni aradığı andan beri bu gerçek aklımdaydı.

Clara'nın elini tutup onu oradan çıkarırken, "Seni ararım," dedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Peony'ye ama sesi her zamanki neşeli tonunda değildi.

Asansöre girdiğimizde bana döndü ama sonra köşedeki küçük güvenlik kamerasını fark etti. Otoparka çıktığımızda ona "Arabama binene kadar bekle" dedim.

"Tamam."

anda ona döndüm, "Ne hissettin?" "Priscilla ve Harold'da bir terslik var."

"Priscilla normalden daha da sert görünüyordu," diye katıldım. "Babam vahşi bir cinayetle suçlandığı için rahatsız olmuş olabilir."

"Olabilir." Alnı dalgın bir düşünceyle kıvrıldı. "Ne olduğundan emin değilim ama Aura duyularım bundan hoşlanmadı."

"Priscilla on yılı aşkın süredir şirkette çalışıyor. Harold da babamı çok sever. Obsidian Corporation'ı birlikte kurduklarından bahsetmiyorum bile, onlarca yıllık arkadaşlar."

Motoru çalıştırarak bizi kapalı otoparktan çıkarıp aşağı bahçe bölgesine doğru sürdüm.

"Priscilla'nın biraz sıra dışı davrandığına katılıyorum."

Clara, "Belki de işi tek başına yürüttüğü için hayal kırıklığına uğramıştır," diye önerdi.

"Ama Harold orada. Bu aslında *onun* işi. Mali sorunlar olmadığı sürece."

Bir sonraki ışıkta Gareth'a mesaj atarak, babamın tutuklanmasından bu yana geçen birkaç gün içinde Priscilla'nın hareketleri hakkında neler bulabileceğini sormasını istedim. Davranışlarında herhangi bir gariplik olup olmadığını öğrenmek için. Hemen mesaj attı ve ilgileneceğini söyledi.

"şimdi ne yapacağız?" Clara sordu.

"O dosyayı okumak istiyorum." Zarfı arka koltuğa koydum. "O zaman seni eve götürmek isterim, böylece babamın dairesine gidebilirim. Ve sen gitmek istemedenden önce, gitmemeni tercih ederim." Hüzünlü gözleri bir anda içimi burktu. "Clara, orada bir kan büyüsü yapıldı ve korkunç bir duygu kalıntısı olacak. Beatrice'in hissettiklerini hissetmeni istemiyorum. Ya da katilin öfkesini. Onların hissettiklerini hissetmeni düşünmek bile bana acı veriyor."

Uzandı ve elini n koluma koydu. "Tamam. Sen eve gelene kadar bekleyeceğim."

Telefonumdaki alma listesinde Andrew Belle'den "In My Veins" alıyordu. "Hemen sonra gelip seni alacağım," diye söz verdim.

"Hayır. Demek istediğim, evinizde bekliyor olacağım. Bana ihtiyacın olursa diye orada olmak istiyorum."

Kırmızı ışıkta durduk. Dönüp ona baktım, sevimliliğini, nezaketini, sarsılmaz güzelliğini içime çektim.

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum." Dudaklarımı yaladım. "Ama seni bana verdiği için evrene ya da sorumlu her kimse ona sonsuza dek minnettarım."

Güldü ve konsolun üzerinden eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "O zaman bana minnettar olabilirsin, şapşal. Ben kendimi sana verdim. Tıpkı senin kendini bana verdiğin gibi." Alnını alnıma bastırdı ve usulca fısıldadı: "Ve şimdi birbirimizin himayesindeyiz."

"Sana çok iyi bakacağım," diye söz verdim.

"Bakacağını biliyorum. Ruh eşleri böyle yapar."

Sonra ışık yeşile döndü, o da koltuğuna geri döndü ve elimi kucağına çekip iki eliyle kavrayarak benim için kendi büyüsunü yaptı.

Daha önce onun neşe büyülerini ve sakinleştirici büyülerini deneyimlemiştim ama bu farklıydı. Tamamen daha yoğundu, kendi özüyle sarılmıştı. Gönderdiği basit bir mutluluk değil, ruhumda sıcak bir güneş ışığı gibi hissettiren derin bir coşku hissiydi. İçime akıttığı bu büyüye verebileceğim tek bir isim vardı. *Clara'nın aşkı*.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

~HENRY~

ERTESİ GÜN DEVRAJ'LA BİRLİKTE BABAMIN EVİNİN KAPISININ ÖNÜNDE DURDUK, Gareth, Nico ve Violet arkamda. Mateo da gelecekti ama Devraj'la birlikte üçüzlerden uzakta olmaktan hoşlanmıyordu. Kadınların ellerinde tamamen güvende olduklarını kaç kez açıklarsak açıklayalım, kurdu tehlikeyi duyma mesafesinde koruyucu bir aile erkeği olmadığı sürece gitmesine izin vermiyordu.

Clara'nın gelmemeyi bu kadar kolay kabul etmesine sevinmiştim. Ama ikiz kardeşi burada olduğu için de mutluydum. Violet'in psişik yeteneği bir Aura'nın tespit edebileceğinden daha fazlasını tespit edebiliyordu.

Anahtarı kilide sokup kapıyı açtığımda, Clara'nın geride kalmasını sağladığım için rahatlamıştım. GOA'dan bazı memurların bir şey kaçırdıklarına karar verme ihtimaline karşı kapıda nöbet tutan Gareth hariç diğerleri beni takip etti.

Mutfak alanının ahşap zemininde hâlâ koyu bir kan lekesi vardı. Nico beklediğim gibi anında hırladı.

"Burası kara büyüyle lekelenmiş," diye gürledi Violet'e yakın bir yerden.

"Yalan söylemezsin bebeğim," dedi usulca, sesindeki alışkın olduğum alaycı ton yoktu. Sesi daha çok Clara'ya benziyordu. "Kan lekesini neden bırakmışlar?"

Omuz silktilim. "Temizleyecek kimse yok."

Suçluluk duygusu beni vurdu. Nişanlısı burada öldürüldükten ve bu yüzden hapse atıldıktan sonra eviyle ilgilenecek hiçbir aile üyesi yoktu. Olay yeri sadece katile kanıt olabilecek nesnelerden temizlenmişti.

Dün gece Clara'yı dairesine bıraktıktan sonra eve döndüğümde Sean'anlatmıştım. Beklediğim gibi, perişan haldeydi. Babamızın suçlu olduğuna inanmıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde ben de kendimi buna inanırken buldum. Glasgow'da gördüklerimi inkar edemezdim. Clara, sihrini kullanarak onun masumiyetinin gerçeğini görmüştü ve Beatrice adındaki kadını sevdiği çok açıktı.

Aşık olması beni şok etmişti, özellikle de bir insan kadına. Acımasız dünyada, insanlar herhangi bir büyüye sahip olmadıkları için daha aşağı görülüyorlardı. Belli ki güzel, zeki ve başarılı bir iş kadınıydı - kesinlikle babamın çekici bulacağı özellikler. Hayatı boyunca şımartılmış ve varlıklı ebeveynler tarafından bakılmış, sonra da varlıklı bir kocaya verilmiş olan kendi annemden çok farklı görünüyordu. Boşandıktan sonra bile, çabalayacak bir hedef bulamadan hayatını son derece rahat bir şekilde yaşamasına yetecek kadar parası vardı. Babam hedeflere ve sıkı çalışmaya saygı duyardı. Sanırım bu yüzden onun yanında serseri, amaçsız bir oğul gibi görünmekten hoşlanıyordum. Ya da Gareth ona Ruben Dubois için çalıştığımı ve önemli işler yaptığımı söyleyene kadar bir süre öyle yaptım. Gareth'a kızmıştım çünkü babamın bunu bilmesini istemiyordum.

Hayatım hakkında.

Ama tüm bu öfke ne içindi? Hayatımı nasıl daha iyi bir hale getirdi?

Kurumuş kan gölüne, sonra da bariz bir boğuşma sırasında devrilmiş ve kırılmış olan lambaya baktım. Koyu yeşil şarap şişesinin birkaç parçası bile etrafa saçılmıştı. Burada kimse yoktu

Babam krizdeyken her şey yolundaydı çünkü Sean ve benim babamdan tamamen kopmamızı sağlamıştım.

Nico diz çöktü ve daha da öne eğilerek sesli bir şekilde kokladı. "İki kişinin kokusunu alıyor musun?" diye sordu Violet.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece bir tane."

Violet ahşap zeminde bağdaş kurmuş, Beatrice'in öldüğü yerdeki koyu lekeye bakıyordu. Bir avucunu lekeye dokundurdu ve nefesini içine çekti, gözleri Görme ile parlıyordu. Nico tipik koruyucu duruşuyla onun arkasında duruyordu. Devraj ve ben bir tehdit değildik ama kurtadamlar kendilerine engel olamazlardı. Kurtları onları sahiplenici doğalarında aşırıya kaçmaya itiyordu.

Devraj yatak odasına adım attı. Devraj bir Stygorn'du, nadir yeteneklere sahip seçkin bir vampir savaşçısıydı. Bunlardan birine hafıza yankısı deniyordu. Bir kişi için önemli olan bir nesneyi tutabilir ve psişik olarak anıların geri dönüşlerini görebilirdi. Violet gibi gerçek bir Kahin değildi ama yeteneği katilin kim olduğunu görmemize yardımcı olabilirdi.

Öldüğünde üzerinde olan cübbeyi bulmayı umuyorduk. Zalim adli tabip onu muhtemelen bu elbiseyle götürdüğü için şansımız düşüktü. Yine de umut ediyorduk.

Babam bana tarif ettiği için Devraj'ın peşinden giderek yardım ettim. İkimiz de odanın içinde dolaştık ve sonra banyoya girdik.

"Hiçbir şey," diye iç geçirdi.

Banyoyu taradım. "Bornozunu giymiş, yatmaya hazırlanıyordu. Ya da babamla rahatlatıcı bir gece." Babam yemek almaya gitmişti, o yüzden kız henüz dişlerini fırçalamamıştı. "Bak."

Makyaj masasındaki lavabolardan birinin yanında buruşturulmuş bir bez duruyordu. Lavabonun yanında birkaç kozmetik şişesi ve losyon duruyordu. Babamın tıraş losyonu sağ taraftaydı.

Devraj lavaboya doğru yürüdü. "Yüzünü yıkamış olabilir." "Evet," diye onayladım.

El bezini aldı ve gözlerini kapattı. Birkaç dakika süren acı verici sessizlikten sonra, şimdi gümüş rengine parlayan gözlerini açtı. "Hiçbir şey yok."

"Lanet olsun."

"Anıların bağlanması için onun için önemli bir şey olması gerekir. Bir el bezini onun için çok önemli bulduğunu söyleyemem."

"Mücevher mi?" Ben sordum.

"Evet." Kaşları heyecanla kalktı. "İyi fikir."

İkimiz de yatak odasını aradık. O şifonyere gitti, ben de sehpalara. Babamın saati vardı ama başka bir şey yoktu.

"İşte," dedi Dev. "Elmas küpeler."

Babamla birlikte galeri sergisinde çektiardıkları fotoğrafta onları giyiyordu.

"Babamdan bir hediye olabilirler." Buradan karat boyutuna bakınca, kesinlikle karşılayabileceği bir şeydi.

Devraj onları elinde tuttu ve gözlerini kapattı. Sonra bir fısıltı, "Evet."

Durduğu yere doğru ilerleyerek sabırsızlıkla bekledim, ne olduğuna dair gerçekten bir fikri olabileceğine dair endişem artıyordu. Homurdandı ama gözlerini birkaç dakika daha kapalı tuttu.

Onları açar açmaz, "Ne gördün?" diye sordum.

"Evet, öldürüldüğü gün onları giyiyordu. Onu burada dururken ve şifonyerin aynasına bakarken gördüm. Elmas küpeleri çıkarırken gülümsüyordu. İkincisini çıkarırken ön kapının açılıp kapandığını duydu. Babanın adını seslendi. "Silas. Cüzdanını mı unuttun?" Cevap gelmeyince kaşlarını çatarak aynaya baktı. Sonra elmas küpeyi komodinin üzerine koydu. Her şey burada bitiyor."

"Siktir." hızlandırdım. "Onu görmüş olabileceğini umuyordum."

"Bu odadan çıkmadan önce değil. Bize yardım edebilecek tek şey cübbe. Ve bu sadece bornoz onun için yeterince önemliyse

hafıza kendini bağlamak için."

"Öldüğünde giydiği şey bu olsaydı önemi daha da artar mıydı?"

"Olabilir."

Nico kapı aralığından içeri girdi. "Violet'in işi bitti."

Oradan ayrıldık ve ona katıldık. Violet mutfaktaki adanın üzerine eğilmiş, başını ellerinin arasına almıştı.

"Ne oldu? Onu gördün mü?" Endişeyle sordum.

Ayağa kalktı, yüzünün her yerinde sıkıntı vardı. "Haklıymışsın," dedi bana. "Ya da baban haklıydı. Bu odada bir kan büyüğü yapıldı."

"Yani hiçbir şey görmedin mi?"

"Bahsetmeye değer bir şey yok. Sevgilisinin geri dönüp onu kurtaracağını umarak acı ve dehşet içinde ölmesi dışında."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Onu tanımıyordum bile ama birbirlerini sevdikleri çok açıktı. Babamın onu kurtarmasını çok istemişti ama babam çok geç kalmıştı. Kesinlikle iç parçalayıcıydı.

"İşinize yarayabilecek tek şey, bu büyüğü yapan gaddarın amatör ya da karanlık sanatlarla uğraşan biri olmadığıdır. Hesaplı ve etkili biriydi ve ne yaptığını biliyordu. O kadar ki, içeri girdiler, kadını acımasızca öldürdüler, bıçakladıktan sonra iki kan büyüğü yaptılar, güvenlik kamerasını sildiler ve babanız döndükten ve yetkililer hemen arkasından geldikten birkaç dakika sonra çıktılar. Katil bunu doğru bir şekilde yapmayı planlamıştı ve bunu başarmak için sihirli bir yeteneği vardı. Babanızın düşman listesinde, katilin yaptığını yapabilecek o kadar çok kişi olduğunu sanmıyorum."

"Bu da kişiseldi," diye ekledi Devraj. "Babana zarar vermek istiyordu, sadece onu idam ettirmek değil."

Kalbim parçalandı. Babamın idam edilmesini istemiyordum. Onun ölmesini istemedim.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek başımı salladım. "Babama, çevresindeki en üst düzey Grimlerin bir listesini yaptıracağım. Düşmanı olabilecek herkes

Obsidian Corp ya da kişisel bir düşman. Aynı zamanda bu seviyede beceri ve büyü gücüne sahip olan biri."

Kapıya doğru gidiyorlardı ama ben mutfağa doğru yürüdüm ve lavabonun altındaki dolapları açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Violet.

"Temizlik malzemeleri arıyorum."

Hepimiz ihtiyacımız olanı bulmak için ayrıldık. Lavabonun altında ılık su ve sabunla doldurduğum plastik bir kova vardı.

"Ben hallederim," dedi Devraj, elinde bir bulaşık beziyle kovayı benden alarak. "Banyoda biraz Mr. Clean pedi buldum." Violet bir paket salladı. Bir tanesini çıkarıp Nico'ya uzattı.

İtiraz etmek yerine, çünkü bunu yapmak zorunda değillerdi. Yere diz çöktüm ve dördümüz işe koyulup babamın sevgilisinin kanını pırıl pırıl olana kadar temizledik. Dairedeki eşyaları temizlemek için buraya döndüğünde, çünkü eninde sonunda serbest bırakılacağından emindim, burada olanlara dair hiçbir trajik hatıra kalmayacaktı.

Nico küçük şişe parçalarını süpürürken, Devraj ve ben kırık lambayı temizledik, hepsini ve yeri temizlemekten kirlenmiş bezleri bir çöp torbasına attık. Kapı aralığından daireye baktım, babamın burada mutluluğu bulup kaybetmiş olması beni kahretti.

"Her şey yolunda mı?" Devraj kardeşçe bir tavırla omzuma vurdu.

"Evet." Boğazımı temizleyerek çöp torbasını kaldırdım. "Bunu yaptığınız için hepinize teşekkür ederim."

"Arkadaşlar ne içindir?" dedi Nico, çıkarken diğer omzumu okşayarak.

Gareth başıyla onayladı ve asansöre doğru ilerledi.

Violet hemen arkasından geldi ve omzunun üzerinden seslendi: "Eğer sizin için de uygunsa, birbirimize cinayet mahallerini temizlemede yardım etmeyi alışkanlık haline getirmek istemiyorum."

Kız kardeşinden ne kadar farklı olduğunu fark ederek gülümsedim. Kendine has huysuz haliyle bir şekilde sevimliydi ama ona bakmak Clara'yı özlememe neden oluyordu.

Ona ulaşmalı ve Vadi'ye gitmek için hazırlanmalıydım. Çünkü bunu erteleyebilmemin imkânı yoktu. Gri Vadi'nin en karanlık diyarında bir yerlerde, masum bir ruh kapana kısılmış ve kurtarılmayı bekliyordu. Babam onu öldürülmekten kurtaramazdı ama belki ben onun ruhunu kurtarabilir ve özgür bırakabilirdim. Ne de olsa büyümün amacı buydu.

Belki de babam beni eğitim almaya teşvik ettiği onca zaman haklıydı. Bunun sadece Obsidian Corp'taki gücünü artırmak için olduğunu sanmıştım. Belki de bundan daha fazlasıydı. Belki de sadece büyücülerin yapabildiği şeyi yapabilmem içindi - ölümle yapılan yanlışları düzeltmek için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

~HENRY~

"İNSANLAR DEĞİŞİR, HENRY." CLARA KAMP FENERİNİ MASANIN ÜZERİNE KOYDU.

Aramızda çimen var. "Genellikle dehşet verici bir olayın ardından gelir. Kendi oğlunuza ağır zihinsel ve duygusal hasar vermekten daha trajik ne olabilir? O kadar ki babasından nefret etti ve aile evinden taşındıklarında diğer oğlunu da ondan kopardı."

Şu anda gece vakti kendi evimin küçük arka bahçesinde oturuyorduk. Komşuların gözetlemesini engellemek için yüksek çitler ve uzun çalılar vardı. Yaşlı Bayan Webster burada neler olup bittiği konusunda her zaman aşırı meraklı görünürdü. Sean'ın başını belaya sokması dışında bir şey olduğu yoktu. Yine de mahremiyetimi seviyordum.

Geçidi açmak için en iyi yerin burası olacağını düşündüm. Kimsenin geçidi görmemesi için açık ve karanlık bir yere ihtiyacım vardı. Bayan Webster yedi buçukta uyuyordu. Diğer tarafımda yaşayan bekâr Brody gece dışarıdaydı. Gareth'a dinlemesi için gözetleme uygulamalarından birini kullandırımdı. Brody'nin batı yakasında bütün gece sürecektir bir eğlenceye gittiğini bu şekilde öğrendim.

Bunu dışarıda yapmak istememin bir başka nedeni de eğer şeytani bir ruh dışarı çıkarsa, onları evimde istemememdi. Onların karanlığı her yeri kötü büyüyle lekeleyecekti.

Zaten hiçbirinin dışarı çıkmasına izin vermeyecektim. Clara orada dururken olmaz.

Sean, Empress Ink'te çalışıyordu ve geç saatlere kadar eve gelmeyecekti. İki gün önce babamı ziyaret ettikten sonra Clara'yı onun evine bırakmışım. Gece benimle kalmak istemişti ama duygularımı yalnız başıma çözmem gerekiyordu.

Sadece düşünmem ve babam için yapmam gerekeni yapacak cesareti bulmam gerekiyordu. Genç oğlunu kötü bir adama emanet etmek gibi trajik bir hata yaptığı için hâlâ kızgın olduğum babam için.

Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için üzölmek ya da sinirlenmek yerine bana sarıldı ve nazıkçe öptü, sonra da biraz uyumaya çalışmamı söyledi. Ve dün onun dairesine gittikten sonra onunla telefonda konuştum ama gelmedi. O zaman da şikayet etmedi. Onu görmek ya da onunla birlikte olmak istemediğimden değildi. Sadece kötü bir arkadaş olacağımı biliyordum ve Vadi'ye geri dönmek için kafamı toparlamak için biraz zaman istedim.

O harikaydı. Bana yalnız kalmaya ihtiyacım olmadığını, duygularım hakkında konuşmam gerektiğini ya da başka bir emo saçmalığı söylemesini beklerdim. Clara öyle yapmadı. Nasıl çalıştığımı, olayları nasıl ele aldığımı anladı ve bana ihtiyacım olan alanı verdi.

"Katılmıyor musun?" diye sordu.

"Ne?" Yine dalıp gitmişim.

"Babanın değışmesi hakkında."

"Oh, hayır. Kesinlikle değışmiş. Açıkçası babamın birini sevdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bu konuda kesinlikle yanıldın," dedi hiç tehditkâr olmadan, sadece gerçeğı söyleyerek. "Beatrice'i severdi. Muhtemelen derdim ki

Evlilikleri dağılmadan önce anneni seviyordu. Seni ve Sean'ı da seviyor. Sizi o zaman da seviyordu, şimdi de seviyor."

Bunun üzerine sertçe yutkundum. Savunmaya geçebilir ve onca yıl boyunca ilişkimizi düzeltmeye çalışmadığını, bana ulaşmadığını ve hatta başıma gelenler için özür dilemediğini söyleyebilirdim. Hayır, sadece adamı öldürdü ve bana bundan hiç bahsetmedi, üstelik bu yüzden neredeyse hapse girecek olmasına rağmen. Yine de, uzun bir iletişimsiz ve duygusal olarak bodur bir soydan geliyoruz.

Belki de bana söylemeyi planlıyordu. Tüm o mesajları ve telefon görüşmelerini görmezden gelmeseydim, belki de birçok şeyi açıklayacaktı.

"bana neden söylemedi? Amon'u öldürmek hakkında."

Clara bir tutam otu kopardı. "Belki de bunun bir fark yaratmayacağını düşündü. Sorumsuz bir ebeveyn olduğu için ondan zaten nefret ediyordun."

"O sorumsuz bir ebeveyndi," diye belirttim.

"Belki o da bunu biliyordu. Sana olanlar için kendini suçluyordu. Ve sen büyüünü mühürlediğin için, tüm bunların kendi hatası olduğunu biliyordu. Yaptığı şeyin affedilemez olduğunu."

Lanet olsun. İçimde kabaran duygulara karşı yutkundum. O haklıydı. Babamın evini terk etmemize bu kadar kolay izin vermesinin nedeni de buydu. Oğullarını hak etmiyordu.

Ama kendi evimi alabilmem ve Sean'ı iyi yetiştirebilmem mirasımı erken almamı sağladı.

"Gareth burada. Livvy de onunla birlikte," dedi Clara, siyah saçlı kız kardeşine doğru yürümek için ayağa kalkarak.

Gareth elbise pantolonu ve gömleğiyle onun arkasından geliyordu, ikisi de ofisten yeni çıkmış gibi görünüyordu. Birlikte bir ofis açmışlardı ve burada Gareth uygulama yazılımı işlerini, Gareth da küçük halkla ilişkiler işini yan yana yürütebiliyordu. Ayrıca onu bir ejderha gibi koruyabileceği bir yer.

İşlerinin çoğunu uzaktan yapıyordu, ancak yeni müşterilerle buluşmak ve onlara sunum yapmak için bir alana ihtiyacı vardı. Bu yüzden Gareth, aynı binada çalışabilmeleri için aşağı bahçe bölgesinde koca bir bina satın aldı. Hiçbir şeyin onu kendi evindeki sığınağından çıkaramayacağını düşünmüştüm ama binayı şık, modern tadilatlarla ve en üst düzey güvenlik ve teknolojiyle hızla yükseltti. Kısa süre önce katıldıkları halkla ilişkiler yarışmasındaki diğer yarışmacı Willard'ı işe almışlardı.

"Neden buradasın?" Yan yana bana doğru yürürlerken Clara kız kardeşine sordu.

"Moral desteği için buradayım." Livvy bana sırtıttı. "Ayrıca, Gareth biraz belalı büyücü aksiyonu görebileceğimi söyledi."

Vadi'nin en karanlık seviyesi olan Esbos'a açılacak bir geçidin diğer tarafında birden fazla savunmasız kadın olduğunu düşünerek aniden Gareth'in yanına gittim. "Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim."

"Burada olacağım," diye bana güvence verdi. Şimdiden ön kolundan çıkmaya çalışan bir parça karanlık öz görebiliyordum, gözleri her saniye daha da kararıyor, beyazlara doğru kanıyordu. "Geçitten kaçmaya çalışan her şeyle başa çıkabilirim."

"Hiçbir şeyin kaçmasına izin vermeyi planlamıyorum," dedim Livvy ve Clara'ya bakmadan önce ısrarla.

"Hazır mısın?" diye sordu Gareth.

Asla hazır olamayacaktım ama bunu ona söylemeyecektim. Yıllar önce kapıyı mühürlediğimden beri, karanlık canavarımı dışarı çıkarmak için sadece bir kez kilidini açmıştım. Gareth ve Livvy, Richard Davis'in cinayetlerinin kanıtlarını bulmam için bana ihtiyaç duyduklarında, Vadi'nin şiddet kurbanı ruhların dolaştığı karanlık kısma gitmiştim. Hepsini orada bulmuş, Esbos'un derinliklerine inmek zorunda kalmamıştım.

Yine de, içeride hepsini bulmaya çalışarak çok uzun zaman geçirmiştim. Şeytani varlıklarla temas etmeden kaçmayı başarmıştım.

Bir şekilde. Yine de orada çok uzun süre kaldığım için zihnim ve bedenim acı çekti. Beni aşırı duygusal yükten kurtarmak için birkaç günlüğüne komaya girdim.

Neyse ki Richard Davis'in duruşmasına katılabildim ve ihtiyacım olan ruhları çağırabildim. Ondan sonra hayvanı kafesine geri koydum. Bundan hoşlanmadı.

Hiç kimseye, kendime bile itiraf etmediğim şey, benim de bundan hoşlanmadığımdı. Onu serbest bıraktığım o anlar damarlarımda bir güç sarsıntısı yaratmıştı. Bu his neredeyse kafayı bulmak gibiydi, öforik bir his. Sihrimi serbest bırakmanın verdiği güçlü hissin tadını çıkarmıştım.

Gareth her zaman büyümü bastırdığım için bu kadar somurtkan olduğumu söylerdi. Haklıydı da. Haklı olduğunu biliyordum. Yine de yirmi dört-yedi serbest bırakma düşüncesi dehşet vericiydi.

Diğer büyücülerin *gece yarısı ziyaretçileri* olarak tanımladıkları, geceleri yatak odanızda beliren ruhları istemiyordum. Bu çok ürkütücüydü. Ayrıca, doğam gereği içe dönük biriydim. İnsanlar muhtaçtır. daha muhtaçtı. Pek çok ölü çağırıcının yaptığı gibi hayalet psikoloğu falan olmak istemiyordum. Bazıları bunun için kendilerine kartvizit bile alıyorlardı. Siktiğimin delileri.

Diğer sorun ise benim basit bir büyücü olmamamdı. Blackwater gelen bir büyücüydüm. Acımasız tarihimizde çok sayıda güçlü atamız vardı.

Büyük, büyük büyükbabamız son derece güçlü bir telekinetikti, şimdiye kadar kaydedilmiş en güçlülerden biriydi. Görünüşe göre aynı zamanda kötü bir sarhoşmuş. Bir gece, içki alemlerinden birinde, bir barda kavgaya karışmış. Dışarı atılmış ve bu onu daha da kızdırmış. TK'sını barı devirmek için kullanmış, ama sonunda tüm köyü yok eden bir çığa neden olmuş.

Başka bir Blackwater vardı, Gareth gibi bir grimlock olan ve Osmanlı İmparatorluğu döneminde yaşamış olan büyük, büyük bir teyze. Sultan olan sevgilisine kızdı ve onu ve haremi de dahil olmak üzere tüm evini boğmak için grimlock canavarını kullandı. Bu

Bunu saray kapılarının dışından yapması, dokunaçlı canavarının saraydaki her canlıyı araması ve uykularında öldürmesi dışında çok şaşırtıcı görünmeyebilir.

Bunlar, Blackwater'lı ebeveynlerin güçlerini kazandıklarında çocuklarına uyarı olarak kullandıkları atalardı. Canavarım onu serbest bırakmam için beni dürtüklediğinde hep tereddüt etmemin bir nedeni de buydu. Bazen cehennemde yapabileceklerinden korkuyordum. Ve bizimkinde.

"Ruhunu aramak için güzel bir gün," dedi Livvy ve Clara'yı dürttü. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Sevimsiz bir şakaydı ama Clara yine de güldü, sesi kalbime saplanan bir ok gibiydi. Hem de en iyi şekilde.

"Başlayalım bari," dedim ve Clara'nın yanına giderek dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdum. "Gareth'ın yanında kal."

Livvy ve Gareth'ın Clara'yı bu kadar açık bir şekilde öpmemle ilgili sessiz tartışmalarını duymazdan geldim. Aralarında telepatik bir bağ vardı ve tek kelime etmeden birbirleriyle konuşabiliyorlardı. Kimin ne düşündüğü ya da artık benimle alay edip etmedikleri umurumda bile değildi. Buna alışsalar iyi olur çünkü hayatımın aşkına karşı hissettiklerimi asla saklamayacaktım.

Ben uzaklaşmadan parmak uçlarına kalktı ve beni tekrar öptü. "Dikkatli ol."

"Olacağım. Merak etme."

Ama endişeliydim. Amon'un geçidi açıp beni içeri attığı zaman dışında Esbos'a hiç gitmemiştim. Güvenli bir mesafeye gelene kadar bekledim. Gareth kızların yanına hiçbir şeyin yaklaşmasına izin vermezdi. Onun canavarı her boyuttan her şeyle başa çıkabilirdi.

Diğer yöne dönerek gözlerimi kapattım ve zihinsel olarak canavarımın hücresinin kapısını açma işlemi gerçekleştirirdim. Daha şimdiden, onu dışarı çıkarmamı onaylayan bir ses çıkardı.

Benden nefret etmedi ya da bana karşı savaşmaya çalışmadı, Alfa kontrolü ele geçirmeye çalıştığında Mateo ve kurduna olanlar gibi değil. Benimki bunu hiç yapmadı. O

sadece benim bir parçam olmak istedi.

Onu dışarıda tutamadığımı düşünmek beni üzüyordu. Diğer büyücüler gibi bana sorun çıkarmasından, günün her saati ruh çağırmasından çok korkuyordum. Hatta canavar onlarla savaşıp yok edebilsin diye kötü ruhları bile çağırıyordu.

Bu, evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra kendi araştırmalarımda öğrendiğim bir şeydi. Ne olduğumu merak ettiğimde, sahip olduğumuz birinin kötü ruhları buharlaştırmak olduğunu keşfettim. Bunu kendim hiç yapmamıştım ama yedi yaşındayken bu yeteneğe sahip olmayı dilemiştim.

Bir uğultu bedenimi titretti. Karanlık özün damarlarımda dolaştığını ve beni güçlü bir enerjiyle doldurduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda tüm avlu siyah, dumanlı bir örtüyle kaplanmıştı. Sihrimin etrafımdaki havada dalgalanmasını hissetmek aşırı bir coşkuydu.

Siyah, ruhani kanatlar sırtımdan genişçe yayıldı. Hiç kimse büyücülerin Vadi'ye bir kapı açarken neden samur siyahı kanatlar çıkardığını tam olarak bilmiyordu. Tarihin buna bir cevabı yoktu. Bazıları bunun Vadi'nin bir tür karanlık melekleri olduğumuz ve yaşayanları diğer taraftaki şeytani güçlerden koruduğumuz için olduğunu söylüyordu. Bazıları ise bunun yaşayan dünya ile ölümler diyarı arasındaki haberci olan kara kuzgunun vücut bulmuş hali olduğunu söyledi.

Ben her zaman ikincisini tercih ettim. Bazıları kuzgun ruhlu bir kişinin sessizliği gürültüye, durgunluğu sürekli harekete tercih ettiğine inanırdı. Ayrıca tek bir kişiyi birçok kişiye tercih ederlerdi. Bu bana bir tür melek olmamdan daha doğru geldi.

Büyüyü özüme kanalize ederek dumanlı kubbenin içinde "*Opna*" diye bağırdım.

Varangian atalarımızın dili olan Eski İskandinav dilini kullanmak, Vadi'nin kapısını açmada İngilizce'den daha iyi sonuç veriyor gibiydi, sanki kemiklerimizin derinliklerindeki büyümüz sadece eski dilin çağrısını duyuyordu.

Yarattığım büyü lü odanın içinde ağır bir gümbürtü yankılandı ve dönen portal açıldı, içerideki boşluk dışarıdakinden daha karanlıktı.

Vadi'nin bir yerinde bir portal açmak için ayarlanacak uzaktan kumanda kadranı ya da özel kelimeler bile yoktu. Sadece özüme nereye gitmemiz gerektiğini söyledim ve gerisini o halletti.

Elbette, açtığı geçit uzun zaman öncesinden hatırladığım aynı iğrençlikle kokuyordu. Fısıltılar rüzgârda uçuşuyordu.

Geçide doğru adım attım, omuzlarımı dikleştirdim, ellerim yanımda yumruk oldu. Korku beni boğazımdan yakaladı, ısırılmanın hayali acısı beni kapıda durdurdu. Sonra karanlık yarattığım kabardı, genellikle sessiz ve öyle olmaktan memnun olan sesi konuştu.

Hepsini yok edebilirsin. Hiçbiri bize zarar veremez.

Sadece duymadım. İçimde dalgalanan gücü hissettim.

Bununla birlikte boynumu kırdım ve Gri Vadi'ye, Esbos'a adım attım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

~HENRY~

BURANIN BUNALTICI BASKISINI HATIRLAMİYORDUM

Buraya çocukken gelmişim. Zihnim muhtemelen hepsini bloke etmişti. Esbos kayalık oluşumlarıyla soğuktu, uhrevi bir cehennemdi. Uzaktan bir şey çığlık attı.

İlerleyerek sessizce fısıldadım, "Beatrice Plath, seni çağırıyorum."

Sihrimin bir çekişi beni sağa, yarattığım kapı aralığından uzağa götürdü. Kırmızı gözlü bir şey soluma doğru göz kırptı ve sonra sarp bir kayanın ardında kayboldu. O kadar karanlıktı ki, geçit açıklığından uzaklaştıkça daha az görebiliyordum. Bir metre önümü zar zor görebiliyordum.

Işığa ihtiyacım vardı.

Anında büyüm alevlendi, parmak uçlarım boyunca yanarak derimin altını aydınlattı. Ellerimi kaldırdım, avuçlarımın arasında mor bir ışık topu belirene kadar cızırtı hissi avuçlarımda birikti. Clara bir keresinde bana auramın mor olduğunu söylemişti. Görünüşe göre büyüm de aynı renkte tezahür ediyordu. Top sanki benim yönümü bekliyormuş gibi havada asılı kaldı.

Mor parıltı yolumu aydınlatırken, içgüdülerimi takip ederek yürümeye devam ettim. Doğaüstü bir varlık için içgüdülerimiz sadece büyümüzün bize yol göstermesiydi. Tanrıça en iyisini bilirdi, bu yüzden beni nereye götürdüğünü takip ettim.

"Beatrice Plath," diye konuştum karanlığın içinde.

Başka bir kayanın arkasından vücudu biçimsizleşmiş, tehditkâr bir varlık süzüldü. Sadece bir metre boyundaydı, topallayarak yaklaştı ve ne olduğumu için havayı kokladı.

"Git buradan!" Bağırdım.

Yaratık bir çığlık attı ve solumdaki sisin içinde kayboldu. Kötü ruhların bana nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Sadece bu bile nabzımın göğüs kafesimin arkasında çılgınca atmasına neden oldu. Ya hepsi o küçük yaratık gibi korku içinde dağılmazsa? Beatrice'in ruhunu hemen bulmalıyım.

"Nerede o?" Fısıldadım.

Bu .

Onu takip ederek, dağlar kadar yüksek kaya oluşumlarının olduğu tünel benzeri bir patikada ilerlemeye devam ettim. Küçük, yüzen ışık topumun parıltısı o kadar uzağa uzanmadığı için nerede bittiğini göremiyordum.

Tünelin diğer tarafından çıktığımda, göğsüme güçlü bir kötülük yumruğu çarptı.

"Siktir."

Kendimi hazırladım. Karanlığın içinde beni izleyen birkaç çift göz vardı. Kimi kırmızı, kimi sarı, kimi gümüş; hepsi de son derece doğal olmayan tonlardaydı. Tehditkâr fısıltılar arttı.

Canavarım şeytanları korkutup kaçırarak gibi görünen bir hırıltı çıkardı.

O da orada.

Sağ tarafımda bir çekilme hissettim ve baktım. Yine sivri, kayalık bir tepe vardı. Ama soluk mavi bir ışıkla siluetlenmişti. İyi bir şeyin güzel aurası. Buraya ait değildi.

Beatrice olduğundan emin olduğum kişiyi saklayan kayaya doğru hızlı adımlarla ilerlerken köşeyi döndüğümde hayal kırıklığına uğramadım. Ancak dehşete kapıldım.

Mavi ışıktan oluşan ruhani bir kubbenin içinde Beatrice'in ruhu duruyordu. Öldürüldüğü zaman olduğu gibi kırmızı ipek kimono tarzı bir bornoz giymişti.

Babamın avukatının bu sabah gönderdiği olay yeri fotoğraflarına baktım.

Onu çevreleyen kubbe bana koleksiyoncuların porselen bebeklerini korumak için kullandıklarını hatırlattı. En korkutucu kısmı bu değildi.

Etrafında dans eden, keskin dişlerini gıcırdatan ve iğrenç cinsel organlarıyla kaba hareketler yapan yaklaşık yirmi şeytandan oluşan bir grup vardı. Katilinin onu buna mahkûm etmiş olmasına içimde öfke kabardı.

Burada onu yerinde tutan kan büyüsiyle bağlıydı ama aynı zamanda iblisler ona eziyet etmekten zevk alıyor gibi görüldüğü için dehşetin tutsağıydı. İçlerinden biri, tek boynuzlu, göbekli bir canavar, sivri uçlu bir bıçak çıkarıp kubbenin üzerinde daireler çiziyordu.

Bıçağının yazıtlı kubbenin üzerinde sürüklendiği yerden havaya kıvılcımlar sıçradı. Bu kara büyü her neyse, işkencenin de ötesindeydi. Ruhunu iblislerin saldırısından ve acısından koruyan tek şey bu ruhani kubbeydi. Katili onun kaçma ihtimalini göze alamamış, bu yüzden onu kubbeye hapsedmişti. Sonsuzluğunu burada, şeytani ruhlar tarafından tehdit edilerek ve işkence görerek geçirecekti.

"Çekilin, sizi orospu çocukları!" Kanatlarımı sonuna kadar açarken bağırdım.

Kanatlarımın keskin itişiyile, bir güç dalgası onları yere serdi. Birkaçı çığlık atıp karanlığa doğru kaçtı. Çoğu bana öfke ve kötülükle baktı.

"Haydi, pislikler. Elinizde ne varsa getirin."

Beatrice bana kocaman gözlerle baktı. Babamın ona gösterdiği resimlerden kim olduğumu biliyor olmalıydı. Sessiz kubbenin ardında dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum, "*Henry*" diyordu.

Üç küçük, sarı gözlü iblis tısladı ve dört ayak üzerinde bana doğru yaklaştı. İçgüdüsel olarak, acımasız büyümden yapılmış uzun bir kırbaç ortaya çıkardım. Kolumu geriye doğru çekerek çömelmiş iblislere doğru savurdum ve birinin suratının ortasına isabet ettirdim. Anında kül ve duman halinde patladı. Diğer ikisi sıçrayarak uzaklaştı ve diğerlerinin arkasında daire çizdi.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Elbette, ben de büyümlle hiçbir zaman tam olarak senkronize olmamıştım. Çaresiz bir çocuk olduğum zamanlar dışında böyle şeytani varlıklarla hiç karşılaşmamıştım. Başka bir güç dalgası içimi doldurdu. Sadece büyüyle değil, bu varlıkları yok edebileceğimin yeni farkına varmıştım.

"Defolun," diye seslendim, kuzgun kanatlarımı çırparak onlara bir elektrik cızırtısı daha gönderdim.

Geniş bir alana yayıldılar, kubbenin ve sert kaya arkasına dağıldılar. Beatrice hücrelerinde dönerek yaratıkların karanlığa doğru süzülüşünü izledi.

Büyüyü tam olarak nasıl bozacağımdan emin değildim. Ruhunun bir tür büyümlü hapishanede olacağını düşünmemiştim. Burada kendi başına dolaşiyor, kaybolmuş olabileceğini düşünmüştüm. Durumun böyle olmadığına neredeyse şükreliyordum çünkü çocukken beni ısıran ve pençeleyen şeytani ruhların ona da aynı zararı verebileceği açıktı.

Burada, yaşam düzlemindeki herhangi bir insan kadar bedenseldi. Yaklaştığımda tekrar döndü, gözlerinde korku ısıll ısıll parlıyordu. Avucunu cam benzeri kubbeye bastırdı.

"Seni dışarı çıkaracağım," dedim , anlayabilmesi için kelimeleri yavaşça söyleyerek.

Başını salladı ve gülümsedi, solgun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "*Teşekkür ederim*" diye mırıldandı.

Neredeyse kubbenin kenarına gelmiştim ki ayağımın altındaki zeminin sarsılmasıyla elimi kaldırdım. Dengemi bozdu ve yana doğru düştüm.

Sonra yer sarsıntısına doğaüstü, derin bir hırıltı eşlik etti. Bir dakika önce korkutup kaçırdığım iblisler aniden dev bir kayanın etrafından yeniden ortaya çıktılar ve tıslamaya başladılar. Ayaklarıma sıçradım, sonra ileri doğru adım attım ve kırıbacımı tekrar ortaya çıkardım.

Kayanın etrafından daha önce hiç görmediğim bir canavar çıktı. En kötü kâbuslarımda bile. Kolayca yirmi metre boyundaydı, kalın kolları ve bacakları, uzun siyah pençeleri, kel kafatasından çıkan üç boynuzu, tırtıklı dişleri ve karanlıkta gümüş gibi parlayan üç tane simsiyah gözü vardı.

"Bu da ne-"

Bir an için Esbos'un cehennem olup *olmadığını* merak ettim, çünkü burası ışıktan tamamen yoksundu. Baskıcı kötülük bu karanlık âlemi kaplamıştı. Buradaki tek ışık benim mor kürem ve Beatrice'in ruhunun etrafındaki kubbeydi.

Dev canavar yaklaştıkça yaratıklar da yaklaşıyordu. Artık sadece yirmi tane değil, çok daha fazlası karanlığın içinden bana doğru süzülüyordu. Kırıbacımı şaklattım, bu da birkaçının geri sıçramasına ve liderlerinin arkasında daire çizmesine neden oldu.

Aniden on tanesi saldırdı, korkutucu bir hızla üzerime atladılar. Kanatlarını çırtım ve büyümü çağırdım, keskin patlamalarla içimden çıkardım. Yaratıklardan ikisini yaktı ama birkaç tanesi yanmış bir kol ya da yüzle kaçtı ve hala o jilet gibi keskin dişleriyle üzerime geliyorlardı.

"Hayır."

Eski korku etrafımı sararak bana acıyı hatırlattı. Panik içimde pompalanmaya başlarken boğulma hissi boğazımı kapattı.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Ama oluyordu.

Panik atak geçiriyordum, beni her zaman korkudan felç eden türden. İblis sürüsü yaklaşıyor, korkunç ve tehditkâr sesler çıkarıyordu. Ve liderleri hâlâ yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

Üç iblis üzerime atladı, ısırđı ve pençeledi, beni yere düşürdü. Hiçbir şey yapamadım, sihrimi bile çağıramadım çünkü panik beni tamamen ele geçirmişti.

Burada, bu cehennemde, her zaman korktuğım şekilde, kabuslarımda bana musallat olan bu kötü ruhlardan kurtulamadan mı ölecektim?

Hayır! Hayır!

Sıra sıra dişlerin giysilerimin arasından tenime battığını hissederken bile yaratığım benim yerime cevap verdi. Büyüm damarlarımdan çılgınca pompalandı ve etrafımdaki boşluğu doldurdu. Yaratıklar benden birkaç metre uzağı uçu. Onlar bana ikinci kez saldırmak için toparlanırken, mor küre etrafımda bir daire çizerek dönmeye devam etti, gittikçe daha hızlı, daha parlak ve daha parlak parlıyordu.

Dev canavar oflayıp pufladı ama ilerlemeyi bıraktı. Yardakçıları gözlerini parlayan ışıktan koruyarak daha uzağı sıçradılar. Tamamen kendi auramın içindeydim, mor küre şimdi beni çevreliyordu. Aniden bedenimi kaldırdı ve beni geldiğim yöne doğru uçurmaya başladı.

Sesiz odasında avuçlarını kafese vurarak ağlayan ve çığlık atan Beatrice'e uzandım. Büyük bir utanç ve çaresizlik içinde, ben gittikçe uzaklaşırken hapisanesinde tekrar tekrar söylediğı sözleri anladım.

Lütfen beni bırakma.

BÖLÜM 24

~CLARA~

HENRY'YI BEKLERKEN SAATLER GEÇMİŞ GIBİYDİ AMA

Mor bir ışık huzmesi açık portaldan geçip Henry'yi çimenlerin üzerine fırlattığında sadece kırk dakika olmuştu. Loş fener ışığında, geçit kapanırken o muhteşem kuzgun kanatlarının havada dağıldığını görebiliyordum. Sonra kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü gömleği yırtılmıştı ve kan vardı.

"Oh, hayır!" Ona doğru koştum, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve oturmasına yardım ettim. "Yaralandın mı? Henry, kanaman var!"

"Ben iyiyim." Sesi hırıltılıydı ve halsiz görünüyordu. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

Gömleğini kaldırdığında karnında kötü, sivri bir yara olduğunu gördü. "İyi değilsin. Livvy, onu Isadora'ya götürmeliyiz."

Yakın mesafede şimşekler çaktı. Henry önce gökyüzüne sonra bana baktı ve yanağını okşadı. "Sakin ol meleğim. Ben iyiyim."

Gareth geçidin olduğu yerin etrafında koruma büyülerini mırıldandı. Henry çıktıktan sonra da yapacağını söylemişti, ne olur ne olmaz diye geçit tamamen kapatılmıştı, böylece hiçbir şeytani ruh bu dünyaya kaçamayacaktı.

Livvy cep telefonunu çıkararak, "Şimdi onu arıyorum," dedi.

Simsiyah gözlerine baktığımda hüznü fark ettim ama iyi olduğuna dair bir güvence de vardı. Korkmuş duygularımı bir kenara ittim. Öfkem yatışırken tepemdeki gök gürültüsü de sustu.

"Gel hadi." Kalkmasına yardım ettim.

Homurdandı ama herhangi bir kırık kemik ya da ciddi bir yaralanma yok gibiydi. Gareth diğer tarafta bana katıldı.

Henry, "Yürüyebilirim," diye homurdandı.

"Yapabileceğinize eminim ama yine de size yardım etmemize izin verin. Bizim iyiliğimiz için, sizin değil."

Gareth anlayışlı bir adamdı. Henry'ye yardım edebilmeye, onun benim yardımına ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyacım vardı. Bu çaresizlik hissi, geçidin diğer tarafında onu kıyafetlerinde yırtıklar ve daha fazla dış iziyle uçuracak ne yaşadığını bilmemek, beni gözyaşlarına boğdu.

"Ağlama." Henry kolunu omzumdan belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

"değil." Burnumu çektim. "Orada ne oldu?"

". " Gareth Audi'sinin arka koltuğunun kapısını açtı ve Henry içeri kayd. Livvy ön yolcu koltuğuna kayarken ben de diğer tarafa koştum.

"Ne oldu?" Yola çıktığımızda Gareth tekrarladı.

Henry'nin ellerinden birini iki elimle tuttum ve çılgınca sıktım.

Henry'nin bakışları

ellerimizdeydi. "Onu

gördüm."

"Yaptın mı?" Ciyakladım. "Beatrice?"

Sanki "o" kelimesiyle kastedilen başka biri varmış gibi. Bakışlarını benimkilere kaldırdı, pişmanlık gergin çizgileri aşındırıyordu.

"Evet. Kaçmasın diye bir tür kafese kapatılmış. Babam haklıydı. Ölümünde ona iki büyü yapılmış."

"Onu mı?" Gareth arabayı Devraj ve Isadora'nın evine doğru sürerken dikiz aynasından geriye bakarak sordu.

". Orada bir yığın vardı."

"İstif mi?" Livvy arkasını dönmüş, endişeli ifadesini Henry'ye sabitlemişti.

"İblis deposu," diye açıkladı. "Yirmi ya da daha fazla. Sonra dev bir canavar vardı."

Livvy, mavi gözleri dehşetle açılmış bir halde, "Yukarıdaki Tanrıça," diye nefes aldı.

gördüklerini, karşılaştıklarını düşününce korkudan titredim.

Henry yutkundu ve dudaklarını yaladı. "İlk başta onları geri püskürtmeyi başardım ama sayıları çok fazlaydı."

"Nasıl döveceksin? Yumruklamak gibi mi?" Livvy sordu.

"Tam olarak değil. Ölü çağırma büyüm kontrolü ele geçirdi. Bir tür kırbaç ürettim."

"Üretilmiş mi?" Böyle bir şeyi hiç duymadığım için sordum. Gareth bir tur daha atarak, "Ölü çağırma şekillendirilebilir," dedi. "Bu Grim'in ihtiyaçlarına göre ayarlanır."

Livvy imalı bir ifadeyle, "Seninki de öyle," diye ekledi.

Yüz ifadesi hiç değişmeden ona baktı. "Benimki bir uzantım gibi davranıyor, bir sürü tezahür ediyor"-elini havada salladı
-"Silahlar."

Livvy bana daha çok dokunaç gibi olduklarını söylemişti.

Henry'ye baktım. "Acımasız büyün bunu mu yaptı?"

"Tam olarak değil. Güçlü büyülerle dolu bir kamçıya dönüştü. Yaratıklardan birine vurduğumda buhar olup uçtu."

Hepimiz sessizdik, biraz şaşırılmış görünüyorduk. Ve etkilendik.

Sonra devam etti, sesindeki umutsuzluk belirgindi. "Çok kalabalıklardı. Onlarla yeterince hızlı savaşamadım ya da Beatrice'e geri dönemedim." O

pencereden dışarı baktı, yüz hatları sokak ışıklarının altında hüzünlüydü. "Tanrım, çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bu senin hatan değil," dedim ona.

"Ama öyle." Kendisinden iğrenmiş gibi alay etti. "Panikledim. Ne olduğunu anlamadan üzerime geldiler ve sonra sihrim beni oradan çıkardı."

"Seni oradan çıkardı da ne demek?" diye sordu Livvy.

"Açıklaması zor."

"Lütfen deneyin," diye ısrar etti.

Ona ters ters baktım ama o sadece omuz silkti.

"Işığa ihtiyacım olduğunda, aura ışığımdan bir küre belirdi ve bana rehberlik etti. Saldırıya uğradığımda, beni çevreledi ve onlara karşı savundu. Sonra beni kaldırıp geçide geri taşıdı ve beni dışarı itti."

Yine sessizlik.

"Büyünün bu kadar bedensel olduğunu hiç duymamıştım," dedi Livvy. "Cadı ve büyücü büyüsü daha ruhani, sadece Kahin, Büyü bozucu, Şifacı ve benzeri yeteneklerimizde şekil alıyor. Grim büyüsü aslında yaşayan bir uzantıya dönüşebilir." Gareth'a baktı. "Bu olağanüstü."

"Bunu şimdi mi fark ettin, sevgilim?"

"Tabii ki hayır. *Senin* canavarını görmezden gelemem ki."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Henry'ye döndüm. "Ne kadar kötü ısırıldın?" "Sadece birkaç tane. Çok derin değil."

Sonra Gareth, bizim evin hemen yanındaki Devraj ve Isadora'nın garaj yoluna girdi. Gareth daha motoru kapatmadan Dev, Henry'nin kapısını açtı.

"Dur sana yardım edeyim."

"Yürüyebilirim," dedi Henry, acı içinde tıslayarak dışarı çıkarken.

Devraj itiraz etmedi. Onu tuttu ve kapı zaten açık olan evin içine doğru ilerledi. Biz de arkalarından hızla giderek

Isadora çoktan kanepeye oturmuş, Henry'nin yanında bir çarşafın üzerine uzanmıştı. Kan için hazırlık yapmışlardı.

Archie, küçük köpekleri, mutfakta bir yerden sızlandı. Geleceğimizi bildikleri için onu kulübesine koymuş olmalılar.

"Kendini zorlama," diye uyardı Devraj, Isadora'nın üzerinde gezinerek. "Ben iyiyim Dev. Bırak da içimi yapayım."

Çenesini sıktı, normalden daha tedirgin görünüyordu. Gareth neredeyse sessiz bir şekilde, "Oh." dedi.

"Oh, ne?" diye sordu yanındaki Livvy.

Sonra Gareth aniden sustu, Devraj ona ters ters baktı.

Dev ve Isadora bir süredir son derece ketum davranıyorlardı. İçgüdüsel olarak bakışları onun vücudunda gezindi. Aurası her zaman yeşil bir parıltıydı ama işte oradaydı. Karnının alt kısmında, tam rahminin olduğu yerde, titreyen küçük turuncu bir ışık vardı.

Kalbim boğazımda düğümlendi. "Hamilesin."

Herkesin bakışları bana çevrildi. Isadora gülümsedi, gözleri buğuluydu.

"yleyim." "Oh, Iz." Livvy ona garip bir şekilde yandan sarıldı çünkü Kanepede, bir eli Henry'nin göğsünde.

Livvy'nin omzunu okşadı ve güldü. "Henüz erken olduğu için kimseye söylemeyi beklemiyorduk."

Dev genişçe gülümsedi, kedinin çantadan çıkmasından memnun görünüyordu. "Bunu bir sır olarak saklamak zor oldu. Kurtlar haftalardır biliyor."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum. Sadece içinde ayrı, küçük bir aura görüyorum."

"Ama bunu Evie'de görmedin," diye ekledi Livvy.

"Aslında gördüm. Sadece ne gördüğümü bilmiyordum. Evie'nin tüm çocuklarının auraları onunki gibi mavi, sadece mavinin farklı tonları var. Bize hamile olduğunu söyleyene kadar bunun ne olduğunu anlayamamıştım. Sanırım benim bunu görebilmem için senin biraz daha ilerlemiş olman gerekiyor."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diye tersledi Isadora. "Henry'yle ilgilenmeme izin ver.

Neden mutfağa gitmiyorsunuz?"

Devraj hemen karısının sert talepleriyle ilgilenerek bizi uzaklaştırmaya başladı. Isadora her zaman açık sözlü bir insan olmuştu ama bugünlerde daha az sabırlı görünüyordu.

"Ben kalıyorum," dedim Devraj'a, etrafından dolanarak yere diz çöktüm.

İtiraz etmedi ama diğerlerinin peşinden mutfağa gitti, orada bir dolap kapağının açıldığını ve bardakların şingirdediğini duydum.

Henry sessiz ve içine kapanıktı, gözleri artık normale dönmüştü ama yorgun ve üzgündü.

Isadora sakın ve kararlı ses tonuyla, "Clara, gömleğini çıkarmama yardım et," dedi.

Başının önünde diz çöktüm ve tişörtünü başından aşağı sıyırdık. Biraz homurdandı ama çoğunlukla sessizdi.

"Tanrıça kurtar beni," diye mırıldandım, göğsünde, karnında ve kollarında en az on tane sığ ısırik izi görüyordum.

"Belden aşağısı var mı?" diye sordu Isadora.

Başını salladı.

"Bunlar çok derin değil. Onları tamamen iyileştirebileceğime inanıyorum. Sakin ol, Henry."

Karın kasları gevşedi. Bana bakmadan bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. Anında onu tuttum ve elinin arkasını göğsüme bastırdım. Sonra Isadora Fransızca iyileştirme büyülerini fısıldarken gözlerini kapattı, karnındaki ellerinin üzerinde yeşil bir ışık halesi parlıyordu.

Henry önce irkildi, ama Isadora çalışıp fısıldadıkça, büyüü havada ılık bir uğultuya dönüştükçe, yüzü gevşeyerek kendinden geçti.

"Git bana bir bez getir," diye fısıldadı bana.

Elini tekrar kanepeye koyduğumda ve bir bez getirip önce ılık suyla ıslattığımda uyanmadı. Kurumuş kan lekelerini temizlemeye başladım, temizlerken küçük dış girintileri buldum.

Isadora başını salladı ve tılsımını fısıldamaya devam etti, ellerini ve parmak uçlarını her bir işarete tekrar tekrar sürerken parlak bir ışık parlıyordu. Göğsündeki kanı tamamen temizledim. Isadora sonunda büyüsünü fısıldamayı bıraktığında, vücudu yeni gibi görünüyordu. Yani, daha önce olduğu kadar iyi.

"Bu yaralar az önce iyileştirdiklerimle aynı görünüyor. Ama daha kötü." Isadora parmağını kuzgunun pençelerinin bir parçası olarak kamufle edilmiş eski, çıkıntılı ısırık izlerinden birinin üzerinde gezdirdi.

"Çocukken ruhlar tarafından saldırıya uğradı."

Kaşları çatıldı. "Zamanında iyi bir şifacıya ulaşamamış olmalılar, gerçi bunlar az önce iyileştirdiklerimden daha derin görünüyor. Muhtemelen öyleydiler."

Sertçe yutkundum ve gözlerimden akmaya başlayan yaşları kırıştırdım. "O nasıl?" Gareth arkamdan usulca sordu.

"Tamamen iyileşti." Isadora zayıf bir gülümseme verdi ve koltuktan kalktı. Devraj oradaydı ve ona yardım ediyordu. "Şimdi uzanman gerekiyor."

Gülümsedi ve başını salladı ama sonra bana döndü. "O iyi olmalı. İyileştirme büyüsü genellikle insanları uyutur ama yine de buna ihtiyacı var."

Devraj, "Eğer onu burada bırakmak istiyorsanız, bu iyi olur," dedi.

"Hayır." Sonunda yerden kalktım ve bir tutam siyah saçını alnından uzaklaştırdım. "Gareth, onu benim için daireme kadar taşıyabilir misin?"

"Tabii ki."

Vedalaştık ve Gareth Henry'yi bir patates çuvalı gibi omzunda taşıyarak daireme doğru yürümeye başladı. Livvy ve ben kaldırım boyunca yürüdük, dolunay neredeyse buradaydı ve yolumuzu aydınlatıyordu.

Livvy bir kolunu belime doladı ve beni sıktı. "O iyi olacak."

"Biliyorum." Kolumu onun koluna doladım ve kız kardeşimin tatlı rahatlığının tadını çıkardım.

"Keşke bir Aura olsaydım da bize her zaman verdiğin o mutluluk suyundan sana da gönderebilseydim."

"Şu anda bana veriyorsun," diye onu temin ettim.

Beni tekrar sıktı. "Bir Savoie bebeği daha yolda." "Bir Kumar bebek," diye düzelttim. "Yarı Savoie."

"Sanırım Devraj aklını kaçırarak. Isadora'nın üzerine titriyor. Şimdi şımartacağı ve tapacağı başka biri olacak." "Çok güzel olacak," diye ekledim.

"Kesinlikle öyle olacak."

Nico, Violet, Evie ve Mateo'nun yarın şehirden ayrılacağını fark ederek neredeyse dolunaya baktım. Evie ve Mateo birkaç günlüğüne yokken Isadora, Livvy ve ben bebeklerle ilgilenecektik. Onlar döndüğünde Jules ve Ruben'e hoş geldin diyecektik.

"Yani sen ve ben Grim'leriz," diye yüksek sesle düşündüm. "Sanırım bu çocuklarımızın Goth ve emo olacağı, sürekli siyah giyecekleri ve karanlıkta The Cure dinleyecekleri anlamına geliyor."

"Tanrım, umarım öyledir," diye söylendi Livvy.

Güldüm çünkü tamamen ciddiydi. Yukarı çıktığımızda Gareth, Henry'yi boxer külotuna kadar soymuş ve yatağıma yatırmıştı.

"Teşekkür ederim, Gareth."

"Elbette." Gülümsedi ve bana çok meraklı bir şekilde baktı. "Ben de teşekkür ederim."

"Neden?"

"Hayatı boyunca onu hiç görmediğim kadar mutlu." Sonra düzeltti. "Bugün bir yana, ona her zaman özlemini çektiğine inandığım mutluluğu ve memnuniyeti veriyorsunuz."

Gülümsedim, yine duygularımı bastırmak zorunda kaldım. *Bugünlerde benim neyim vardı?* Sanırım hem iyi hem de kötü o kadar çok şey oluyordu ki, ruhum buna ayak uyduramıyordu.

Onlara kapıyı göstererek iyi geceler diledim ve kapıyı kilitledim. Kısa pijama takımlarımdan birini giydim ve yatağı onun yanına tırmandım. Mışıl mışıl uyuyordu. Avucumu hafifçe göğsünün üzerinde gezdirdim ve o yeni yaraların hiçbirinin orada olmadığına dair kendime güvence verdim. Hepsi geçmişti.

Göklere şükran dolu bir dua göndererek yanına kıvrıldım ve uykuya daldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

~HENRY~

BİR KABUS BENİ UYANDIRDI. ASLINDA BİR ANI. VE BENİM GÖRDÜĞÜM DEĞİL Yedi yaşımdan beri binlerce kez rüya gördüm. Hayır, bu sefer büyülu camların kırıldığını, iblislerin Beatrice'in ruhunu yakalayıp onu alıp götürdüğünü ve Beatrice'in bana bakıp kollarını açarak "*Lütfen beni bırakma*" diye bağırdığını gördüm.

Bu kâbus şimdiye kadar gördüklerimden daha kötüydü. Çünkü başka biriyle ilgiliydi, kendimle değil. Ve eğer onu tutsak eden kan büyüsunü bozmanın bir yolunu bulurlarsa bu gerçekten gerçekleşebilirdi. Ve eğer , onu kurtarmanın bir yolunu bulamazsam, o zaman sonsuza kadar kendi kişisel cehennemini yaşayacaktı.

Bir kez olsun babamı dinlemiş ve büyücülük dersleri almış olmayı diledim. Onun fedailerinden birini kullanmak zorunda değildim. Kendi öğretmenimi bulabilirdim. Lucille Teyze'den bana koğuşlardan ve sihrimi kafeslemekten daha fazlasını öğretmesini isteyebilirdim.

Clara'nın yatağında otururken karnıma baktım ve o şeylerden tek bir iz bile kalmamış olmasına şaşırdım. Karnımda ince bir çizgi bile yoktu.

dövme tasarımları. Sadece bu da değil, kendimi harika hissediyordum. Eksik olan tek şey güzel kızımdı.

Kot pantolonum katlanmış bir şekilde şifonyerinin yanındaki sandalyede duruyordu. Katlanmış bir tişörtün üzerine pembe yapışkanlı bir not yapıştırılmıştı.

SEVGİLİ HENRY,

Uyurken bakmak çok güzel. Uyanırken de sana çok güzel. Ama dinlenmeye ihtiyacın olduğu için uyumana izin verdim. Kalktığında ana eve gel. İşte Mateo'nun tişörtlerinden biri. Seninki kurtarılamayacak kadar yıpranmıştı.

Seni

seviyorum!

XOXO, Angel

P.S. SANA BANYOM İÇİN KENDİ DİŞ FIRÇANI ALDIM.

Uyumak.

P.P.S. Sen de biraz kıyafet getirmelisin. Şifonyerimin ikinci çekmecesini senin için boşalttım bile.

P.P.P.S. hemen gel. Seni özledim!

AŞK ACISI ÇEKEN BİR KÖPEK GIBİ SIRITARAK ACELEYLE BANYOYA GIRDIM, iki dakikalık bir duş aldım, tezgahın üzerindeki yeni mor diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Mor. Tabii ki mor. Sonra giyindim ve yan kapıya yöneldim.

Mutfağa açılan arka kapıya hafifçe vurduğumda Clara'nın "İçeri gel!" diye bağırdığını duydum.

Celine'i yerinde dönebileceği ve eklentilerle oynayabileceği şu zıplayan şeylerden birine koyuyordu. Joaquin zaten bir

İkinci fedai.

"Hayır, Diego!" Ona doğru koştı ve ağzından bir telefon şarj kablosu çıkardı. "Nereden aldın bunu?" Kız kabloyu nazikçe çekip çıkardığında Diego ona göz kırptı, sonra kıkırdadı ve yüzüne yakın duran uzun saç tutamlarına vurmaya başladı.

"Onu bana bırak," dedim.

Şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmıştı, döndü ve o geniş gülümsemelerinden biriyle bana baktı. "Henry! Günaydın." Yanıma geldi ve beni dudaklarımdan öptü, küçük tombul elleri hâlâ saçlarını karıştırdığı için Diego'yu yeterince uzakta tutmaya çalışıyordu.

"Günaydın. Onu bana ver."

"Memnuniyetle." Onu teslim etti. "Uyku vakti için biberonlarını ısıtmam gerekiyor. Üçünü de uyutmaya çalışmak eğlenceli olacak."

"Sana yardım edeceğim." Diego iri kahverengi gözlerini bana kırpıştırdı, sonra öne doğru eğildi ve üzerimdeki tişörtü kokladı. Homurdandı ve bebek gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

Clara kıkırdadı. "Neden babam gibi koktuğunu merak ediyor."

"Sanırım ben onun babasına benzemiyorum," dedim onu mutfığa kadar takip ederek.

"Babası değil." Buzdolabına dönmeden önce kaşlarını salladı ve bana arkadan güzel bir görüntü verdi.

"Ne kadar süre bebek bakıcılığı yapacaksın?"

"Livvy ve Gareth'ın gece görevleri var, bu yüzden öğleden sonra boş olacağım. Isadora bugün dükkânla ilgileniyor. Yarın bebek bakıcılığından izinliyim ama dükkânda çalışmam gerekiyor."

Üç biberonu aynı anda üç elektrikli biberon ısıtıcısına yerleştirdi ve zamanlayıcıyı çalıştırdı.

"Sadece bir ısıtıcı kullanmıyorlar mı?" Ben sordum.

Clara bana sırıttı. Gerçekten sırıttı. "Ah, tatlı yaz çocuğu. Gecenin bir yarısı üç bebek aynı anda biberona ihtiyaç duyduğunda

zaman, tek tek ısınmalarını beklemek yok."

Diego burnumu yakaladı. Küçük pençesini çekti. "Sanırım bebekler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sean'ın dadıları vardı ve biz taşındığımızda yetişkin bir çocuktuk."

"Merak etme," diye bana güvence verdi. "Harika bir baba olacaksın."

Kendimden daha iyi olacağımı umarak irkildim. Tüm ilişkimiz ne kadar büyük bir kayıptı. Babam Beatrice'in cinayetinden suçlu bulunursa idam edilecekti. Bu düşünce midemde asit çalkalanmasına neden oldu. Hâlâ avukatının bana duruşma tarihini göndermesini bekliyordum.

"Çocuk , değil mi? Üzgün görünüyorsun."

Hayal dünyamdan sıyrıldığımda Clara'nın gözyaşları içinde beni izlediğini gördüm. "Oh, kahretsin. Evet, tabii ki çocuk istiyorum. Bir gün. Evet."

Gülümsedi. "Güzel. Eğer bu iyi olmazdı." Diego saçımı çekti. "Nedenmiş o?"

"Kuzenimizin arkadaşı Travis'in bana söylediği bir şey." "Sana ne söyledi?"

Bir saniyeliğine dondu ve sonra-

Ding.

"Birinci şişe hazır." Onu ısıtıcıdan çıkardı. "Lütfen sen vahşi adamlarla ilgilenir misin, ben de diğer ikisiyle ilgileneyim?"

"Elbette."

Diego sol elimdeki şişeye ulaşmak için şimdiden lanet bir ağaç gibi bana tırmanmaya çalışıyordu.

"Dostum. Sakin ol."

Kanepeye uzanıp şişeyi teslim edene kadar onunla kelimenin tam anlamıyla boğuştu. Onu kaptı, minik pençeleri plastik şişeyi tırmaladı. Her yerinde çizik izleri vardı. Şişeyle uğraşırken annesini emen bir domuz gibi ses çıkarıyordu.

"Lanet olsun, ahbap. gerek." Onu kolumun kıvrımına yatırdım, bacakları kucağımdan kanepeye sarkıyordu. Kocaman bir çocuktuk,

kardeşlerinden daha büyüktü. "Eminim sen de annenin midesindeki tüm yiyeceklere el koymuşsundur, değil mi?"

Mutfaktan iki numaralı şişe için bir ding sesi daha geldi.

Koyu renk buklelerini ve kahverengi gözlerini inceleyerek, "Babana benziyorsun, bu kesin," dedim. Sözlerini yarıda bırakmıştı, göz kapakları ağırlaşıyordu. Onu biraz sarsmak için dizimi hafifçe zıplattım. " koyma. Sadece uyumaya devam et."

Meme ucunu ağzından hiç çıkarmadan bana mırıldandı. Küçük bir süt akışı bir taraftan dışarı kayıyordu.

Üçüncü ding son şişe için çaldı.

"Ağzın doluyken de konuşma. Sana öğretecekleri bir sürü görgü kuralları var."

Homurdandı, gözleri tamamen kapandı, ağzı hâlâ sütü emmek için harıl harıl çalışıyordu.

"Bu doğru. Kimse senin şişeni almayacak, Diego. Sadece bitir ve uyu."

Ne söylediğim ya da neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece bir bebeğe uykuya dalarken usulca fısıldamanın doğal geldiğini düşünüyordum.

Biberon boşaldığında ve hava emmeye başladığında, emziği yavaşça çıkardım. Şimdiden küçük bebek horlama sesleri çıkarmaya başlamıştı. Gülümsedim. Gerçekten çok tatlıydı. Kafamı kaldırdığımda Clara gözlerinde kalplerle bana bakıyordu.

Celine telaşlandı ve fedaiye vurdu. Yerinde zıpladı ve elini uzatarak parmaklarıyla "ver" işareti yaptı. Clara iki şişeyi sehpanın üzerine koydu ve Celine'i dışarı çıkarmak için acele etti.

"Onu üst kata çıkarayım mı?" Fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı ve kardeşini uyandırmadan önce biberonu Celine'in ağzına koydu. "Hangi beşik olduğu önemli değil."

Üst kata çıktım, onu sırt üstü yatırmadan önce beşiğine baktım. Tam döndüğümde, yüksek ses çıkaran gıcırtilı bir oyuncığa bastım.

"Siktir," diye fısıldadım.

Beşiğe baktığımda Diego'nun kıpırdamadığını gördüm. Oyuncağı kapının yanındaki sepete attım ve aşağıya indim. Celine hâlâ biberonuyla uğraşıyordu. Joaquin zıplamadığı ana kucağından sabırla onu izliyordu. Sadece izliyordu.

"Onu yakaladım," dedim ona, üçüncü şişeyi alırken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, "bu ikisini birlikte besleyebileceğimi düşünmüştüm ama çok büyüdüler."

Joaquin'le birlikte Diego'yla aynı pozisyonda kanepeye yerleştik. Kardeşinin tam tersine, şişesini normal, küçük, medeni bir insan gibi içti.

Clara, "Daha bir ay önce bu ikisini aynı anda kucağımda tutup besleyebiliyordum," dedi. "Çok hızlı büyüyorlar."

Joaquin'in yüz hatlarını tararken, bukleleri kardeşlerine benziyordu ama onunki Celine'inki gibi çilek sarısıydı. Gözleri parlak yeşildi, yuvarlak yüzü tanıdık özellikler kazanmaya başlamıştı.

"Şimdi annene benziyorsun," dedim ona.

Şişesini içmeye geri dönmeden önce ağzının bir tarafı sevimli bir gamzeyi ortaya çıkaracak şekilde kıvrıldı. Benim onu incelediğim gibi o da beni inceledi.

"Meraklı biri, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok." Yer değiştirdi ve bir bebek battaniyesini Celine'in etrafına sıkıca sardı. "Sarılmayı seviyor." Sonra Joaquin'e gülümsedi. "O grubun en dahisi. Şimdiden şekilleri tanımaya başladı ve yemin ederim, sanırım harflerin ne için kullanıldığını da çözüyor. Onlara aldığımız bloklarla oynamıyor, normal çocuklar gibi onları üst üste diziyor."

"Gerçekten mi?"

"Onları harflerle aynı hizaya getiriyor ve onlara bakıyor, sonra daha fazlasına bakmak için onları ters çeviriyor."

İkimiz de hâlâ fısıldaşıyorduk.

Ona baktım. "küçük bir dahisin, değil mi?"

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve biberonunu emiyordu.

"Uyumalısın, küçük adam," dedim ona. "O zaman etrafına bakmak ve dünyayı biraz daha tanımak için enerjin olur."

Bana usulca göz kırptı ve sonra gözlerini kapattı. Biberonu bittiğinde uykuya dalmıştı. Celine de öyle. Clara'yı merdivenlerden yukarı ve ikisini de yatırdığımız çocuk odasına kadar takip ettim.

Clara perdeleri kapattı, bu da dikkatimi ilk patates çuvalını taşıırken ve onu yatağına yatırırken fark etmediğim uzak duvardaki duvar resmine çekti.

Bir dere boyunca koşan vahşi kurtlar, ağaçlarda uçan periler, çayırdaki dans edenler ve uzakta pitoresk bir kalenin olduğu bir masal diyarı manzarasıydı. Kale duvarının tepesinde biri siyah, diğeri kıvıllı saçlı iki küçük oğlan ve uzun kıvıllı-sarı saçlı prenses elbisesi giymiş bir kız duruyordu.

"Eve onlar için duvar resmi yaptı. Çok güzel değil mi?" "Oldukça harika."

Monitörü açtıktan sonra gitmemizi işaret etti. Kapıyı sessizce kapattı. "Vay be. Bu bana yaklaşık bir buçuk saat mola verir."

Onu aşağıya kadar takip ettim, orada video ekranı olan diğeri monitörü açtı.

"Bahse girerim Gareth o grenli siyah beyaz resmin olmadığı daha iyi bir tane bulabilir."

"Eminim yapabilir. Ve bir servet kazanabilir."

"Ona bundan bahsedeceğim."

Oturma odasında dikiliyorduk, birbirimize garip bir şekilde bakıyorduk. Belki de sadece ben kendimi garip hissediyordum çünkü Clara kollarını kolayca boynuma doladı.

"Sorun nedir?"

Onu belinden tutarak, yanımda olmasının verdiği rahatlığın içimi doldurmasına izin verdim. Yine de acımı dindirmedi.

"Onu orada bıraktım," dedim sonunda. "Beatrice."

"Elinde değildi ama. Kendiniz de söylediniz. Çok fazla vardı."

"Tam o anda panik ataklarımdan birini geçirmemiş olsaydım belki geçirebilirdim."

"Henry, etrafın yirmi kadar iblisle çevriliydi, öyle mi? Ve bir tür garip dev?" Kadın titredi. "Düşüncesi bile beni korkutuyor."

"Bundan önce kendimi eğitmiş ve korkularımı yenmiş olsaydım, onu kurtarabilirdim." Pencereden dışarı baktım çünkü gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemiyordum ama aynı zamanda tamamen dürüst olmak istiyordum. "Onu bırakmamam için bana yalvardı. Çok korkmuştu ve ben yine de onu bıraktım. Masum bir ruh orada kapana kısılmıştı. Eğer onu oradan çıkarmazsam kendimle yaşayamam. Babamın iyiliği için bile değil, onun iyiliği için. Kendi iyiliğim için."

Küçük, sıcak eller yüzümü kavradı ve başımı çevirerek aşağı bakmamı sağladı.

Nazik, yumuşak bir ifadeye sahip güzel yüzü beni

tuttu. "Tabii ki onu dışarı çıkaracaksın."

"Tabii ki mi?" Kıkırdadım. Clara her zaman her şeyden çok emindi. Kendine güveni şaşırtıcıydı. Ve ilham vericiydi.

"Bu sabah bir süredir bunu düşünüyordum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"O da ne?"

"Kız kardeşimin hecelenmiş dövmelerinden biri. Kurtadamlar için ne yaptıklarını biliyorsun. Derideki tılsımlı mürekkep, doğaüstü varlıkların sihirlerini başka bir seviyede kullanmalarına yardımcı oluyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir uyum var. Bunu alan her süper aynı şeyi söylüyor. Bu size ihtiyacınız olan ekstra kontrolü sağlayabilir."

Kalbim sıkıştı. "Kız kardeşinden zaten bir tane aldım."

Gözlerindeki ışığın söndüğünü görmekten nefret ediyordum. "Kelebek mi?"

Başımı sallayarak ekledim: "Ben de aynı şeyi düşündüm ama işe yaramadı. Kabuslar ve korku hala burada. Belli ki."

Boş ifadesi tekrar aydınlandı. gülümsedi, içimi sıcaklığıyla, sonsuz şefkatiyle doldurdu. "Merak etme. Bir yolunu bulacağız."

Ellerimi sırtına doğru kaydurdum ve onu daha sıkı tuttum. "Evet," diye kabul ettim, buna inanmasam da.

"Sana o dövme yi yaptırdığını bana hiç söylemediğine inanamıyorum." Kaşları bir çizgi halinde kıvrıldı.

"Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Evet." Alt dudağı üzgün olduğunda küçük bir dudak bükme şeklinde çıkıntı yapıyordu. Ağzı dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu. "Seni benden önce üstsüz görmüş. Hiç adil değil."

"Ondan bundan kimseye bahsetmemesini istemiştim. Tılsımlı bir dövme yaptırdığımı."

"Neden?"

"Biz Grimler ketumuzdur. Yine de önce işe yarayıp yaramayacağını görmek istedim." Ağzımı yumuşak yanağında gezdirdim ve şakağına fısıldadım, "Kelebek sensin."

Kollarımda irkildi ama geri çekilmedi. "Gerçekten mi?" dedi tatlı, yumuşak sesi.

"O hep sendin, Clara. Daha seni tanımadan önce, evren beni senin için hazırlıyordu. Ruhumu pek çok yönden rahatlatıyorsun." İpeksi saç çizgisine bir öpücük daha kondurdum. "Sen benim biriciğimsin."

"Ve sen de benimsin." Sesi duygusallıktan kırıldı. "Bu gece benimle kal. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ben de sana bir şey göstermek istiyorum." Göğüslerini göğsüme sürttü.

Aynı anda hem güldüm hem de inledim. Başımı daha aşağı eğerek kulağının altındaki noktayı dişlerimle ısırdım. Önce sıçradı sonra inledi. Dudaklarımı o hassas noktaya bastırarak ona "Bir şeyini görmek için sabırsızlanıyorum" dedim.

Savoie'nin oturma odasında ayakta dururken onu uzun uzun öptüm. Ne kadar zaman geçtiği belli değildi ama sonunda kapıya yöneldiğimde güzel ağzı şişmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

~CLARA~

BEKLERKEN ÖN KAPIDAKİ OYMA KUZGUNA BAKTIM. ÜÇ

Zili çaldıktan saniyeler sonra dev kapı açıldı. "Merhaba!"

Henry sırtarak beni evin içine çekti ve ön kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Arkanı dön." Parmağıyla dönme hareketi yaptı.

Hemen itaat ettim. Gözlerimin etrafına siyah ipeksi bir eşarp bağlandı.

"Ooo. Sapıkça bir şey mi yapıyoruz?"

Kıkırdadı ve beni bir bebek gibi kucağına aldı.

Ciyak ciyak bağırarak bunun ne olduğunu sormaya bile vaktim olmadı çünkü evin içinde bir yerleri takip ediyordu. Beni yere bıraktığında, başım dönüyordu ve gülüyordum, önündeydim, elleri omuzlarımdaydı.

"Hazır mısın?"

"Emin değilim. Sanırım öyle."

"Çıkarabilirsin."

Eşarby boynuma dolamak için indirdim ve iki gömme ışığın altındaki duvarda asılı duran inanılmaz metal heykele baktım.

Elleri omuzlarımda kaldı. "Bunu geçen yıl Mateo'ya yaptırdım."

Dev bir metal kelebektir ama sağdaki kanat sanki parçalara ayrılmış gibi görünüyordu. Her bir parça küçük bir kelebeğin uçup özgürlüğüne kavuşmasıydı.

"Mateo olağanüstü bir sanatçı." Minik kelebekleri annelerine bağlayan telleri o kadar ince yapmıştı ki, zar zor görülebiliyordu. Mükemmel ışıklandırmayla gri duvara monte edildiğinde ortaya çıkan etki büyüleyiciydi.

"Bana böyle hissettiriyorsun."

Heykel bir duyguyu diğerlerinden daha parlak bir şekilde haykırıyordu: umut.

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı ve oraya derin bir öpücük kondurdu.

"Henry."

"Hmm?"

"Sana bir şeyimi göstermeye hazırım."

Beni bıraktı, ben de arkamı döndüm ve ilk kez onun yatak odasında olduğumu fark ettim. Evin geri kalanı gibi burası da zengin kumaşlarla kaplıydı ve duvarları karanlıktı; en aydınlık duvar, Henry'nin ellerini şilteye bastırmış oturduğu yatağın karşısında asılı duran heykelin bulunduğu duvardı.

Kot pantolon ve tişört içinde, yalınayak, kesinlikle lezzetli görünüyordu. Umarım o da benim için aynı şeyi hissediyordur. Baharlık elbisemin askılarını çıkardım ve yere düşmesine izin verdim, altına giydiğim siyah, dantelli tişörtü ortaya çıkardım. İçime giydiğim tek şey.

Başını seksi bir şekilde eğerek her santimimi yalayıp yuttu, benim onun bakışları karşısında çakıl taşları gibi oldu.

Dudaklarını yalayarak, "Eşarbı tekrar tak," diye emretti.

Tekrar yerine kaldırdığımda, onun arkamda hareket ettiğini hissettim. Sıktı ve alçak sesle fısıldadı, "İyi hissediyor musun?"

"Evet." Hiçbir şey göremediğim anda nabzım fırladı, onun dokunuşunu beklerken kalçalarımın arası ısındı.

Belimden tutarak dizlerim yatağa değene kadar beni ileri itti. Hiçbir şey göremediğim halde beni yüzüne doğru çevirdi.

". "

Oturdum.

". "

Kemer tokası, fermuar ve kıyafetlerin çıkarılırken çıkardığı sesler nefes alışverişimden başka bir şey değildi.

Sonra parmak uçları çenemdeydi, çeneme kadar inip onu yukarı kaldırdı. "Ağzını aç."

Ne olacağını biliyordum ve hevesle ona doğru açıldım, bunu yapmadan önce dudaklarımı yaladım. Aletinin şişmiş tepesinin ağzıma bastırıldığını hissettim ve dilimi metal piercingin üzerinde gezdirdim.

Boğazından o seksi sesi çıkardı ve onu daha derine emdiğimde tısladı. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Beni sabit tutarak enseme kavradı ve biraz daha derine itti. Onu hevesle kavradım, kalın kalçalarını tutmak için yukarı uzandım.

"Bu güzel ağzı sikmek cennete en yakın olduğum an."

Bir gün kesinlikle cennete gideceğini çünkü orada olacağımı ve onu yanımda istediğimi söylemek istedim ama o anda ağzım doluydu.

Aletinin tabanını kavrayarak, takıntı haline getirdiğim o piercingi dilimle çıkarana kadar çektim.

"Hoşuna gitti mi meleğim?"

"Uh-huh." Biraz daha dilimi soktum.

"O güzel amcığında hissetmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Ayağa kalk."

Tacı bir kez daha emdikten sonra onu bıraktım ve ayağa kalktım. Belimi kavradı ve beni yatağa doğru döndürdü.

"Öne eğil."

Kendimi ellerimle yakaladım.

"Tamamen aşağıya. Yüzünü yatağa yasla."

Ben yanağımı yatağa bastırıp kollarımı başımın yanında kavuşturup beklentiyle daha hızlı nefes alırken o hâlâ belimi tutuyordu.

"Mmm. Evet, aynen böyle." Belimdeki iri elleri kalçalarımın üzerinden geçerek dış uyluklarıma indi. "Bacaklarını daha geniş aç."

Yaptım, garip bir şekilde, hiçbir şey göremezken bana komutlar verdiğini duymaktan hoşlandığımı fark ettim. Daha da fazlası, ona itaat etmekten zevk alıyordum.

Bir elini kıkımın üzerinde gezdirdi ve üst uyluğumun arkasından aşağı indirdi, parmakları yakındı ama istediğim yere yeterince yakın değildi. "Livvy sana hiç Grimlerin vampir soyundan geldiğini söyledi mi?"

"Evet."

"O zaman kokunu alabildiğimi biliyorsun. Kapıyı açtığım anda tahrik kokunu alabildim."

Bir elini uyluğumun iç kısmında gezdiriyor ama daha yukarı kaldırmıyor, diğer de kalçamı kavırıyordu.

"Şu anki gibi. Benim için damladığını biliyorum, Clara. Sikimi emmenin seni tahrik ettiğini biliyorum."

İnledim ama cevap vermedim.

"Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" Sonunda bir parmağı dantelle kaplı yarığımın üzerinden geçti. İnledi. "Tam düşündüğüm gibi.

Sırılsıklam."

Sonra dizlerinin üzerine çöktüğünü duydum. Parmaklarımı gri örtüsünün içine sokarak usulca nefes aldım. Sonra sıcak ağzını dantelin üzerinde hissettim.

"Ahh," diye bağırdım.

Beni kumaşın içinden emdi, dilini klitorisime bastırdı, dantel bariyerin hissi beni çıldırttı. İnledim ve kalçalarımı salladım.

"Daha fazla," diye homurdandı. Bacaklarımın arasındaki kumaşın yırtıldığını hissettim ve sonra dili içimdeydi.

"Evet, evet!"

Parmakları kalçalarımındaki ete doğru kıvrıldı, klitorisime karşı inerken beni sıkıca tuttu. Birden arkamda durdu, avuç içi sırtımın küçük kısmındaydı. Onun dokunuşuyla omurgamı dikleştirdim ve kıkırmı daha yukarı kaldırdım.

"Seni sertçe becermem gerekecek meleğim. Seni derinden hissetmeliyim."

"Evet," diye yatağa ve yüzüme düşen saç perdesine doğru nefes aldım.

Aletin başı kıvrımlarımın arasından kayarak giriş yerimde hizalandı. Her iki kalçamı da kavradı ve tamamen oturana kadar üç kez içime pompaladı.

"Ah!" Yumruklarımı yorganın içine sıkıştırdım.

Kendini çok büyük hissediyordu ve görmeden hissetmek bir şekilde onu daha da yoğunlaştırıyordu.

Bir inilti çıkardı ve avucunu boğazımın arkasına kaydırarak beni daha sert bastırdı. "Evet, Clara. Sikimi al. Senin olsun."

Onun baskınlığı karşısında cinsel organım titredi, sahiplenici sözlerinden hoşlandım.

"Gelmeye hazır ?"

Daha yüksek sesle inledim. Ucuna kadar çekti ve o kadar derine soktu ki yatakta sarsıldım ve zevkle haykırdım.

"Dayan, meleğim."

Yaptım, ama gerçekten önemli değildi. Henry beni anlamsızca becerdi. Uzun, sert ve derin. İnledi ve sonra beni daha da sert becerdi. Odayı dolduran et tokatlama ve kaygan seks sesi beni başka bir varoluş düzlemine taşıdı. Çökmüş, kirli ve güzeldi.

"Henry," diye seslendim ona.

Öne doğru eğildi, göğsünü sırtıma bastırdı, saçlarımı yana savurdu ve ağzını boynuma dayadı. Temposunu yavaşlattı.

"Sana çok aşığım."

Nedense bu beni ağlattı ve göz bağı çok fazlaydı. "Seni görmem gerek."

İçimden çıktı, eşarbı çözdü ve beni nazikçe yuvarladı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Siyah gözlerini kapattı, siyah damarlar kenarlarda çoktan belirginleşmişti.

Uzanıp çenesini kavradım. "Seni seviyorum, Henry."

Gözlerini açtığında, her bir iğne ucu kadar altın ışık vardı. Kuzgun kanatları sırtından uzanarak bizi koruyucu bir kabuğun içine aldı. Leğen kemiğini döndürüp yavaşça içime girerken oda karanlığa gömüldü. "Bu kelimelerin bana ne yaptığını bilmiyorsun." Sesi büyüyle yankılanıyordu.

Karanlık özü onunla birleşmişti, ama bir ruhu çağırmak için değil. portal. Sadece ona *katılmıştı*.

Omzunun ötesine uzanarak parmaklarımı kanadının tüylü kavisi boyunca gezdirdim. Kaybolmalarını falan bekliyordum, cismani bir şeyden yapıldıklarından emin değildim. Ama tüylerin ipeksi dokusunu hissettim.

Henry göğsünün derinliklerinde inledi, ben onu okşarken hâlâ beni yavaşça beceriyordu. Ya da belki de bu onun canavarının zevk hırlamasıydı. Görünüşe göre ikisi de aynıydı ve ben bunu şimdiye kadar hiç hissetmemiştim.

"Senin için her şeyi yaparım," dedi o uhrevi sesiyle. "Senin için ölürüm."

"Hislerimiz karşılıklı," dedim ona, yüzünü doğru çekerek öpmesini sağladım.

Ben.

Ağız benimkine dokunur dokunmaz, seksim orgazmımla çırpındı. İçimdeki itişleriyle tempo tutarak dilini okşarken ağızına doğru inledim. Boşaldım, topuklarımı kalçalarının arkasına gömdüm ve onu derinden öptüm.

Hızını artırdı, biraz daha kuvvetle içime girdi, aleti içimde şişti ve ben onu serbest bırakırken zonkladığını hissettim. Yüzünü boynuma gömdü, doruğa ulaşırken dudaklarının dokunduğu her yerde beni öptü.

Gözlerimi kapattım ve Henry'yle seks yapmanın, Henry tarafından sevilmenin orgazm sonrası mutluluğunun tadını çıkardım. Son derece harikaydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı boynuma doğru, hâlâ çenemin alt tarafına hafif, süpüren öpücükler konduruyordu.

"Bunun dünyadaki her şeyden daha iyi olduğunu." Gözlerimi açtığımda kuzgun kanatlarının yerinde olmadığını gördüm. "Ve seni seviyorum."

Başını kaldırdı, kaşları çatılmış olsa da gözleri normale döndü. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Gülümsedim ve uzanıp bir damla gözyaşını sildim. "Üzücü şeyler için olduğu kadar mutlu şeyler için ağlarım."

Parmaklarının tersiyle yanağımı silerken yüz ifadesi yumuşadı. "Birlikte banyo yapalım ve sonra biraz uyuyalım."

Dudaklarımı öptü ve banyoya girmeden önce benden ayrıldı. Küvete dolan suyun ve çalan yumuşak müziğin sesini duydum. Beklerken, bundan sonra çok fazla zaman geçireceğim bir alanı tanımak için odasına baktım.

Beni aramak yerine geri döndü. Utanmadan çırlıçıplak, her zaman tenimi zevkten karıncalandıran o yoğun ifadesiyle bana doğru ilerleyişini hayranlıkla izledim.

Beni yataktan kaldırıp kucağına aldığı anda tek kelime bile itiraz etmedim. Bu hoşuma gitmişti.

"Buna alışabilirim." Kollarımı boynuna doladım.

"O da ne? Yatak odamda seks mi? Güzel. Çünkü bundan çok yapacağız."

"Hayır, aptal. Senin tarafından taşınıyorum."

Beni iki kişinin rahatlıkla girebileceği büyüklükteki küvetin yanına ayağa kaldırdı. Köpük banyosundan gelen lavanta kokusu odayı dolduruyordu. Ama bakışlarım banyonun geri kalanına kaydı. Birkaç mum yakmıştı, siyah ve altın duvar kâğıdı barok altın armatürlerle vurgulanmıştı. Evin geri kalanı gibi eski ama bir o kadar da yeni görünüyordu.

"Aman Tanrım, Henry. Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum."

"Romantik mi?" Kıkırdadı ve küvete girmeme yardım etti. "Nasıl yani?"

Arkamdan gelip önce o oturdu ve beni nazıkçe aşağı çekerek bacaklarının arasına, önüne oturttu. Arkama yaslandım, kollarımı onun kalçalarına doladım, suyun ve onun güzel sıcaklığını içime çektim. Bir kadının sahip olabileceği en lüks tahttı.

"Şu odaya bakın. Ve bu eve, bu konuda. Zarif ve gösterişli mobilyalar, süslü aydınlatma armatürleri, koyu renkli duvarlar ve lüks duvar kağıtlarıyla kaplı. Mumlar ve şamdanlar. Evinizin siz mi seçtiniz?"

"Evet. Bir tasarımcıyla." Bir kolunu göğüslerimin hemen altına sardı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu beni romantik mi yapıyor?"

"Bu bana senin romantik bir kalbin olduğunu söylüyor. Böyle şeylere değer vermem senin için iyi bir şey. Tüm güzel odalarınız ve mobilyalarınızla çevrili olmaktan keyif alacağım."

"İyi bir şey doğru." Bir elini kollarımdan birinin üzerinde gezdirerek cildime sabun köpükleri sürdü. "Acaba..." Durakladı, elini suya daldırdı ve kolumdaki kabarcıkların üzerine döktü. "Kendini burada yaşarken hayal edebiliyor musun?"

"Ve araba evimin çatı katını terk mi edeyim?" Sertleşti. "Evet."

Sadece ona işkence etmek için tereddüt ederek, yüz ifadesini görmek için başımı geriye doğru eğdim. "Bir kalp atışında."

Güldü ve beni kendine çekti, ağzını benimkine yaklaştırdı ve beni derinden öptü. Kısa gibi görünen öpücük, uzun ve kalıcı bir öpücüğe dönüştü. Elleri göğüslerimin üzerinde gezindi, sonra kollarım, bacaklarım, karnım. Beni yavaşça haritaladı. Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapatarak okşamasının tadını çıkardım.

"Sabunlu su tenini ipek gibi hissettiriyor," diye mırıldandı, bir parmağını kıvrımlarımda hafifçe kaydırarak, "özellikle burası. Çok yumuşak."

Nazik, üstünkörü, kayan elleri beni bir tür hipnotik transa soktu. Aynı anda hem tahrik edici hem de rahatlatıcıydı.

"Haftada bir kez böyle spa günleri planlamalıyım."

"Bunu senin için her gece yapabilirim," diye fısıldadı başının tepesine doğru, şimdi suya düşen uzun saç telleriyle oynuyordu.

"Bu çok lüks olurdu. Beni şımartırsın." "Seni şımartmak istiyorum."

Gülümseyerek elinin suyun içinde saçlarımla oynamasını ve sonra tenimin üzerinde kaymasını izledim. "En azından bu sefer parıldamıyorum."

"Bu seni yeterince iyi becermediğim anlamına mı geliyor?" Kıkırdadım. "Bundan daha iyisini biliyorsun."

"Mmm." İri ellerini vücudumda gezdirirken göğsü gümbürdedi.

Tekrar sessizleştik, müzik dikkatimi çekti. Ed Sheeran'ın "Perfect" şarkısıydı, Beyoncé'li versiyonu.

"Bu şarkıya ," diye mırıldandım. "Biliyorum," diye gürledi.

"Gördün mü?" Bir kolumu kalçasında gezdirdim. "Romantik."

Buharlı suda birkaç dakika ıslandıktan ve bir denizkızı kraliçesi gibi okşandıktan sonra, ona evimizden ayrıldığından beri öğleden sonra düşündüğüm şeyi söyledim. "Bir fikrim var."

"O da ne?"

"Sanırım panik atak konusunda size yardımcı olacak bir yol biliyorum."

Eli durakladı, sonra tekrar hareket etmeye başladı. "Vadi'de olduğum zamanki gibi mi?"

"Panik atak yüzünden geri dönmek zorunda kaldığınızı söylemiştiniz, değil mi?" "Taşındım, aslında."

"Evet, büyün seni oradan çıkararak koruyordu. Ama ya yeterince güçlü olsaydın, büyünle daha uyumlu olsaydın, böylece

Kendine daha çok güvendi mi? Eğer sihrini tam potansiyeliyle kullanabilseydin, bunlar olmazdı."

Eli tekrar durdu ve dizimin üzerinde durdu. Doğrudum ve yüzümü ona döndüm, sonra kollarımı boynuna doladım ve gövdesine yaslandım. Dalgın ifadesi, kaşlarının arasında hafif bir kıstırma, bana Gareth'ı hatırlattı.

"Ne düşünüyorsun?"

Gülümseyerek kendimi daha yakına çektim. "Violet'in başka bir heceli dövmesini denemek istiyorum."

Islak bir tutam saç bir kulağının arkasına sıkıştırırken ağzı buruştu. "Bunu zaten denedim, hatırladın mı?" "İşe yaramadı." diye ekledi acıdan ziyade teslimiyetle.

Dizlerimin üzerinde doğrulup küvetin kenarından tuttum ve kendimi ona bakabileceğim diğer uca yerleştirdim. Ayrıca, onun görkemli, çıplak ve kaygan ıslak bedenine bastırılmışken sağlıklı düşünemiyordum. Ayaklarımı gövdesinin iki yanına sıkıştırdım.

Violet tılsımlı dövmeleer konusunda son derece yetenekliydi. Aslında tılsımlı olan dövmenin kendisi değil, mürekkebiydi. Büyü doğru yapıldığında, doğaüstü cadı, büyücü, vampir ya da kurtadamların büyülerini üstün bir seviyede kullanmalarına yardımcı oluyordu.

"Violet'in kurtadamlar üzerinde hangi büyüünün işe yarayacağını bulması biraz zaman aldı."

Sadece bana baktı ve cevap vermedi, bileğimi kaldırdı ve ayağımın kemerine masaj yapmaya başladı.

Aman Tanrım. Bu çok güzeldi. Ve dikkat dağıtıcıydı ama kendimi odaklanmaya zorladım. Bir fikrin peşindeydim. Ruhun beni önemli bir şeye doğru ittiğini hissedebiliyordum.

"Bence senin için asıl sorun, uzun süredir sihrinden kopmuş olman. Kendini ondan korudun ve doğru düzgün

Yeniden bağlandım. Kullanmayı tamamen bıraktığınızda çok genç olduğunuzdan beri hiç doğru düzgün bağlanmamış olabilirsiniz."

"Olabilir." İri elleri ayağımı tuttu, başparmağı ayağımın altında yarım daireler çiziyordu.

"Bu sefer dövmenin mürekkebini Violet yazmayacak. Ben yazacağım. Sanırım doğru tılsımı heceleyebilirim. Hayır, yapabileceğimi *biliyorum*."

Masaj yapmayı bıraktı, bakışları buharlı suyun üzerinde benimkilerle buluştu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Tanrıça bana rehberlik ediyor. Bunu hissedebiliyorum, Henry. Bunu senin için yapmam gerekiyor."

Durdu ve dalgın bakışlarını daha da yoğunlaştırarak öylece baktı. "Bu çok mantıklı olurdu."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Ne de olsa onu dışarıdaki tüm cadılardan daha iyi tanıyordum. Sadece Tanrıça'nın beni yönlendirdiği yeri takip ederek doğru büyüü çağırabilirdim. Bana her zaman yapmam gereken doğru şeyi söylerdi. Her zaman.

"Sen bir Aura'sın. Senin büyüün sadece duygusal yaraları iyileştirmek için var. Seninle tanıştığım ilk saniyeden itibaren, yakınlığın beni hiç kimsenin yatıştıramadığı kadar yatıştırdı ve büyüünün özel olduğunu anladım."

Sözlerindeki ve sesindeki hayranlık karşısında zorlukla yutkunarak, bir elimle bacağını ovuşturdu. "Diğer Auralara karşı hiç böyle hissetmedin mi?"

"Hayır. Seninle olduğu gibi değil. Sonra, tabii ki, sana aşık oldum. Nezaketinizle, güzelliğinizle, cömert ve şefkatli kalbinizle."

Gözlerim dolmak üzereydi ama onun yerine güldüm. "Çünkü ben senin kişinim, Henry. Ve sen de benimsin."

"Belki de haklısın. Mürekkebi sihrinle büyüleyen sensin, kız kardeşin değil."

"Ve sonra Violet dövmeyi yapabilir..." Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"Genellikle yeni ay büyüler için en uygun zamandır."

Gülümsedi ve ayağımı kaldırıp bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurduğunda kalbimi durdurmakla tehdit etti.

"Yeni aya ihtiyacın yok meleşim. Dünyadaki tüm güç parmaklarının ucunda."

"Öyle mi?" Ağzının ayağımın kemeri etrafında dolaşmasını izledim.

"Sihirle titreşiyorsun." Ayağımı göğsüne koydu. "Bakalım kız kardeşin yarın bunu yapabilecek mi?"

"Genelde müşteriler için uzun bir bekleme listesi oluyor, ama en sevdiği kız kardeşi olduğuma göre, sanırım onu kandırabilirim." Saçımı bir tarafa çekerek uzun bir ip haline getirdim. "Bunun için ne dövmesi istiyorsun?"

"Göreceksin." Oturduğum yerden kalkarken saçlarımı düzenleyişimi, suyu sıkarak çıkarmaya çalışmamı izledi.

"Peki, ne renk mürekkep istiyorsunuz? En azından bunu bilmem gerekiyor." Bakışlarımı tuttu. "Pembe."

Bir kahkaha patlattım. "Oh, sevgili, tatlı Henry. Ne *kadar* romantiksin."

Şeytani bir neşeyle sırıttı. "Hadi yatağa gidelim."

"Evet, *efendim*." Ayağımı karnının alt kısmına doğru sürttüm.

Bakışları keskinleşti. "Bu sefer atkıyı kullanmak ister misin?"

"Evet." Ayağımı göğsünün ortasına doğru kaydurdum ve biraz bastırdım. "Senin üzerine."

İnledi ve gözlerini kapattı. "Küvetten çık."

İtaat ettim ve hızla dışarı çıktım. Havluya uzandığımda onu ellerimden çekip aldı ve her yerimi kurulamaya başladı.

"Kimse bunu tahmin edemezdi," dedim ona, önümde durup havluyu kollarımın altına sararken, mum ışığı yüzünü gölgeler içinde bırakırken.

"O da ne?"

"Senin bir bakıcı olduğunu. Bir gün hep kendime ait olmasını hayal ettiğim şey. Sevmeyi seven bir adam. Bu sensin, Henry. Sen sevmeyi seviyorsun."

Bir kolunu havluyla sarılmış belime doladı ve bir elini dökülen saçlarımın altından geçirerek beni çıplak bedenine çekti. "Seninleyken bunu yapmak çok kolay, Clara."

İşte yine gitti, küçük kelimeler ve baş döndürücü öpücüklerle kalbime kur yaptı. Söylemeye gerek yok, onun yatağındaki ilk gecemizde pek uyuyamadık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

~HENRY~

"TEK SÖYLEDİĞİM, O DOKUNAÇLARDAN BİRİNİ BANA FIRLATMA YA DA Dövme acırsa her şeyi yaparım." Violet ikinci eldivenini taktı ve Clara'nın bu sabah hecelediği mürekkeple dolu kabloş dövm makinesini eline aldı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Clara sol tarafındaki tabureden.

Bu sabah güneş doğmadan beni uyandırmıştı, her zamanki gibi giyinik ve taze yüzlüydü.

" , " DIYE FISILDADI. "ŞİMDİ TANRIÇA'YLA BULUŞMAYA GİTMELİYİZ.

Dünya uyanmadan önce."

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ve ona sormayacaktım.

İkimizi de Savoie'lerin evine götürürken bana yine de söyledi. "Dünya durgunken onu daha net duyabiliyorum," dedi.

Saat henüz beş bile değildi, sokaklar hala boştu, bu yüzden dünya yeterince sessiz .

Elimi tuttuğu ve beni gizli bahçelerine g t rd ğ  arka bahçeye girdik, kız kardeşleriyle birlikte ayda bir kez Tanrıça ile hizalanmak ve sihirlerini yeniden canlandırmak için cadı turlarını yaptıkları bir yer olduğunu s ylemişti.

Sonra bir şişe pembe m rekkep çıkardı. Ne zaman aldığını sorduğumda, beni uyandırmadan  nce Violet'ten aldığını s ylemişti. Onun gelişi ve gidişi sırasında bu kadar sağlam uyumuş olmam neredeyse dehşet vericiydi. D n gece kendimizi epeyce yorduk.

Orada oturup onun sihrini kullanmasını izlemek çok alakg n ll yd . Elinde şişeyle bağdaş kurmuş oturuyor, Fransızca bir b y  mırıldanıyordu. B y s  g zelliğin kişileşmiş hali gibiydi. Eğer hava soluyabilseydi, bu Clara'nın b y s  olurdu. G zel g l  olmadığı anlamına gelmezdi. Tıpkı Clara gibi.

Elektrik enerjisiyle uğulduyor, kollarımdaki t yleri diken diken ediyordu. Sadece bu da değil, onun kapısının ardında kıpırdadığını,  zg r bırakılmak, onunla konuşmak için can attığını hissettim. İlk defa, onu tamamen serbest bırakırsam ne olacağını merak ettim. Beni Vadi'den çıkardıktan sonra onu koyduğum yere geri d nm şti. Gareth'in canavarı gibi yaramaz bir canavar değildi. İtaat etmek istiyordu. Ya da belki de gerçekten bir parçam olursa neler olabileceğini d ş nerek onu kabul etmeye istekli olmadığımı biliyordu.

Gecenin ve g nd z n her saatinde beni takip ve taciz eden istenmeyen ruhların akınına mı uğrayacaktım?  l  ağırma b y s  tuhaftı. Bize ruhları çağırma ve  teki d nyaya portallar açma g c  veren bir sihirdi ama aynı zamanda Vadi'den kendi başlarına kaçmış ya da bir sebepten  t r   ld klerinde oraya hiç varamamış ruhları da kendine çekiyordu. O t r bir b y c  olmak istemedim.

Ama Beatrice'in h l  tutsak olduğu o korkunç k busun içinde kafese kapatıldığını g rd kten sonra ilk kez sihrimi kullanmak istedim. Her zaman yapmam gerektiği gibi.

Clara neredeyse bir saat boyunca usulca mırıldandı, teni parlamaya başlamıştı. Orada oturmuş, onun olağanüstü ihtişamı karşısında büyülenmiştim. Bana yardım edebilecek biri varsa, o da oydu. Benim Clara'm.

Üzerimizdeki geniş dallı meşe ağacında kuşlar cıvıdamaya başlayıp bahçeye gri ışık süzülürken, ilahisini mırıldanmayı bıraktı ve gözlerini açtı. "Gitmeye hazırız," diye güvence verdi bana tamamen ve tamamen ona ait olan tüm hafifliğiyle.

"LÜTFEN, CLARA," DEDI VIOLET HER ZAMANKİ KÜSTAH TAVRIYLA. "YAPMA. Livvy gibi dokunaç sapkınlığı içinde olmadığını söyle bana. Grim'lerin kaputun altında neler olduğunu duydum."

"Dokunaç sapkınlığı mı?" Clara dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. İlgilenmiş görünüyordu. Hatta heyecanlanmış. Sonra bana baktı. "Senin dokunaçların yok. Var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Ama bu yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Ya da yapmayacağım. Canavarımı hücrelerinden kurtardıktan sonra. Gareth'in canavarının varlığını hissettirdiğinde korku filmlerinden fırlamış gibi olduğunu biliyordum; hırçın, zalim ve kana susamış. Canavarının Clara'nın kız kardeşi Livvy'ye taptığının da farkındaydım. Gareth benimle cinsel yaşamı hakkında konuşmazdı ama yakınlaştıklarında canavarın kendini belli etmesi beni şaşırtmamıştı. Dün gece kendimin de öne doğru itildiğini hissetmişim. Yükselen duygular her zaman bir canavarın dikkatini çeker.

"Bekle bir saniye." Sean, Violet'in çalışma alanının kapısında duruyordu. "Seks sırasında dokunaçlarım mı çıkacak?"

Bölmeler sesi tam olarak engellemediğinden, özellikle de doğaüstü duyma yetisine sahip bir gaddar için, Sean belli ki kulak misafiri olmuştu.

"Sen mi?" Violet homurdandı ve üzerime eğildi, dövme iğnesinin vızıltısı uğuldarken kelebek kanatlarının çizgilerini istediğim gibi doldurmaya başladı

onu. "Hepsinin en kötüsü olacaksın. Lanet olası kraken ya da onun gibi bir şey."

Sonra Sean bir şeytan gibi sırttı ve o aptal ergen tavrıyla başını salladı. "Güzel." Sonra kendi kendine kıkırdarak resepsiyona döndü.

"Biliyorsun, Blackwater," diye devam etti Violet, muhtemelen Sean'ın kulak misafiri olmasını istemediği için kısık bir sesle, "küçük çocuklar, küçük sorunlar, büyük çocuklar, büyük sorunlar derler."

"Bu deyimi duymuştum." Sol kanadın çizgilerini doldurmasını izledim. Clara da izledi, büyülenmiş gibiydi.

"Bence o çocukla çok fena bir yolculuk yapacaksın." "Farkındayım," dedim ona.

"Acıyor mu?" Violet'in iğnesi göğüs kemiğime yakın bir yerde çalışırken Clara sordu.

"Hayır. Ben alışkınım."

"İhtiyacın olursa elini tutabilirim."

Tatlı yüzüne bakarak, "Elimi tutmana her zaman ihtiyacım var," dedim.

Taburesinden kalktı, yaklaştı, elimi kucağına aldı ve bana sevgi dolu gözlerle baktı.

"Ewww," diye ofladı Violet nefesinin altından. "Hepiniz şu keçi gözlü saçmalığını minimumda tutabilir misiniz?"

"Hayır," dedi Clara biraz da ateşle. "Birbirimize bakacağız ve istediğimiz şekilde dokunacağız."

Sean'ın sesi resepsiyon masasındaki bölmenin üzerinden yükseldi.

"İhtiyacınız olursa mahremiyet için malzeme dolabını kullanabilirsiniz."

"Ne?" Ben sordum.

Violet'in yüzü aniden bir ton koyulaştı ama başını dövme üzerinde çalışmaktan kaldırmadı. "Kapa çeneni, Sean! Envantere geri dön."

Yüksek sesle kıkırdadı. "Evet, hanımefendi!"

"O küçük pislik," diye mırıldandı. "Özür dilerim." Bana baktı. "Hayır, haklısın. O küçük bir pislik."

"Ama aynı zamanda sevimli ve sevecen de," diye ekledi Clara.

Violet içini çekti ve sonra isteksizce ekledi, "Öyle." Arkasına yaslandı ve fazla mürekkebi bir bezle sildi. "Bu mürekkebin içinde çok fazla güç var, kardeşim. İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Elimi kucağında sıktı.

"Siz sessiz kalabilerseniz ben yerleşip biraz büyü yapacağım."

Clara ve benim sessiz kalıp birbirimize bakmakta bir sorunumuz yoktu. Bu en sevdiğimiz eğlencelerden biriydi. Ya da en azından benimkilerden biriydi.

Violet ilahiler söyleyerek bir büyü yaptı, mürekkebi derime gömmeye devam ederken parmakları parlıyor, kelebeği pembeyle kaplıyordu. Tamamladığı her çizgiyle birlikte içimde yavaş yavaş kesin bir değişim meydana geliyordu. Dikişlerin sökülmesi ya da boğucu bir battaniyenin altından çıkmak gibi bir his.

Violet'in iğnesi tenimde ilerledikçe, Clara'nın büyüünün içime işlediğini daha çok hissettim. Bana dokunduğunda hissettiğim şey buydu - bütün ve mutlu ama güçlendirilmiş. Bu basit bir dokunuş değildi. Bu onun büyüünün tam anlamıyla derimin altına dikilmesiydi. Yıllardır orada olduğu için oldukça uygun görünüyordu.

Bu his karşısında, Clara'nın yeni bir şekilde benim bir parçam haline gelmesi karşısında onaylarcasına homurdandım. Karanlık dostum hücrelerinde öylece kıpırdanmadı; uzun bir uykudan uyanan, onlarca yıldır karanlık bir mağarada saklanan ve sonunda uyanıp uçmaya hazır olan bir ejderha gibi gerindi ve gevşedi.

Clara'nın ifadesi değişti, izlerken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ama tek kelime etmedi. Violet daha sözünü bitirmeden, yanında çalışan diğer iki sanatçı, büyücü Tom ve cadı Lindsey, kapı aralığında belirip sessizce izlemeye başladılar. Sanki bir şey onları buraya çekmişti.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından Violet tekerlekli sandalyesinde doğruldu ve kablolu makinesini kapattı. Sihirini kullandığı için elleri ılık ılık parlıyordu. "Hepsi tamam."

Violet'in bakışları benimkilerle birleşince sıçradı. "Lanet olsun, Blackwater. Gözlerine ne oldu senin?"

Kaşlarımı çattım ama Clara tabureden atladı ve gülümseyerek bana yaklaştı. Yüzümü avuçladığında, onun ezici sevinç duygusunu hissettim. Bunun kasıtlı bir neşe büyüü olduğunu sanmıyorum. Bu sadece onun kendi mutluluğunun taşmasıydı.

"Bunun geçmişi geride bıraktığınızın bir işareti olduğuna eminim."

Sandalyeden iterek kalktım ve boy aynasına doğru yürüdüm. Cildime aşıl原因an sihirden arta kalan bir parıltı vardı, göğsümden yayılıyor, gücün uğultusu içimde dalgalanıyordu. Ama beni neredeyse yere serecek olan, gözlerimin kehribar-altın rengiydi.

"Ben çocukken bu renge dönerlerdi. Büyü gücüm arttığında."

Clara kısmen arkamda durmuş, aynaya bakıyordu. "Olaydan önce mi?" diye fısıldadı.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım, kalbim ve ruhum karanlık kâbuslar ve kara büyüyle bulandığından beri görmediğim gözlere baktım.

"Violet'in niyeti bu muydu bilmiyorum," dedi kapı aralığından, güzel, minyon bir cadı olan Lindsey. O da Isadora gibi bir Kanal'dı. "Ama burada şifa büyüü yapıldığını hissettim. Beni buraya çeken de bu oldu."

"Ben şifacı değilim," dedi Violet ısrarla. "Benim sihrim sadece doğaüstü canlıları sihirlerine bağlıyor."

Bunun ne kadar değerli olduğunu bir bilse, özellikle de benim gibi biri için. Bunu kelimelerle ifade edemezdim. Onlara ifade edemedim. Clara, Gareth ya da Sean dışında kendimi ifade etmekte hiç iyi olmamıştım. Clara bunu benim için yaptı.

"Tam olarak umduğı şey buydu. İhtiyacı olan iyileşme buydu." Clara daha yakına eğildi ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Harika."

Bir elini sırtıma koydu ve mırıldandı. "Bana daha güçlü geliyorsun.
Artık özgürsün, Henry."

Aynadaki bakışlarını tutarak, " öğrenmenin tek bir yolu var," dedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

~HENRY~

İŞTE YINE BURADAYDIK, ARKA BAHÇEMDEKİ GEÇİTTE DURUYORDUK.

Gece yarısı. Gareth, Lavinia ve Clara oradaydı. Ama Devraj da oradaydı, Beatrice'i geri getirdiğimde portaldan kötü bir şey çıkarsa . *Ne zaman*, eğer değil.

Clara'nın her zaman bir pelerin gibi taşıdığı güven duygusu şimdi beni sarmış gibiydi. Bunun nedeninin onun özünün artık tenime işlemiş olması mı yoksa büyümle aramdaki bağların nihayet çözülmüş olmasının bir etkisi mi olduğundan emin değildim.

Onlara bakmak için döndüğümde Clara'ya göz kırptım. "Hemen döneceğim."

Genişçe gülümsedi, yüzü çimlerin üzerinde duran kamp fenerinin ışığıyla parlıyordu.

"Bekliyor olacağız," dedi bana.

Sonra Gri Vadi'ye, Esbos'a geri döndüm.

Aynı kötücül basınç beni aşağı doğru itti, ama bu sefer ben geri ittim. Canavarım hırlayarak havayı gücüyle titreştirdi. Ölüm büyüsü canlı bir organizma gibi içimde titreşiyor, beni ileri çekiyor, tam olarak ne yapacağıma dair irade ve bilgiyle beni güçlendiriyordu.

yap. Gerçek dünyanın ötesindeki krallığım olan bu yerin sahibiymişim gibi karanlıkta sinsice ilerledim.

Sarı gözlü bir iblis bir kayanın arkasından süzüldü, bana bir kez baktı ve sonra titreyerek uzaklaştı. Sırtımdaki dev kuzgun kanatları gerildi ve çırpınarak başka bir yaratığı korkuttu. Tünelden geri dönerken bir şey tısladı, ama burada gizlenen tüm iblisleri görmezden geldim. Bu sefer üzerimde hiçbir etkileri yoktu. Beatrice'in kubbeli hapisane hücrelerine yaklaşırken hiçbir şey beni tereddüt ettirmedi.

İleride, beklediğim gibi oradaydı. Parlayan mavi ışık ve şeytani ruhların belirgin, gırtlaktan gelen sesi ben yaklaştıkça yankılandı.

Sarp kayayı döndüğümde onları hâlâ etrafında dönüp onu taciz ederken ve içlerinden biri kendini onun kubbesine sürerken bulduğumda o kadar da şok edici bir manzara değildi. Hücresinin zemininde oturuyordu, top gibi kıvrılmıştı, onları görmemek için başını eğmişti.

Ruhani hapisanesinin kubbesinin ardında, kayaya benzer bir tahtta uzanmış dev iblis duruyordu. Elleri bacaklarının arasındaydı ve iğrenç cinsel organını okşuyordu. Dalkavuklarının hepsinin eski insan ya da doğaüstü ruhlar olduğunu, günahları ve Esbos'taki lanetli varoluşları yüzünden yanlış biçimlendirildiklerini hissetsem de, dev tamamen başka bir şeydi. Gerçek dünyada hiç yaşamamıştı. Başka bir şeydi o. Cehennemin derinliklerindeki bir çürümeden doğan bir iblis.

Kırmızı gözleri beni gördü. Anında ayağa kalktı ve Beatrice'in etrafında dönmeye başladı. Onun varlığına olan bağlılığı bana onu burada kendi oyuncağı olarak gördüğünü söylüyordu. Ondan geçmeden onu elde etmek mümkün değildi.

Havada bir değişiklik olduğunu hissederek başını kaldırdı. Beni görünce ayağa fırladı ve avuçlarını kubbeli cama bastırdı, yüz hatlarında rahatlama ve umut parlıyordu. Ama benim dikkatim yaklaşmakta olan iblis devin üzerindeydi.

"Defolun," diye gürledi karanlık bir sesle, şeytani arkadaşları önce onun arkasına, sonra da benim etrafıma yayılarak sıkı bir çember oluşturdular.

Kolumun bir hareketiyle siyah çelikten bir kılıç, büyümden yapılmış ölümcül bir silah çağırdım. Canavarım onaylayarak mırıldandı.

Gözlerini bana dikmiş, üç boynuzu kafasından asimetrik bir şekilde çıkan iğrenç yaratığa tek söylediğim "*Hayır*," oldu.

Yaklaştıkça yeri sarsarak saldırdı ve bir kolunu bana doğru savurmak için geriye çekti. İçgüdüsel olarak yukarı sıçradım ve kendimi daha yükseğe fırlatmak için dev kanatlarımı çıırttım. Havada dönerek kılıcı savurdum ve yaratığın kolunu dirseğinden temiz bir şekilde kestim.

Kükredi ve geriye doğru sendeledi, yarı kesilmiş uzvuna tutunarak yere bir tür siyah sızıntı damlattı. Akan kan değildi, daha çok jelatinimsi bir maddeydi ve sızan topraklar halinde yavaşça sızıyordu. Görünüşe göre aldığı yara karşısında şoka uğramıştı, çünkü ilk kez zarar vermek isteyen bir büyücüyle temas ettiğinden emindim, öfkeyle kükreyerek geri çekildi

"Evet. Defol git," dedim siyah çelik kılıcımı bir kez daha sallayarak; kılıcı savurduğumda büyüüm havada titreşerek bir vınlama sesi çıkarıyordu.

Dev son bir kez daha hırladı, tırtıklı dişlerini gösterdi ve sonra hücum etti, takipçileri arkasından koşuşturuyor, bana geri dönüp tıslıyorlardı. Sanki umurumdaydı.

Ben yaklaşırken Beatrice yüzünde parlak bir gülümsemeyle ağlıyordu, kılıç dumanın içinde kayboluyordu. Onu kubbeden nasıl çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Daha bunu düşünemedim, kendimi geçidi açmak için aynı Eski Nors kelimesini kullanırken buldum.

"*Opna*," diye bağırdım yumruğumu görünmez alana indirirken.

Cam kırıkları gibi, büyü yumruğumun ve büyüümün altında paramparça oldu, mavi ışık buharlaşarak karanlığın içinde sönen titreşimlere dönüştü.

Kollarıma yığılırken "*Teşekkür ederim*," diye ağladı.

Ruhu hafif hissettiriyordu. Elbette, daha önce hiç bir ruhu kollarımda tutmamıştım. "Artık gittiler. Ama geri gelebilirler."

Hemen geri çekildi ve etrafına bakındı. "Evet. Haklısın. Hadi gidelim."

Çabucak elini tuttum ve onu geldiğim yoldan geri götürdüm, karanlık tünelden geri döndüm, biz geçerken kayalıklarda saklanan hiçbir yaratık yoktu. Sonra onu gördüm, fenerin yumuşak altın rengi ışığı geçit açıklığından geliyordu.

"Bu taraftan," dedim ona. "Tam ."

Geçide yaklaştığımızda beni çekiştirerek durdurdu. "Oradan geçemem."

Açıklıktan sadece birkaç adım ötede durup kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Orası ölümlüler diyarı."

" değil. Ölümlüler dünyasına başka ruhlar getirdim. Benimle gelebilirsin, sonra seni göndermek için yeni bir portal açacağım."

Başını iki yana salladı. "Bana izin

vermiyor." "İzin vermiyor mu?"

"Bana yaptığı kan büyüsü. Oraya geri dönemem." Kalbim sertçe çarptı. "Katilini tanıyor musun?"

"Elbette." Gözleri hüznle parlıyordu. "Babanın iş ortağıydı, Harold Stansbury."

Babamın, arkadaşımı gibi davranan biri tarafından ihanete uğradığını fark ettiğimde içim daraldı. Bunu öğrenmek onu mahvedecekti.

"Neden?" Ben sordum. "Bunu neden yaptı?"

"Kıskançlık." Omuz silkti. "Baban ve Harold'la yeni galerimizin açılış galasında tanıştım. Harold bana ilgi göstermiş ve birkaç kez beni bir randevuya zorlamaya çalışmıştı ama ben ilgilenmemiştim."

"Babamla ilgileniyordun."

Gözleri sevinçle doldu. "Öyleydim. Harold'ın Silas'ı ona tercih etmeme içerlediğini biliyordum."

"Ama en iyi arkadaşına karşı cinayet işleyecek kadar mı?" Şaşırmıştım.

"Bence daha fazlasıydı." Endişeli görünüyordu. "Silas Harold'ın şeyleri değiştirmesinden şirketine onun olmadan şikayet etmeye başlamıştı."

İzin. Harold daha fazla kontrol istedi."

Babam ve Harold'ın bu işe nasıl başladıklarının hikâyesini öğrenmek için hiç zahmet etmemiştim. Hiç umursamamıştım. Ama bir keresinde kimin CEO, kimin COO olacağına nasıl karar verdiklerini sorduğumda bana basitçe, *"İyi olan her zaman kazanır evlat"* demişti.

Görünüşe göre Harold kaybetmekten yorulmuştu.

Bu bilgiyi babamın avukatına ve GOA'ya ulaştırmak zorundaydım. Ve babama.

"Al. Elimi tut. Bakalım sana gösterebilecek miyim?"

Hiç eğitim almamış olsam da, ruh çağırma ve büyücülük üzerine yeterince kitap okumuştum ve onların cehennemdeki herhangi bir âleme geçebildiklerini ve ayrıca herhangi bir portal açıklığını çağırabildiklerini biliyordum. Ama öldükten sonra kan büyüğü yapılmış ruhlar hakkında emin değildim.

Elini tuttum ve onu daha yakına çektim, diğer tarafta Clara ve diğerlerini gördüm. Onu geçitten geçirmeye çalıştığımda, eli elimden çekildi. Onu çevreleyen kara büyüün özünü hissettim. Ondan tamamen kurtulmuş değildi.

Daha hızlı nefes aldı, korku yüz ifadesine geri döndü. "Burada kalmaya mahkum muyum?" Sanki iblislerin hemen arkasında olmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Elbette, Harold onu asla ölümlüler diyarına geri dönemeyeceği ve işlediği suça tanıklık edip onu mahkum edemeyeceği bir şekilde heceleleyebilirdi.

"Hayır," dedim ona. "Buradan bir tane daha açarım."

Onu buraya getirmek ve bana anlattıklarına tanıklık etmesini sağlamak istemiştim. Bir video bile bilgili teknisyenler tarafından derin bir sahtekarlığa dnştrlebilirdi. Bu yüzden Grimler video kanıtlarını nadiren gerçek olarak kullanırlardı. Ancak Devraj, Gareth ve diğerleri gibi birkaç güvenilir doğaşt tanık GOA'yı kesinlikle dinlemeye zorlayacaktır.

Ama onun ruhunu, iblislerin bulup parçalaması için bu cehennemde bırakmamın imkânı yoktu. Eğer Vadi'nin daha aydınlık dünyasına başka bir geçit aarsam, muhtemelen öbür dünyaya devam edeceğini biliyordum. Babamın masumiyetini onsuz kanıtlamak zorunda kalabilirdim.

"Geri ekilin."

Uzaklaştı. Eski bir ilahi fısıldadım, Amon'la ilk derslerimden hatırladığım bir büyü, tüm portalları açacak bir büyü. Eski İşkandinav büyüsü dudaklarımdan kolayca döküldü, sanki bu büyüyü her zaman kullanıyormuşum gibi, oysa aslında küçük bir çocukken sadece bir kez denemiştim.

"Opna til ljanrealmr."

Havada bir yırtılma vardı, bu diyarın toprağı ayaklarımızın altında sallanıyordu. Buraya ait olmayan bir geçidi yırtarak açıyordum ama değildi. Beatrice'i burada bırakmayacaktım. Hiçbir masum bu lanetlenmeyi hak etmiyordu.

Ben daha yüksek sesle bğrrken uzaktan gelen alarm çığlıkları yankılandı, önümde beliren sarı ışık şeridinden çıkan çatırtı sesi. Kanatlarımı kaldırarak uzandım ve ellerimi ışık yarığının içine sokup onu gerdim, bir yandan da bana itaat etmesi için fısıldadım.

Bana karşı savaştı ama sonunda teslim oldu ve Vadi'nin daha yüksek bir katmanına, aradaki daha hafif bir dünyaya küçük bir pencere açtı.

"Beatrice!" Bana yaklaşmaya çalışan duvarlara karşı gerilerek ona seslendim. "Sıkışarak gemen gerekecek."

Aniden oradaydı, kollarımın altında sürünüyordu. Kaslarım şişti ve kmekle tehdit etti ama o adım atarken kapıyı açık tuttum. Yüzü

Işık ve neşe dolu, son anda döndü ve bir avucunu yanağıma koydu.

"Teşekkür ederim, Henry. Sen babanın bana hep bahsettiği oğlusun. Lütfen ona onu sevdiğimi söyle." Bıraktı ve geri çekildi, ruhu daha ruhani, daha şeffaf hale geldi. "Ona şimdi iyi olacağımı söyle."

"Lütfen Vale'de biraz daha bekleyin. Eğer yapabilirsen," diye yalvardım ona babam için.

Başını salladı ve sonra ortadan kayboldu. Duvarları bıraktım. Büyük bir gürültüyle ve kıvılcımlar saçarak birbirlerine çarptılar ve etrafımdaki cehennemi titrettiler. Gecenin karanlığından daha fazla çığlık yankılandı, bu sefer daha yakından.

Hiç tereddüt etmeden kapıya ve altın lambanın ışığına doğru koştum. Bir rahatlama telaşı ve Harold Stansbury'yi bulmak için öfkeli bir kararlılıkla içeri atladım.

BÖLÜM 29

~HENRY~

HAYAL KIRIKLIĞI İÇİNDE HAROLDYATAK ODASININ KAPISINI TEKMELEDİM. ÇATLADI. arkasındaki duvara karşı.

"Evet," dedi GOA ajanı Fowler. Babamı idama mahkûm eden adamın yatak odasında soğukkanlı ve sakin bir şekilde duruyordu. "O gitti."

Devraj ve Gareth evin önünü aradıklarında Harold'ın onun aradığımız kişi olduğunu çoktan anladığımızı fark ettik.

Babamın ofisinde karşılaştığımızda davranışlarında bir tuhaflık olduğunu fark etmediğim için kendimi yumruklamak istedim. Her şeyi doğru söylemişti ama ifadesinde beni harekete geçirmesi gereken incelikler vardı. Güvendiğiniz birinin suçlu olabileceğini asla düşünmeme tuzağına düşmüştüm. Bu yüzden ona katili bulmak için ruh çağırma yöntemini kullanacağımı itiraf etmiştim.

Tüm geçmişimi biliyordu. Muhtemelen bu yüzden beni asla bir tehdit olarak görmemişti, asla yanımda olmayan bir babayı kurtarmak için Esbos'a gitmeyeceğimi biliyordu. Beni hafife almıştı ve şimdi kaçıyordu.

Fowler yanıma geldi, soğukkanlı ve ciddi. Sadece mantığıyla hareket eden saçma sapan bir acımasızdı. "Eğer burada Stansbury'yi Bayan Plath'in cinayetiyle ilişkilendiren bir kanıt yoksa, o zaman daha fazla kanıt ihtiyacımız olacak. Sen bir büyücüsün. Onu babanın duruşmasına çağırman gerekecek."

Olayların bu şekilde gelişmesinden öğrenerek alay ettim. "Hâlâ Vadi'de olup olmayacağını bilmiyorum. Çoktan gitmiş olabilir. Ama deneyeceğim."

Fowler'ın yüz ifadesinde nihayet en ufak bir duygu belirdi. Endişe. "Umalım da yapmamış olsun. Çünkü şu ana kadar elimizdeki tek kanıt Silas'ı işaret ediyor. Bana söylediklerinizi doğrulayacak ne bir video kaydı ne de medyumlarımızdan gelen bir kanıt var." Çıkışa doğru hışımla yürüdü. "Mahkeme duruşması önümüzdeki Perşembe günü. Orada olun."

Gareth ve Devraj'ın kolaçan ettiği oturma odasına döndüm. Dev oturma alanındaki masasından başını kaldırdı. "Hiçbir şey yok. Sadece rastgele iş belgeleri."

"Berbat bir şey bu," diye mırıldandım öfkeyle.

"Vadi'den ayrıldığına emin misin?" diye sordu

Gareth. "Hayır."

"O zaman bir şansımız var," diye ekledi Devraj.

Gareth beni ön kapının yanında karşıladı. "Bence gidip Priscilla'yla konuşmalıyız."

"Neden?"

"Peony bu sabah bana haber gönderdi. Ondan kasanın açılma geçmişini kontrol etmesini istedim. Kullandıkları biyometrik sistem takip ediyor. Olağandışı bir kullanım olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Ve?" Ben ısrar ettim.

"Görünüşe göre Beatrice öldürülmeden önceki gece ve öldürüldükten sonra Priscilla saatler sonra kasayı ziyaret etmiş. Peony o gün için ayrıldıktan sonra."

"Sık sık geç saatlere kadar çalışmıyor mu?" diye sordu Devraj.

"Öyle ama Peony orada Silas'ın ofisine girdiği çok nadirdir."

Cebimdeki telefonum çaldı. Arayanın kim olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım ve bir nefes verdim.

"Kim o?" diye sordu Gareth.

"Ben Priscilla." Başımı kaldırıp onlara baktım. "Benimle hemen konuşması gerektiğini söyledi."

"Ne tesadüf," dedi Gareth. "Biz de tam onu ziyaret etmek üzereydik zaten."

ASANSÖRLE OBSIDIAN CORPORATION'IN EN ÜST KATINA ÇIKARKEN, Priscilla'nın beni acil bir durum varmış gibi ofise ağırtmasının nedenini merak ettim. Masum bir kadını öldürmesine yardım etmek için Harold'la birlikte çalışması mantıklı gelmiyordu.

Haklı olduğum ortaya ıktı. Priscilla'nın ofisine girip onu yalnız bulduğumuzda ve bir gece önce ve nişanlısının öldürölmesinden bir gece sonra CEO'nun kasasına neden girdiğini öğrenmek istediğimizde, "Nereden biliyordunuz?" diye sordu.

"Biyometrik sistem yalan söylemez," dedim ona. "Babamın kasasının verileri, Beatrice'in ölümünden iki gece önce saat dokuz otuz üçte ve ertesı gece saat on on üçte açtığınızı açıkça gösteriyor. Kayıtlar elimizde."

Masasındaki dijital takvime dokunurken gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi düşünceli ve kararlıydı. "Bu yirmi üç ve yirmi altıncıydı, doğru mu?"

"Evet." Dev ve Gareth ile sorgulayıcı bir bakış paylaştım.

Sonra hızla ekledi, "Sana göstermem gereken bir şey var. Ve sana söylemem gereken."

Bizi kapıdan uzakta, duvara bakan büyük bilgisayar monitörünün yanına götürdü ve klavyeye dokunmadan önce oturdu.

"Bir şeyden şüpheleniyordum, bu yüzden güvenlikten Beatrice Plath'in öldürüldüğü hafta binanın içindeki video görüntülerini göndermesini istedim. Ama güvenlik istediğim günlerin kayıp olduğunu söyledi."

"Kayıp mı?" Gareth, Devraj gibi masanın etrafından dolaşarak ekrana baktı. "Dijital. Birinin sisteme girip onu silmesi gerekir."

"Burası Obsidian Corp, Bay Blackwater," diye karşılık verdi sertçe. "Bu işi halledebilecek pek çok teknoloji sihirbazı var."

"Hangi iki günü arıyordunuz?" Video görüntüleri ekranda belirirken sordum. Ama burası babamın ofisi değildi. İçinde mutfak ve buzdolabı olan bir dinlenme odasına benziyordu.

"Beatrice öldürülmeden iki gün önce ve bir gün sonra. Tıpkı dediğin gibi." Hızla ileri sardı, insanlar odaya girip çıktı, sonra ışıklar söndü.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Gareth.

"Asistanım Felix, buzdolabına koyduğu organik yoğurt ve diyet gazlı içeceklerin biri tarafından çalınmasına çok sinirlendi. Dinlenme odasında güvenlik kamerası olmadığı için geçen ay suçluyu yakalamak için oraya gizli bir kamera yerleştirmişti. Sonunda yakaladı ama kamerayı unutmuştu." Bana sert bir bakış atmak için başını çevirdi. "Beni rahatsız eden bir şey vardı ama Harold dün işe gelmeyene kadar aklımdan çıkarmaya çalıştım. Sonra bu sabah, GOA arama emriyle içeri girdi ve ofisini bastı. İşte o zaman şüphelerimi daha fazla görmezden geledim. Felix'in bu kamerayı unutmuş olması beni rahatlattı."

Görüntüler not etmesi gereken belirli bir sayıya ulaştığında videoyu yavaşlattı, dinlenme odasının ışığı ekrana geldi. Harold odanın içinde yürüdü ve tezgâhın üzerine bir paket Çin yemeği koydu. Dolaptan bir tepsi aldı ve sıcak su sebilini kullanarak iki fincan çay yaptı. Omzunun üzerinden kapıya baktı, sonra ceketinin cebinden bir şişe çıkardı ve çay fincanlarından birine bir sıvı döktü. O

Her ikisini de Çin yemeği kaplarıyla birlikte tepsiye koydu ve ışık yanıp sönerek odadan çıktı.

Priscilla duraklatma düğmesine bastı ve kollarını kavuşturarak bize doğru döndü. "Harold beni heceledi."

"Açıkla," diye talep ettim.

"Beklenmedik bir anda buraya geldi ve yardıma ihtiyacı olan bir Avrupa sözleşmesi için geç saate kadar çalışmamı istedi. Silas'ın çok meşgul olduğunu söyledi. Ben de yaptım tabii ki. Geç bir akşam yemeği için dışarıdan bir şeyler aldı ve bana en sevdiğim Chai çayını yaptı."

Omuzları sertleşti, sesi öfkeyle titriyordu. "Gece yarısına doğru migrenimin tuttuğunu ve ertesi sabah kanepemde üzerime örtölmüş bir örtü ile uyandığımı hatırlıyorum." Bir ucunun koluna krem rengi bir battaniye katlanmış gri kanepeye el salladı.

"Harold ertesi gün yorgun göröndüğüm için beni uyandırmak istemediğini söyledi. Ofisimde uyumam alışılmadık bir şey değildi."

Ayağa kalktı ve Mississippi Nehri'ne bakan köşe penceresinden dışarı baktı.

"Hiçbir şey düşünmedim. Her zamanki gibi kendimi aşırı zorlamıştım. Çok uzun süre çalıştığım da migrenim tutuyor. Bazen, eğer yeterince kötüyse, uyumak zorunda kalıyorum. Üç gece sonra Harold'la tekrar geç saatlere kadar kalmayı kabul ettim. Aynı şey oldu. Migrenim tuttu ve kanepede uyuyakaldım ama uyuduğumu hatırlamıyorum. Şimdi bana biyometrik verilerimin kasanın verilerinde göröndüğünü söylediğiniz o iki gün olmasaydı, bu o kadar da olağandışı olmazdı."

"Babam tutuklanır tutuklanmaz neden GOA'ya haber?"

Çenesini kaldırarak bize döndü. "Çünkü bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Büyülediğimi ve Silas'ın kasasını açmaya zorlandığımı bilmiyordum. Daha sonrasına kadar geriye dönüp tarihlere bakmadım. Dürüst olmak gerekirse, babanın tutuklanması tüm şirketi alt üst etti. Etrafta koşuşturuyor, üst düzey müşteriler ve yönetim kurulu ile yangınları söndürüyordum. Her şeyi unutmuştum."

"Geçen gün geldiğimde bana bir şey söylemek istemiştin. Neydi o?"

"Harold ofiste garip davranıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu."

"Garip, nasıl?" diye sordu Devraj.

"Benim rızam olmadan yönetim kurulunu toplantıya çağırdı. Yönetim kurulu politikasına göre planlanmamış yönetim kurulu toplantıları için üçte iki oranında onay almamız gerekiyor. Bana herhangi bir toplantıdan bahsetmedi, ben de bilemezdim, ancak şehrin öbür ucundaki bir toplantıdan dönerken alt kattaki kafede Carol Feathers'a rastladım. Harold ile yönetim kurulu toplantısından yeni çıkmıştı."

"Toplantı ne hakkındaydı?"

"Obsidian'ın geçici kontrolü."

Alay ettim. "Ve bu seni yeterince şüphelendirmede mi?"

"Gerçekten mi? Hayır. Harold her zaman yetki sahibi olma konusunda biraz ısrarcı olmuştur. Kendini beğenmiş bir tavus kuşudur. Ben sadece Silas yokken yönetim kurulunu sorumlu kişinin kendisi olduğuna ikna etmek istediğini düşünmüştüm. Şirketin kontrolü için elli yıllık en iyi arkadaşının nişanlısını öldürebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu bana çok gülünç geldi."

Gareth, "Fikrini değiştiren bir şey , değil mi?" diye sordu.

Sert bir şekilde başını salladı. "Ofise geldiğin öğleden sonra, baş teknisyenlerimizden Scott'ın ofisinin önünden geçerken Harold'ın onunla konuşmasına kulak misafiri oldum. Tek duyduğum Scott'ın, 'Geçen yıl o sanat kızına aşık olduğunu düşünmüştüm ama Silas senden önce davrandı' dediği idi. Ofise baktığımda ikisi de sustu, sonra Harold koridorda beni takip etti, tamamen alakasız bir şeyler saçmalyordu." Düşünceli bir şekilde dudağını ısırды ve ekledi, "Bir şeyden dolayı suçlu gibi davranıyordu. İşte o zaman takvimimdeki tarihlere baktım ve düşünmeye başladım."

Harold onun peşinde olduğunu biliyordu ve muhtemelen ben de yakında onun peşinde olacaktım. Bu yüzden ortadan kayboldu. "Önümüzdeki Perşembe günü GOA duruşmasında tanıklık etmene ihtiyacımız olacak."

"Tabii ki. Peki ya Harold? Onu gözaltında tutmak için kanıtınız var mı?"

"Gitmiş," dedi Gareth. "Saklanıyor, muhtemelen kaçmaya çalışıyor. GOA pasaportunu askıya alacak, böylece ülke dışına çıkamayacak. Zaten yasal olarak değil ama yasadışı yollardan çıkabilir."

"Onu bulacaklar," dedim Gareth'a. "GOA acımasızdır."

Gareth çenesini sıkarak başını salladı. Söylemediği şey, gelecek Perşembe'ye kadar yetişmesini umduğuydu. Ya da Beatrice'i çağırabildiğimi. Ya da GOA jürisinin, biz Harold'ı bulana kadar babamın cezasını ertelemeye karar verdiğini.

Priscilla öne doğru eğildi, iki elini masanın üzerine koyarak duygu dolu bir nefes verdi. "Onun Harold olduğuna inanamıyorum."

Gareth Dev'e baktı. "Biz dışarıda bekleyeceğiz." Sessizce ofisten ayrıldılar. "Hiç," diye başladım, sessizce, "Harold'ın beni kıskandığını fark ettin mi?"

Baba?"

"Hayır. Önemli bir şekilde değil. Babanla aranız açık olsa da o, güçlü dostları olan, geniş gaddar topluluk içinde çok saygın bir adam. Harold, Silas için her zaman en iyi ikinci kişi olmuştur ama Harold'ın masum bir kadını öldürüp suçu Silas'ın üzerine atacak kadar kıskanç olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Görünüşe göre kimse bilmiyormuş. Babam bile."

Sıkması için elimi uzattım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Elimi sıktı. "Mahkeme duruşmasının detaylarını bana gönder. Orada olacağım."

Ayrılırken üçümüz de bir şey söylemeden önce binadan çıkıp Gareth'ın arabasına binene kadar bekledik.

Gareth park yerinden çıkıp öğleden sonra New Orleans trafiğine karıştı. "Harold' ne olduğuna dair anlattıkları, iddiasını destekleyecek biyometrik veriler olsa bile, en iyi ihtimalle ikinci dereceden."

"Biliyorum." Yolcu penceresinden dışarı baktım.

Bir grup glen kadın bir bara girdi. Bir ift birlikte vitrinlere bakıyor, kız beğendiği bir Şeyi işaret ediyordu. Yaşlı bir adam dondurmacıya girerken küçük bir çocuğun, büyük ihtimalle torununun, elini tuttu. Benimki tepetaklak olurken dünya çok normal görünüyordu.

Babamla ilişkimi belli nedenlerden dolayı uzun zaman önce kesmiştim. Kendimin ve Sean'ın iyiliği için mümkün olan en az teması kurarak onunla bir daha asla uğraşmamaya karar vermiştim. Onun dünyasına bu şekilde geri döneceğimi hiç düşünmemiştim, onu hayal kırıklığına uğratmak onun hayatı anlamına gelebilirdi. Buna katlanmak çok zordu.

Cebimdeki telefonum çaldı. ıkardığımda kalbim acıyla çarptı.

Clara: Seni evinde bekliyorum. Eve gel.

"nce beni bırak, lütfen."

Gareth sesimdeki aciliyeti fark ederek bana baktı. Bir sonraki sapaktan yukarı Garden District'e, evime doğru ilerledi.

n tarafa yanaştığında ikisine de teşekkür ettim ve aceleyle n tarafa doğru yürüdüm. Ben kapıya varmadan kapı açıldı, Clara güzel iekli elbisesiyle orada durmuş beni bekliyordu.

Eşiği geçtim, kapıyı kapattım ve dizlerimin üzerine çökerek kollarımı beline doladım. Yanağımı karnına bastırarak "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Ne için olduğunu sormadı. Onun tesellisine ne kadar ihtiyacım olduğu yeterince açıktı. Dramatik davranışımı sorgulamak yerine parmaklarını salarımnda gezdirdi ve fuayede ona sarılmama izin verdi.

"Ben buradayım," diye fısıldadı bana, yatıştırıcı özünü içime yayarak. "Her zaman buradayım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

~CLARA~

VIOLET BENİ ARABASINA BINDIRIRKEN "ÇOK HEYECANLIYIM," DIYE BAĞIRDIM.
ve Livvy'yi partinin yapılacağı yere götürdü. "Peki partinin nerede olduğu
neden bu kadar gizli?"

"Bu bir sır değil." Violet köprüyü geçip Batı Yakası'na doğru ilerledi. "Ve
sana kesinlikle söyledim ama Shane bunun bir sürpriz olmasını istedi."

"Shane mi? Partiyi onun evinde mi veriyoruz?"

"Sayılır."

Shane, bir süre önce kasabaya taşınan Kanlı Ay sürüsünün lideriydi. Nico
ve Violet için sorun yaratmışlardı ama aralarındaki anlaşmazlıkları
çözmüşlerdi. Asıl sorun Violet'in heceli dövmeler konusundaki becerilerine
ihtiyaç duymalarıydı. O zamandan beri kalmaya karar vermişlerdi.

Livvy arka koltuktan seslendi. "Ben zaten biliyorum."

Arkamı dönerek ona kaşlarımı çattım. "Sen nereden biliyorsun da ben
bilmiyorum?"

"Onlar benim yeni müşterim. Terfiye ihtiyaçları vardı."

"Onlar mı? Bütün sürü gibi mi? Yani yeni bir iş yeri mi açtılar?"

Violet şehrin dışına çıkan başka bir sokağa saptı. "Güzel. Sana anlatacağım," dedi Violet.

Gülümsedim. Sürprizleri kendine saklama konusunda hiç iyi değildi.

"Bir keresinde beni götürdükleri o terk edilmiş atölyeyi satın aldılar."

"Seni kaçırıp New Orleans'a sürükledikleri ve Nico'ya kalp krizi geçirttikleri zamanı mı kastediyorsun?"

"Evet. O zaman."

"Tamam," dedim gülerek.

"Her şeyi yenilemişler. Arabalar ve bisikletler için bir kaporta atölyesine dönüştürdüler."

"Tamirci dükkanı mı açtılar?"

"Hayır. Bir kaporta dükkânı," diye açıkladı Livvy. "Yeniden modellenmiş arabalar ve son model motosikletler üzerinde özel boya işleri yapıyorlar."

Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tamirci ile kaportacı arasındaki farkı bilmiyordum. Artık biliyordum.

"Kulağa hoş geliyor." Çakıllı bir yoldan ormana doğru dönerken camdan dışarı baktım. "Yani kesinlikle New Orleans'ta kök salmaya karar vermişler."

"Öyle görünüyor," dedi Violet. "Ayrıca, New Orleans'taki Yüksek Lonca Meclisi'ndeki ilk resmi kurtadam koltuğunu ne Nico ne de Mateo istediği için, Jules bu koltuğu Shane'e teklif etti."

"Bunu fark etmemiştim."

Livvy emniyet kemerini çözdü ve koltuklarımızın arasında öne doğru eğildi. "Etrafındaki dünyanın farkına varmak için seksi gaddarlığınla biraz meşguldün. Sorun değil. Seni affediyoruz."

Onu görmezden gelerek ekledim, "Shane ve sürü için mutluyum. Onlar iyi adamlar."

"Öyle," diye kabul etti Violet. "Tadilatı yeni bitirdikleri ve büyük bir alan olduğu için parti için mükemmel bir yer olacağını düşündüm."

Bir kaportacının tam olarak eğlence ve parti çağrısı yapmadığını söyleyip itiraz edecektim ki, virajı döndük ve dükkân tam karşımdaydı. Küçük, köhne bir yer bekliyordum ama hiç de öyle değildi.

Garajın dört büyük bölme kapısı açıktı, dış cephe kaplaması bozulmamış beyaz renkteydi ve Kanlı Ay Vücut Çalışması'nın yan tarafında aya doğru uluyan bir kurt logosu vardı. Bölmelerden birine peri ışıkları asılmıştı ve garajın dışını tiki meşaleleri kaplıyordu. Yiyecek ve fiçilerin bulunduğu masalar kurulmuştu. Hatta JJ ve Finnie'yi ilk bölmenin açılışına yakın derme çatma bir barın arkasında çalışırken gördüm.

"Vay canına," dedim.

"Aynen öyle." Violet bana doğru sıırttı. "İyi bir iş çıkaracaklarını biliyordum."

"Her şeyi onlara sen yaptırdın, değil mi?" O cipi park ederken ben suçladım.

"Evet. Onlar için katlandığım onca zahmetten sonra o şerefsizler bana borçlandı."

Dışarı çıkarken güldüm. Violet'in kendi başına planlamak zorunda kaldığı ilk parti için bir şey yapmaktan kaçmasını beklemiyordum. Nico bir grupta birlikte durmuş bizi izliyordu. Shane, Rhett ve Ty'ı hemen tanıdım. Rhett benimle flört etmeyi çok seven, tatlı, kumral saçlı, seksi bir kızdı.

Biz yaklaştıkça, Nico'nun dikkati doğal olarak kız kardeşimin üzerinde yoğunlaştı. Etrafıma baktığımda Henry ve Gareth'in henüz burada olmadıklarını gördüm.

"Gareth'a buraya nasıl geleceğini söyledin, değil mi?" Livvy'ye sordum, partinin nerede olduğunu bilmedikleri için birden gerilmişlerdi.

"Evet. Buraya daha önce de gelmişlerdi." "Henry ve Gareth?"

"Violet'in kaçırıldığı gece. Nerede olduğunu biliyorlar."

Devraj ve Isadora, Ruben ve Jules'u havaalanından alıp doğruca buraya geleceklerdi. Dün bana haber verdiklerinde endişelenmişim.

Partiye doğrudan geldikleri için jetlag'den bahsetmişlerdi ama Isadora aslında Londra'dan birkaç gün önce ayrıldıklarını ve önce Salem'de birkaç gün geçirdiklerini söylemişti. Ruben onlara *bazı sorunları sıraya koyduklarını* söylemişti.

Kendimi ailemle biraz uyumsuz hissettim. Genellikle, tüm bilgilere sahip olan ve her şeyin ve herkesin halledildiğinden emin olan kişi bendim. Bu benim içimdeki besleyiciydi. Henry benim hakkımda haklıydı. Sevdiğim herkes için kesinlikle o kişiydim.

Ama son zamanlarda meşguldüm, ki bu beklenen bir şeydi. Ruh eşime delicesine aşık olmuştum. Onunla birlikte olmak tek önceliğim olmuştu, özellikle de babasıyla ilgili bu ani trajediden sonra. Sanırım son zamanlarda kendimi bu kadar kötü hissetmem normaldi, ama aynı zamanda kayıtsız şartsız mutluydum da.

"Hoş geldiniz hanımlar," dedi Shane gururla, kollarını dükkâna doğru açarak. "Onun hakkında ne düşünüyorsunuz? Çok güzel değil mi?"

"İnanılmaz," diye kabul ettim.

Nico onu yanına çekerken Violet, "Hakkını vermeliyim kurt adam," dedi. "Hepiniz harika bir iş çıkardınız. Ne zaman açılıyorsunuz?"

"Gelecek hafta. Dükkân hazır. Hala tüm gövde işleri için boya kulübesini kuruyoruz ama başlamaya hazırız."

"Yakında müşterileriniz sıraya girecek," dedi Livvy. "Sosyal medya sayfalarınızı açtım ama reklam filmleri için biraz video çekimi yapmam gerekiyor."

"Sorun değil." Shane bir kaşını kaldırdı. "Bu kampanya videosu için tişörtleri giymek ister misiniz, yoksa çıkarmak mı? Son konserinizde onlar olmadan da epey para topladık."

"Kesinlikle ," diye ekledi Violet. "Güzel bir gösteriydi."

Nico onun kışını çimdikledi. "Ah!" Sıçradı. "Tabii ki, sadece kendi kurt adamının kıyafetlerini çıkarmasını izliyordum, bu yüzden sadece söylentilerden yola çıkıyorum."

Rhett ve Ty güldükten sonra Shane ekledi, "Evet, o gece evdeki en iyi şovu senin yaptığını gördük."

"Aslında o ben olabilirdim," diye ekledi Livvy gizemli bir şekilde. "Neydi o?" diye sordu Violet.

"Hiçbir şey." Livvy gülümsedi. "Sanırım gidip bu parti için tuttuğum DJ'e merhaba diyeceğim."

"Selam tatlım," dedi Rhett, yanıma yaklaşp cilveli gülümsemesiyle beni selamlayarak. "Bir içkiye ne dersin?"

"Elbette." Finnie'nin çalıştığı bara baktım. JJ ortadan kaybolmuştu. "JJ'i bir dakika önce gördüm."

JJ en sevdiğim kokteyli yaptı, Mezar Kazıcı. Partilerde tekila içmeye bayılırdım. Arabanın iki yanına yerleştirilmiş dev hoparlörlerden aniden müzik sesi yükselmeye başladı. Gareth ve Livvy'nin geçen yıl Kurt Adam Islak Tişört Yarışması için tuttukları DJ ikinci bölme kurulmuş, güneş garajın arkasında alçalırken renkli ışıklar ortama renk katıyordu.

"Evet. Muhtemelen buz falan boşaltıyordur. Gel ."

Rhett koluma girdi, ki bu iyiydi. Henry ile birlikte olduğumu biliyordu. En azından bildiğini umuyordum.

"Ee, bu gaddarlık sana nasıl davranıyor?" diye sordu körfezden "Ghost Town" çalarken.

Vay be. O biliyordu.

"Harika aslında."

Finnie'nin arkasına ikinci bir fiçı yerleştirdiği bara yaslandık.

"Hey, Finnie," diye .

Kocaman gülümsedi. "Hey, Clara. JJ bir dakika içinde dönecek. Bira istemediğini biliyorum."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Kahretsin," diye iç geçirdi Rhett bana bakarken, belli ki giydiğim sıcak pembe elbiseyi beğenmişti, her zamanki tarzımdan biraz daha dar. "Keşke seninle bir şansım olsaydı, güzelim."

Şimdiye kadar saygılı bir mesafeyi korumuştı, bana uygunsuz bir şekilde dokunmamıştı. Bu kurt adamların sevdiğim yanı da buydu. Kötü çocuklara benziyorlardı -ve Nico'ya göre çoğu geçmişte çok kötü olmuştu- ama çoğu gerçek birer centilmendi.

Müzik yüksek sesle çalıyordu, ben de elimi koluna koydum ve parmak uçlarımda yükselerek "Şanslı bir kadın için harika bir avsın" diye bağırdım.

Güldü, kehribar rengi gözleri parladı, elini omzuma koyarak beni sabitledi. Sonra gülümsemesi dehşet içinde kayboldu. "Lanet olsun, Clara."

Kolunu bırakıp geri çekildim. "Ne?"

Bakışlarını karnıma indirdi ve sonra endişeyle etrafına bakındı. "Suratsızın beni seninle tek başıma konuşurken yakalamasa daha iyi olur." Omzumdaki eline baktı ve sanki onu bir şey ısırmış gibi bıraktı. "Ya da sana dokunurken."

Güldüm. "Korumacıdır ama seni öldürmez ya da başka bir şey yapmaz."

"Grimlerin eşleri sizin durumunuzdayken dengesiz davranabildiklerini biliyorum."

Ona baktım ve gözümü kııptım. "Ne?"

Tekrar güldü, bu sefer gergin bir şekilde. "Um, Clara. Hamile olduğunu , değil mi?"

Bir adrenalin patlamasıyla dizlerimin bağı çözüldü. Tek söyleyebildiğim "Ne?" oldu.

Sendelediğimde beni kollarımdan yakaladı. "Bilmiyordun. Oh, kahretsin." Yine endişeyle etrafına bakındı. "Umarım haddimi aşmıyorumdur. Söylememem gereken aptalca şeyler söylüyorum."

"Bu anlamına mı geliyor? Yanılıyor musun?" "Oh, hayır." Gözlerini karnıma dikti.

Aşağıya baktım. Normalden daha yuvarlak değildi. Kurtadamların süper duyuları vardı ama. Nico ve Mateo'nun Isadora'yı hepimizden önce bildiklerine eminim.

"Emin misin?" Kalbim boğazıma düğümlendi, ağzım kurudu.

"Pozitif. Yüzde yüz."

Bu nasıl oldu? Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Tabii ki geçen ay bir gün almayı unutmuştum ama hatırladığımda ertesi gün almıştım. Ve Henry'nin beni kütüphane merdiveninde yemesinden sonraki gün tekrar aldım. Biraz unuttuğum, aklım bulutlardaydı ve oral seks becerileri beyin hücrelerimi dağıtan gaddarıma kafayı tamamen takmıştım. Görünüşe göre.

"Omigod," diye fısıldadım, daha hızlı nefes alıyordum.

"Sorun yok." Omuzlarımı sıktı. "Birini çağırmamı ister misin? Violet'i çağırabilirim."

"Hayır!" Başımı salladım, nefesimi yeniden kontrol etmeye çalıştım.

Başını kaldırıp baktı, sonra hemen ellerini üzerimden çekti. "Oh, lanet olsun.

Gitmeliyim, Clara. İyi şanslar, tatlım."

Ortadan kaybolmadan önce bulunduğu yöne baktığımda Henry'nin partide sinsice ilerlediğini gördüm. Siyah kot pantolon ve tamamen siyah bir Henley giymiş, gözleri gece yarısı kadar koyu, Azrail gibi görünüyordu. Çenesinin öfkeli duruşu ve sanki birini -şüphesiz az önce sihirbazlık numarası yapıp ortadan kaybolan Rhett'i- arıyormuş gibi titreyen bakışları kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

Bana ulaştığında kolları sırtıma ve belime dolandı. Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi ve sonra ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Belini kavradım, bana kızmasını istemediğim için ona doğru eğildim. Bu düşünce sadece nabzımın daha da hızlı atmasına neden oldu.

"Kalbin göğsünün dışında atıyor. O lanet kurt adam sana ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar. Tanrıya şükür bir Aura değildi.

"Seni üzdüğü için onun kafasını koparacağım. Nereye gitti o piç?"

"Rhett değil," dedim dürüstçe, başımı kaldırıp ona bakmak için geri çekildim. Endişesi alnına derin çizgiler halinde kazınmış, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Emin değilim." *Daha fazla yalan.* "Sanırım son zamanlarda babanla ilgili olan her şey yüzünden. Korkarım ona yardım edemeyeceğiz."

Sert ifadesi yumuşadı. "Bunun için endişelenme. Bu benim için bir endişe kaynağı. Senin değil."

Beni tekrar kollarının arasına aldı ve salladı. SHAED'in "Trampoline" şarkısı sabit bir ritimle çalıyordu. Henry bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken, ağzını şakağıma dayadı.

"Lütfen bu konuda stres yapma meleğim. Ben hallediyorum."

"Biliyorum ilgileniyorsun."

Ben çağırdım. Beatrice'i tekrar çağırmış ve ondan Vadi' kalmasını, öbür dünyaya henüz geçmemesini istemişti. Beatrice biraz daha bekleyebileceğini ama devam etmek istediğini söyledi.

Aklım seks yaptığımız ve prezervatif kullanmadığı için çıldırdığı o sabahtaydı. Ona sorun olmadığına dair güvence vermiştim. Beni hamile bırakmış olabileceğini düşününce dehşete kapılmıştı. Şu anda çocuk istemiyordu. Bunu açıkça söylemişti.

Henry beni kucağına alıp sallarken, diğerleri garajdaki derme çatma dans pistine gitmişlerdi. Violet ve Nico birlikte dans ediyorlardı. Evie ve Mateo hemen yanlarındaydı, Evie gülümsüyor ve ona fısıldıyordu. Beryl Teyze bu gece üçüzlere bakmayı teklif etmişti, böylece Jules ve Ruben'in gelişinde hepimiz burada olabilecektik.

Aile dostumuz Tia dev İtalyan erkek arkadaşıyla buradaydı. Onu dansa sürüklediği için kıza kaşlarını çatmıştı ama yine de gidiyordu.

Cauldron'da Jules kadar uzun süredir çalışan tek garson olan Belinda şimdi birkaç kurt adamla flört ediyordu. Mitchell, Sam ve Elsie de buradaydı ve yemek masasının yanında birlikte dolaşıyorlardı. Hepimiz bu gece Cauldron'u kapatmaya karar vermiştik, böylece herkes Jules'u düzgün bir şekilde karşılayabilecek ve Ruben'le evliliğini kutlayabilecekti.

Ruben'in adamları Sal ve Roland da buradaydı. Bizim bulunduğumuz bara yakın olan bir grup kurt adamın ortasındaydılar. Sal'ın onlara İngiltere'nin kuzeyinde, Wulfrick Kalesi denen bir yerin yakınlarında bir grup kötü pisliği nasıl öldürdüklerine dair bir hikâye anlattığını duyabiliyordum.

"Şu İskoç kurdu Magnus olmasaydı çoktan ölmüştük," diyordu onlara. "Değil mi Roland?"

Roland bardağını eğdi. "Baş belası savaşçı kurtadamlara."

Hepsi alkışladı ve sırtlarını sıvazladı. Tüm bunlar olurken ben şaşkınlık içindeydim ve Rhett'in az önce bana söylediklerini kabullenmeye çalışıyordum. Belki de yanılıyordu. Ama muhtemelen değildi. Eve gidip eczaneden hamilelik testi almak için sabırsızlanıyordum. Emin olmak için test kitinin üzerindeki o pozitif pembe çizgiyi görmem gerekiyordu.

"Al bakalım, Clara." Başımı kaldırdığımda JJ'i sağımdaki barda buldum.

Göz kırparak benim için barın üzerine bir Grave Digger koydu. "Kızım için bir duble. Bu seni iyileştirir."

"Teşekkürler, dostum." Henry aldı ve bana uzattı. "Al bakalım. Bu sinirlerini biraz yatıştırır."

İçkiyi aldım ve ona baktım. Tekila içip bebeğimi sarhoş etmemin imkânı yoktu.

Benim bebeğim. . Tanrım, kusacaktım.

Devraj'ın Lamborghini'si park yerine yanaştığında büyük bir gürültü koptu. Devraj Isadora'nın inmesine yardım ederken alkışlar patladı ve sonra Jules görüldü. Ruben iki saniye sonra onun yanındaydı. Livvy ve Violet

Jules'a saldırdılar. Ruben kenara çekilip Gareth ve Shane ile konuştu.

"gel." Henry elimi tuttu. "Gidip kız kardeşini görelim."

Beni kalabalığın arasından çekip onları selamlarken içkimi barın üzerine bıraktım. Herkes gülüyor, *hoş geldin* ve benzeri şeyler söylüyordu. Livvy kendisine gülümseyen Jules'u bıraktı, sonra döndü ve bana baktı, başını eğerken bana o tatlı abla gülümsemesini verdi. Anneme benziyordu.

Hiç tereddüt etmeden son birkaç adımı koştum ve onu kollarımın arasına alıp sıcak gözyaşlarına boğuldum.

"Clara, tatlım." Gülümseyerek sırtımı sıvazladı. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum."

"Mmhmm," tek yapabildiğim ona sıkıca sarılmak oldu.

Keşke annem ve babam da onlarla gelseydi. İsviçre'deki evlerine dönmüşlerdi ve Noel için New Orleans'a geri geleceklerdi. Annemin kucağına kıvrılmak ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istedim.

"Sorun değil," dedi Jules, bir elini saçlarımda gezdirerek, sanki neye ihtiyacım olduğunu ve belki de bunun sadece onu çok özlediğimden değil, daha büyük bir şeyden kaynaklandığını hissetmiş gibi. "Hepimiz tekrar bir aradayız. Artık tamamen iyileştim. Her şey yoluna girecek, Clara."

Başımı salladım ve sonunda gitmesine izin verdim, sonra da yeni kayınbiraderim Ruben'e sarılmaya gittim.

Oh, olsun. Devraj'la sohbet etmekte olan Henry'ye baktım ama bakışları benden ayrılmıyordu. Kızacak mıydı?

Öyle ya da böyle, ona gerçeği söylemek zorundaydım.

Bir bebeğimiz olacaktı.

BÖLÜM 31

~HENRY~

CLARA'DA BİR SORUN VARDI. DÜN GECE KAPALIYDI. ONUN DEĞİL.

Normal neşeli halinden eser yoktu. Babamla ilgili bir şey olduğunu söylemişti ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu. Biri onu üzecek bir şey mi yapmıştı? O cilveli kurt adam Rhett'in bir şey yaptığını düşünmüştüm ve eğer yapmışsa gırtlaklarını parçalamaya hazırdım, ama o bütün gece kendini zor tutmuştu.

Sonra Clara, yolculuktan ve uzun bir günden yorgun düşmüş olan Jules'la birlikte erken ayrılmak istedi. Ruben onları eve götüreceğini söylemişti. İtiraz etmek istedim ama Clara ona teşekkür etti ve partiden ayrıldığı için gerçekten mutlu görünüyordu.

Bizimle ilgili tereddütleri olabileceğinden korkuyordum, ki bu imkânsız görünüyordu, ama gitmeden önce bana sıkıca sarıldı ve her zamanki gibi beni sevdiğini söyledi. Ruben'in arabasına binmeden önce gözlerimin içine bakmadı.

Eve gittim ve kendime bunun bir şey olmadığını söyledim. Sonra o yanımda olmadan bok gibi uyudum. Bu sabah, içimde kötü bir hisle uyandım. Bazı cevaplar almaya kararlıyım.

Bu yüzden Mystic Maybelle'e gidiyordum. Sokağa park ettikten sonra dışarı çıktım ve kapının zilini çalarak dükkâna girdim. Bakışlarım doğruca Clara'nın yaptığı parıltılı balon gösterisine gitti, buradaki ilk öpüşmemizi hatırladım.

"Merhaba, Henry." Isadora kasiyer tezgâhının arkasından çıktı, elinde bir tür liste vardı. Envanter gibi görünüyordu.

"Günaydın. Clara geldi mi?"

Isadora göz temasından kaçındı ve elindeki listeye baktı. İçine kapanık biriydi ama şu anda utangaç ya da insanlardan kaçınan biri olmadığı hissine kapıldım.

"Um, evet. Bugün izin almaya karar verdi. Yerine ben bakıyorum." "İzin mi aldı?"

Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu. Çıkmaya başladığımızdan beri bir gün izin almasının tek nedeni günü benimle geçirmekti.

Ne haltlar ? "Nerede o? Evde mi?"

"Hayır." Başını envanter sayfasından kaldırdı. "İmparatoriçe Ink'te Violet'i ziyaret ediyor."

Violet artık Nico ile birlikte yaşıyordu, bu yüzden ikiz kardeşini ziyaret etmek için oraya gitmesi mantıklıydı. Ama en yakın kız kardeşiyle yüz yüze görüşmeye neden ihtiyaç duysun ki? Bana bakmaktan ısrarla kaçınan Isadora'ya baktığımda neler olduğunu bildiğini fark ettim.

"Ne , Isadora? Clara'ya neler oluyor?"

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmasını beklerdim. Onun yerine bakışlarını benimkilere dikti. "İmparatoriçe Ink'e gidip onunla konuşmalısın."

Lanet olsun.

Bir vardı.

Kendimi hız yapmamaya ya da kırmızı ışıktaki geçmemeye zorlayarak bir çırpıda oradan ayrıldım. Oraya vardığımda, arabamı park ettim, kapıyı açtım ve

içeri girdiğinde, aklıma olası senaryolar geliyordu. En kötüsü de bu kadar yükü olan bir acımasızla birlikte olmanın ona fazla geldiğine karar vermiş olmasıydı. Eğer burada olacak olan buysa kalbim tam anlamıyla ikiye bölünecekti.

Henüz resmi olarak açılmamış olan dövme dükkânının kapısını açtıktan sonra Sean'ı resepsiyonda buldum. Önündeki Mac masaüstünden başını kaldırdı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturarak bana şeytanın ta kendisi gibi sırttı.

"Ne?" Tersledim.

"Tek kelime bile etmiyorum. Gerçi o ikisinin bu sabah söylediği her şeyi duydum. Dostum, seni bir sürpriz bekliyor."

Kardeşimin yanından hışım ile geçip Violet'in çalışma alanına girdiğimde onları taburelerde oturmuş, birbirlerine bakarken ve Clara ağlarken buldum. Violet onun omzunda rahatlatıcı bir el tutuyordu.

Clara beni orada görünce nefesi kesildi ve ayağa fırladı. "Henry."

Sonra Violet onun yanında durdu, kollarını kavuşturdu ve bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Şimdi yaptın işte, gaddar. Kelimenin tam anlamıyla."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak, "Bana neler olduğunu anlat, Clara," dedim.

Eğer benden ayrılacaksa, keşke tüm ailesi yerine önce bana söyleseydi. Bunu hak etmişim.

Elinin tersiyle yanaklarını sildi ve gözlerinde korkuyla bana doğru yürüdü. Bu beni neredeyse öldürüyordu. Benden asla korkmaması gerektiğini bilmiyor muydu? Hayatımın geri kalanında bana siktir olup gitmemi söyleyecek olsa bile. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardım. Hatta çekip gider ve onu yalnız bırakırdım.

"Mahremiyete ihtiyacımız var." Elini tuttu ve beni Violet'in odasından dışarı çıkardı.

Lindsey'nin dinlenme odasına girmekte olduğu koridora baktı. Sonra döndü ve diğer yöne doğru yürüdü. Kapıyı açtı.

Bir dolap kapısı. göre malzeme dolabı.

"Sean," diye seslendi omzunun üzerinden. "Müziğin sesini aç."

"İşin raconunu biliyorum," dedi alaycı bir tavırla ve her zaman çaldıkları house müziğin sesini açtı. Şu anda çalma listesinde SYML "Where's My Love" şarkısını mırıldanıyordu.

İçeri kapıyı kapattıktan sonra elimi bıraktı. Yüzümü ona döndüm. "Anlat bana."

Başını salladı ve yere baktı. "Bu çok zor." "Sadece söyle. Bu her zaman en iyi yoldur."

Kendi kalbimi kesmeden önce şu işi bitirelim.

"Tamam." Endişeyle başını salladı ve sonunda bakışlarını benimkilere dikti. "Ben hamileyim."

Olduğum yerde donup kalarak az önce bana söylediği sözleri özümsemeye çalıştım. Ama içime sindiremiyordum. *Senden ayrılmaya* hazırdım. Buna hazırlıklı değildim.

"Ve sen kızmanan önce..." diye tersledi, ben hiçbir yanıt vermeyince. Hâlâ olduğum yerde donmuş, ona göz kırptıyordum. "Bu senin de sorumluluğun. Yani, evet, sana doğum kontrol hapı kullandığımı söylediğimi biliyorum ve bu bir yalan değildi. Ama hapları alma konusunda da her zaman iyi değilim. Çoğunlukla öyleyim ama geçen ay bir ya da iki kez unuttum. Dikkatim dağılmıştı. Dikkatimi dağıtıyordun. *Çok* dikkat dağıtıcıydın. Yine de, unutmamış olsam bile, yüzde yüz etkili değiller. Evie'ye bak."

Nefes nefese kaldı, mavi gözleri korkuyla yuvarlaklaştı. "Oh, hayır. Evie! Üçüzler." Güzel gözlerini sıkıca kapattı. "Yüce Tanrıça, üçüz olmasın. Bu kadar erken bir üçüzle daha başa çıkamayız. Ama öyle olsa bile, bunu tek başıma yapmayacağım."

Öfke ve üzüntü arasında o kadar hızlı gidip geliyordu ki yetişemiyordum. "Ama lütfen bana kızma," diye yalvardı, yine gözyaşları dökülüyordu. "Bunun olmasını istememiştim Henry. Ama bu doğru. Bir bebeğim olacak."

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Hiç tereddüt etmeden onu kollarıma aldım ve kendime doğru bastırdım, düşündüğüm gibi kabus gibi bir gün olmadığına şükrettim. Tam tersine. Hayatımın en güzel günü olabilirdi.

Bir kahkaha patlattım. Zavallı meleğim endişeden kontrolden çıkmıştı. Ben de öyle. Hepsi bir hiç uğruna.

"Gülüyor musun?" Bana bakmak için geri çekildi.

Yüzünü kavrayarak parmak uçlarımı saçlarına geçirdim ve başımı eğdim. "Bugün mutlu bir gün aşkım. Ağlama." Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim.

Bileklerimi kavradı ve beni esir alan o melek gözleriyle yukarı baktı. "Delirmiş olabileceğini düşündüm." Sesi çatallaştı, bu da kalbimi biraz kırdı. "Sana tuzak kurmaya çalıştığımı falan düşünebilirsin."

"Lütfen beni tuzağa düşür." Ağzımı onunkine değdirerek alçak sesle fısıldadım: "Ben zaten senin kölenim Clara. Sana sonsuza dek bağlı olmak için her şeyi yaparım. Ama bunu bilerek yapmadım."

"Yapmadığını biliyorum." Kaşlarını çattı, bakışları ağzımın üzerindeydi. "Yani bir bebeğin olması senin için sorun değil mi?"

"Tamam mı?" Onu tekrar öptüm ve duvara yasladım. "Kendimden geçtim." Bir öpücük daha. "Hayatımın aşkından bir bebek sahibi olacağım." Onu duvara bastırdım. "Yaşayan en mutlu adamım."

Sonra yumuşak bir öpücük için ağzımı onunkinin üzerine eğdim. Ama bu olmayacaktı. Öpüşme çılgınca, ateşli ve çaresiz bir hal aldı. Bir elini saçıma, diğerini gömleğime sıkıştırdı. Ama sonra ayrıldı ve kokladı.

"Şşşt," diye fısıldadım şakağına doğru, tekrar ağlamaya başladığını fark ettim. "Ben buradayım." Alnımı onunkine bastırdım. "Neden korkuyordun, aşkım? Sana kızacağımdan mı?"

"Mmhmm." Tekrar burnunu çekti. "*Gerçekten* kızacağını. Benden ayrılacağını."

Ona bakmak için geri çekildim, böyle bir şey düşünebildiği için hayrete düşmüştüm. "Bana bak Clara," diye fısıldadım. Okyanus mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Ben seni asla terk etmeyeceğim." Yüzünü avuçladım. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Yüzünü boynuma gömdü ve boğazıma doğru fısıldadı, "Seni seviyorum Henry."

Bir anda dünyam yeniden düzene girdi. Nefes alış verişi düzene girene ve burnunu çekmesi kesilene kadar birkaç dakika onu kucağımda tuttum, parmakları saçlarımda oynuyordu.

Rafta bir yığın kağıt havlu vardı. Paketten bir tane çıkardım ve ona bir yaprak uzattım. Pembe burnunu ve şişmiş gözlerini sildi, rimeli bulaşmıştı. Benim için hâlâ dünyanın en güzel kadınıydı.

"Şimdi daha iyi misin?"

Küçük bir kahkaha atarak başını salladı ve bir gözünün altını sildi. "Çok." Onu alnından öptüm ve sonra kapıyı açtım.

Sean bilgisayarından başını kaldırdı, müzik hâlâ bangır bangır çalıyordu. "Ağlıyor mu?" Başını bana doğru sallamadan önce acı çekmiş gibi görünüyordu. "Kardeşim, her şeyi yanlış yapıyorsun."

"Siktir git."

Clara'nın elinden tuttum ve kızımı öğle yemeğine götürdüm. Artık iki kişiye yetecek kadar yediğinden emin olmalıydım.

BÖLÜM 32

~CLARA~

"DEMEK HERKES BURADA." VIOLET, JULES'UN KÜTÜPHANESINE GİRDİ.

"Evin içinde aptal gibi dolanıyordum."

Henry'yle geçirdiğim harika bir günün ardından eve döner dönmez Jules'u aramıştım, ikimiz de birlikte anne baba olma fikri kafamıza dank ettiği için her zamankinden daha çok heyecanlanmıştık.

En büyük kız kardeşimi kütüphanesinde Isadora ile birlikte buldum, ikisi birlikte pencere kenarındaki koltuğa sıkışmışlardı, Z aralarında bir top gibi kıvrılmıştı. Isadora'nın stres için bir doz iyileştirici sihirle yaptığı mumlardan biri sehpanın üzerinde yanıyordu. Livvy ve Evie içeri girdiğinde ben de kanepeye yerleşmiştim, üçüzler gece için yatmışlardı. Livvy kanepede Violet'in yanındaki son yere yerleşti. Evie, pencere kenarındaki koltuğun karşısındaki sehpa bakan berjer koltuğa oturdu.

Hepimiz Jules'u çok özlemiştik ve güneşin etrafındaki gezegenler gibi ona yönelmiştik. O her zaman bizim dayanak noktamız olmuştu. Onsuz, dünyamızın önemli bir parçası eksik kalmıştı. Şimdi, her şey doğru geliyordu.

Henry'ye haberi verdiğime göre, henüz bilmeyen birkaç kız kardeşe de söylemem gerektiğini düşündüm. Isadora ve Violet çoktan yaptı. Ama ben söylemeden önce

Jules bana dikkatle baktı ve "Henry iyi mi?" diye sordu. Devraj ve Gareth bize babasıyla ilgili her şeyi anlattı."

Boğazımdaki ani yumruyu yutarak umutlu görünmeye çalıştım, "O iyi. Babasının masum olduğuna dair kanıtımız olduğu için şimdi daha iyi. Perşembe günkü duruşmadan sonra rahatlayacağını düşünüyorum."

"Geçen sefer yaptığı gibi yine o ürkütücü hayalet gösterisini mi yapacak?" diye sordu Violet, Richard Davis'in adını söylemekten bilerek kaçınarak. Livvy'nin olayından beri onu tüm konuşmalarımızdan çıkarmıştık.

"Evet, öyle. Ama sanırım Harold'ın ihaneti hakkında babasıyla konuşmak zorunda kaldığı için oldukça üzgün. O babasının en iyi arkadaşıydı."

Bir şey söylemek zorunda kalmadılar. Kız kardeşlerimden içime bir sempati dalgası yayıldı, Henry'ye duydukları şefkatle beni rahatlattılar.

"Dün gece GOA'ya ulaştım," dedi Jules. "GOA nedir?" diye sordu Violet.

Isadora ve Evie'nin de kafası karışmış görünüyordu ama Livvy'nin yoktu. Eminim Gareth onu bilgilendirmiştir.

"Grim Otorite Ofisi. Grimler dışında insan ya da diğer doğaüstü canlıların dahil olduğu her türlü doğaüstü olay benim yetki alanımda olsa da, onlara duruşmada jüride yer alacağımı bildirdim. Şüpheliyi Glasgow'dan gözaltına almadığım ve olması gerektiği gibi kendi duruşmamı yapmadığım için şanslı olduklarını söyledim."

"Peki buna ne dediler?" Ben sordum.

"İstemeye istemeye kabul ettiler. Gareth duruyordu. O benim yanımdayken, taleplerime karşı çıkamazlardı." "Acımasız Otorite Ofisi mi?"

Violet alay etti. "O Grimler biraz şerefsizler."

Ben kendi tarafımdan koluna bir tokat attım, Livvy de diğer taraftan ona bir tokat attı.

"Ah!" diye bağırdı Violet. "Kahretsin, sadece şaka yapıyorum.

Tanrım." "Jules, bu Azrail polislerini biliyor muydun?" diye sordu Evie.

"Aslında, yakın zamana kadar değil. Kurt adam meselesini araştırmaya başladığımızda, Gareth bana Grimlerin kendi kolluk kuvvetleri hakkında bilmem gereken daha çok şey olduğunu söyledi."

"Grimler sana söylediği için ona kızmadılar mı?" diye sordu Isadora.

"Eğer öyleyse, fark etmez. Eğer söylerse tüm binayı yerle bir edebilir. istedi. Hatta New Orleans'ı bile yerle bir edebilir." "Aynen öyle, bebeğim yapabilir." Livvy çok memnun görünüyordu.

"Her neyse, Grimlerle daha fazla iletişim hattı açmaya çalışıyoruz." Jules çayından bir yudum daha aldı. "En azından suç ve ceza söz konusu olduğunda. Yüksek Lonca'nın masasında her zaman bir koltukları olsa da, nadiren de olsa masada gerçekten oturan birileri oluyor. Gareth bu durumu iyileştirmek için çalışıyor."

"Bu çok harika," dedi Evie. "Ruben'le birlikte kurtadamlar için attığınız onca adım. Ve şimdi de bu."

Jules biraz üzgün görünüyordu. "Biz sadece kapıları açıyoruz. Bu her şeyin eşit ya da adil kalacağı anlamına gelmiyor çünkü insanlar doğaları gereği kusurludur." Omuz silkti. "Ama daha iyi hale getirmeye çalışmaya devam edeceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Bu harika," dedim ona. "Eğer burada tüm covenlerin nasıl görünmesi gerektiğine dair bir model oluşturursak, diğerleri de eninde sonunda aynı hizaya gelebilir."

"Biz de bunu umuyoruz. Salem'de durmamızın bir nedeni de buydu. Ruben oradaki cadılar meclisinin de aynı fikirde olduğundan ve bölgedeki kurtadamlar için bir koltuk ekleyeceğinden emin olmak istedi."

"Eminim iyi gitmiştir." Violet başparmağından dökülen siyah ojeyi eline aldı.

"Ruben'in istediğini elde etmenin bir yolu var." Jules sırtıttı.

Violet kıs kıs güldü. "Eminim öyledir."

"Clara, bir şeye ihtiyacın olursa," dedi Jules, "senin için buradayız. İkiniz için de."

Bunun üzerine gülümseyerek derin bir nefes aldım ve haberi vermeye hazırlandım ama daha başlamadan sözüm kesildi.

"Söyleyecek bir şeyim var." Evie bize bakan köşedeki berjer koltukta bağdaş kurmuş oturuyordu. Üzerinde yeni tişörtü vardı: *Anne Ayı: Jilet Gibi Keskin Pençeleriyle Sevimli ve Sevecen*. Ama benim favorim Mateo'nun giydiği tişörttü: *Baba Kurt: Dikkat... Tüm Pençeler*.

"Uh oh," dedi Violet. "Bu iş ciddi gibi görünüyor."

Evie gülümsedi. "Hayır. Sadece son zamanlarda üçüzler doğduğundan beri hepinizin ne kadar çok katkıda bulunduğunu düşünüyordum." Kucağında bir yastık vardı ve saçaklı püsküllerini karıştırıyordu. "Çok zor oldu, bazen gerçekten çok zor oluyor."

Güldü ama sesi biraz sulu geliyordu. Üzüntü değil, sadece ağır mutlu duygular. Bu konuda bir şeyler biliyordum.

"Biliyoruz," dedi Isadora. "Bu yüzden buradayız."

Evie bize gülümsedi. "Hepinize teşekkür etmek istedim. Mateo da ben de. Ailemizi bu eve taşımamıza izin verdiğiniz için de. Onları büyütmek için daha iyi bir ev düşünemezdim."

"Lütfen ağlamaya başlama," dedi Isadora. "Son zamanlarda her şeye ağlıyorum. Bu bebeklik hormonları beni her küçük şeye ağlatıyor. Dün Devraj, şarj aletinin kablosunu çiğnediği için Archie'ye çıkıştı ve Archie'nin duygularını incittiği için gözyaşlarına boğuldum. Sonra Archie koşup beni yalayarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştı."

"Devraj ne yaptı?" diye sordu Livvy.

Isadora güldü. "Özür diledi ve dehşete düşmüş görünüyordu, bana bir battaniye ya da bir fincan çay getirip getiremeyeceğini sordu." Uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok tatlı biri ama aynı zamanda beni strese sokacak herhangi bir şeyden de biraz korkuyor."

"Devraj ne zaman tatlı değil ki?" diye homurdandı Violet. "Doğru," diye onayladı Isadora.

"Şey..." Jules genellikle akşamları bir kadeh şarap içtiği pencere kenarındaki koltuğundan doğruldu. Pencere kenarında sadece bir fincan sıcak çay vardı, muhtemelen Isadora'nın demlediği bir çay. "Evie, bu seni daha da ağlatabilir ama umarım hepsi mutlu gözyaşlarıdır."

"Ne?" diye sordu Evie. "Şimdi ne oluyor?"

Livvy ve Jules bakiştılar. Ama konuşan Jules oldu. "Livvy ve ben taşınıyoruz, böylece ihtiyacınız olan tüm alana sahip olabilirsiniz. Artık bebekler gece boyunca uyuduğuna göre, sen ve Mateo üzerinizde bir grup kız kardeş olmadan kendi evinizi hak ediyorsunuz."

"Hayır, hepiniz." Evie gerçekten ağlamak üzereydi. Ben zaten ağlıyordum. "Gitmek zorunda değilsiniz."

"Kes şunu," diye ekledi Livvy tatlı tatlı. "Tatlı yeğenlerimizi görmek için her zaman uğramayacak değiliz ya."

"Clara da araba evinde olacak," diye ekledi Jules.

"Bundan kuşkuluyum," diye mırıldandı Violet.

"Nedenmiş o?" diye sordu Jules.

Ama sonra Livvy araya girdi. "Evie, cidden. Zaten pratikte Gareth'ın evinde yaşıyorum. Sadece bunu resmileştireceğiz."

Evie Jules'a baktı. "Ve tabii ki artık evli olduğunuza göre Ruben'in malikanesine taşınacaksınız."

Jules çayını yudumladı ve tekrar pencere kenarına koydu. "Benim de size söylemem gereken bir şey var."

Violet koltukta öne doğru eğildi, Görücü büyüü ona psişik bir vizyon gönderirken gözleri birkaç saniyeliğine cam gibi oldu. Bazen böyle aniden ortaya çıkıyordu, sadece kasıtlı olarak büyü yaptığında değil. "Kahretsin, Jules. Hamilesin, değil mi?"

Gülümsedi, aniden çok genç görünüyordu. "Öyleyim. Ruben ve ben hayatımıza başlamak için yeterince beklediğimize karar verdik. Ailemizi kurmak için."

Isadora uzanıp onun elini tuttu ve sıktı.

"Ne oluyor lan?" Violet döndü ve bana baktı. "Onlara söyleyecek misin?"

"Um." Boğazımı temizledim. "Ben de hamileyim."

Livvy bir kahkaha patlattı. Evie'nin nefesi kesildi ve ellerini ağzına kapattı, sonra ayağa kalkıp odanın öbür ucuna, yanıma oturdu ve bana sarıldı. "Küçük kız kardeşim anne mi olacak?"

Ben de ona sarıldım, içindeki neşe gökkuşağı gibi parlıyordu.

"Bu da ne?" diye tersledi Violet. "Oprah'ın hamilelik programı mı? Bir bebeğiniz olacak, bir bebeğiniz olacak ve bir bebeğiniz olacak."

O sırada hepimiz gülüyorduk, bazılarımız da ağlıyordu.

"Lavinia?" Violet ona sertçe hitap etti. "Hamile misin lan sen?" "Tabii ki hayır!" Kıkırdayarak başını salladı. "Kesinlikle .

Yine de Gareth ve ben pratik yapmayı seviyoruz."

"Güzel, bu şekilde kalsın. Nico ve benim üzerimde gereksiz bir baskı oluşmasını istemiyorum. Bir süre bekleyeceğiz."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Evie, hâlâ bana sarılıyordu. "Henry nasıl hissediyor?"

"Heyecanlıyız," dedim neredeyse utanarak. "Açıkçası biz bunu Iz ve Jules gibi planlamadık."

"Artık ana eve taşınmalısın. Tabii Henry'nin onun evine taşınmanızı isteyeceğini düşünmüyorsanız."

"Kesinlikle onun evine taşınmamı talep edecektir."

O güzel Gotik evde onunla birlikte yaşama düşüncesi beni sımsıcak sardı. "Tavana kadar uzanan rafları olan dev bir kütüphanesi olduğunu biliyor musunuz?"

"Tabii ki seviyor," diye tersledi Violet. "Sürtükler kütüphanelere bayılır. Özellikle de senin gibi kaltaklar."

İkizimi omzundan ittim, o da hemen eğildi ve diğer taraftan bana sarıldı.

"Peki, yer açın. Şimdi kendimi dışlanmış hissediyorum." Isadora pencere kenarındaki koltuktan zıpladı ve Evie'nin kucağına oturdu, böylece o da bize sarılabildi.

Jules'a baktık, hâlâ grubun ağırbaşlı ve olgun olanıydı. "Haydi," diye ısrar ettim.

Gözlerini devirdi ve yine de ayağa kalktı. "Hepiniz bir avuç çocuk gibi davranıyorsunuz, yetişkin kadınlar gibi değil."

"Sığamayacak kadar şişmanlamadan önce kışını kucağıma oturtsan iyi edersin," diye tersledi Violet.

Jules ağır bir şekilde Violet'in kucağına oturdu. "Şimdiden çok ağır oldu."

En büyük grup kucaklaşmasını yaptık. Onlara sevgimi sihrim aracılığıyla akıttım, tatlı kız kardeşlerimin bedenlerinden ve kalplerinden süzdüm.

"Hepinizi çok seviyorum," dedim onlara.

Bir *seni seviyorum* korusu, *toos* ve neşe bana geri döndü.

"Bu kucaklaşma yakında bitmek zorunda çünkü Jules lanet olası bacağımı kıracak," dedi Violet.

"Kapa çeneni Vi," diye güldü Livvy.

Grup kucaklaşması uzun sürmedi çünkü altı kadın küçük bir kanepede oldukça rahatsızdı ama öğleden sonrasının mutluluğu çok daha uzun sürdü.

Perşembe günü, yani Silas Blackwater'ın duruşma günü yaklaştıkça ruh halim nihayet düşmeye başladı. Duruşmaya bir gün kalmıştı ve eğer ben strese giriyorsam, tatlı Henry'min çok daha kötü olacağını biliyordum. Bunu değiştirmek için bir şeyler yapmalıydım.

BÖLÜM 33

~CLARA~

BEKLENDİĞİ GIBI, HENRY KARA KARA DÜŞÜNÜYORDU. SEAN BENİ ÖN KAPIDAN İÇERİ ALDI.

Çarşamba günü sabaha karşı geldiğimde kapıyı açıp, "Lütfen onu koltuktan kaldırın. Dünden beri hareket etmiyor. İğrençleşiyor."

"Hallediyorum."

Uzun koridordan oturma odasına doğru ilerlerken kaşlarımı çattım, onu bütün gün yalnız bıraktığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Jules'la hasret gidermek istediğim için son iki gece evde kalmıştım. Onunla sadece mesaj ve telefon aracılığıyla konuşmak oldukça acı vericiydi ama iyi görünüyordu. Belki de o kadar iyi değildi.

Oturma odasının kemerli kapısına yaklaştığımda, *The Great British Baking Show*'dan Mary Berry'nin sesini duyunca gülümsedim. "Süngerin oldukça higgledy-piggledy."

Sean'ın söylediği gibi kanepeye uzanmış, gri pelüş bir battaniyenin altında eşofmanlarıyla uzanıyordu.

"Merhaba."

Başını çevirdi ve pastel pembe, dekolteli yazlık elbisemin içinde bir papatya kadar taze olan beni içine aldı.

Ona en parlak gülümsememi vererek, "Seni bu diziye bağımlı yaptım, değil mi?" diye ekledim.

ve battaniyeyi itti. Ben de yanına oturdum.

Berbat görünüyordu. Saçları, üzerinde uyunduğu ve yakın zamanda yıkanmadığı için her yere yapışmıştı. Çenesi tıraşsız ve . Eşofman altı biraz dardı. Tamam, belki o kadar da berbat görünmüyordu.

Elini dağınık saçlarında gezdirirken, "Artık benim için rahat bir dizi," dedi. "Bu muhtemelen onuncu tekrar izleyişim."

"Daha önce ne için teselliye ihtiyacın oldu?"

Yana doğru baktı, bakışları vücudumda aşağılara indi. "Uzun zamandır istediğim bir kız vardı. Varlığımdan haberi yoktu."

"Kesinlikle öyle yaptı," diye karşı çıktım. "Onunla sürekli konuşuyordu, ama adam bir türlü ipucunu alıp ona çıkma teklif etmiyordu."

"Hayır demesinden korkuyordu. O zaman umut edecek bir şeyi kalmazdı."

Popomu kucağına doğru manevra ettirdim ve dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Artık bu konuda endişelenmesine gerek yok. Ona umutsuzca aşık."

İçeri girdiğimden beri ilk kez dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Mmhmm. O kadar kötü ki artık o olmadan rahat uyuyamıyor bile. onun yanında."

Kollarını belime doladı ve başını çenemin altından boynuma ve göğsüme yasladı. "O zaman her gece onunla kalması gerekiyor."

"Bence bu iyi bir fikir." Bir elimle sırtını okşadım ve sevgisinin içime işlemesine izin verdim. "Babanla konuştun mu?" diye sormadan önce bir süre sessizce oturduk ve birbirimize sarıldık.

"Hayır. Ama avukatı aracılığıyla Beatrice hakkında bir mesaj gönderdim. Artık Esbos'ta değil. Ve Harold'ı biliyor. GOA banka hesaplarını boşalttığına dair haber gönderdi, belli ki kredi kartıyla takip edilmekten kaçınmak için.

kartlar. Ama ülke çapındaki tüm ofislerine bilgi gönderdiler. Onu yakalayacaklar."

"Tabii ki gidecekler." Bir süre daha sarıldık, sonra dedim ki, "Bu eşofmanların içinde ne kadar iyi görünsen de tişörtünde spagetti lekesi gibi bir şey var ve kitap festivaline bu şekilde gidemezsin." Ben onun güzel fiziğini saran modası geçmiş pantolona bakarken, o da lekeye baktı.

"Manicotti'ydi aslında."

"Dün gece dışarıdan mı aldın?" "Hayır, ben pişirdim."

"Bensiz mi?"

Bu, içeri girdiğimden beri ilk gerçek gülümsememi sağladı. "Geceyi kız kardeşlerinle geçiriyordun. Sen yanımda değilken de yemek yiyorum Clara."

"Biliyorum. Ama manicotti? Bu süslü bir yemek ve ben manicotti'ye bayılırım." "Sana biraz ayırdım." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Güzel. Döndüğümüzde yiyeceğim."

"Hangi kitap festivali?"

"Tulane Kitap Festivali. Her yıl giderim. Genelde Violet ya da Isadora'yı sürüklerim ama bu yıl seni sürüklemekten büyük mutluluk duyuyorum."

"Kadın, beni cehenneme sürükleyebilirsin ve ben mutlu bir şekilde giderim."

Gülerek kucğıından indim ve onu ayağına kaldırdım. "Git giyin. Seni seveceğini düşündüğüm bir yere götüreceğim."

"Evet, hanımefendi." Aceleyle yukarı çıkmadan önce en şeytani, yakışıklı sırıtışını takındı.

Oturma odasında , bebek doğduğunda bir süreliğine bir yere taşımamız gerekebilecek birkaç mobilya parçasını not almakla meşguldüm. Şu sehpanın kenarları çok keskindi. Bu evi bebek korumasına almak muhtemelen biraz zaman alacaktı.

Bebek kapıları. İhtiyacımız olan şey bu. Yoksa bebek bu koca yerde kaybolup giderdi. Henry yeni bir tişört ve kot pantolon giymiş, saçları duşta ıslanmış halde yeniden ortaya çıktığında, bebeği alt katta tutmak için kaç taneye ihtiyacımız olacağını hesaplamaya çalışıyordum.

"Hazır."

Her zamanki gibi arabayı o kullandı. Telefonunu arabasının şarj aletine taktı, şarjı yüzde ona düştü ve Tulane'e doğru yola çıktı. En iyi park yerini işaret ettim. Masalar ve çadırlar her zaman kampüsün ana binalarının ortasındaki açık kurulurdu.

"Bu iyi. Şu kısa bir yürüyüş mesafesinde."

Çantamın askısını omzuma atarak onu doğru yöne götürdüm, kitap festivalinin her zaman tam olarak nerede yapıldığını biliyordum.

Kolonyal bir tarza sahip uzun taba grisi binalar ve Romanesk kemerler, 1800'lerde inşa edildiklerinde onlara eski bir dünya havası vermiştir. Mimarının ima ettiği kadar eski değildi. Yine de çok güzel bir kampüstü ve bugün, çok sevdiğim erkek arkadaşım ile kampüste yürümek ve kitap alışverişi yapmak için çok güzel bir gündü.

Henry parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve birbirimize aşık aptallar gibi sırtarak küçük kalabalığı takip ettik. Her zaman olduğu gibi, çadırlarda masalar ve yerel yayıncıların kitap raflarının yanı sıra kendi eserlerini imzalayan bölgesel yazarlar da sıralanmıştı.

Sergilerini inceleyen küçük bir kalabalığı olan bir yazarın yanında yavaşladık. Görünüşe göre yeni bir cinayet romanı çıkarmıştı. Sıraya girmek isteyip istemediğini anlamak için Henry'ye kaşlarımı kaldırdım. Bakışlarımı yakaladı ve yarı kısık bir ifadeyle başını salladı.

Güldüm ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Ne?" Beni daha yakına çekti.

"Benim belalı, dövmeli erkek arkadaşım cinayet kitaplarını sevmez. O güzel romanları sever." Sonra kirpiklerimi alaycı bir şekilde kırptım.

Hiç de utanmış görünmüyordu. Sadece omuz silkti. "Dedikleri gibi, bir kitabı kapağına göre yargılama."

"Oooo. Bu hariç." Klasiklerin altın kabartmalı baskılarının olduğu bir standı işaret ettim.

Henry dramatik bir şekilde iç çekti. "Artık geleceğimizi görebiliyorum. Kıyafet ve ayakkabılarla bankamızı batırmayacaksınız. Kitaplar olacak, değil mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun." Güzel örtülere bakarken boştaki elimi koluna doladım. "Kıyafetler için de küçük bir servet harcayabilirim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bebek kıyafetleri."

Gülümsemesi seksi ve gizemli bir şekilde eğildi. "Benim için sorun değil, aşkım."

Bana böyle seslendiğinde kalbim mutluluktan yerinden fırlayacak gibi oldu. Ben altın harflerle yazılmış koyu mücevher tonlarındaki kitapları karıştırırken o sabırla bekledi.

"İstediğin bir şey var mı?" diye omzumun üzerinden sordu. "Hepsini."

Güldü. "İstersen hepsini alırım."

"Hayır, Henry. Bunların hepsi bende var." Göz gezdirirken açgözlülük ediyordum. "Bekle. Buna ihtiyacım var." Henry'ye koyu safir renginde, başlığının üzerinde kabartmalı bir kuzgun olan kitabı gösterdim.

"*The Complete Collection of Edgar Allan Poe*," diye okudu sırtarak. "Bu senin zevkine göre biraz karanlık, değil mi? Eserlerinde pek fazla HEA yok."

"Evet, ama önündeki şu havalı kuşa bak." Göz kırptım.

Güldü ve benim için satın aldı.

Yolumuza devam ettik, ikimiz de parlak renkli çocuk kitaplarıyla dolu bir çadırda yavaşladık. Birbirimize bilmiş bilmiş bakarak hemen altına girdik.

"Oh, bak, Henry!" İlk kez elini bıraktım ve tanıdık turuncu bir kitapla dolu masanın üzerine atladım. "Bu *İyi Geceler Ay*!"

Bir tanesini elime aldım ve seyrete sözcükler ve güzel tekerlemeler içeren masalın sayfalarını çevirdim. "Annem bize bunu okurdu." Henry başımda durdu

omzuma koydum.

"İyi geceler ışık ve kırmızı balon. İyi geceler ayılar, iyi geceler sandalyeler," annemin kitabı çevirirken yaptığı gibi şarkı söyleyerek okudum, tanidik kelimeleri iliklerime kadar hissederek hatırladım. "Bu kitabı çok severdim."

Henry kitabı elimden aldı ve görevliye doğru bir adım atarak cüzdanını çıkardı. "Goodnight Moon ne kadar?" diye sordu.

Bebegimizin ilk kitabını alışını izledim, içim buğulu, sevimli ve duygusaldı. Tüm ocuklarıma okuduğumu bildiğim o sevilen uyku öncesi kitabının kopyasının bulunduğu güzel kağıt torbayı aldı ve bana uzattı. Edgar Allan Poe koleksiyonunu da onunla birlikte çantaya koydum.

"Teşekkür ederim," dedim neredeyse utanarak.

Gülümseyerek tam karşımda durdu. "Bir değil." "Claraaa!"

Avludan gelen, tüylerimi diken diken eden ismimin çığlığı dikkatimizi çığlık atan kişiye yöneltti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, gözyaşları sel olmuş, histeri krizine girmiş gibi görünen, bize doğru koşan ve ince kalabalığı yararak ilerleyen Violet'ti.

Sonra bulanık bir çizgi yanından geçip bize doğru geldi. Nico. Kurtadamlar vampirler ya da Grimler kadar hızlı hareket edemezlerdi ama insanlardan çok daha hızlı koşarlardı. Ayrıca bunu insanların önünde yapmamaları gerekiyordu, özellikle de bunun gibi kalabalıklarda.

Kaşlarımı çattım, kız kardeşimin paniği nabzımı hızlandırdı. "Ne oluyor-?"

Daha düşüncemi tamamlayamadan büyüm bir yangın gibi alevlendi ve Tanrıça başımı tehlikeye doğru çevirdi. Sağımızdaki binanın çatısında bize doğru silah doğrultmuş bir adam duruyordu. Bize değil.

Henry, Tanrıça kulağıma fısıldadı.

"Hayır." Henry'nin önüne geçerken Ruh da benimle birlikte hareket etti ve sanki bir kurşunu durdurabilecekmişim gibi elimi kaldırdı. Ben görmedim. Bana doğaüstü bir güçle çarptı.

daha silah sesinin yankısı binaların dörtgeninden sekmeden önce.

Çığlıklar ve hareket. Henry böğürerek beni yakaladı ama kollarının arasına düştüğümde hiçbir şeye anlam veremiyordum. Kurşunun girdiği göğsümün üst kısmına dokunmaya çalıştım ama kolumu kaldıramadım. Çok hızlı soluyordum ve canım acıyordu. Yanıyordu.

Tüm olay birkaç saniye içinde oldu ama her şey çok yavaş gelişti. Henry'nin kucağında yerdeydim. Bana bağıırıyordu ama nedense onu zar zor duyabiliyordum.

"Bunu neden yaptın! *Tanrım*, Clara! Bunu neden yaptın!"

"Tanrıça yapmamı söyledi," dedim belli belirsiz.

", bebeğim! *Lütfen* dayan." Beni göğsüne yasladı ve salladı, bakışları benimkilere yöneldi. "Hayır, lütfen onu alma. Lütfen." Gözlerinden yaşlar aktı ve bu kalbimi kırdı.

Elimi kaldırıp yüzüne dokunmak, onu rahatlatmak istedim ama bedenim bir tür felce sürükleniyordu. Hastalık gibi hissediyordum. Ölüm gibi, sanırım, ama çok yanlışı.

"Lanet olsun, Clara. Sakın buna cüret etme." Sesi öfke ve korkuyla titriyor, "Isadora'yı getirin!" diye bağıırırken bakışları havaya kalkıyordu.

"Geliyor," diye bağırdı ikiz kardeşim çığlık atan kalabalığın arasından.

Ama yeterli zaman olmayacaktı. Söylemek istediğim çok şey vardı, ona anlatmak istediğim çok şey. Ve yapmak istediğim çok şey.

Oh. Zavallı tatlı bebeğimin hiç şansı olmadı.

Bebeğimin kalp atışlarını hiç duymadım, ilk adımlarını görmedim ya da ona sarılıp ninniler söylemedim.

Tanrıça bağıırışlar ve çılgın sesler arasında duyamadığım bir şeyler fısıldadı, gözlerim ağırlaştı.

"Hayır!" Henry beni sarstı. "Gözlerini kapatma." Alnını alnıma bastırdı, gözyaşlarından biri sıcak bir şekilde yanağıma düştü. "*Sakın* beni burada bırakma, Clara."

"Merak etme, tatlı Henry." Gülümsedim, bir damla gözyaşı saçlarıma karıştı. "Tanrıça her zaman en iyisini bilir."

Sonra ben öldüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

~HENRY~

CLARANIN AĞZINDAN BİR DAMLA KAN SÜZÜLÜRKEN GÖZLERİ

cam gibi oldu ve kalbi durdu. Birkaç saniye boyunca dehşet içinde donup kaldım, öylece bakakaldım. Akılsızca. Uyuşmuş. Az önce olanların gerçekliğiyle yüzleşemiyordum, tüm ruhum buz kesmişti.

Göğsünün sol tarafındaki kurşun deliğinden bir damla kan sızıyordu. Elbisesinin koyu kırmızıya boyanmış kumaşını iterek derisinin altında yayılan örümcek benzeri siyah damarları gördüm. Lanet olası bir kara büyü kan büyü. Kurşunun içine gömülmüş olmalıydı.

Ona ne yapmıştı?

Violet sonunda avlunun karşısından bize ulaştı ve "Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırarak diğer yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Bir gözyaşı birikintisinin içine düşerek, benim birkaç saniye önce hissettiklerimi o da yaşadı. Clara'yı kollarına yerleştirdim.

Şimdi bir tür beden dışı durumdaydım, karanlığım kanımdan, kemiklerimden ve etimin dışından yükseliyordu. Canavarımın gölge özü beni ayağa kaldırdı. Nico'nun bir anda yer değiştirdiğini gözlemlemeyi başarmıştım.

Silah sesini duyunca canavarı vücutundan fırladı ve Harold'ı yakalayıp aşağı çekmek için binaya doğru koşmaya başladı.

Bakışlarım yukarı fırladı, gitmiş olmasını bekliyordum. Ama gitmemişti. Orada durmuş, aşağıya bakıyor, böbürleniyordu. Bir komut bile fısıldamadan, TK'm benden fırladı ve binanın üst köşesini toza dönüştürdü. Bedenimden bir canavar dokunacı fırladı ve Harold yere düşerken onu boğazından yakaladı.

Hayır. O güzel geceye nazıkçe gidemeyecekti. Önce dayanılmaz bir acı çekecekti.

Kanatlarım gerildi ve genişledi, sonra da çırpınarak insanlar arasında daha fazla kaosa neden oldu. Birçoğu aktif bir tetikçinin hepsini öldürmek için orada olduğunu düşünerek çoktan olay yerinden kaçmıştı. Oraya rastgele bir kalabalığın içindeki insanları öldürmek için gelmemişti. Buraya beni öldürmeye gelmişti ama güzel dostum önüme çıktı ve onun yerine öldü.

Damarlarımda kaynayan öfke görüşümü, etrafımdaki dünyayı ve muhtemelen ruhumu kararttı. Çünkü Harold'a yapmak istediğim şeyler her türlü kurtuluşun ötesindeydi.

Aşılmaz karanlıktan oluşan dev bir bulut, şimdiye kadar ulaşabildiğimden daha uzağa uzanıyordu. Canavarım karnımın derinliklerinde homurdandı, Clara'ya bir şey olmasına izin verdiğim için bana öfkeliydi, ama onu bizden alan yakında ölecek adama daha da kızgındı.

Biz bir ve aynıydık, benim canavar. Artık ayrılık yok. Aramızda kapı ya da parmaklık yoktu.

Kuzgun kanatlarımı çırparak az önce yıktığım binanın yüksekliğine yakın bir yerde havada süzülürken, babamın en yakın arkadaşı ve haininin morarmaya başlayan yüzüne baktım. Göğsümden bir başka kalın dokunaç fırladı ve tüm kolunu sardı. Nefes alabilmesi için boğazını bıraktım, vücudunun ağırlığı aniden azaldı ve kolunu yuvasından çıkardı.

Acı içinde çığlık attı. Bu ses içimde tatmin edici bir heyecan yarattı. Ama yeterli değildi. Yeterince değil. Dokunaçlar onu boynundan yakalamıştı.

Boğaz diğer kolunu sardı ve bir kemiğini kırdı.

"Ona ne yaptın?" O tekrar çılgılık atarken ben de onun çarpılmış yüzüne doğru hırladım.

Nefes nefese kalmış ve inliyordu, ona o kadar odaklanmıştım ki Isadora ve Devraj'ın geldiğini fark etmedim bile. Vampir, kaçmamış olan ve hâlâ masaların altına sinmiş olan insanları bayıltmak için heceliyordu. Dumanlı kalkanım hepimizi çevrelemiş, dünyanın geri kalanını dışarıda bırakmıştı. Muhtemelen yolda polisler vardı ama benim korumalı sınırimi geçemezlerdi.

Isadora elini Clara'nın yeşil parlayan kalbinin üzerine koymuştu ama kalbi artık atmıyordu. Ona geri dönüşü olmayan bir şey yapmıştı.

"Ne," diye başladım, sesim ruhani bir güçle yankılanıyor, kubbeli kalkanımın içinde gürliyordu, "ona ne yaptın?"

Gözleri bir an için korkuyla irileşti ama sonra bir tür ölümcül teslimiyete büründü. "Bu senin içindi."

"Ben sana ne yaptım ki? Ya da babama?"

"Sen asla anlamazsın." Başını iki yana salladı. "Önce annenle çıktığımı biliyor musun?" diye homurdandı. "Sadece bir kez, ama sonra Silas'la tanıştı." Tikintiyle homurdandı. "Ve hepsi bu kadar. Sonra işimiz, benim ikinci planda kalmak zorunda kaldığım beyin çocuğumuz. Sonra Beatrice'le tanıştım ve onu da benden çaldı. Her zaman istediği *her şeyi* elde etti ama asla hak etmedi."

Boş gözlerinin parıltısında ne kadar şeytani bir adam olduğunu ortaya koyarak alay etti. Grimler duygularını saklamakta çok iyidiler. Ne babamın ne de bir başkasının Harold'ın sahte yüzünün altında yatan kötülükten şüphelenmesine şaşmamalı.

"Sonra oğullarını geri alıyordu. Sana yaptığı onca şeyden sonra, ona yardım ediyordun, onu affediyordun. İğrenç. Ama Beatrice'i cehennem gibi bir yere koydum. Onu cezalandırmak için."

"Onu serbest bıraktım," dedim, sesim hâlâ karanlık bir güçle yankılanıyordu.

"Biliyorum." GOA'da kendi casusları olmalı. "Yarınki duruşmaya gelmeni engellemeyi planlıyordum."

Onu suçundan mahkum etmemi ve babamı serbest bırakmamı engellemek için.

Kollarından birini büktüğümde yüzünü buruşturdu. "Artık bir önemi yok. En azından kazanan benim. Beni öldürdükten sonra sen ve baban hayatta ve özgür olabilirsiniz ama asla kalbinizin arzusuna sahip olamayacaksınız."

Dokunaçlarım göğsünü sarıp sıkmaya başladığında acı içinde haykırdı.

"Ona ne yaptın?" Nefes alıp konuşabilmesi için elimi gevşettim.

"Kurşunu, Vadi'deki herhangi bir büyücü için kayıp olasin diye heceledim. Kurşun seni öldürseydi de işe yarardı."

Ama kurşun bana isabet *etmemiştir*. Harold bundan biraz tatmin olmuş gibiydi, ağzı korkunç bir gülümsemeye dönüştü.

"Sanırım senin için sonsuza dek kaybolan senin kızın. Ne kadar da uygun. En çok istediği hayaleti çağıramayan bir büyücü."

Dokunaçlarım sıkılaştı, kollarının ve vücudunun etrafında daha sıkı kayarken kemikleri ezdi.

"Beni tanımıyorsun, ölü adam." Karnına bir dokunaç sapladım, kanının tadına bakmak istiyordum. "Ne bu dünyadaki ne de öbür dünyadaki hiçbir cehennem beni ondan uzak tutamaz."

Sonra cesedini fırlattım, cansız bir şekilde yere düşmeden önce binanın kenarına çarpışının kanlı çıtırtısını zar zor fark ettim.

Hızla kendimi aşağıya bırakarak Clara'ya doğru yürüdüm. Bir adam dehşet içinde bana baktı. Geriye doğru sıçradı ve bir kitap sergisinin üzerine düştü. İki kadın bir masanın altına sinmişti. Artık beni kimin ya da kaç insanın gördüğü umurumda değildi. Türümüzü ifşa ettiğim için kendimi tehlikeye atmanın hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan tek şey oydu.

Isadora başını kaldırıp bana baktı, gözleri irileşmişti. Önünde ne kadar korkunç bir manzara gördüğünü bilemezdim. Zifiri karanlığı gözlerimde hissettim. Her yerde hissettim.

Violet hâlâ Clara'yı kucağında tutuyordu, aşkımın gözleri artık kapalıydı. "Onu geri getir, gaddar," dedi kız kardeşi, yüzünü bile bana çeviremiyordu.

Ellerimi havaya kaldırdığımda, sağır edici bir yer sarsıntısıyla birlikte bir geçit belirdi. Isadora ve Violet geçitten dışarı itilen görünmeyen güce karşı siper aldılar. Devraj ve Nico aniden oradaydı, kadınlarını ve Clara'nın bedenini koruyorlardı.

Tek kelime etmeden Vadi'ye, Esbos'a geri döndüm. Buranın tanıdık baskısı ve uğursuz karanlığı eski bir dost gibi etrafımı sarmıştı. Kasvetli ine geri dönmedim. Kanatlarımı çırpıttım ve uçtum. Kayalık mağaraların üzerinde süzülürken, iblis gözleri yukarıdan geçişimi izlerken, aşkımı aradım.

Beatrice ile gördüğüm gibi mavi bir ışık yoktu, beni Clara'ma doğru çağıran yol gösterici bir güç yoktu. Tek gördüğüm, bir yerden diğerine süzülen, kendi türlerine işkence eden ve döven, ben üzerlerinden süzülürken kıkırdayan ve tıslayan iblis ve kötü biçimlenmiş ruh ordularıydı.

Neredeydi o?

Harold onu benden ayırmak için ne yapmıştı? Benim hükümdarlık alanım olan bu yerde bile onu saklamak için?

Harold onu bulmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmiyordu. Gerekirse sonsuza kadar ölümlerin kralı olarak burada kalırdım, sadece onu görmek ve ruhunu ait olduğu üst âleme göndermeden önce son bir kez ona sarılmak için.

Beatrice'e yaptığım gibi onu da gönderme düşüncesi kendi ruhumu bedenimden ayırmak gibiydi. Onsuz bu ölümlü dünyada hayatta kalamazdım. Onun orada olmadığını bilerek evinin önünden geçemez, Mistik Maybelle'in dükkânını yas tutmadan göremez, hatta çarşafımda onun kokusu varken yatağında uyuyamazdım. Clara olmadan yaşamak mümkün değildi - gerçek kalbim, tek aşkım.

Karanlığın derinliklerine doğru süzıldüm.

Sonunda göğsümde mırıldanan, Harold'ı bıçaklayan dokunacı kaldıran ve bana çözümünü fısıldayan benim canavarımdı.

Kana kan.

Ne kadar aptalmışım. Kendimi mağaranın zeminine indirdim ve kanlı dokunaçla bir daire çizdim. İçgüdüsel olarak dairenin içinde durdum ve büyüü tersine çevirmek için eski İskandinav komutlarını söyledim.

"*Blood fyrir blood.*" Sesim boşlukta gürledi, karanlıktaki hortlak yaratıkların çığlıkları bana geri yankılandı. Bir yırtılma hissi zihnimdeki psikik rehberliğin üçüncü gözünü açtı. Ya da belki de gerçekten üçüncü bir göz geliştirmiştim, emin değildim. Her şey başka ve gerçeküstü ama doğru geliyordu.

İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Sonra bir anda, güneş ışığı, bahar çiçekleri ve... kelebekler kokmaya başladı.

"Geliyorum aşkım."

Onun kokusuna doğru dönerek, karanlık arafta doğaüstü bir şekilde iz sürerek, kıvrımlı mağaralardan ve kayalık yarıklardan geçerek, uçurumun derinliklerine doğru koştum. Ta ki sonunda bir hava akımı beni geri itene kadar. Yavaşladım, havada dönen toza şaşırdım. Buranın hiçbir hava sistemi yoktu. Sadece hiçliğin soğuk, bayat havası vardı.

İblislerin çığlıkları ve kıkırdamaları beni daha da yaklaştırdı. Sonra onu gördüm. Kara boşluğa doğru uzanan yüksek bir hortum. Etrafında, bu yerde yaşayan ve içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışan cehennem yaratıkları vardı.

"Clara."

Kendini onlardan korumuştı. Kalbim baş döndürücü bir rahatlama ve ezici bir gururla çarptı.

Biçimsiz yaratıklar aniden bana doğru döndüler, yaklaştıkça cızırtılı fısıltılarla vızıldıyorlardı. Hortumun arkasından Beatrice'i serbest bıraktığımda sakat bıraktığım tek kollu dev çıktı. Elinde çivili bir sopa vardı ve bana kötücül bir bakışla bakıyordu.

Homurdandı, dev burnundan buhar yükseliyordu, sonra hücum etti, gelirken yeri salladı. Çürümüşlüğün ve kötülüğün dev bir canavarda vücut bulmuş haliydi. Ama benim tek gördüğüm aşkımla aramda bir engel olduğuydu. Yok etmem gereken bir kötülük.

Elimi havada gezdirdim ve "*Hayır*" diye bağırdım.

Tek kelimem havada çatırdayarak devi toz haline getirdi. Gözlerinde cehennem ışıltısıyla bana doğru koşarken birden kül ve kıvılcımlara dönüştü, Clara'nın rüzgârıyla arkasında dönerek uzaklaştı.

Evet, içimdeki canavar fısıldadı.

Elimin bir hareketiyle diğer yaratıklara dokunaçlarımla vurdum, büyüm onları çarpma anında kül haline getirdi. Hepsini buharlaştırdıktan sonra, Clara'nın kurduğu kasırgaya doğru ilerledim.

Bir şekilde içinden geçmeyi başardım, ancak diğer tarafa geçmeden önce birkaç saniye rüzgârında süzıldüm ve hafifçe sert bir zemine indim. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki boğazımda düğümlendi. Onu Beatrice gibi soğuk zemine sinmiş, dehşet içinde ve umutsuz bulmayı bekliyordum. Bulduğum şey bu değildi. Önümdeki manzara karşısında gözlerim yaşardı.

Doğal olmayan bir güneş ışığıyla dolu hayali bir çim alanın ortasında Clara, kelekleri kovalıyor ve gülüyordu. Büyülü bir ışık yayan birkaç altın kelebek kanat çırpıp uçuşuyor, etrafında dans ediyor ve onu bir çemberin içinde döndürüyordu. Kahkahası -saf neşenin sesi- yuvarlakta yankılanıyor, içimi şaşırtıcı bir rahatlamayla boşaltıyordu. Burada hiç karanlık yoktu. Sadece mutluluk ve Clara, benim tatlı meleğim.

Sonra bana döndü, ıslıl ıslıl gülümsüyordu, yüzünde beklediğim gibi bir şaşkınlık yoktu. "Henry," diye mırıldandı usulca. "Biz de seni bekliyorduk."

Kelebekler birbirlerine yaklaşıp tek bir kelebek haline gelirken coşkulu bir ışıltıyla parlıyorlardı. Clara elini uzattı, kelebek avucunun üzerine kondu ve narin kanatlarını açıp kapattı. Parlak, altın rengi ışıktan başka bir şey yoktu.

Clara kelebeği yüzüne tutarak güzel yüz hatlarını parlak bir ışıltıyla aydınlattı ve sonra bana baktı.

"O da tıpkı senin gibi Henry. Biraz huysuz ama dünyadaki en büyük kalbe sahip. Bekliyorduk," dedi sakın ve soğukkanlı bir şekilde, sanki bu cehennemin ortasında kapana kısılmış gibi. "Geleceğini biliyorduk."

Sonra avucunu ve kelebeği karnına doğru götürdü ve oraya bastırdı. Kelebek ışıktan başka bir şeye dönüşmedi ve tekrar bedenine, rahmine gömüldü.

İnançsızlık ve bunun bana işkence etmek için yaratılmış bir rüya ya da halüsinasyon olduğu korkusuyla donmuş bir halde, ne hareket ettim ne de tek kelime ettim.

Clara bana doğru hafifçe yürüdü, ruhu pembemsi, altın bir parıltı yayıyordu. Tüm mükemmelliğiyle karşımda durduğunda -göğsünde kararmış bir kurşun yarası yoktu- ve yüzümü avuçladığında ürperdim, boğazımda doğal olmayan bir şok sesi çıkardım.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Tanrıça en iyisini bilir. Ve gökler bizim tarafımızda, sevgilim."

"Sen öldün," diye açıkladım ona çünkü belli ki farkında değildi. "Sen öldün."

"Geçici olarak, evet. Ama o kurşunu yeseydin, sonsuza dek kaybolurdun. Müstakbel kocam ve çocuklarımdan babası buraya bağlanmış olacaktı. Hiçbir büyücü seni bulup çıkaracak güce sahip olamazdı. Kara büyüyü tersine çevirecek büyücünün kanına da sahip olamazlar. Sonsuza kadar ayrı kalırız."

Daha da yaklaştı, ruhani bedenini benimkine bastırdı. Beline tutundum, kayıp gitmesinden ya da yok olmasından korkuyordum.

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Ruh beni kurşunun önüne götürdü çünkü benim için geleceğini, beni burada bulacak güç ve kudrete sahip olduğunu biliyordu." Başparmağını yanağımda hafifçe gezdirdi. "Ve beni eve getirdi."

"Haklısın."

Başka bir şey söylemeden onun ruhunu kollarıma aldım ve göğsüme yasladım. Çok hafıftı, insan formundaki ağırlığı yoktu. Başını çenemin altına sıkıştırdı, kolları boynuma dolandı, dokunuşu soğuk değil sıcaktı, beni ihtiyacım olan bilgiyle doldurdu. Kanatlarımı çırparak bizi bu diyarın kara taşlı toprağının üzerine çıkardım ve sarp tepelerin üzerinden geldiğim yöne doğru uçtum.

Clara tanıdık bir melodi mırıldandı, "Mükemmel", yumuşak sesi önümüzü ve arkamızı neşeyle doldurdu, özü dışarıya doğru aktı. İğrenç yaratıklar yollarında durdular, biz şaşkınlıkla baktılar, boş gözlerini ve boş ruhlarını insanken kaçırdıkları ya da hiç sahip olmadıkları ve asla bilemeyecekleri şeyler için bir özlem doldurdu.

Aşk. Gerçek, derin, ruh karıştırıcı, dünyayı değiştiren aşk.

Karanlık düzlemleri geçerken, Ruh beni daha da götürdü, bana yol gösterdi.

Yüzyıllar önce, güçlü bir büyücü olan atam bir keresinde Eski Nors dilinde kendi yaptığı bir büyüü söylemişti. Kara büyü ve güçlü bir kan büyüü kullanarak ölüleri diriltmeye çalıştığı geceydi. Efsaneye göre, hayalet ordusunu çağırırken kan büyüü yapmak için kendi oğlunun hayatını kullandığı için boğazını kesen vampir karısı , başarılı olacaktı. Aynı zamanda, ölümünün ve vampir karısının onun kanını içmesinin ardından, ilk grim'in rahminde oluştuğu geceydi.

Bildiğim kadarıyla, o gece söylediği sözler hiçbir yerde yazılmamıştı, ama yine hiç çaba harcamadan zihnime süzülüp ağzımdan çıkıverdiler. Bunların bir zamanlar söylediği güçlü sözler olduğunu biliyordum, sanki onları en başından beri biliyormuşum gibi, sanki bana aktardığı büyüün içine dikilmişler gibi.

Esbos'un içinden geçerken, Clara hiçbir şey yokmuş gibi mırıldanmaya devam ederken, ben onları etere boşalttım, etrafımda dumanlar yükselip yoğunlaştı.

Onun tarzı buydu. Güven dolu ve bilgili. Bu bana onun haklı olduğuna, onu ölümlüler dünyasına taşıyıp bedenine yerleştirdiğimde hiçbir engelin beni engelleyemeyeceğine inanmam için güç verdi.

Sonunda ilerideki karanlıkta beliren bir ışık, onun öldüğü yerden dünyaya açtığım geçidi ortaya çıkardı. Büyüyü daha hızlı söylerken sesim daha gür çıktı ve geçide doğru yükselirken kanatlarımı daha sert çırttım. Direnişle karşılaşmadan diğer tarafa geçtim ve Clara'nın ruhu hâlâ kollarımdayken ölümlüler âlemine geri döndüm.

Bizi yavaşça yere indirirken bir grup şok olmuş yüz bana doğru sarsıldı. Tüm kız kardeşleri oradaydı, bedeninin etrafında toplanmışlardı, Violet hala onun yarısını kucağında tutuyordu. Devraj, Mateo, Ruben ve Nico da oradaydı, insan formuna geri ve bir yerlerde kot pantolon bulmuşlardı. Muhtemelen onları Mateo getirmişti. Gareth da oradaydı ve yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

Artık her şey sessizdi. Kalabalığın çığlıkları ya da korkmuş insanlar yoktu. Devraj halletmiş olmalı.

Onlara doğru yürürken, hâlâ eski dilde ilahiler söyleyerek, başını göğsümden bile kaldırmamış olan ve hâlâ hafifçe mırıldanan Clara'yı taşıdım. Sonunda Violet kıpırdandı, gözyaşları içindeki yüzünde umut parlıyordu. Clara'yı önünde yere yatırdı ve ben diz çökerken geri çekildi.

İçgüdüsel olarak -ve onu kollarımdan bırakmaya korktuğum için zorlukla- ruhunu bedeninin içine yerleştirdim. Ruhu bedeninin içinde kayboldu ama hiçbir şey olmadı. Avucumu uzatarak, bir saniyeliğine yeniden ortaya çıkan dokunaçtaki kanı sildim. Tekrar içime çekildikten sonra, avucumu onun yarasına tuttum.

Ona eski dilde ayağa kalkmasını emrettim. "*Heyr mik! Komtilr mik!*
Clara. Andla. Komaptrr til mik."

Bana geri dön. Bana geri dön. Bana geri dön.

Mantranın son kelimelerini defalarca tekrarladım, büyüm tenimi parlattı ta ki derin mor bir parıltı hepimizi sarana kadar.

Clara aniden derin bir nefes alarak soluk soluğa kaldı. Kız kardeşleri aynı anda haykırdı ama kıpırdamadılar. Sonra o güzel mavi gözlerini açtı. Gövdesini kollarımın arasına aldım ve yanağımı yanağına bastırdım, sonra rüya gördüğümünden korkarak ona tekrar bakmak için geri çekildim.

Bana tüm dünyamı yeniden düzene sokan o güneşli gülümsemesini verdi. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Güldüm, ona daha sıkı sarıldım, hala bakıyordum, iyi nefes aldığından emin olmak istiyordum. "Bunu bir daha asla yapma. Asla."

"Tamam Henry," diye kabul etti hafifçe ve gerekirse tekrar tekrar yapacağını söyleyen bir şekilde.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Ben de seni seviyorum."

"Tamam çocuklar," diye araya girdi Gareth, "Isadora'nın iyileştirebilmesi için onu buradan çıkarmamız gerekiyor. GOA'yı aradım ve yoldalar. İnsanlarla ilgilenmek de dahil olmak üzere geri kalan pisliği "

Violet boğazını kesme hareketi yaparak, "*Sap* gibi demek istemedin, değil mi?" diye sordu.

"*Hayır*." Gareth yüzünü buruşturdu. "Yerel kolluk kuvvetlerindeki bağlantılarına çevreyi kapattıracaklar, binanın yarı olması için mantıklı bir neden bulacaklar, Harold Stansbury'nin cesedini alıp götürecekler ve Ruben ile ben de herkesin hafızasını sileceğiz.

Sadece dinliyor gibiydim, bakışlarım vahşi bir yoğunlukla Clara'yı tarıyordu. Yara hâlâ oradaydı ama siyah damarlar gitmişti. Onu kollarımın arasına aldım, insan formundaki ağırlığını sevdim. Ben bir adım daha atmadan kız kardeşleri etrafımı sarmış, Clara'yı öpüyor ve kollarımda yarı kucaklıyorlardı.

"Seni seviyorum kardeşim," dedi Violet. "Ölü kalmadığın için teşekkürler. Kendimi asla affetmezdim."

"Neden?" diye sordu hafifçe, arabama doğru yürürken, siyah duman kozam yavaşça avludan dağılıyordu.

"Bir imgelem gördüm ve senin öldüğünü gördüm. Nico ve ben onun cipindeydik ve nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden aceleyle olay yerine gittik. Telefonuna cevap vermedin ve ben de herkese mesaj attım. Ama çok geç kalmıştım."

"Hayır, ölmeyecektin. Benim ölmem gerekiyordu. Henry ölmesin diye. Ama sorun yok. Küçük kızım ve ben iyiyiz."

Violet başka bir şey söyledi, Livvy ve Evie de öyle, ama ben onları çoktan duymazdan gelmişim, onun gülümseyen bakışlarını tutuyordum.

"Bir kız, ha? Emin misin?"

"Olumlu." Parmakları ensemdeki kısa saçlarla oynadı. "O da tıpkı sana benzeyecek. Bir kızla iyi misin?"

"Clara, bebeğim. Bir tek boynuzlu atın olsa çok mutlu olurum."

Güldü, sesi ruhumu doldurdu. "Merak etme. İleride altı oğlumuz olacak."

"Altı mı?" Nereden bildiğini

sormadım. "Umarım sorun olmaz."

"Seninle olduğum sürece her şey yolunda. Her şey mükemmel."

"Mmm." Başını çenemin altına, yanağını da boynuma bastırdı. "Kesinlikle öyle."

BÖLÜM 35

~CLARA~

"YATAKTAN KALKMAMA IZIN VERDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM," DEDİM HENRY'YE.

gece yarısı babasının evinin kelebek bahçesindeki bankta oturuyordu.

Silas Blackwater'ın Glasgow'dan çıkarılması bütün hafta sürmüştü. Masum olduğuna dair kanıtlar olmasına rağmen, bunların tamamen tasnif edilmesi ve kız kardeşim Jules'un da dahil olduğu özel bir konsey önünde tüm ayrıntılarıyla sunulması gerekiyordu. Oylama yapıp nihayet Silas bu gece serbest bırakıldığında kararmıştı. Tek istediği Beatrice'i görmektir. Tabii ki, Henry onu mecbur bıraktı.

Geçen hafta boyunca Henry yatak odasından çıkmama neredeyse hiç izin vermemişti. Vücudumu cinsel zevkle doldurduğu için değil. Hayır. Platonik ayak masajları ve sırt masajları aldım ve ev yapımı çorbalar ve pralinli dondurma ile beslendim.

Ne zaman külotum ve atletimle onu baştan çıkarmaya çalışarak yorganı tekmelesem, hemen üzerimi örtüyor ve üşütmemem için beni uyarıyordu. Bir GOA cerrahının bizzat eve gelip kurşunu çıkarması ve bana dikiş atması önemli değildi. Ya da Isadora'nın günde iki kez eve gelip bana ve bebeğe şifa dağıtması ve şifalı çaylar içirmesi.

Bana hâlâ ateşli bir grip hastasıymışım gibi davranıyordu. Çok tatlı ve şefkatli davranıyordu ama aynı zamanda saçmalıyordu.

Yine de itiraf etmeliyim ki yaptığı balkabağı çorbası kesinlikle harikaydı. Henry'nin bu kadar harika bir aşçı olduğunu bilmiyordum. Bebeğimizin kendi yemeğini yapmak isteyeceğini hayal edebiliyorum. Şimdi onu, bebeğimize kaşlarını çatarken ve hazırladığı süper sağlıklı, püre haline getirilmiş yiyecekleri zorla yedirirken görebiliyordum.

Yalvardığım için bu gece onunla gelmeme izin vermiş olsa da, bahçede otururken bana bir hırka ve bir kucak battaniyesi giydirerek babasına ve Beatrice'in ruhuna biraz mahremiyet sağladı.

Kır çiçekleri yatağının yakınındaki uzak köşede, bir karaağacın altında duruyorlardı, ay ışığı yaprakların arasından üzerlerine vuruyordu. Silas yumuşak bir sesle konuşurken Beatrice'in iki elini de tutuyordu, yakınlardaki portal açıldı ve yumuşak mavi bir ışık yayıyordu.

"Doksan yaşında olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Henry'ye sordum. Battaniyeyi kalçalarımın etrafına sarıyordu.

"Ayrıca, hava yetmiş beş derece gibi."

"Gündüz vakti. Bu gece hava," akıllı saatine baktı, "altmış sekiz. Ve hafif bir esinti var." Rahatsız edici rüzgârı bulmak için etrafına bakındı.

"Kendi hayal gücünde."

Sonunda bana bakmadan önce çenesini sıktı. Ben de ona gülümsedim. Ağır ağır iç geçirerek doğruldu ve bir kolunu omzuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Büyük olasılıkla vücut ısını aldığımı emin olmak içindi, tatlı tatlı sarılmak için değil.

"Sadece tedbirli olmak istiyorum, Clara."

"Şu anda gayet iyiyim. . Söz veriyorum." Alay etti.

"Bu hafta üç kez kustun."

"Buna sabah bulantısı deniyor. Kadınlar hamile kaldıklarında mideleri bulanır ve çok fazla kusma eğilimi gösterirler." Sesim ikizim gibi oldukça küstah çıkıyordu.

Kardeşim.

"Ama iki kez öğleden sonra oldu, sabah değil."

"Hâlâ sabah bulantıları var." Kollarımı yorganın altından çıkarıp diğer elini kendime çektim ve hiç çıkarmadığı *Clarenry* bileziğini parmakladım.

"Bu hiç mantıklı değil."

"En azından birkaç ay daha saçma bir şekilde hassas ve ağlamaklı olacağımı tahmin ediyorum. Tüm kitaplar, ilerledikçe hormonlarınızın dengelendiğini söylüyor."

"Sana söylediğim gibi doktor randevusunu aldın mı?" Bugün çok kibirliydi.

"Hala karar veriyorum."

"Sen neden ? Isadora'nın doktoru Dr. Sorrel'i inceledim. Gitmemiz gereken kişi o."

O da Isadora gibi bir Conduit'ti. Ama tabii ki neredeyse her büyücü ve cadı doktoru öyleydi.

"Vetted? Bu bir iş anlaşması değil, Henry. Bu bir bebek."

"Farkındayım. Benim oyum Dr. Sorrel'e. En uzun geçmişe sahip olan o. Ne yaptığını bilmeyen bu genç şarlatanlardan birine emanet edilmeni istemiyorum."

"Dr. Bienvenu'yu mu kastediyorsunuz?" Ona masumca göz

kıptım. Kaşları daha da çatıldı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Genç ve daha az deneyimli olduğu için mi? Yoksa çok güzel olduğu ve Henry Cavill'in yerine geçebileceği için mi?"

Bana daha iyi bakabilmek için biraz uzaklaştı. "Sence çok mu güzel?" Bakışları yüzümde geziniyor, her seferinde kurşunun girdiği göğsüme kayıyordu. Artık hiçbir iz yoktu.

"Pfft. var, değil mi?"

Bu onun bakışlarını tekrar benimkilere çekti ki istediğim de buydu. Aklının o güne ve tüm o travmaya gitmesi hiç hoşuma gitmiyordu. O hala

Bazen uykusunda irkilirdi. Isadora'dan endişelerini ve stresini hafifletmek için biraz çay yaprağı hecelemesini istemiştim.

"Benden daha mı yakışıklısın?" Kaşlarını kaldırdı.

Nihayet! Oyuncu Henry artık benimleydi.

"Sanki bu mümkünmüş gibi," diye takıldım. "Yine de..." Parmağımı çenesinde gezdirdim, tıraşsız çenesi parmağımın altında sertleşti. "Son zamanlarda seni pek görmedim, o yüzden nasıl emin olabilirim ki?"

"Sen neden ? Yanından neredeyse hiç ayrılmıyorum."

"Doğru. Ama her zaman giyiniksin."

Bakışları karardı ve düpedüz ilkelleşti. İçimi bir ihtiyaç ürpertisi kapladı.

"Bu gece sana masaj yapmama ne dersin?" -başını eğdi ve parmağımı ağzına aldı, ucunu dişleriyle hafifçe ısırdı- "küvette."

Parmağımı alaycı bir şekilde kemirirken ağzını izledim. "Bu çok hoş olurdu."

"Sanırım kızımın yemek ve dinlenme dışında başka ihtiyaçları da var."

"Öyle," diye onayladım, öne doğru eğildim ve güzel ağzına bir öpücük kondurdum. "*Bir sürü* ihtiyacı var."

"Seninle ilgileneceğim, güzelim." Dikkatini babasına ve Beatrice'in ruhuna vermek üzere ayrılmadan önce beni kısa bir süre daha öperken eliyle başımın arkasını kavradı.

"Vedalaşmalarına izin vermen çok nazık bir davranıştı." İçimi kaplayan hüznün dalgasına engel olamadım.

Biz izleyip beklerken Henry sessizleşti ve onlara istedikleri kadar zaman tanıdı. Bakışlarım Vadi'nin yumuşak ışığını ve girdaplı grisini yayan açık kapıya kayd. Beatrice bize Silas'ı görmek için beklediğini ama artık gitmeye hazır olduğunu söylemişti.

Henry ile benim için yaptığı gibi onu da kendi bedenine geri koyma olasılığı hakkında konuşmuştuk. Ama onun fiziksel bedeni çoktan

otopsi yapılmış ve çürüme sürecindeymiş. Kendisi olarak geri dönmesinin mümkün olmadığı konusunda uyardı. Henry'nin beni cehennemden geri getirmek için kullandığı büyüyü üretmek için korkunç, günahkâr bir cinayet işleyen atasından doğrudan gelen nekromansinin bu kısmıyla uğraşmaktan korkuyordu.

O da beni geri getirenin sadece kendi büyüsü olmadığına inanıyordu. Benim de bir Aura olarak büyümün ve beni geri getirebilmesi için ölmem gerektiğine dair derin inancımın büyüün işe yaramasının ana nedeni olduğunu düşünüyordu. Temel olarak, kendimi hayata geri döndürdüm.

Bunun tamamen doğru olduğunu düşünmemiştim. Kısmen doğrudu belki. Ama geri dönmemi sağlayan Henry'nin irade gücü ve büyülü özünü kurduğu iletişimdi. O günün etkileri hâlâ gözlerindeydi.

Neredeyse siyah olan gözleri şimdi koyu ela altın renginde parlıyordu. Gareth, Amon'la yaşadığı olaydan önce, genç bir çocukken gözlerinin bu renkte olduğunu söylemişti. Yaşadığı travmadan gerçekten kurtulmuş gibiydi; bedeni ve ruhu yeniden bir ve bütün olmuştu.

"Şunu söyleyeceğim," dedim, az ötede hâlâ birbirlerine aşklarını ve vedalarını fısıldayan ikili yüzünden üzülmelerini istemiyordum. "Senin gözlerin Henry Cavill'inkilerden çok daha güzel."

Bu onun dikkatini çekti. "Öyle mi?"

Gözlerinin kenarları kararmıştı. Yüksek duygusal durumlarda hâlâ siyah renkte akıyorlardı. Uyarılma gibi.

"Bana köpük banyosundaki masajdan biraz daha bahset." "Köpükler hakkında bir şey söyledim mi?"

"Hayır. Ama onları da listeye ekliyorum. Ve mum ışığı lütfen."

Sonunda gülümsedi ve beni kendine doğru çekerek battaniyeyi tekrar bacaklarıma doladı. Nisan ayında üşümem konusunda biraz takıntılıydı.

Sonra Silas da Beatrice'in ruhu gibi banktan kalktı. Vakit gelmişti. Henry onlara doğru yürürken ben bankta kaldım. Üçü arasında ne konuşulduğunu duyamıyordum ama Beatrice'in ve babasının yüzündeki minnettarlığı, geçitten geçip son kez Vadi'ye girmeden önce fark ettim. Bu sefer bir sonraki dünyaya geçecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Henry başını öne eğmiş olan babasına sessizce bir şeyler söyledi.

Henry onu Amon ve çocukluğu ya da çocukluksuzluğu için henüz tamamen affetmemişti. Gerçek bir ilişki kurabilmeleri için hâlâ iyileşmeleri gereken çok şey vardı. Ama Henry affetmeye çalışıyordu. Sadece kendi iyiliği için değil, Sean'ın iyiliği için de.

Silas kendine hizmet eden bir adamdı ama Beatrice'le olan ilişkisi onun gerçekten de bir kalbi olduğunu kanıtlıyordu. Bu, Henry'ye gelecekte bir tür ilişkiyi kurtarabileceklerini göstermek için yeterliydi.

Beatrice son bir el sallayarak veda ettikten sonra Henry geçidi kapattı. Babası ona bir şeyler daha söyledi, ellerini ceplerine soktu ve yüzünde asık ve dalgın bir ifadeyle bahçelerinin derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Ayağa kalktım ve Henry'yle yarı yolda buluştum, ikimiz de babasının köşede kayboluşunu izliyorduk.

"İyi olacak," diye güvence verdim ona. "Zamanla."

Yorum yapmak yerine bakışları uzun çiçeklerle dolu yatağa gitti. Pembe zinnialar, börülceler, turuncu ve beyaz süt otları esintide sallanıyordu. İki kral kelebeğinin çırpınışını ve süt otunun üzerine konuşunu izlerken Henry arkamdan bana sarıldı.

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Aralık için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

Tekrar kollarına yaslandım. "Gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesini alıyoruz."

"Öyleyiz." Avucunu hâlâ çok fazla görünmeyen karnıma doğru kaydırđı. Annelik yumrusu için sabırsızlanıyordum. Ben de bebeğimize tanışmak için sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

ARALIK

~HENRY~

"BIRAK ONU BEN TUTAYIM." CLARA KOLLARINI ISADORA'YA UZATTI.

Karımın kalp şeklindeki yüzü de diğer yerleri gibi daha yuvarlaktı. Ama onu hiç dokuz aylık hamileyken olduğu kadar güzel görmemiştim.

Neyse ki, geçtiğimiz Ekim ayında ikiz kız kardeşiyle küçük bir çifte düğün yapmayı kabul etmişti - sadece yakın aile ve arkadaşlar. Bana her zaman sade, küçük bir düğün istediğini söylemişti, ama bunu daha çok benim için, yani içine kapanık kocası için planladığından emindim.

Violet ve Nico bu fikre bayıldılar çünkü Violet başka bir etkinlik planlamak zorunda kalmak istemiyordu. Clara işi devraldı ve bu Violet'i çok mutlu etti. Nico daha da mutlu oldu çünkü Violet'i düğün tarihi konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Clara fikrini ortaya attığında Evie ve Mateo gibi onlar da Vegas seçeneğine yönelmişlerdi.

Babamın arka bahçesinde, daha spesifik olmak gerekirse kelebek bahçesinde küçük bir olaydı. Kendimi kelebeklere bağlamak için daha iyi bir yer düşünemezdim.

Sevdiğim kadın. Ve şimdi Isadora'nın yeni doğmuş kız bebeğini kucağına almış, ona tatlı tatlı miyavlıyordu.

"Merhaba Samara, benim küçük meleğim. Ben en sevdiğin teyzen Clara Teyze," diye fısıldadı.

Siyah saçları ve kremsi bronz teniyle yumuşacık küçük kundak, sanki dünyanın en sevgi dolu teyzesinin onu göğsüne sımsıkı bastırdığını biliyormuş gibi, büyük, yuvarlak karnının üzerine oturarak cevap verdi.

Tüm aile Savoie'deki evde toplanmış, oturma odasına ve mutfığa yayılmıştı. Aileleri geçen ay, Isadora'nın bebeğinin doğumundan hemen önce dönmüştü. Jules'un bebeği de kısa bir süre sonra dünyaya gelmişti.

Ruben bir kolunda yeni doğan oğlu Morgan, diğerinde JJ'in Bourbon eggnog bardaklarından biri olduğu halde mutfaktan içeri girdi.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu Charlie, Evie, Jules ve annesinin deniz mahsullü bamya için masayı hazırladıkları ve JJ'in meşhur eggnog'unu bir panç kâsesinde hazırladığı mutfaktan arkasından içeri girerek.

"Elbette." Ruben uyuyan Morgan'ı Charlie'ye teslim etti, o da Clara'nın yanındaki kanepeye yerleşti, ikisi de birbirlerine sırtarak bebekler hakkında fısıldaştılar. Morgan çoğunlukla keldi, bir tutam açık renk saçı vardı ve kuzeni küçük Samara'dan beş kilo daha büyüktü.

"Siz ikiniz Jules ve Evie'nin yaptığı gibi gizlice kaçıp özel bir şey mi yapacaksınız?" Violet, çıtırdayan şöminenin yanında oturdukları yerde kız kardeşi Livvy'ye sordu.

"Hayatta olmaz," diye tersledi Livvy. "New Orleans'ın gördüğü en büyük partiyi vereceğiz. Müstehcen derecede büyük olacak." Her zamanki esrarengiz gülümsemesini takınmış olan Gareth'a sırtıttı. "Yine de bir tarihe karar verdik. Bu bahar, Mayıs ayında olacak. En muhteşem nedime kıyafetlerini seçtim."

"Bir bakayım," dedi Isadora, Livvy'nin yanındaki sedir tabureye oturmuş, ona göstermek için telefonunda geziniyordu.

"Hey, Clara," diye seslendi Devraj parıldayan Noel ağacının yanından, Beyaz Fil oyunu için paketlenmiş hediye yığınının bakıyordu, yüzünde endişe vardı. "Bu yığında sadece normal, sıradan hediyeler var, değil mi?"

Karım güldü. "Evet. Bu sefer büyülerimden hiçbiri işe yaramadı."

Clara bana Noel'de Beyaz Fil oynadıklarını ve Devraj ile Isadora'nın aşk iksiriyle hecelediği, aslında şehvet iksiri olan bir süs eşyası aldıklarını anlatmıştı. Violet'in Nico'ya asılması için düşünülmüştü ama hediye onun yerine Isadora ve Devraj'la birlikte eve gitti.

"Bildiğim iyi oldu," dedi Devraj. Nico, Mateo ve Sean'ın üçüzlerle birlikte yerde oturdukları yere döndü ve arkalarındaki kulüp koltuğuna oturdu.

Oturma odasındaki tüm mobilyalar geriye itilmiş ve daha sonra parti ve oyunlar için odayı açmak üzere duvarlar boyunca dizilmişti. Clara gelecek hafta doğacağı için erken kutlama yapıyorduk.

Diego ve Celine bazı bebek oyuncaklarıyla oynarken, Joaquin kucağında oturduğu Nico Amcasına saçma sapan şeyler söylüyordu.

"Biliyorum küçük adam," dedi Nico ona, "senin yaşında hayat zor."

Joaquin, sanki Nico ne söylediğini biliyormuş gibi amcası Nico ile konuşmaya devam etti. Nico başını salladı ve bebeğin anlatmaya çalıştığı şeyi kabul etti.

Sean, Diego'yla lastik bir oyuncak üzerinde alaycı bir şekilde halat çekme oyunu oynadı. Şu yok edilemez kauçuk köpek kemiklerinden birine benziyordu. Aslında, sanırım tam olarak öyleydi. Sean oyuncak çocuğun elinden çekip aldığı anda, çocuk Sean'a göz kırptı ve sonra kız kardeşine dönüp onun yumuşacık bebeğini elinden kaptı. Sonra da ağzına tıktı. Celine anında çığlık atmaya ve ağlamaya başladı.

"Selam dostum." Sean yumuşacık bebeği Diego'dan aldı ve sivri köpek dişlerinin delikler açtığı ağzından dikkatlice çıkardı.

Bebek. "Diğer insanlardan bu şekilde bir şey alamazsın. Özellikle de kız kardeşinden. Ona göz kulak olmalısın. O senin ailen."

Bebeği Celine'e geri verdi, Celine de onu sıkıca kavradı, yüzü kıpkırmızıydı ve Diego'ya kaşlarını çatmıştı. "Şimdi ona sarıl ve üzgün olduğunu söyle."

Diego şaşkın şaşkın bakarken, kız kardeşi ona öldüresiye bakıyordu. Sean, Diego'nun kollarını fiziksel olarak Diego'dan çok daha küçük olan Celine'e doladı. Üçüzler arasında o, kardeşlerinden çok daha hızlı büyüyordu. Diego anlamayı başardı ve Celine'e öyle sıkı sarılırken bir şeyler geveledi ki, ikisi de üzerinde oynadıkları pelüş battaniyeye geri geri düştüler. Sonra Sean ikisini de tekrar ayağa kaldırmaya çalışırken kıkırdamaya başladılar.

"Kuzenimin yüzünde bir gülümseme," dedi Gareth şimdi yanımda durarak. "Bunu görmek güzel."

"Gülümseyecek çok şeyim var," dedim ona. "Gerçekten de var. Bir kız bebek, ha?"

"Doktoru doğruladı." JJ'in Clara'yı ayağa kaldırırken diğer koluyla bebeği tutmasını izledim. "Ama Clara zaten emindi. Haklı olduğunu biliyordum."

Clara bana doğru yürüdü, koruyucu bir eli yuvarlak karnının üzerindeydi.

"İkiniz adına da mutluyum," dedi Gareth. "Küçük yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Clara bana ulaştığında, elini tuttum ve ona doğru rehberlik ettim.

Noel ağacı. Işıl ışıl parlayan ışıklar teninde ve bir omzunun üzerinden uzun bir örgüyle topladığı saçlarında .

"Ne var?" diye sordu, gizliliğime gülümseyerek.

"Senin için erken bir hediyem var."

Gök mavisi gözleri genişledi. "Benim için mi?" "Hayır, diğer karım için."

Koluma bir tokat attı. "Ver onu bana." Yerinde zıpladı.

Deri ceketimin iç cebinden kutuyu çıkardım. "Süslü bir şey değil ve yardıma ihtiyacım vardı. Evelyn bana yardım etti çünkü nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

yap."

"Ev yapımı bir hediye mi?" diye bağırdı kırmızı kâğıda sarılmış ve minik beyaz bir fiyonkla süslenmiş kutuyu alıp yırtarken.

"Pek yaratıcı sayılmaz. Seni kopyaladım sayılır." O paketi açtıkça ben de küçümsüyordum ve muhtemelen daha iyi bir şey bulabileceğimi fark ettim.

"Kapa çeneni Henry," dedi tatlı bir sesle, kutuyu açıp bileziği çıkarırken nefesi kesildi.

Bilekliğimi yaparken kullandığı pembe ipliğin aynısıydı, ama *Clarenry* yerine siyah üzerine pembe, Evelyn'e de çiftimizin adını pembe üzerine siyah olarak yazdırmıştım. Evelyn'den ismi daha süslü bir yazıyla yazmasını da istemiştim.

"Senin de bir tane isteyebileceğini düşündüm."

"Bu bizim adımız." Burnunu çekti, gözlerinde mutluluk gözyaşları birikiyordu. "Bana tak lütfen."

Zarif bileğinin etrafına bağladım. "bir kısmını kesmem gerekecek. Biraz büyük görünüyor."

"Kesinlikle mükemmel!" Kollarını boynuma doladı ve beni sıkıca kucaklamak için aşağı çekti, aramızda küçük kızımız varken olabildiğince yakınlaştık. "Seni o kadar çok seviyorum ki patlayabilirim," diye fısıldadı kulağıma.

Onu nazıkçe ama yakın tuttum ve sırtını okşadım. "Ben de seni seviyorum, Clara." "şey bu mu?" Violet konuşmalar arasında bağırdı odada gerçekleşiyor.

"Olamaz," dedi Livvy, pencereden avluya bakmak için ona katıldı.

Herkesin neyi görmek için pencereye doğru toplandığını görmek için döndüm. Kabarık, tombul kar taneleri avluya doğru sürükleniyordu. Clara dışında herkes bana bakıyordu, o da güzel yüzündeki kalp çarpıntısı yaratan sevgi dolu ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu.

"Bunu yaptın, değil mi?" Fısıldadım.

"Elimde değildi. İçimden fıskırıyordu. Dünyanın da içimde hissettiğim kadar güzel görünmesini istedim."

"Ön kapıya bakmaya gidiyorum!" diye bağırdı Violet neşeyle, evin içinden ön kapıya doğru koşarak.

"Ceketlerinizi ve paltolarınızı alın!" diye seslendi Jules mutfaktan içeri girerken. Morgan'ı JJ'den aldı, o da Charlie'yi elinden tutup dışarı çıkardı.

Isadora şimdi Samara'yı tutuyordu, o ve Devraj diğerlerini takip etmek için yanımızdan geçtiler.

"Hadi o zaman." Bir kolumu Clara'nın beline doladım ve dışarı çıktığımızda kayıp düşmesine izin vermedim.

Violet ve Livvy sokağın ortasında dönüyor, ağızlarına düşen kar tanelerini yakalıyorlardı. JJ çoktan Gareth'ın caddeye park etmiş arabasından bir kartopu almış, belli ki Charlie'ye atmaya hazırlanıyordu. Nico bu fikri beğenmiş görünüyordu ve benim Mustang'imden kendi kartopunu topluyordu.

Mateo iki oğlunu da kucağına alıp bahçeye çıktı, Evie de hemen arkasında, Celine kalçasındaydı.

"Şuna bakın çocuklar. New Orleans'taki ilk karınız."

Ciyak ciyak bağırdılar ve dokunmak için minik tombul ellerini havaya kaldırdılar. "NOLA'da *ilk* kar mı? Sen neden ?" diye sordu Jules.

Morgan ve Ruben ile verandanın altında. Savoie ailesi de hemen ardından ön kapıdan çıktı. "New Orleans'a neredeyse hiç kar yağmaz. Böyle de değil." Anne ve babasına döndü. "Anne, New Orleans'a hiç böyle kar yağdı mı?"

"Hayır. Bu İsviçre'de yağan karlara benziyor."

Jules daha sonra gökyüzüne gülümseyen Clara'ya baktı. "Sanırım bu doğal bir kar olmadığı için. Öyle mi, Clara?" diye daha yüksek sesle seslendi.

Karım sadece güldü. O sihrini yaparken ben de kendimi onun arkasına sardım ve hepimize erken bir Noel hediyesi vermiş oldum.

Kar dev taneler halinde süzülüyordu, huzurlu ve güzeldi, şimdiden sokağı, arabaları, evleri, her şeyi kaplamıştı. Komşular dışarı koşuyor ve telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlardı. Komşuların çocuklarından biri kıkırdadı ve kardan melek yapmak için sokağa uzandı.

Devraj, sundurma örtüsünün koruması altında olan Isadora ve Samara'nın yanından, "Şimdiden neredeyse bir inç derinliğinde olmalı," diye hayret etti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Clara nefesinin altında.

"Neyin var?" Avucumu karnının üzerinde gezdirirken yanağımı onunkine bastırarak sordum.

Bebek avucumun altında zamankinden daha güçlü bir şekilde tekmeledi. "Yolları düşünmemiştim," dedi.

"Merak etmeyin. İnsanlar bu havada araba kullanmaz. Polis her şeyin üstesinden gelecektir."

"Biliyorum. Ama sana hastanede ilkimizi yaşayacağımıza söz vermiştim." Ne dediğini anlayınca donakaldım. "*Şimdi mi?*"

Kollarımdan çekildi ve yüzünü bana döndü, saçlarına kabarık pullar takılmıştı. "*Şimdi.*"

Her zamanki gibi gülümsüyordu, neşesi vücudundan taşıp kollarıma sarıldığı bana akıyordu. Aura cadım ve karımın mutluluk ve sevgi büyülerini aracılığıyla bana yüksek dozda sihir vermesinden asla bıkmadım ama şu anda onun neşesinin benimkini geçmediğini biliyordum.

"Bir bebeğimiz olacak," dedim ona sessizce.

"Öyleyiz." Kirpiklerine bir kar tanesi takılınca hızla gözlerini kırptırdı. "Sanırım çok yakında. Hastaneyi beklemeyecektir. Özür dilerim."

"Üzülme. Görünüşe göre Dr. Bienvenu ilk çocuğumuzu dünyaya getiremeyecek. Ve sen de gerçekten istediğini bildiğim evde doğumu yapacaksın."

"Bunu yapmadım." çatıldı. "Belki de Tanrıça yapmıştır."

"Önemli değil. Her şeyin yolunda gideceğini biliyorum. Yine de seni şimdi içeri götürsem iyi olacak," dedim ona sessizce, içimi bir sakinlik ve kontrol duygusu kapladı. Elimden geldiğince ona yardım etmekten mutluluk duyuyordum. "Isadora'yı alalım ve seni alt kattaki yatak odasına yatıralım."

"Evet, annemle babamın yatak odasıydı. O odada altımızı birden tutuyordu."

"Bana daha önce de söylemiştin." Onu çevirdim ve bir kolumu tekrar beline dolayarak verandaya doğru yönlendirdim.

"İlk bebeğimizi orada doğurmak biraz şiirsel görünüyor."

"Kesinlikle öyle meleşim," diye onayladım, Isadora'nın dikkatini çekip başımı salladım. Clara'nın küçük, dikkatli adımlarına dikkat ederek tek ihtiyacı olan buydu. "Al Samara, Dev."

Jules da fark etti ve Morgan'ı hemen Ruben'e verdi. Annesi Serena kapıyı açık tuttu, ağzında bilmiş bir gülümseme vardı. Diğerleri çığlık atıp karımın onlar için hazırladığı karda oynarken, ben de ona ilk çocuğumuzu doğurması için çocukluk evine girmesine yardım ettim.

EPİLOG

~HENRY~

"BUNU YAPAMAM HENRY." CLARA'NIN YÜZÜ PEMBELEŞMİŞ VE GÖZLERİ PARLIYORDU. Saç çizgisinde ter vardı. İki hemşire doğumhanenin etrafında koşuşturuyor, sonunda ıkınması için hazırlık yapıyordu. Doğum diğer doğumlarından daha uzun ve zor olmuştu.

"Yapabilirsin, aşkım. Bunu daha önce üç kez yaptın." Yanındaki tabureye oturdum ve elini tuttum.

"Diğerleri teker teker geldi. Bu ikisi." "Teker teker gelecekler. Söz veriyorum."

Başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu, yüzünde korku okunuyordu.

"Hey, şimdi. Bana bak," diye mırıldandım usulca ve yüzüm onunkine yaklaşana kadar başımı eğdim. "Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girecek. Dr. Bienvenu doğum için hazırlanıyor. Hemşireleriniz ikizler için hazır. Tüm aileniz bekleme odasında, yeni erkek bebeklerimizle tanışmanın heyecanını yaşıyor." Alnımı onunkine bastırdım. Gözlerini kapattı ve vermeye çalıştığım teselliye kabul etti. "Sen inanılmaz, güçlü bir kadınsın. Bunu başarabilirsin."

Bir kasılma daha boyunca nefes aldı, bu sırada tamamen sessiz kaldım, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordum. Sonunda uzun, kesik kesik bir nefes verdiğinde gözleri kapandı. "Bunu yapabilir miyim?"

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın da. Gerekirse elimi sıkarak kırabilirsin."

Küçük bir kahkaha atarak yutkundu ve gözlerini açtı, her zamankinden daha parlaktı, korkusu kaybolmuştu. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Yapamazsın. Çünkü seni asla tek başına bir şey yapman için bırakmam." Hemşirelerin duymaması için sesimi alçalttım. "Ayrıca, benim dışımda seni bu duruma sokan her erkeği öldürürüm."

Sonra gerçekten güldü. "Kes şunu. Güldüğümde hareket ediyorlar." Yüzünü buruşturdu. "Yine de sanırım ıkınma vakti geldi."

"Bir kontrol edeyim," dedi Emily adındaki esmer hemşire, sabahın erken saatlerinden beri onun yanındaydı. Dilatasyonunu kontrol etti. "Evet. 10'dayız. Dr. Bienvenu'yü çağırın," dedi doğum yataklarından birini hazırlayan sarışın hemşireye. "Bu harika, Clara. Yakında yeni oğullarını kucağına alacaksın."

"Evet," dedi güvenle, elimi sıktı ve odağını tekrar bana çevirdi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni sakinleştirdiğin için. Beni daha iyi hissettirdiğin için."

"Birbirimiz için yaptığımız şey bu, bebeğim. Bunu benim için sayılamayacak kadar çok kez yaptın."

Sonra Dr. Bienvenu önlüğünün içinde tüm yakışıklılığıyla içeri girdi. "İyi günler, Clara. Blackwater'ın en yeni çocuklarıyla tanışalım, olur mu?"

Gurur beni biraz daha dik oturttu. Sonunda onu doktoru olarak kabul etmiştim. İkinci oğlumuz doğduktan sonra, doktorunu çok çekici bulduğu gerçeğini aştım. Onun aslında bir Henry Cavill ikizi olması önemli değildi. Ben onun eşi, aşkı ve birlikte bir aile, bir hayat kurmayı seçtiği tek Henry'ydim.

On yedi yaşımda bir kadınla seks yapmaya çalışırken ilk panik atağımı geçirdikten sonra, bir kadınla asla yakınlaşamayacağımı düşündüm. Sonra düşüncelerim asla baba olamayacağım gerçeğine kaydı. Gareth ve Livvy'nin ilk çocukları gibi evlat edinmediğim sürece. Ya da Charlie ve JJ gibi.

"İşte başlıyoruz, Clara." Dr. Bienvenu bebeklerimizi doğurtmak için yerine yerleşti. "Şimdi ıkınmanı istiyorum, tutabildiğin kadar uzun tut."

Benim için en zor kısmı o zaman başladı, karımın çığlık atarken ve çocuklarımızı dünyaya getirirken yüzünün acıyla buruşmasını izlemek. Yine de sakin ve odaklanmış bir şekilde kaldım ve yumuşak bir sesle ona rahatlatıcı sözler fısıldadım.

"Neredeyse oldu," dedim ona. "Başını görebiliyorum. Çok iyi gidiyorsun bebeğim."

Bakışlarımı tuttu ve savunmasız halinde ihtiyaç duyduğu güveni ona vermeme izin verdi. Aynı anda hem hayranlık uyandırıcı hem de alçakgönüllüydü.

On dakika içinde, ciyaklayan bir oğlumuz oldu. Sebastian. "İki kilo, beş ons."

Ve beş dakika içinde bir daha oldu. Rhys. "6 pound, 2 ounces."

Her ikisi de mükemmel, sağlıklı ve Clara'nın yanakları gibi pembeydi. Doktor Clara üzerinde çalışmaya devam ederken, hemşireler bebekleri kucaklarına aldılar ve birer tanesini kucağımıza verdiler.

"Raven'inki gibi gür, koyu renk saçları var," dedi Clara, ikizlerimizin ilkinin saçlarını okşayarak.

Doğduğu zamanki ablalarına çok benziyorlardı.

"Merhaba Sebastian," diye fısıldadı ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra kucağımdaki oğlumu sevmek için uzandı. "Merhaba Rhys."

Yanağından öpebilmesi için onu kaldırdım. "Mükemmeller, Clara."

"Öyleler." Ben de aynısını yaparken o da el emeğine hayranlıkla baktı.

Doktor ve hemşireler işlerini bitirdikten sonra, doktor ona bebekleri kreşe götürmeden önce birkaç dakikası olduğunu söyledi ve onu

Rhys'i ona teslim ettim ve bekleme odasına doğru yürüdüm. İnsanlarla dolup taşıyordu. Hepsi bizim ailemizdi. Tüm gözler beklentiyle bana çevrilmişti.

"İki sağlıklı çocuk ve sağlıklı bir anne."

Salonda alkışlar ve heyecan uğulduyordu. Diego neredeyse on üç yaşındaki babası kadar uzun, Joaquin birkaç santim daha kısa ve Celine her iki kardeşinin arkasında, Samara ve Raven'ın yanında duruyordu.

"Onları görebilir miyiz?" diye sordu Celine heyecanla.

"Yakında," dedim ona. "Clara önce kardeşleriyle tanışmalarını istiyor."

"Elbette." Celine ve Samara heyecanla kızımıza sarıldılar, üç kız kuzen neredeyse kardeş gibiydiler.

Herkes oradaydı. Morgan babasının yanında duruyordu, onun boyuna ulaşmasına bir adımdan az kalmıştı. Jules bir yaşındaki kızları Lucinda'yı kalçasından tutuyordu. Morgan ve Diego çocukların en uzunlarıydı, ikisi de Lafayette'ten kuzenleri Drew ve Cole ile konuşuyor ve gülüyorlardı.

Nico Violet'in kulağına bir şeyler fısıldadı, eli Violet'in sırtındaydı, karnı Clara'nınki kadar büyüktü. Bir ay sonra ilk çocuklarını bekliyorlardı, o da ikizdi ama kız olacaktı.

Gareth bana tebrik eden bir el salladıktan sonra Charlie'ye döndü. Livvy ile evlat edindikleri üç yaşındaki oğulları Micah -bir vampir- onun önünde duruyordu. Micah kuzenimin iki elini de tutuyordu, aramıza yeni katıldığından beri tüm ailenin yanında hâlâ biraz utangaçtı.

JJ, Charlie'yle kızı Elizabeth'in yüzünü bebek mendiliyle siliyordu. Çikolatalı bir şey yemiş gibi görünüyordu.

"İki tane daha kaldı," dedi Travis, Clara'nın yedi çocuk sahibi olacağı kehanetinde bulunan kişiydi. Ben de gülümsedim, Clara'ya yeniden doğum yaptırmaya hazır değildim. Tabii o istemediği sürece.

On bir yaşındaki Raven'ıma gelip görmesini işaret ettim. İki ve üç yaşındaki kardeşleri Broderick ve Benedict'in ellerini tuttu.

Clara bana çocuklarımızın geri kalanına en sevdiği tarihi aşk romanı kahramanlarının isimlerini vermek istediğini söylediğinde itiraz etmedim. Karımı mutlu eden her şey beni de mutlu ediyordu.

Bana ulaştıklarında en küçükleri Benedict'i kollarıma aldım ve çocukları doğumhaneye geri götürdüm. Raven'a "Kardeşini kaldır tatlım," dedim. "Annemi itip kakmasını, yatağına atlamaya çalışmasını istemiyorum."

Bir erkeğin isteyebileceği en tatlı kız olan Raven, kardeşini kalçasının üzerine kaldırdı. "Annem iyi mi?"

Kızımız çok endişeliydi. Endişeli tarafımın ona miras kalmasından korkuyordum. "O gayet iyi."

Odaya girdik. Hala orada olan hemşire yanımızdan geçti. "Sizi biraz yalnız bırakayım. Annemi ve bebekleri yaklaşık on dakika içinde taşımamız gerekecek."

"Gelin de görün onları," dedi Clara, yarım saat önceki endişesinden eser yoktu.

Raven kardeşlerini gördüğünde, güzel gülümsemesi yüzünü aydınlattı. Tıpkı annesininki gibi mavi gözleri merakla parlıyordu. "İlk doğduklarında ne kadar küçük olduklarını unutup duruyorum."

Broderick, "Baby bubbas." dedi.

"Evet," dedi Clara, küçük kardeşlerinin kafasına vurmaya çalışan Broderick'in elini durdurmak için uzanarak. Henüz *yumuşak* ya da *nazik* kavramları yoktu. "Bebek kardeşlerinize bir bakın."

Benedict o gürültülü, boğuk kahkahasını attı. Şimdiye kadar annesinin sarı saçlarına sahip olan tek kişi oydu. Onun gülümsemesine de sahipti.

"İyi misin anne?" Raven sordu, çünkü cevabım yeterince iyi değildi. Ama iyiydi. Raven'ın güven tazeleme ihtiyacına alışmışım.

"Harika hissediyorum. Onu tutmak ister misin?" Raven Rhys'in kolunu okşuyordu.

Heyecanla başını salladı ve diğer kardeşini bana uzattı. Bu ikisiyle aynı anda yeterince sık hokkabazlık yaptım.

Raven yumuşak, tatlı huylu bir kızdı, doğuştan dalgın ve biraz da düşünceli. Ama gülümsediğinde ya da güldüğünde tüm odayı aydınlatırdı. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Rhys işaret parmağını tuttuğunda küçük bir kahkaha attı, kara gözleri merakla kız kardeşine bakıyordu.

"Bunu yaptıklarında çok tatlı oluyorlar."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi ablasın," dedi Clara, bakışları Raven'dan ayrılıp benimkileri yakalamak için. "Sadece iki tane daha kaldı."

Kıkırdadım ve Broderick'in annesine uzanan ellerini izleyerek yaklaştım. "Travis de az önce bana böyle söyledi."

"İşte, onu almama izin ver," diye kollarını uzattı.

Broderick annesine ulaşmak için elimden kurtulmaya çalışıyordu.

"Emin misin?"

"Evet, Sebastian'ı sen al."

Benedict'i Raven'ın yanındaki yatağa yatırdım. Ağabeyi kadar kıpır kıpır değildi ve onu nereye koyarsanız koyun orada kalmaya meyilliydi. Bu sefer de öyle yaptı, Raven'ın kolunun üzerinden baktı. Sonra "Bay-bey" diye bağırdı.

"Evet bebeğim," diye kabul etti Raven. "Küçük kardeşin."

Clara'ya, "Bu iş şimdi karışacak," dedim. "Hepsi için çok az el var."

"Hallederiz," dedi Clara her zamanki özgüveniyle, az önceki korkusu tamamen silinmişti. Oturup Sebastian'ı alabilmem için elinden geldiğince yana kaykıldı ve Broderick'i yanına sıkıştırdı.

Yedimiz o küçücük doğum yatağına yığılmıştık. Tüm o tatlı yüzlere bakarken kalbim o kadar doluydu ki. Benim ailem.

"Artık sahip olmak zorunda değiliz, Clara." Kollarımdaki Sebastian'a baktım. "Ailemiz şu anda olduğu gibi mükemmel."

"Öyle. Ama Tanrıça'nın bize katılmak için bekleyen iki ruhu daha olduğunu biliyorum." "Öyle olduğunu *biliyor* musun?" Ben sordum.

"Emin misin?"

Clara'nın psişik yetenekleri kız kardeşi Violet kadar güçlü değildi ama Ruh'un sesini duyduğuna emin olduğunda her zaman haklı çıkıyordu.

"Mmhmm." Kollarımdaki Sebastian'a gülümseyerek başını salladı. "Ben Vadi'deyken. Biz seni beklerken, orada beni ziyaret eden yedi kelebek vardı. Hepsi bizim kelebeklerimizdi."

Aslında o gün onları saymamıştım. Daha çok onu nasıl hayata döndüreceğimi düşünmenin çılgınlığı içindeydim. Ama her zaman olduğu gibi, Clara tüm ayrıntıları fark etmiş ve cehennemdeki gelecekteki çocuklarıyla iletişim kurmuştu.

"O zaman iki tane daha," diye ekledim sessizce.

"Ama devam etmeden önce biraz, belki birkaç yıl bekleyebiliriz."

Uzanıp yüzünü avuçladım. "Evet. Annenin biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Yorgunsun."

"Mmhmm." Avucunu benimkinin üzerine koydu ve yanağını kavradı. "Ama sonsuz derecede mutlu."

İşte o zaman onun büyüünün bir dalgasının neşe büyüyle içime girdiğini ve odayı sevgisiyle doldurduğunu hissettim.

"Keşke ihtiyacın olduğunda bunu senin için yapabilseydim," dedim ona.

"Oh, Henry." Güldü. "Aptal adam. Yaparsın. Her zaman yapıyorsun. Her gün."

Seni seviyorum, diye bağırdım ona.

O da seni seviyorum, diye karşılık verdi.

Sonra, teyzelerin, amcaların ve kuzenlerin çok yakında istila edeceğini bilerek, küçük ailemizle son birkaç dakika sessizlik ve yalnızlık için yerleştik.

Sonunda, haksız yere öldürülenler için adalet arayışında resmi bir GOA ajanı olarak başkalarına yardım etmek için büyücülüğümü kullanmaya cesaret ettim. Bu hayatıma bir amaç kazandırdı ve başkalarına yardım etmekten gurur duymamı sağladı. Ama hepsi bu değildi. Hayır, beni net ve doğru bir şekilde etkiledi.

Hayatın gerçek anlamının b y kl   n  kavramak çok g zel bir andı. Sanırım herkes için farklıydı. Ama benim için, kucağımdaki bebek, kızımın kucağındaki bebek, ilk ocu um ve aramızdaki iki erkek çocuktu. Ve hiç    madan, sevgili, g zel, muhte em karımdı. Bu d nyadaki gerçek anlamım, k   c k bir hastane yatağına doluşmuş bu de erli insanları sevmekti. Ve elbette iki tane daha gelecekti.

Hayatın daha iyi olabileceğini hayal bile edemezdim ama Clara her zaman yanıldığını kanıtladı. Onun bana sevginin artık kalbinizde ve ruhunuzda tutamayacağınız kadar b y k olana kadar b y yebileceğini g stereceğı bir yaşamı d rt g zle bekliyordum. Etrafınızdaki insanlara taşması gerekir. Bu odadakiler ve bekleme odasındakiler gibi.

"Pek    millet," dedi Hem ire Emily, arkasındaki sarışınla birlikte usulca içeri girerek. "Bebekleri ocuk odasına g t rme zamanı. Dı arıda onları ve sizi g rmek isteyen koca bir k y dolusu insan var."

Raven Rhys'i uzattı, ben de Sebastian'ı Emily'ye verdim. "Raven, kardeşlerini oraya geri g t rebilir misin?"

"Hadi, siz ikiniz." A ağı inmelerine yardım etti ve hem ireleri takip ederek ellerini tuttu.

Sadece ikimiz kaldığımızda Clara'nın elini tuttum. "Onları uzak tutmamı ister misin?"

G ld , t m d nyada en sevdiğim sesti. "Sen ve hangi ordu?"

"Biraz yalnız kalmak istersen ben halledebilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onları g rmek istiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan be  kız karde i birden odaya daldı, Violet en arkada kalmı tı. Onu kucaklayıp tebrik edebilmeleri için kenara çekildim.

"Kenara ekil, lanet olsun. B y k bir y k geliyor." Violet Clara'ya sarılabilmek için di erlerini kenara itti ve sordu: "S yle bakalım, seni parçaladılar mı?"

Açık mı? Bilmek istiyorum. Bundan sonra vajinamı tekrar bir araya getirmek için büyük bir ameliyata ihtiyacım olacak mı?"

Heyecanla tüm kız kardeşler aynı anda konuşmaya başladı.

Livvy. "İğrençsin Violet. Kimse senin vajina sorunlarını duymak istemiyor."

Jules. "Ruben ve ben iki çocukla yetinmeye karar verdik, yoksa çok çocuklu aile lanetini test edebiliriz."

Isadora. "Bu bir lanet değil. Çok güzel bir şey. Kucağa alınacak bir sürü bebek!"

Evie. "Kesinlikle bir . Ve vajinan normale dönecek, Violet. Güven bana."

Hepsi gülmeye ve bebeklerin ne kadar güzel ve Clara'nın ne kadar harika olduğu hakkında birbirleriyle konuşmaya başladılar.

"O halde sizi yalnız bırakayım hanımlar," dedim onlara, ama Clara dışında kimse beni duymadı.

Bakışlarımı yakaladı ve bana günde binlerce kez attığı o hayranlık dolu bakışını gönderdi. Her seferinde değer verdiğim bir bakış.

Sessizce odadan çıktım ve Savoie kardeşlerin birbiriyle örtüşen sevgi dolu seslerinin üzerine kapıyı kapattım.

YAZARIN NOTU

Bu serinin tüm okuyucularına ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu dünya hakkında aldığım sayısız nazik mesaj, size verdiğimi umduğum kadar bana da neşe getirdi. Savoie kardeşleri, onları seven erkekleri ve geniş ailelerini benim gibi seven bu kadar çok kişi olduğunu bilmek kalbimi ölçsüz bir şekilde ısıtıyor.

Bu seriye editör, beta okuyucu, duyarlılık okuyucu ve amigo olarak katkıda bulunan pek çok insan var. Hepinize çok minnettarım. Ancak bir kişi Savoie kardeşlerin hayata geçmesine yardımcı oldu ve tüm seri boyunca benimle birlikte oldu. Elimde bir şişe şarapla evine girdiğim, kışımı koltuğuna yasladığım ve "New Orleans'taki bazı cadı kız kardeşler hakkında yeni bir fikrim var" dediğim anı hala hatırlıyorum. STAY A SPELL dünyası için ilk komplo partimiz boyunca gülerken bir şişe ikiye dönüştü. Yeğenim ve sevgili dostum Jessen'e içten ve yürekten *teşekkür ederim*. Bu yolculukta yanımda olman benim için dünyalara bedeldi.

Merak ettiğiniz bir şey olabilir... Bu, STAY A SPELL dünyasının sonu mu? Göreceğiz.

YAZAR HAKKINDA

JULIETTE, paranormal, fantezi ve çağdaş romantizm kitaplarının çok yayınlanmış bir yazarıdır. Yeğeni Jessen ile birlikte sevdikleri romantik kitapları kutladıkları [Smart Women Read Romance](#) podcast' ortak sunucusudur.

Louisiana'nın yerlisi olan Juliette, kocası, dört çocuğu ve evcil hayvan sürüsüyle Cajun ülkesinin kalbinde yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, kocası ve bir (ya da iki) kadeh kırmızı şarap veya viskiyle en sevdiği dizileri izlemekten hoşlanıyor.

Yaklaşan yayınlar ve satışlar hakkında tüm haberleri almak istiyorsanız, [Juliette'in Bültenine](#) abone olabilir ve [Web Sitesinden](#) kitaplarına göz atabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.